

Giới thiệu Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không

Truyện Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không của tác giả Úc Cẩm là cuộc phiêu lưu đầy khắc nghiệt của nữ nhân vật chính. Đường đường là một mỹ nhân, đời này nguyện vọng lớn nhất của Sở Tiểu Bắc chính là trà trộn vào giang hồ, sau đó thuận lợi vui vẻ gả cho Võ Lâm Minh Chủ, ăn ngon mặc đẹp.

Xoay quanh thanh mai trúc mã kết hợp ân oán giang hồ. Nhưng vạn vạn không ngờ, tiểu tử Kim gia sát vách lại luôn phá hỏng chuyện tốt của nàng.

Thật ra thì chính là một chuyện xưa về một Hồn Thế Tiểu Ma Nữ như thế nào trà trộn giang hồ, gả Minh Chủ, xen vào đường đời của các thiếu hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ta tên là Sở Tiểu Bắc, trước kia ta thường hỏi mẹ ta, tại sao phải đặt cho ta cái tên này. Mẹ ta nói cho ta biết, bởi vì bà cảm thấy gọi như vậy rất thuận miệng. Điều này cho thấy mẹ ta là một nữ nhân rất lười động não, cho nên bà nhìn qua không giả chút nào. A, quên nói, mẹ ta họ Mạc, là bà chủ khách sạn ở trấn trên.

Còn cha ta thì mang họ của ta, ta thường nhìn thấy ông cả ngày lẫn đêm rảnh rỗi không có việc gì liền chuyển động xung quanh mẹ ta, nhìn qua như dạng ăn com mềm (bám váy vọ). Nhưng cứu cứu làm ở khách sạn lại đã từng len lén nói cho ta biết, nói cha ta đã từng làm đại quan ở kinh thành, cả tính mạng của Hoàng Đế hẳn cũng đã từng cứu. Nghĩ như vậy thì cha ta nhất định là nhân vật rất lợi hại rồi, mặc dù ta không biết Hoàng Đế rốt cuộc là cái gì.

Mẹ ta lớn hơn cha ta sáu tuổi, mà cha ta rất thích mẹ ta, có lúc ta nhìn thấy cha ta cùng mẹ ta ở chung một chỗ, thường là mẹ ta nhìn tương đối xấu hổ, tương đối giống tiểu nữ nhân.

Nhưng người cũng đừng vì thế xem thường mẹ ta, mẹ ta trước kia cực kì lợi hại đó! Bà cầm một cái chổi lông gà là có thể cứu tính mạng cứu cứu ta ở trên đường cái trở lại, có lợi hại hay không? Phụ thân cứu Hoàng Đế ta không biết là ai, nhưng mà mẹ ta lại cứu được cứu cứu ta, ta đây biết người này.

A, đúng rồi, những thứ này đều là cứu cứu ta nói với ta, mà lại còn không chỉ nói một lần.

Ta có hai cha, theo họ ta chính là người cha ở nhà ta kia, còn có một phụ thân họ Kỷ ở một đồng đất nhỏ đầu trấn phía sau một ngọn núi nhỏ, ta chưa từng thấy qua hình dạng ông ấy thế nào, ta chỉ biết ông ấy rất lười, ngày ngày nằm ở trong đồng đất ngủ, cũng sẽ không cảm thấy buồn chán. Trong tên phụ thân họ Kỷ có một chữ “Phong”, đó là bởi vì chỗ ở ông ấy cầm một tấm biển thật to, trên đó viết tên của ông, còn có một chữ tiên sinh chưa dạy ta, cho nên ta không đọc được. Dù sao, ta gọi ông ấy Kỷ phụ thân.

Còn phụ thân theo họ của ta, ta gọi ông ấy là cha.

Cha ta gọi mẹ ta là "nha đầu", mới ban đầu ta cảm thấy xưng hô này rất kì quái, bởi vì cha ta rõ ràng còn nhỏ tuổi hơn so với ta mẹ, nhưng nghe đi nghe lại liền thành thói quen, sau lại ta thật cảm thấy trong xưng hô mẹ ta chính là một nha đầu. Mẹ ta gọi ta cha thì gọi cả tên lẫn họ, không có mỹ cảm gì cả, chỉ là chỉ cần bà vừa gọi, cha ta sẽ ngoan ngoãn đi đến, rất nhanh nhậy.

Dĩ nhiên mẹ ta cũng không hẳn là gọi cha ta như vậy, thời điểm bọn họ ở trong phòng, mẹ ta sẽ dùng âm thanh rất kỳ quái gọi tên cha ta, cũng trực tiếp gọi chữ kia cuối cùng kia (mình cũng không hiểu chỗ này lắm~~), rất buồn nôn. Ta đã hỏi mẹ ta, tại sao lại gọi như vậy, kết quả mẹ ta cầm cây chổi đuổi ta ra ngoài, nói về sau nếu ta dám nghe lén liền gả ta cho Kim Nguyên Bảo, từ đó về sau ta liền cũng không dám nghe lén nữa.

Dĩ nhiên, trong lúc vô tình nghe được không tính, đúng không?

Ta là mỹ nữ, đây cũng không phải là ta nói, là Đầu To ở đầu trấn nói. Ta liền nói cho hắn biết, ai bảo đáng đáp cha mẹ ta đều đẹp đâu, cho nên đáng đáp ta đẹp là đúng!

Sau khi biết ta là mỹ nữ, ta liền rất thích ngồi trên khối đá lớn ở cửa học đường trong trấn, bởi vì mấy cái tiểu mọt sách ngu si trong học đường kia vừa nhìn thấy ta mặt liền hồng hồng, đi bộ cũng đi không vững, tệ hơn chút còn té ngã, đặc biệt chơi rất vui.

Ta mới ngồi hai ngày, liền bắt đầu có người len lén nhét kẹo cho ta ăn, trừ lần đó ra còn có nhét quả lê, nhét trứng gà, tóm lại chỉ cần ta ngày ngày ngồi ở chỗ đó, sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon.

Nhưng là, chuyện tốt của ta chung quy lại bị Kim Nguyên Bảo làm hỏng, tiểu tử thúi kia là con trai độc nhất của Kim bá bá sát vách, từ nhỏ đã thích đối nghịch với ta. Mỗi lần chỉ cần hắn vừa nhìn thấy ta ngồi ở trên tảng đá, sẽ đen mặt lại đuổi ta xuống, còn nói muốn đi tố cáo với cha mẹ ta. Cho nên ta rất ghét hắn, cười tên của hắn khó nghe, có thể so nhất nhì với nhà Tiên viên ngoại trong trấn, thật tặc!

Không ngờ tiểu tử thúi kia lại dám chạy đi tố cáo với cha mẹ ta thật, nói ta ngày ngày ngồi trên tảng đá lớn ở cửa học đường, trời tối cũng không chịu về nhà.

Sau khi cha mẹ ta biết mặc dù không có mắng ta, nhưng là bọn họ lại nhất trí cho rằng nguyên nhân ta làm như vậy là bởi vì ta muốn học sách, cho nên liền thương lượng đưa ta đi học đường, lại còn rất xui xẻo vào cùng một lớp với Kim Nguyên Bảo.

Tiền sinh ở học đường là một quả trứng thối nhảm chán, vừa nhìn thấy ta liền nói cô gái vô tài mới là đức gì đó, kết quả cha ta cho hắn một tảng đá ánh vàng rực rỡ, hắn liền cười híp mắt dẫn ta vào học đường, lại còn sắp xếp cho ta ngồi vị trí trên cùng.

Ta mới không cần ngồi chỗ này đâu, ta nói với tiền sinh muốn ngồi phía sau Kim Nguyên Bảo, như vậy mỗi ngày ta đều có thể về con rùa* ở sau lưng cái tiểu tử thúi kia, tức chết hắn cái đồ con rùa khôn kiếp!

(*con rùa : Ô Quy- ý chỉ người có vợ đi ngoại tình)

Đáng tiếc ta mới về mấy ngày đã không thể về nữa, bởi vì tiểu tử thúi Kim Nguyên Bảo kia chợt bắt đầu ngày ngày mặc áo đen đi học, mực nước của ta đối với xiêm y đen của hắn, về cũng như không về, tức chết ta!

Cũng may kể từ sau khi cha mẹ đưa ta đi học, địa điểm nhận đồ ăn của ta liền từ trên tầng đá lớn trước cửa học đường chuyển tới trong học đường, hơn nữa ta lại cũng không cần lo lắng quá nhiều đồ sẽ không đựng được, bởi vì cả bàn học đều là của ta. Nghĩ như vậy, đọc sách cũng thực không tồi!

Ở học đường của chúng ta thật ra thì không chỉ có một mình ta là con gái, còn có Tiền Đa Đa, tiểu nữ nhi nhà Tiền viên ngoại, đáng đáp nha đầu kia so với ca ca nàng dễ nhìn hơn nhiều, đáng tiếc bụng dạ quá xấu xa, toàn tròn trắng mắt với ta, còn chỉ vào người ta khịt mũi gọi ta là "hồ ly tinh". Mặc dù ta không biết hồ ly tinh là có ý gì, nhưng ta biết nàng chắc chắn đang chửi ta, bởi vì kể từ khi ta tới đây, cũng chưa có đồng học nào đưa đồ ăn cho nàng nữa, cho nên nàng ghi hận trong lòng đối với ta.

Ta đi hỏi Kim Nguyên Bảo "hồ ly tinh" là có ý gì, tiểu tử kia thế nhưng mặt đen thui không chịu nói cho ta biết, ta mới không lạ gì đâu, có rất nhiều người nguyện ý nói cho ta biết. Tỷ như nhi tử Đâu To nhà Trương đại phu cũng rất nghe lời ta.

Sau đó Đâu To nói cho ta biết, hồ ly tinh chính là nữ nhân thích quyến rũ nam nhân.

Ngày đó tiền sinh mới vừa dạy một câu nói, "Người không phạm ta, ta không phạm người." Những lời này ta hiểu, ý nói chính là nếu có người dám khi dễ ta...ta mà có thể khi dễ nàng đến chết!

Tiền Đa Đa mắng ta là hồ ly tinh, ta khi dễ nàng chính là điều hiển nhiên.

Ta gọi Đâu To tới, để cho hắn đi cắt tóc cho Tiền Đa Đa, ban đầu Đâu To không chịu, ta hôn hắn hai cái hắn liền vui vẻ đi. Không tới thời gian một nén nhang, hắn đã cầm một túm tóc trở lại tranh công rồi, ta dùng sợi dây buộc lại treo lên cây to ở cửa học đường. Tiền Đa Đa tóc tai bù xù đi vào học đường, vừa nhìn thấy tóc trên cây lại khóc, lau nước mắt nước mũi chạy về nhà, bộ dáng kia xấu không dám nhắc tới.

Đáng đời! Ai bảo dung mạo ta đẹp hơn nàng đây? Có bản lĩnh nàng đi hôn Đâu To hai cái, cho hắn đến cắt tóc của ta đi? Coi như hôn sưng mặt Đâu To lên, Đâu To cũng không dám đụng đến một sợi tóc của ta!

Nha đầu Tiền Đa Đa này chính là không có tiền đồ, rõ ràng là đáng đáp mình xấu xí bản lĩnh không có, cố tình chạy đến chỗ cha nàng tố cáo. Buổi tối hôm đó, Tiền viên ngoại liền mang theo nàng đến tố cáo với mẹ ta, chỉ tiếc cha hắn vừa nhìn thấy mẹ ta chân liền mềm nhũn, ánh mắt kia giống như là Đâu To nhìn thấy ta.

Sau khi cha con Tiền gia đi về, mẹ ta hỏi ta tại sao muốn cắt tóc Tiền Đa Đa, ta liền kể từ đầu tới đuôi chuyện Tiền Đa Đa mắng ta là hồ ly tinh.

Mẹ ta nghe xong, tròn mắt nhìn ta một cái, nói: "Ngươi ngu à? Chuyện như vậy về sau hôn một cái là đủ rồi, biết không?"

Ta cảm thấy được mẹ ta nói quá đúng, về sau ta lại gọi Đâu To đi cắt tóc Tiền Đa Đa tóc cũng chỉ hôn một cái thôi, quả nhiên, Đâu To vẫn là hấp ta hấp tấp đi cắt tóc.

Hạ đi thu đến, đến khi ta rút cuộc sắp cắt hết tóc Tiền Đa Đa, Kim Nguyên Bảo biết chuyện này. Hắn giận đến không chịu được, chạy đi hung hăng đánh cho Đâu To một trận, lại trở về mắng ta, bảo ta về sau muốn cắt tóc trực tiếp gọi hắn, đừng sai bảo Đâu To nữa.

Ta mới không cần Kim Nguyên Bảo thay ta cắt tóc Tiền Đa Đa đâu, bởi vì cái cây trước cửa học đường kia, phàm là chỗ ta có thể chạm đến, cũng đã không có chỗ treo tóc nữa rồi.

Chỉ là sau sự kiện đánh nhau này, ta liền cảm thấy Kim Nguyên Bảo lợi hại hơn Đâu To, hắn chẳng những đọc sách được, đánh nhau càng thêm giỏi. Đùng thấy Đâu To là Tiểu Bá Vương trong trấn, một người cũng có thể chống đỡ hai Kim Nguyên Bảo rồi, nhưng căn bản không phải là đối thủ của Kim Nguyên Bảo. Ngày ấy, ta tận mắt nhìn thấy Kim Nguyên Bảo mới đánh hai phát đã đánh cho Đâu To ngã lăn ra rồi, đánh Đâu To nằm trên mặt đất cầu xin tha thứ, còn nói muốn Kim Nguyên Bảo làm đại ca, cùng hắn lưu lạc giang hồ.

Phi! Thật là không có cốt khí!

Sớm biết như vậy, lúc đầu ta một cái cũng không nên hôn hắn, nghĩ như vậy, ta liền cảm giác mình rất thua thiệt, cho nên khi Đâu To lần quán lấy Kim Nguyên Bảo gọi đại ca, lại bị đánh ngã trên đất, ta liền len lén đạp hắn hai phát báo thù.

Sau đó tiền sinh lại dạy chúng ta một thành ngữ, gọi là: "Chó cùng rút giậu".

Ta không biết thành ngữ này có ý gì, ta liền đi hỏi Đầu To, không ngờ tên Đầu To ngu ngốc này lại nói với ta là hần không biết, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là đi hỏi Kim Nguyên Bảo, ai bảo hần học tốt, mà ta lại có vẻ hiểu học.

Lúc này, đã Kim Nguyên Bảo chịu nói cho ta biết, hần nói ý tứ thành ngữ này chính là: nếu như dọa con chó quá gắt gao, ngay cả tường nó cũng có thể nhảy được qua.

"Người nói điều! Nếu như ngay cả tường chó cũng nhảy được qua, vậy cần chuông chó làm cái gì?" Ta mới không thèm tin !

"Ngu ngốc!" Kim Nguyên Bảo đen mặt lại, trừng ta một cái, đi luôn cũng không thèm quay đầu lại.

"Người mới ngu ngốc! Kim Nguyên Bảo là ngu ngốc nhất!" Ta giương nanh múa vuốt làm mặt quỷ ở phía sau hần, bởi vì ta tin chắc, chó dù gặp thế nào, cũng nhất định là không biết nhảy tường.

Sự thật chứng minh, ta nói đúng.

Không lâu sau đó, Tiền Đa Đa bị ta cắt sạch tóc cũng không biết lấy con chó săn từ nơi nào. Mặc dù Sở Tiểu Bắc ta trời không sợ đất không sợ, nhưng có một thứ ta sợ nhất, đó chính là chó!

Tiền Đa Đa thả chó đuổi theo ta...ta liền liều mạng chạy cả một con phố, không biết chạy vào sân sau nhà nào, đóng cửa thật chặt, con chó kia không có biện pháp, ở ngoài tường sủa âm lên, nhưng thủy chung không có phi qua tường tới cắn ta.

Mặc dù ta bị sợ đến chân cũng mềm nhũn, nhưng là thông qua chuyện này, ta còn là dùng sự thực như sắt thép chứng minh: chó chính là chó, nếu là nó có thể từ đầu tường bên kia nhảy được tới đây thật, còn cần chuông chó làm cái gì?

Thấy con chó ta không nhảy qua được, chỉ có thể dùng sức sủa ở bên kia tường, trong lòng ta rất vui mừng, cách tường true trực nó.

"Chó chết, chó thối, không phải là mày rất hung dữ sao? Có bản lĩnh nhảy qua tới cắn ta đi! Cắn ta đi!"

"Phốc."

Từ sau lưng truyền đến một tiếng cười khẽ, ta xoay người lại, đột nhiên nhìn thấy một thiếu niên áo trắng tóc đen mảnh mai ngồi trong sân, hần chống lại ánh mặt trời buổi chiều nhìn thẳng vào mắt ta, trên mặt hơi tái nhợt lộ ra mỉm cười nhàn nhạt, hần chính là nam tử đẹp mắt nhất ta từng thấy ngoài cha ta ra.

Hần nói hần tên là Tô Mộ Bạch.

Tô Mộ Bạch lớn hơn ta vài tuổi, trừ bộ dạng đẹp dễ ra, còn tinh thông cầm kỳ thư họa, sẽ kể rất nhiều rất nhiều chuyện xưa để nghe cho ta nghe. Ta cảm thấy quả thật hần tốt hơn cái tên Kim Nguyên Bảo vừa đen lại ngốc đó nghìn lần vạn lần. Chi tiết hai chân của hần không thể bước đi, mỗi ngày chỉ có thể ngồi ở đây trong cái sân nhỏ nhỏ, nhìn bầu trời trên đỉnh đầu.

"Ta thật sự ước có thể có đôi cánh như con chim trên bầu trời, muốn bay đến đâu liền bay đến đó." Thời điểm Tô Mộ Bạch nói câu nói này, cặp mắt đang nhìn bầu trời, ta thậm chí có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng chiếu vào đáy mắt hần, mang theo đau thương nào đó mà ta không thể hình dung.

Một khắc kia, ta cảm thấy hần thật sự rất đáng thương, hai chân không thể bước đi là một chuyện thâm biết bao nhiêu đây, bị chó đuổi theo đều không có cách chạy! Nghĩ vậy, ta thâm suy nghĩ, về sau nhất định phải thường xuyên đến tâm sự cùng hần, xem như làm chuyện tốt thôi.

Ai kêu Sở Tiểu Bắc ta vừa xinh đẹp lại còn tâm địa thiện lương đây?

Ngày đó sau khi rời khỏi nhà Tô Mộ Bạch, ta liền đi tìm Kim Nguyên Bảo lý luận, kể từ đầu tới đuôi chuyện bị cho lớn đuổi một lần, còn vỗ ngực thể chắc nịch bảo đảm với hần: "Chó nóng nảy chắc chắn sẽ không nhảy tường!"

Có thể là cảm thấy ta nói đúng rất mất mặt, không đợi ta nói hết lời, mặt Kim Nguyên Bảo liền đen thành than củi, cũng không nói một câu liền giận dỗi hùng chạy đi mất.

"Thôi đi, sai lầm cũng đã sai lầm rồi, làm gì mà không để ý tới người ta nha? Quý hẹp hòi!" Tức chết ta.

Sau đó ta mới biết, Kim Nguyên Bảo căn bản không có ý định thừa nhận sai lầm, hần thế mà lại chạy đi tìm Tiền Đa Đa, đuổi con chó lớn của nàng chạy ba con phố, trắng trợn ép bức một con chó không biết nhảy tường đến nỗi phải nhảy tường.

Nghe Đầu To kể chuyện này sinh động như thật, ta không còn lời nào nói, thì ra là chó nóng nảy thật sự sẽ nhảy tường!

Mặc dù ta rất khinh thường hành động hẹp hòi ép chó nhảy tường của Kim Nguyên Bảo, nhưng là chuyện chó nóng nảy sẽ nhảy tường này cũng là sự thật, xét thấy Kim Nguyên Bảo không có lừa gạt ta, ta quyết định bớt làm cao, nghị hòa với hần.

"Coi như người đúng rồi, ta thừa nhận chó nóng nảy thật sẽ nhảy tường, như vậy được chưa?"

"Ngu ngốc." Lưu lại những lời này, hần vừa đen nghiêm mặt rồi đi.

Láo loạn cái gì? Ta cũng thừa nhận sai lầm rồi, tiểu tử thú vị này lại vẫn mắng ta ngu ngốc! "Người mới phải ngu ngốc, Kim Nguyên Bảo là đồ đại ngu ngốc!" Ta giương nanh múa vuốt mắng to ở phía sau hắn, hắn chạy trốn nhanh như vậy, cũng không biết có nghe được không.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lầy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sau đó, suốt cả hai ngày Kim Nguyên Bảo không để ý đến ta.

Ta thật sự buồn bực cực kỳ, không thể làm gì khác hơn là đi tìm Tô Mộ Bạch kể khổ, nói với cậu ta một lần đầu đuôi chuyện Kim Nguyên Bảo đuổi theo con chó kia thế nào, ép chó nhảy tường thế nào, mắng ta ngu ngốc thế nào.

Không ngờ Tô Mộ Bạch chẳng những không giúp ta mắng Kim Nguyên Bảo, lại còn nhìn ta rất kỳ quái, sắc mặt hình như có chút khó coi.

Một lát sau, vị quản gia dung mạo rất nghiêm túc nhà cậu ta đi tới, mặt không thay đổi nói với ta: "Công tử nhà ta mệt mỏi, mời cô nương trở về đi."

Thói đời này thế nào vậy? Mỹ nữ cũng không nổi tiếng rồi hả? Tại sao đến nơi nào tất cả mọi người không để ý đến ta? Ta thật sự rất đau lòng, buồn bã về nhà, chưa từng nghĩ lúc đi ngang qua cửa nhà Kim Nguyên Bảo, lại phát hiện chuyện cực kỳ ghê gớm.

Thì ra là Kim Nguyên Bảo đến cả chó cũng không sợ, thế mà sẽ biết sợ —— sợ cha cậu ta!

Chuyện là như vậy, bởi vì lần trước Kim Nguyên Bảo ép chó của Tiền Đa Đa nhảy tường, làm hại nó té gãy chân, cho nên Tiền Đa Đa lại đi cáo trạng với cha nàng. Biết được chuyện này, Tiền viên ngoại rất tức giận, mang theo con chó bị gãy chân tìm Kim bá bá tố cáo, vừa ban đầu Kim bá bá không tin, nhưng con chó kia vừa thấy được Kim Nguyên Bảo liền run run, bằng chứng như núi, Kim bá bá liền không thể không tin.

Như vậy, Kim Nguyên Bảo liền bị phạt, Kim bá bá bắt cậu ta cõng trường ở trong sân đứng một ngày, lúc ta đi qua nhà cậu ta, cậu ta đã đứng thật lâu rồi, bên ngoài gió lạnh gào thét, ta mặc ít quần áo cũng cảm thấy lạnh, tại sao cậu ta có thể cõng trường ở trong sân đây?

Ta càng nghĩ càng thấy Kim Nguyên Bảo thật đáng thương, mặc dù cậu ta bình thường rất đáng ghét, nhưng chuyện này nói thế nào nguyên nhân cũng là do ta gây lên, bây giờ cậu ta chịu phạt, nếu có lương tâm, ta cũng vậy nên đi an ủi cậu ta một chút.

Vạn vạn không ngờ tới, tên nhóc không có lương tâm này căn bản không hiểu ý tốt của ta, ta mới đi vào nhà cậu ta không bao lâu, từ xa đã nghe thấy cậu ta kêu: "Sở Tiểu Bắc, người đi xa một chút cho ta, đừng tới đây!"

Như vậy sao được? Ta là ai? Ta chính là Sở Tiểu Bắc, đường đường Bạch Vân trấn Sở Tiểu Bắc! Nếu như cậu ta bảo ta đi xa một chút ta liền đi xa một chút, chẳng phải là rất mất mặt rồi hả? Nghĩ như vậy, ta lập tức liền nghênh ngang tiêu sái đi qua, kết quả thế nhưng để cho ta phát hiện, thì ra là thì ra là nam cũng có hai khối mỡ.

Không biết có phải đằng trước cậu ta cũng giống ta hay không, vì làm rõ vấn đề này, ta đi tới phía ta cậu. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Kim Nguyên Bảo chợt nhanh chân mà bỏ chạy, cậu ta đến cả chó cũng đuổi được, ta làm sao có thể đuổi được cậu ta? Cuối cùng, ta không thể nhìn đến thứ ta muốn xem, chẳng qua ngược lại ta thấy được một chuyện càng làm cho ta ngạc nhiên, đó chính là Kim Nguyên Bảo thế mà lại đỏ mặt!

Đây chính là lần đầu tiên Kim Nguyên Bảo đỏ mặt a, ta bỗng nhiên cảm giác mình đã làm một chuyện vô cùng to tát, nhưng là tại sao cậu ta lại không để cho ta xem chứ? Ta nghĩ nửa ngày không nghĩ ra, kể cho Kim bá bá chuyện cậu ta chạy, Kim bá bá rất tức giận, lại phạt cậu ta đứng một ngày, ai bảo lần trước cậu ta nói chuyện ta ngồi ở cửa học đường cho cha ta biết cơ?

Tiền sinh nói này gọi "đáp lễ", người xem, ta học cũng không tệ lắm phải không!

Từ đó về sau, quan hệ giữa ta và Kim Nguyên Bảo liền xảy ra biến hóa thần kỳ, mỗi lần nhìn thấy ta, số lần cậu ta đỏ mặt càng ngày càng nhiều, sau đó dứt khoát nhìn thấy ta liền quay đầu, liền nhìn cũng không dám đến nhìn ta.

Cuối cùng, giữa ta, Kim Nguyên Bảo và chó tạo thành một vòng tuần hoàn kỳ quái: ta sợ chó, chó sợ Kim Nguyên Bảo, Kim Nguyên Bảo sợ ta. Còn đến cùng là chó lợi hại hay là ta lợi hại, ta thật sự là không nghĩ ra, không thể làm gì khác hơn là nói việc này cho mẹ ta.

Ta vừa nói xong, mẹ ta liền cười, còn cười đến mức khiến cha ta cũng từ trong phòng đi ra ngoài. Hai người cắn lỗ tai một lát, cha ta cũng bắt đầu cười, vẫn cười vẫn cười, cười đến mức không để ý ta.

Ta tức giận tới mức dậm chân: "Cha mẹ, hai người cười gì vậy? Không cho cười nữa!"

Mẹ ta lúc này mới ngưng cười, thở gấp nói: "Tốt lắm tốt lắm, cha mẹ không cười, con đi nói Kim bá bá của con, nói ngày mai nhà bọn họ tới nhà chúng ta ăn cơm, nhớ gọi Kim Nguyên Bảo cũng đi cùng nha."

"Làm gì mà gọi tên kia tới dùng cơm chứ? Cậu ta sợ đến vài ngày không để ý đến con rồi!" Nói đến Kim Nguyên Bảo ta liền giận.

Mẹ ta vừa cười, che miệng nói: "Mẹ đây không phải là muốn nhìn một chút Kim Nguyên Bảo là sợ ngại thế nào sao? Con gọi cậu ta đến, cho mẹ nhìn một chút chứ sao."

Trời ạ, ta cảm thấy mẹ ta thật đúng là không phải nhảm chán bình thường, chuyện như vậy thì có gì mà nhìn, thật không biết ban đầu cha ta làm thế nào mà nhìn trúng bà?

Mặc dù ta cảm thấy được mẹ ta rất nhảm chán, nhưng là nếu bà đã lên tiếng, là khẳng định phải đi mời nhà Kim bá bá. Cũng may Kim bá bá tương đối sáng khoái, không nói hai lời nên đồng ý tới, đến buổi tối ngày thứ hai, mẹ ta chuẩn bị một bàn thức ăn ngon chiều đãi bọn họ, dĩ nhiên Kim Nguyên Bảo cũng tới.

Cậu ta vừa bước vào cửa nhìn thấy ta, mặt liền hồng, núp ở sau lưng không mẹ để cho ta đến gần, thật giống như trên người ta có cái gì bẩn thỉu sẽ dính vào người cậu ta.

Tiểu tử này vẫn chưa xong phải không? Ta rất tức giận, liền đi qua bắt cậu ta, ta một túm cậu ta, cậu ta bỏ chạy. Lần này ta học thông minh, mặc dù ta không chạy nổi cậu ta, nhưng mà ta lại cũng là có đầu óc, ta nghĩ biện pháp đem cậu ta bức vào hậu viện, sau đó nhanh chóng đóng cửa hậu viện lại.

Hắc hắc, xem tiểu tử ngại còn chạy trốn được đi đâu?

Vạn vạn không ngờ, được xưng là bản lĩnh nhất Bạch Vân trấn, đánh nhau đuổi theo chó cũng chưa bao giờ thua- Kim Nguyên Bảo, lại bị ta đuổi đến. . . Nhảy! Tường! Rồi!

Ngày đó, ta hiểu một cái đạo lý, chẳng những chó nóng nảy sẽ nhảy tường, người nóng nảy cũng là sẽ nhảy tường.

Chuyện này khiến cho cha mẹ ta cùng cha mẹ của cậu ta cười thật lâu, về sau bọn họ vừa gặp mặt sẽ nói về việc giữa ta và cậu ta, còn nói đặc biệt vui vẻ, ta liền không rõ, rõ ràng là cậu ta bị ta ép nhảy tường, tại sao đến cuối cùng muốn ngay cả ta cũng bị cười? Người lớn chính là không nói đạo lý!

Kim Nguyên Bảo tránh né ta rất lâu, ta thật sự là nhảm chán, không thể làm gì khác hơn là lại đi tìm Tô Mộ Bạch nói chuyện.

Những ngày này, lão quân gia không có ở đây, tâm tình Tô Mộ Bạch hình như có điều chuyển biến tốt, cùng ta nói rất nhiều chuyện xưa cho tới bây giờ ta cũng chưa có nghe qua. Cậu ta nói cho ta biết, ở địa phương cách trấn này rất xa, có một nơi gọi là kinh thành, đó là một tòa thành rất lớn, người trong thành nhiều không đếm được, bán rất nhiều rất nhiều đồ kỳ kỳ quái quái, còn có rất nhiều đồ ta chưa bao giờ ăn.

Vừa nói đến ăn, nước miếng của ta đã rơi xuống, không kịp chờ đợi hỏi cậu ta: "Đồ ăn ngon trong kinh thành, ngại đều ăn rồi ư, ăn ngon không?"

Cậu ấy nhìn ta, cười gật đầu.

"Ta không hiểu, nếu kinh thành đồ ăn ngon như thế, vậy ngại tới chỗ này làm gì chứ?" Ngươi ngu à! Ba chữ cuối cùng này, ta không dám nói ra.

Ta vừa nói xong, nụ cười trên mặt Tô Mộ Bạch liền biến mất, rất lâu không có trả lời ta.

"Ngươi làm sao vậy?" Ta hỏi.

Cậu ta lắc đầu một cái: "Không có gì, chỉ là muốn nghĩ đến mấy chuyện không vui."

"Bởi vì ở kinh thành ở không vui, cho nên nhớ đến sao?"

Cậu ta gật đầu một cái.

"Ở kinh thành có đồ ăn ngon, tại sao ngại lại không vui chứ?"

"Ngươi không hiểu đâu." Cậu ta thờ dài, chợt đưa bàn tay tới đầu ta, ta nhất thời không có phòng bị, cái trán bị tay cậu ta chạm vào, chỉ cảm thấy thật lạnh thật lạnh, lạnh quả thật không giống người sống, lòng ta cả kinh, a một cái kêu lên nho nhỏ.

Tay của cậu ta nhanh như tia chớp rút trở về, cơ hồ là đồng thời, lão quân gia mở cửa vọt vào, không nói tiếng nào xem ta, ánh mắt quả thật giống như muốn giết người, sợ đến mức làm người ta cứng lại.

"Lão Dur, ngại đi xuống." Tô Mộ Bạch nói xong, lại quay mặt sang ta, cười cười, "Tiểu Bắc, ta có chút mệt mỏi, hôm nay ngại trở về trước được không? Ngày mai ta lại kể chuyện xưa cho ngại."

"Được rồi. . . ." Ta không tình nguyện đứng lên, trùng mắt với lão quân gia hung dữ.

Hung cái gì mà hung, bản mỹ nữ có thể tới bồi thiếu gia nhà các ngại nói chuyện liền đã là rất không tồi rồi, ngại trừng ta...ta trừng lại ngại! Ta trừng trừng, ta trừng chết ngại!

Rời khỏi nhà Tô Mộ Bạch, bắt tri bắt giác sắc trời đã tối, các nhà đều đóng cửa đi ăn cơm, vốn là trong trấn cũng không nhiều người, giờ phút này trở

nên vắng ngắt. Vừa nghĩ tới trước khi xuất môn, mẹ từng dặn dò ta về nhà sớm, ta liền không khỏi bước nhanh hơn. Đang lúc này, đầu phố chợt truyền tới một âm thanh quen thuộc.

"Sở Tiểu Bắc!"

Ngay sau đó, ta thấy được phía trước có một bóng đen chạy tới phía ta, trời rất tối, y phục màu đen trên người càng tối hơn, cho đến khi người đó chạy đến trước mặt ta, ta mới nhận ra đó là Kim Nguyên Bảo.

"Kim" Lời của ta còn chưa nói ra miệng, cậu ta chợt bước nhanh về phía trước, chợt ôm ta.

Một khắc kia, sợ ngay người, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, động cũng không dám động.

Qua thật lâu, thật lâu.

Ta thật sự là bị cậu ta ôm không thở nổi, lúc này mới không nhịn được quát to lên: "Kim Nguyên Bảo, ngươi có bệnh à! Ta muốn chết ngay, ngươi mau buông tay ra! Buông tay nhanh một chút!"

Lúc này cậu ta mới buông ta ra, không một tiếng vang nhìn ta, ta chưa từng thấy tên đầu gối này có vẻ mặt khản trương giống như giờ phút này, hốc mắt hồng hồng, quả thật giống như đã khóc.

"Sao. Sao thế, ba ngươi lại phạt ngươi đứng hả ?" Ta cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Sở Tiểu Bắc, ngươi ngu ngốc sao?" Cậu ta hung hăng tròn mắt nhìn ta một cái, không đợi ta phản kích, bỗng nhiên lại ôm lấy ta.

Ta hoàn toàn ngu, tiểu tử thú này sẽ không ăn nhảm thuốc đó chứ?

"Từ nay về sau, nếu ngươi dám trốn khỏi tầm mắt của ta, ngươi nhất định sẽ chết!" Đây là câu nói sau cùng ngày đó Kim Nguyên Bảo nói với ta, từ đầu đến cuối ta đều không biết cậu ta rốt cuộc là có ý gì, cho đến khi về đến nhà, nhìn đến chổi lông gà mẹ ta cầm trong tay, ta mới biết chuyện cũng không có đơn giản như ta nghĩ.

Thì ra là buổi trưa hôm đó, cây cầu ở trấn trên bị sụp, có người nhìn thấy một cô bé đáng giống ta rơi xuống sông, bị nước trôi đi, tất cả mọi người tìm ta cả một buổi chiều, bao gồm cả Kim Nguyên Bảo.

Ta cảm thấy được ta lần này thật sự làm sai, nếu không phải là bởi vì ta đi tìm Tô Mộ Bạch, không có nói với người trong nhà, chuyện cũng sẽ không thành như vậy. Cho nên, khi ta nhìn thấy mẹ ta giờ cao chổi lông gà, lần đầu tiên ta không có chạy.

Làm việc gì sai thì phải trả giá đắt —— đây là Phu Tử dạy.

Ngày ấy, mẹ ta đánh ta so với bất kỳ lần nào trong quá khứ đều nặng hơn, đều hung ác. Rốt cuộc ta hiểu rõ tại sao cứu cứu đầu phụ sẽ nói, mẹ ta có thể dùng chổi lông gà cứu cậu ta từ trong tay bọn lưu manh, thì ra là mẹ ta thật sự là một con cọp mẹ.

Chỉ là so sánh với ta, Kim Nguyên Bảo thảm hại hơn một chút, mặc dù chuyện này không có liên quan gì đến cậu ta, nhưng lúc mẹ ta đánh ta, cậu ta thể nhưng lại vẫn ngăn ở trước mặt của ta, giúp ta chặn lại hơn phân nửa chổi lông gà.

Nhìn cậu ta nghĩa khí như vậy, ta quyết định không hề cùng cậu ta so đo nữa, thật ra thì tiểu tử này cũng chính là miệng thú một chút, đối với ta vẫn đủ có tình có nghĩa, Đầu To nói làm người phải giảng nghĩa khí, nếu Kim Nguyên Bảo cũng có nghĩa khí như vậy rồi, ta đương nhiên cũng không thể nhỏ mọn tức giận, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lầy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Sau khi giảng hòa cùng Kim Nguyên Bảo, ta liền nói chuyện tình về Tô Mộ Bạch với cậu ta, không ngờ cậu ta biết rồi mặt liền tối lại, còn nói về sau ta phải đi theo cậu ta, không cho đi tìm Tô Mộ Bạch nữa.

Ta nói không, ta đường đường là Sở Tiểu Bắc của Bạch Vân trấn, sao có thể đi theo môn người khác đây?

Kết quả đổi thành cậu ta đi theo sau môn ta.

Cứ như vậy, ta thay Đầu To, trở thành Tiểu Bá Vương mới nhận chức của trấn Bạch Vân. Bởi vì phía sau ta có Kim Nguyên Bảo đi theo, mà phía sau Kim Nguyên Bảo có Đầu To đi theo, hiện tại con chó kia của Tiền Đa Đa thấy ta đều bắt đầu run run, thật khí thế!

Nói một câu nói thật, thật ra thì làm Tiểu Bá Vương là một việc rất mệt mỏi, có danh tiếng liền nhất định phải thu tiểu đệ, thu tiểu đệ thì phải bảo bọc bọn họ, ngộ nhờ nổi lên cái gì xung đột thì đi giải, điều quyết không được còn phải trấn áp.

Làm Tiểu Bá Vương quả thật so với làm Hoàng đế còn mệt hơn!

Quên nói, khi đó ta đã biết Hoàng đế là làm gì rồi. Vì vậy ta liền trả lại vị trí Tiểu Bá Vương cho Đầu To, mình lui khỏi vị trí, quản lý trong bóng tối, buong rềm chấp chính có thể có tiếng nói mạnh hơn nhiều so với Hoàng đế tại bên ngoài thế!

Sau khi làm người quản lý, ta không cần hôn Đầu To, cái gì Đầu To cũng đều nghe ta. Ta bảo cậu ta đi hái tổ ong vò vẽ, ném vào những nữ nhân cả ngày quán lấy cha ta, chính các nàng oa oa kêu, rất sáng khoái.

Ai bảo họ quán lấy cha ta? Quán cha ta thì đồng nghĩa với khi dễ mẹ ta, nếu họ khi dễ mẹ ta thì đồng nghĩa với khi dễ ta, người khi dễ ta, ta có thể khi dễ họ đến chết.

Sau đó ta nghe cha ta oán trách với mẹ ta, nói mình lớn tuổi không có sức quyến rũ rồi, trước kia đi ở trên đường những nữ nhân kia như con ruồi thấy mật từa dính vào, hiện tại mỗi cô gái thấy ông đều như thấy ôn thân.

Tâm tình cha ta không tốt, mẹ ta lại cùng ông kể tai nói nhỏ, cắn xong rồi lỗ tai còn cắn miệng nhỏ, sau đó cha ta liền ôm mẹ ta lên lầu, rồi mẹ ta liền lại bắt đầu dùng âm thanh kỳ quái gọi tên cha ta, còn có chỉ gọi một chữ.

Ta thề, đây là ta trong lúc vô tình nghe được, không phải nghe lén!

Trải qua cha ta nhắc nhở như vậy, ta cũng nhớ tới trước kia luôn có một bầy đũa nhà quê mỗi ngày vây quanh ta, đuổi đều đuổi không đi. Nhưng kể từ khi Kim Nguyên Bảo đi theo ta, bọn họ thấy ta cũng giống như là thấy ôn thân vậy, hơn nữa hơn phân nửa đều là mặt tím tím xanh xanh một khối lại một khối, cũng không biết tại sao. Vì chuyện này ta buồn bực thật lâu, cảm giác mình không có đẹp như trước kia.

Khắc sâu cảm nhận của cha ta, ta liền không bảo Đầu To đi ném tổ ong nữa, nhưng những nữ nhân kia thấy cha ta vẫn tránh như thường, ta cảm thấy thật xin lỗi cha ta, liền quyết định đền bù một chút.

Muốn đền bù cha ta rất dễ dàng, chỉ cần thời điểm ông không có ở đây bảo vệ tốt mẹ ta là được, cho nên ta liền hạ thuốc tiêu chảy ở trong rượu cho những nữ nhân dám ăn đậu hũ mẹ ta. Thuốc tiêu chảy là Đầu To trộm từ chỗ cha hắn, cha Đầu To là đại phu tốt nhất trấn, thuốc tiêu chảy ông ta đặc chế gọi "tà thiên tả", năm lượng bạc mới được một bình nhỏ.

Thật đúng là "giá rẻ không có đồ tốt, đồ tốt không có giá rẻ", "tà thiên tả" này bán đắt như vậy thật là có đạo lý của nó, đặt ở trong rượu vô sắc vô vị, ta mới cho Tiền viên ngoại dùng nửa bình, cậu ta liền đi ngoài suốt ba ngày ba đêm, đi ngoài tím cả ruột, lục phủ ngũ tạng cũng sắp đi ra, nằm ở trên giường hừ hừ.

Đáng đời! Ai bảo người khi dễ mẹ ta, khi dễ mẹ ta thì đồng nghĩa với khi dễ ta, nếu ai khi dễ ta...ta có thể khi dễ bọn họ đến chết!

Sau đó Đầu To len lén nói cho ta biết, "tà thiên tả" này một lọ pha với lượng nước gấp mười lần, thật là đáng tiếc, sớm biết đã không đổ nhiều như vậy, chỉ là lần đầu tiên đổ thuốc tiêu chảy xác thực không có kinh nghiệm gì, sau này ta nhất định phải thực tế hơn, không thể lãng phí thuốc tiêu chảy đắt như vậy.

Sau sự kiện thuốc tiêu chảy, Tiền viên ngoại quả nhiên cũng không dám tới khách sạn ăn đậu hũ của mẹ ta nữa, thấy mẹ ta run cầm cập như con chó què chân nhà bọn họ thấy Kim Nguyên Bảo.

Chờ cha ta trở lại, ta đi kể công với ông, cha ta mắt cười con người đều híp lại, thẳng khen ta thông minh lanh lợi, còn nói cấp cho bọn huynh đệ Vô Đạo đường mỗi người phát một chai, có thể mang ra thi hành công vụ.

Vì quan sát hiệu quả thuốc tiêu chảy này, cha ta còn cố ý lấy nửa bình "Tà thiên tả" còn lại của ta, sau đó, mọi người trong khách sạn trở thành vật thí nghiệm cha ta, "Tà thiên tả" này hiệu quả thực là không tồi!

Đuổi những con ruồi vây quanh cha ta cùng mẹ ta đi, cuộc sống của ta nhưng rảnh rỗi hơn nhiều. Nhưng rảnh rỗi ta liền lại không nhận được tìm một chút chuyện gì làm một chút, vì vậy ta lôi kéo Kim Nguyên Bảo nghe Tô Mộ Bạch kể chuyện xưa. Ban đầu Kim Nguyên Bảo không chịu, ta dù rống hay lừa cậu ta đều không động tâm, gấp đến độ ta liền muốn hôn cậu ta.

Đầu To hôn một chút liền chịu đi cắt đuôi sam Tiền Đa Đa, Kim Nguyên Bảo tính khí bướng bỉnh nữa, ba cái là đủ chứ? Kết quả khác xa dự đoán của ta, ta còn chưa có đụng phải mặt của cậu ta, Kim Nguyên Bảo liền đỏ mặt đồng ý cùng đi với ta tìm Tô Mộ Bạch chơi, mặt hồng như lưỡi dao đốt đỏ ở cửa hàng rèn đầu hẻm.

Ta kéo tay Kim Nguyên Bảo vào ngõ hẻm lần trước bị chó đuổi kia, ta nghĩ nhất định là cậu ta sốt rồi, nếu không làm sao tay cũng nóng như vậy được? Chúng ta vừa muốn đẩy cửa đi vào, nghe một hồi âm thanh ném đồ vật, ta lôi kéo Kim Nguyên Bảo nhìn lên qua khe cửa, thấy Tô Mộ Bạch đang phát giận với người làm bên cạnh, giọng những sách kia thật cao lên sau đó nặng nề vút.

Về mặt của cậu ta trở nên rất khủng bố, giọng nói cũng biến thành rất đáng sợ, người làm co ro ở bên cạnh cậu ta, một câu cũng không dám nói. Ta bị dọa đến lôi kéo tay Kim Nguyên Bảo một đường chạy ra khỏi ngõ hẻm.

"Người kia rất nguy hiểm, về sau đừng đi tìm cậu ta nữa, biết không?" Kim Nguyên Bảo lôi kéo ta nói.

Đây không phải là nói nhảm, cảnh tượng vừa rồi, ta bị dọa đến nói cũng không dám nói, nào còn dám đi trêu chọc cậu ta nữa? Bộ dạng xinh xắn lại không thể coi như com ăn, dĩ nhiên bản thân ta là ngoại lệ.

Từ đó về sau mỗi lần ta đi ngang qua nơi đó liền tự động tránh ra ba trượng, sau nữa này tòa nhà chợt nổi lên một cuộc hỏa hoạn, chờ mọi người dập tắt lửa, cả tòa nhà cũng đã đốt hết. Kim bá bá mang theo bộ khoái trong trấn đi dọn dẹp hiện trường, phát hiện mấy cỗ thi thể cháy, chỉ là không có một người nào là của trẻ con. Ta nghĩ Tô Mộ Bạch nhất định là bị lão quân gia dung mạo rất nghiêm túc đó mang đi, ta từng không cẩn thận gặp qua công phu đùa bỡn của lão quân gia kia, nháy mắt một cái người liền không thấy bóng.

Có lẽ, ông ta mang Tô Mộ Bạch đi Kinh Thành, có chỗ tốt chơi, ăn ngon, ta hi vọng chân Tô Mộ Bạch có thể tốt hơn, chỉ có như vậy cậu ta có thể sống được càng vui vẻ hơn.

Nhưng là, Kinh Thành thì sao cơ chứ? Ta cảm thấy địa phương tốt hơn nữa cũng không bằng trấn Bạch Vân được, mẹ ta là nữ nhân đẹp mắt nhất trấn Bạch Vân, cha ta là nam nhân đẹp mắt nhất trấn Bạch Vân. Mà ta thì càng không cần phải nói rồi, cả Tiểu Bá Vương trấn Bạch Vân đều là ta quản lý, vậy không thoải mái hơn so với làm Hoàng đế sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Ta thường hỏi cha ta, Vô Đạo đường rốt cuộc là làm gì, cha ta nói cho ta biết, đó là bắt người xấu.

Người xấu, ta đương nhiên biết, cả nhà Tiền viên ngoại bọn họ đều là người xấu, bao gồm con chó kia nhà bọn họ, tất cả đều xấu xa đến tận xương rồi, chỉ biết khi dễ người khác.

Cho nên ta liền hỏi cha ta, tại sao ông không bắt Tiền viên ngoại? Mà cha ta lại cười với ta, ông vuốt đầu ta nói cho ta biết, "So với người xấu chân chính, Tiền viên ngoại xách dép cũng không được cho bọn chúng."

Kỳ quái, rốt cuộc muốn xấu thành cái dạng gì, mà có thể so với nhà Tiền viên ngoại còn xấu hơn?

Sau đó có một lần, mẹ ta mang ta đi gặp Kỷ phụ thân, ta thấy mẹ ta len lén lau nước mắt, liền hỏi cha ta, mẹ ta sao vậy? Cha ta nói cho ta biết, Kỷ phụ thân của ta chính là bị người xấu làm hại chỉ có thể nằm ở trong đồng đất không ra được.

Ta biết rõ rồi đặc biệt tức giận, thì ra là người xấu là như vậy, không trách được cha ta nói Tiền viên ngoại không đủ xấu. Vì vậy ta quyết định, về sau trưởng thành muốn giống cha ta, bắt cái hết bọn người xấu kia lại, không để cho bọn họ xuất hiện hại người.

Nghe lời của ta xong, cha ta cười, ông vuốt đầu của ta nói: "Đứa nhỏ ngốc, một cô gái đánh giết nhìn không hay."

Khó coi? Không được! Tuyệt đối không được! Vì vậy ta liền hỏi cha ta: "Phụ thân, như thế nào mới có thể vừa bắt người xấu, mà lại đẹp mặt?"

"Bé ngốc, cái này còn không đơn giản." Cha ta nhẹ nhàng bần hạ trán của ta, cười híp mắt nói: "Chỉ cần giống như mẹ ngươi, giả tướng công có thể bắt người xấu là được rồi."

Ta chợt hiểu hiểu ra.

Cái này không phải là giống ta thâu tóm sau màn? Cha ta thật nhìn xa trông rộng! Ta quyết định, ta muốn giả cho một người giống cha ta, một nam nhân có thể bắt người xấu, như vậy mỗi ngày ta liền thật xinh đẹp sai bảo hần ta đi bắt người xấu.

Nhưng là, rốt cuộc tuýp đàn ông như thế nào có thể bắt người xấu đây? Ta hỏi cha ta, cha ta không để ý tới ta, cười ha hả chạy đi nói chuyện cùng mẹ ta, sau đó hai người liền cười ta, cười đến ta đều ngượng ngùng hỏi bọn họ.

Hừ! Không nói cho ta liền thôi, ta có thể đi hỏi người khác.

Vì vậy ta đi hỏi Đầu To, nhưng kia tiểu tử thật là không biết xấu hổ, run một thân thịt béo, ha hề nói là hần có thể bắt người xấu.

Ta nhỏ vào! Hần ta như vậy còn bắt người xấu được sao, đến chó nhà Tiền Đa Đa cũng không chạy nổi, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem hình dạng của mình! Ta tức giận liền uy hiếp hần ta, nếu lại không nói thật, tìm Kim Nguyên Bảo đánh hần.

Hần ta vừa nghe sợ đến cặp chân cũng run run, mau nói cho ta biết: "Vô Lâm Minh Chủ Minh Chủ có thể bắt người xấu, "

"Vô Lâm Minh Chủ là vật gì?" Có thể bắt người xấu, có thể làm tướng công?

"Người đây cũng không hiểu!" Đầu To khinh bỉ nhìn ta một cái, tỏ vẻ thần bí nói cho ta biết, "Võ Lâm Minh Chủ chính là Minh Chủ Võ Lâm!"

Choáng nha! Người cho ta kẻ ngu à? Chờ hán ta vừa đi ta liền đi tìm Kim Nguyên Bảo tố cáo hán ta, từ đó về sau hán ta cũng không dám xem thường ta nữa.

Chờ Kim Nguyên Bảo đánh cho Đầu To lăn một vòng trốn trở về nhà, ta liền hỏi cậu ta Võ Lâm Minh Chủ rốt cuộc là cái gì. Lúc đó cậu ta đang luyện đao, chuôi kia đao là tổ truyền nhà Kim bá bá, trên mặt đao màu bạc có khắc một đôi Kỳ Lân, dưới ánh mặt trời chiếu lấp lánh.

Chờ ta hỏi xong vấn đề, cậu ta cầm đao sừng sốt một hồi lâu, mới nói, "Võ Lâm Minh Chủ chính là người lớn nhất võ lâm."

"Vậy võ lâm là cái gì?"

"Võ lâm chính là nơi có người biết võ công trên giang hồ, nơi đó có rất nhiều môn phái, đôi khi bọn họ họp lại cùng nhau tỷ võ, người nào công phu cao người đó liền có thể làm Minh Chủ."

"Giang hồ là cái gì?"

"Giang hồ và võ lâm không khác biệt lắm."

"Vậy tại sao không gọi giang hồ Minh Chủ?"

"Sở Tiểu Bắc, người bói móc ta sao?"

Thôi đi! Rõ ràng là không biết, còn trừng ta, tiểu tử Kim Nguyên Bảo này thật nhỏ mọn!

"Chỉ cần công phu là có thể làm Minh Chủ sao?"

"Cũng không hoàn toàn! Minh Chủ trừ công phu cao còn phải tâm địa tốt, trừ bạo giúp kẻ yếu, có thể thống lĩnh võ lâm quần hùng." Lúc Kim Nguyên Bảo nói lời này ngẩng đầu nhìn chân trời, hai con ngươi sáng trong suốt.

Ta nóng nảy, chẳng lẽ cậu ta cũng muốn gả cho Võ Lâm Minh Chủ? Không được, Võ Lâm Minh Chủ là của Sở Tiểu Bắc ta, ai cũng không cho giành! Cho nên ta quyết định bóp chết ý tưởng của loại người nguy hiểm như cậu ta từ trong trứng nước, "Trước tiên nói rõ, không cho người cùng ta giành Võ Lâm Minh Chủ!"

Kim Nguyên Bảo lấy làm kinh hãi, "Người muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?"

Ai muốn làm thứ đó? Ta khinh bỉ liếc mắt nhìn Kim Nguyên Bảo, sau đó tuyên bố, "Ta muốn làm nữ nhân của Võ Lâm Minh Chủ!"

Rầm, đao trong tay Kim Nguyên Bảo thế nhưng rơi trên mặt đất, ánh đao chiếu vào mắt của ta.

"Ta không cho người làm nữ nhân của Võ Lâm Minh Chủ!" Cậu ta nghiêm mặt nói.

Quả nhiên! Cậu ta cũng muốn gả cho Võ Lâm Minh Chủ!

Ta nổi giận, ta là ai? Sở Tiểu Bắc của trấn Bạch Vân! Kim Nguyên Bảo cái tiểu tử thói này lại dám cùng Sở Tiểu Bắc ta giành Võ Lâm Minh Chủ! Chán sống hay sao? Cho nên, ta mở miệng trách móc hướng cậu ta thị uy, "Ta chính là phải làm nữ nhân của Võ Lâm Minh Chủ, ta liền làm! Ta liền làm! Xem người làm gì được ta?"

Không ngờ Kim Nguyên Bảo thế nhưng sắc mặt trầm xuống, "Sở Tiểu Bắc, người thật là ngu ngốc!" Sau đó đầu cậu ta cũng không quay lại chạy đi, liền đao trên đất đều quên nhặt.

Ta sừng sốt thật lâu mới lấy lại tinh thần, chợt tỉnh táo lại, cậu ta thế nhưng mắng ta ngu ngốc? Kim Nguyên Bảo lại dám mắng ta ngu ngốc?

Ngày ấy, tiên sinh dạy một câu nói —— ăn khế trả vàng. Cái này không dạy cũng biết, nhất định là nói, người ta đội người một giọt nước, người phải đội người ta cả mặt toàn nước.

Cho nên ta nhặt đao trên đất, rẽ vào hai ngõ hẻm đến nhà Kim bá bá, ta nói: "Lúc Kim Nguyên Bảo cầm đao đào hang rắn, đao bị rơi xuống."

Vạn vạn không ngờ, đêm hôm ấy, Kim bá bá luôn luôn tốt tính thế nhưng cầm roi quát Kim Nguyên Bảo.

Khi Đầu To nói cho ta biết chuyện này, ta quả thật không thể tin được đây là sự thực. Nhưng Đầu To nói sinh động như thật, ta không tin cũng không được. "Ta cảm thấy, Kim Bộ Đầu nhất định là hù dọa người, roi của ông khẳng định chỉ nhỏ như sợi tóc vậy, nếu không làm sao Kim Nguyên Bảo có thể kêu cũng không có kêu. Ai u!"

Không đợi Đầu To nói xong, ta liền hung hăng đập cậu ta một cái, "Người biết cái gì! Nhà Kim Nguyên Bảo chỉ có một cây roi, to bằng ngón tay!"

Ta vừa vội vừa hối hận, hối hận không nên bởi vì tức giận nhất thời nói láo với Kim bá bá, làm hại Kim Nguyên Bảo vô duyên vô cớ bị một trận roi, tất cả đều là lỗi của ta. Nghĩ như vậy, ta một hơi chạy tới nhà Kim Nguyên Bảo, ba ba gõ cửa.

Là Kim bá mẩu mỡ cửa, mắt của nàng hồng hồng, hiển nhiên khóc thật lâu. Ta chợt dạ nói cho nàng biết, ta là tới tìm Kim Nguyên Bảo, nàng chỉ chỉ phòng của Kim Nguyên Bảo, "Nó đang bên trong, đi vào cẩn thận một chút, đừng đụng của vết thương của nó."

Ta nhẹ chân nhẹ tay đẩy ra cửa phòng Kim Nguyên Bảo, phòng của cậu ta không lớn, chỉ có một cái giường, so với cái phòng hai gian của ta sạch sẽ hơn nhiều, cả căn phòng tràn đầy một mùi thuốc khó ngửi. Ta liếc mắt liền thấy Kim Nguyên Bảo nằm lỳ ở trên giường, trên lưng từng vết xanh tím xen lẫn vết máu, khiến người xem trong lòng run sợ. Kim bá bá đã xuống tay nặng đến cỡ nào chứ? Ta nghĩ đến lúc trước mẹ ta dùng chổi lông gà đánh ta hai cái, ta đều có thể đau khóc, đừng nói là roi lớn như vậy.

Đều là lỗi của ta, tất cả đều là ta hại cậu ta, nghĩ như vậy lỗ mũi của ta đau xót, không tự chủ sẽ khóc lên.

Tiếng vang kinh động Kim Nguyên Bảo đang nằm trên giường, cậu ta quay đầu nhìn lại là ta, vội vàng giùng giăng bò dậy từ trên giường, ngoài miệng nói: "Ngươi ngươi ngươi đừng tới đây! Ta ta ta không có mặc y phục. A!" Khi đang nói chuyện khê động vết thương, đau đến cậu ta kêu nhỏ một tiếng, lập tức lại cắn hàm răng thật chặt.

Lúc này còn cậy mạnh! Ta lau khô mắt một cái, đi tới, dễ dàng liền ấn cậu ta xuống, nói: "Ngươi đừng lộn xộn, ngoan ngoãn nằm sắp xuống cho ta!"

Hình như cậu ta còn muốn giãy giụa, bắt đắc dĩ thương thật sự là quá nặng, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là theo ý ta, không nói tiếng nào nằm lỳ ở trên giường, nhìn qua giống như là tức giận.

Mặc dù rất buồn bực như vậy, nhưng ta hại cậu ta thành ra như vậy, cậu ta tức giận cũng là việc nên làm. Nghĩ được như vậy, ta móc từ hông ra Kim Sang Dược mới trộm được từ chỗ cha Đầu To. Nghe Đầu To nói, thuốc này là độc môn bí truyền, so "tả thiên tả" còn đắt hơn, mười lượng bạc mới được một chai.

Thuốc quý thế này lại rất khó ngửi, ta nín thở, quét chút thuốc mỡ bôi lên lưng Kim Nguyên Bảo, vừa mới đụng phải lưng của cậu ta, chỉ thấy cả người cậu ta run lên, chợt hỏi: "Ngươi làm gì đây?"

"Ta có thể làm gì? Đương nhiên là bôi thuốc cho ngươi!" Ta giờ giờ bình trong tay lên. Nếu không phải là bởi vì đã làm sai chuyện, bản tiểu thư mới sẽ không bớt làm cao bôi thuốc cho ngươi đâu. Hừ!

"Ta. Ta tự mình bôi thôi." Cậu ta chợt lấp bắp, giùng giăng lại muốn đứng lên.

"Tự cái đầu ngươi!" Ta ấn chặt cậu ta, "Ngươi liên tục nâng cũng không đứng dậy nổi, còn tự mình bôi thuốc được à? Ngoan ngoãn nằm cho ta, nếu không cẩn thận ta hôn ngươi."

Lời này thật linh, Kim Nguyên Bảo lập tức bất động, tùy ta bôi thuốc cho cậu ta.

Ta thận trọng bôi thuốc vào vết thương của cậu ta, cảm thấy lưng của cậu ta buột thật chặt, mặt vẫn chôn ở trong gối nằm, chắc là đau cực kỳ. Nhìn bộ dáng này, lòng của ta lập tức mềm, cảm giác áy náy lần nữa xông lên đầu, nhẹ giọng hỏi: "Như thế nào? Có phải là đã đỡ đau rồi hay không?"

Cậu ta vẫn vùi mặt ở trong gối như cũ, hơi gật hai cái, coi như là đồng ý.

"Ta biết ngay thuốc của cha Đầu To là thuốc tốt!"

"Ngươi lại trộm thuốc nhà Trương đại phu?" Cậu ta ngẩng đầu lên, mặt bị gối đầu ngạt thở đến hồng hồng.

"Ai nói ta trộm? Là. Là Đầu To tự nguyện cho ta!" Nói trộm thật khó nghe nha? Đây chính là Đầu To bị ta đá hai phát xong đã chủ động cho ta, là tự nguyện!

"Thật?" Ánh mắt Kim Nguyên Bảo nhìn ta có chút hoài nghi.

Vì che giấu chợt dạ, ta lập tức phóng đại âm thanh, "Ngươi không tin ta? Ta có ý tốt tới bôi thuốc cho ngươi, sao ngươi có thể không tin ta chứ? Ngươi không tin ta, ta sao có thể bôi thuốc cho ngươi? Ta không bôi thuốc cho ngươi làm sao ngươi có thể khỏi được? Ngươi không khỏe lại muốn trách ta, ta chính là."

"Được rồi được rồi, ta tin ngươi được chưa?" Kim Nguyên Bảo thở dài, bắt đắc dĩ nhìn ta.

Hai chúng ta cứ như vậy ngươi nhìn ta, ta nhìn vào ngươi, nhìn một lúc lâu, ai cũng không nói lời nào. Trong phòng chợt trở nên yên tĩnh, ngón tay thoa thuốc của ta lơ lửng giữa không trung, thuốc mỡ ngấm vào đầu ngón tay, man mát lạnh lạnh.

Qua một lúc lâu, ta rốt cuộc cắn môi một cái, quay mặt đi, nhẹ nói câu: "Thật xin lỗi." Đây chính là lần đầu tiên Sở Tiểu Bắc ta nói xin lỗi người ta, vừa mở miệng đã cảm thấy đặc biệt ngại ngùng, nhưng là lời nói cũng đã nói ra khỏi miệng, ta vẫn là quyết định nhắm mắt tiếp tục. Ta nói: "Đều là ta không tốt, lừa cha ngươi nói ngươi cầm dao dao hang rấn, mới làm hại ngươi bị cha ngươi. Chỉ là, nếu là ta biết rõ cha ngươi biết sẽ đánh ngươi, ta chắc chắn sẽ không nói, ta không phải cố ý."

"Thôi." Kim Nguyên Bảo chợt cắt đứt lời ta..., ta ngạc nhiên nhìn lại, mặt của cậu ta đỏ một chút, cúi đầu nói: "Ngươi không phải đau lòng, thật ra thì ta cũng có lỗi, không nên bỏ lại dao tổ truyền."

Ta hiểu biết rõ cậu ta là an ủi ta, nhưng cậu ta như vậy đổ trách nhiệm trên đầu mình, ta ngược lại còn áy náy hơn. "Không được, ta muốn đi nói cho Kim bá bá, đều là ta sai!"

Tay, chợt bị kéo lại.

"Ngươi đừng đi, nếu cha ta biết là đánh nhảm ta, thế nào cũng sẽ áy náy."

"Nhưng là ta hại ngươi, ta phải bồi thường!" Ta kiên trì.

"Nếu như ngươi thật muốn bồi thường ta." Kim Nguyên Bảo trầm mặc một hồi, chợt nhìn ta chăm chăm, rất nghiêm túc nói, "Vậy ngươi cũng đừng đi tìm Võ Lâm Minh Chủ, được không?"

Võ Lâm Minh Chủ? Ta sùng sốt một hồi lâu mới rõ ràng, thì ra là tiểu tử này vẫn nhớ mãi không quên chính là Võ Lâm Minh Chủ! Xem ra cậu ta thật là rất muốn gả cho Võ Lâm Minh Chủ. Mặc dù đồ Sở Tiểu Bắc ta muốn chưa từng không có được, nhưng là lần này đúng là ta thật có lỗi với Kim Nguyên Bảo trước, coi ta như bồi thường cậu ta.

"Được rồi, nếu như ngươi thật ưa thích Võ Lâm Minh Chủ như vậy, ta liền tặng cho ngươi là được." Ta nói.

"Ai nói ta thích Võ Lâm Minh Chủ hả?" Mặt Kim Nguyên Bảo cũng nhíu lại rồi.

Ta không hiểu nhìn Kim Nguyên Bảo, "Nếu ngươi không thích Võ Lâm Minh Chủ, cùng ta tranh giành làm gì?"

"Ngươi." Kim Nguyên Bảo nín một lúc lâu, mới nói, "Sở Tiểu Bắc, ngươi thật là đàn đến không có thuốc chữa!"

Lại mắng ta đàn?

Ta lại bị cậu ta chọc giận, đối cậu ta tốt cũng không biết điều, lại còn mắng ta đàn, thật là quá đáng! Nếu như vậy, ta quyết định thu hồi cam kết, Võ Lâm Minh Chủ ta nhất định phải gả!

"Kim Nguyên Bảo, ngươi chờ đi! Ta nhất định sẽ nắm Võ Lâm Minh Chủ trong lòng bàn tay, đến lúc đó xem ngươi còn dám nói ta đàn hay không!" Nói xong, ta bỏ lại bình thuốc, đi từ từ chạy ra khỏi gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lữ Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau khi về đến nhà, ta liền giận dỗi nói cho cha ta biết ý nghĩ "muốn làm nữ nhân của Võ Lâm Minh Chủ", ông nghe xong liền cười, vuốt đầu của ta nói: "Con còn nhỏ, đợi khi trưởng thành cũng sẽ không nghĩ như vậy".

Ta không hiểu rõ phụ thân tại sao không tin ta như vậy, phải biết Sở Tiểu Bắc ta làm việc, cho tới bây giờ cũng chưa có bỏ dở nửa chừng. Lời tuy như thế, nhưng là muốn tìm một Võ Lâm Minh Chủ thật là khó khăn! Ta tìm từ đầu trần đến cuối trần, ngay cả bóng dáng một Võ Lâm Minh Chủ cũng không thấy.

Kim Nguyên Bảo nói Võ Lâm Minh Chủ võ công phải cao cường, có thể giúp đỡ người yếu hơn, mà ta tìm tới tìm lui, toàn trần có thể đánh giá cũng chỉ có Kim Nguyên Bảo rồi, Đầu To xấu nhất trần và chó nhà Tiền viên ngoại đều sợ Kim Nguyên Bảo. Nhưng Kim Nguyên Bảo lại không thể là Võ Lâm Minh Chủ, như vậy vừa nghĩ, ta đưa ra một cái kết luận —— Võ Lâm Minh Chủ nhất định không có ở trần Bạch Vân của chúng ta.

Võ Lâm Minh Chủ không có ở Bạch Vân trần, vậy hẳn ta sẽ ở nơi nào đây? Mang theo nghi vấn, ta thành công ở trên lớp học mất hồn.

"Sở Tiểu Bắc."

"Sở Tiểu Bắc?"

"Sở Tiểu Bắc! Ngươi đứng lên cho ta ! ! !"

Tiếng mắng nghiêm nghị của tiên sinh kéo ta trở về thực tại, ta lập tức lấy lại tinh thần, liếc mắt liền nhìn thấy tiên sinh chẳng biết lúc nào đứng ở trước mặt của ta, mặt ông ấy đen lại, trên tay cầm một thanh thước dài, lạnh lùng nói: "Sở Tiểu Bắc, đưa tay ra."

Nghe ngươi mới lạ! Ta vội vàng dẫu tay ở phía sau, tùy thời chuẩn bị co cẳng chạy.

Đúng lúc này, Kim Nguyên Bảo ngồi ở phía trước ta chợt đứng lên, nói: "Tiên sinh, ta thay nàng chịu phạt."

Một khắc kia, tiên sinh ngậy ngấn cả người, ta cũng vậy ngậy ngấn cả người. Từ lần chạy khỏi nhà Kim Nguyên Bảo, hai chúng ta sẽ không nói chuyện nữa, mặc dù ta còn thật lo lắng vết thương trên lưng cậu ta, nhưng là vừa nghĩ tới cái kia một bộ dáng muốn bị đánh, ta lại còn mất hết mặt mũi nói xin lỗi cậu ta, cho nên liền dứt khoát chiến tranh lạnh, cho đến khi cậu ta tới học đường đi học, ta đều không để ý cậu ta.

Đang lúc ta cực kỳ kinh ngạc, tiên sinh đã hồi hồn lại, có lẽ là cảm thấy uy quyền bị khiêu khích, ông ấy rất không vui, nói: "Được, vậy thì ngươi thay nàng chịu phạt!"

Như vậy sao được, vết thương trên lưng Kim Nguyên Bảo còn chưa khôi phục toàn bộ đâu, ta sao có thể để cho cậu ta bị đánh nữa? Vì vậy ta vội vàng ngăn lại tiên sinh, vươn tay đến trước mặt tiên sinh, "Tiên sinh, ngươi chính là đánh ta đi."

"Ngươi tránh ra!" Kim Nguyên Bảo quay đầu lại nhìn ta.

"Ta không đi." Ta tức giận trừng cậu ta, "Tiên sinh muốn đánh ta, ngươi tới xem nào nhiệt gì, tránh ra!"

"Sở Tiểu Bắc, sao ngươi không biết điều như vậy chứ?"

"Ta không biết điều ở đâu hả ? Ngươi."

"Đều im đi!" Tiên sinh gầm lên một tiếng, cắt đứt hai chúng ta cãi vã, cậu ta nói, "Không cần đẩy tới đẩy lui, đánh cả hai!"

Cứ như vậy, ta cùng Kim Nguyên Bảo bị đánh mười thước, sau đó tiên sinh phạt chúng ta đứng ở trong sân, đợi mọi người tan học mới có thể rời đi. Ta rút cuộc hiểu rõ, trong trần xấu nhất không phải cả nhà Tiên viên ngoại, mà là chính là tiên sinh!

Hai chúng ta đứng ở trong sân, bên ngoài mặt trời rất lớn, có lẽ là do trên người bị thương, nhìn Kim Nguyên Bảo như có chút đứng không vững. Ta nhịn không được hỏi: "Này, ngươi ổn chứ?"

Cậu ta ừ một tiếng, không lên tiếng.

Thế nhưng không để ý tới ta! Ta tức giận liếc cậu ta một cái, cần nhằn: "Ai cho ngươi làm người tốt hả? Người tiên sinh muốn đánh là ta."

"."

"Này, sao ngươi không nói lời nào thế?"

"."

"Kim Nguyên Bảo, ngươi điếc à?"

"."

Ta nghĩ cậu ta nhất định vẫn còn giận ta, một đứa bé nam, sao lại dễ giận như vậy? Nhưng cậu ta cứ không nói chuyện với ta như vậy, ta thật sự cảm thấy rất buồn bực.

"Này, chúng ta làm hòa được không?" Ta nhẹ nhàng hỏi cậu ta.

"Được." Cậu ta chợt quay đầu trả lời ta. Ta sững sốt, cậu ta lại đang cười! Kim Nguyên Bảo lại đang cười! !

"Ngươi nên cười nhiều vào, ngươi cười lên thật đẹp." Ta nói.

Ta mới nói xong, cậu ta lại không cười, nghiêng đầu không nhìn ta.

Ai, Kim Nguyên Bảo người này thật rất kỳ quái!

Hai ta đứng đến khi trời tối mới về nhà, bởi vì sợ mẹ ta biết ta ngây người trong lớp, lại muốn đánh ta, cho nên ta chỉ có thể đặc biệt cẩn thận đẩy cửa ra, thò đầu ra nhẹ giọng nói: "Cha, mẹ, ta đã trở về."

Trong phòng yên tĩnh, không ai trả lời ta.

Không thể nào, chẳng lẽ cha mẹ ta đều không ở nhà? Ta thở phào nhẹ nhõm, quyết định đi đến phòng thuốc, tiên sinh đánh thật sự rất đau. Không nghĩ đến, lúc đi ngang qua thư phòng, chợt nghe trong thư phòng truyền đến tiếng hai người nói chuyện, một là cha ta, còn có một âm thanh của nam nhân rất xa lạ, không biết là ai.

Ôm tâm tình tò mò, ta len lén nghe.

"Đại nhân, theo thám tử hồi báo, đại hội võ lâm lần này trên giang hồ có không ít môn phái đều là hướng về phía chiếc ghế Võ Lâm Minh Chủ, trong đó không ít oai môn tà đạo, một khi để cho bọn họ được như ý, giang hồ sợ rằng lại không thiếu được một phen gió tanh mưa máu. Chúng ta là không phải nên phái người đi."

"Không cần, chuyện giang hồ thì phải theo như quy củ của giang hồ, triều đình không xen vào."

"Nhưng đại nhân, trong triều đình vẫn có người len lén tiếp xúc cùng nhân sĩ giang hồ, hơn nữa ta nghe nói người kia hình như là."

"Cần rồi!" Cha ta chợt cắt đứt câu ta, "Chuyện của hoàng gia, há lại có thể nói bóng nói gió? La Lục, về sau ngươi không được nói những chuyện này, biết không?"

"Dạ, đại nhân."

Ta nghe không hiểu cha ta cùng cái người gọi La Lục này rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng là có bốn chữ ta lại nghe được rõ ràng —— "Võ Lâm Minh Chủ"

Trong lòng ta mừng rỡ, lại dấn lỗ tai đến bên cửa, muốn nghe rõ ràng chút.

"Đại nhân, thiệp mời Công Tôn gia gửi tới làm thế nào?"

"Làm ra vẻ, cho hắn đi. Người nào? Người nào ở bên ngoài?"

Cửa thư phòng "phanh" một cái bị mở ra, tiếp đó một thanh kiếm sáng loáng gác trên cổ của ta, ta chưa bao giờ gặp cha ta lộ ra loại vẻ mặt này, ánh mắt lạnh được làm cho lòng người hàn.

Ta vội vàng hô, "Cha, là ta!"

"Tiểu Bắc?" Cha ta thu kiếm, ánh mắt lập tức trở nên nhu hòa, giống như biến thành một người khác, "Ngươi nghe lén cha nói chuyện?"

"Ta không có!" Ta nói xong, lại cảm thấy chột dạ, nhỏ giọng lẩm bẩm câu, "Thật ra thì. Ta cũng nghe không hiểu các ngươi đang nói cái gì."

Câu trả lời của ta hình như khiến cha ta rất hài lòng, nghiêng đầu nói với cái người gọi La Lục, "La Lục, đây là nữ nhi của ta —— Tiểu Bắc."

"Tiểu thư dung mạo rất xinh đẹp." Nam nhân nói chuyện đứng ở sau lưng cha ta, tướng mạo thường thường, ta chưa từng gặp qua.

Nếu là bình thường, có người khen ta như vậy, ta nhất định vui vẻ chết rồi, nhưng là hôm nay, trong đầu ta cũng chỉ có bốn chữ "Võ Lâm Minh Chủ". Lúc rời đi, ta len lén liếc mắt cái bàn trong thư phòng, trên bàn để một lá thư màu đỏ, mặc dù ta xem không rõ ràng lắm trên thư viết cái gì, nhưng trực giác nói cho ta biết, lá thư này nhất định có quan hệ với Võ Lâm Minh Chủ.

Đêm hôm đó, trong lòng ta vẫn nhớ mãi không quên lời nói La Lục và cha ta nói, càng không quên được phong thư trên bàn đó. Vì vậy, sau khi ăn cơm tối xong, ta liền chủ động yêu cầu đám lưng cho cha ta.

Cha ta thật là thông minh, lập tức liền nhìn ra ta tâm tư, "Tiểu Bắc, nói đi, muốn cha mua cho ngươi cái gì?"

"Ta chỉ muốn mỗi ngày có thể cho cha đám lưng cũng rất thỏa mãn." Ta nói.

"Nha đầu thối, cũng biết nịnh hót."

"Vậy cũng muốn gặp phải người anh tuấn tiêu sái giống như cha thế này, đại anh hùng phong lưu thành tánh mới được nha!" Ta nói.

"Là phong lưu phóng khoáng." Cha ta than một tiếng, "Tiểu Bắc, ngươi lại không ngoan ngoãn nghe tiên sinh dạy hả?"

Ta le lưỡi một cái, "Cha, hôm nay La Lục thúc thúc đó tới tìm ngươi làm cái gì?"

Cha ta nhắm mắt lại nói một câu, "Ngươi không phải đều nghe được?"

"Tất cả nói ta nghe không hiểu chứ sao. " Ta vừa cho cha ta đám lưng, vừa thử dò xét, "Cha, đại hội võ lâm rốt cuộc là làm cái gì nha?"

"Chính là một nhóm người xúm lại gần chọn một người lãnh đạo."

"Người lãnh đạo kia chính là Võ Lâm Minh Chủ hả?"

"Ừm." Cha ta nhắm hai mắt, dáng vẻ giống như rất hưởng thụ.

Ta vội vàng vừa đám vừa xoa, thuận tiện hỏi: "Phụ thân, công phu Võ Lâm Minh Chủ có phải rất lợi hại hay không?"

"Đó là đương nhiên."

"Lợi hại bằng cha sao?"

Cha ta suy nghĩ một chút, "Không kém bao nhiêu đâu."

"Vậy hẳn ta cũng có thể bắt người xấu như người sao?"

"Võ Lâm Minh Chủ gánh vác trọng trách chỉ huy võ lâm quần hùng, dĩ nhiên phải tìm một người tràn đầy chính nghĩa đến làm."

Nghe xong lời cha ta nói, ta biết ngay Kim Nguyên Bảo không có lừa ta, Võ Lâm Minh Chủ thật là một người giống cha ta, võ công cái thế, đại anh hùng có thể bắt người xấu!

"Vậy đại hội võ lâm nhất định chơi rất khá sao?"

Lời của ta còn chưa nói hết, cha ta liền cắt đứt ta, "Nha đầu thôi, ngươi chính là chớ uống phí tâm cơ, ta sẽ không dẫn ngươi đi xem đại hội võ lâm."

"Cha!" Ta lung lay bả vai cha ta, "Người ta không phải là muốn đi mở mang kiến thức nha, ngươi liền mang ta đi thôi."

"Không thể nào." Cha ta quay đầu.

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì ta là sẽ không đi tham gia đại hội võ lâm lần này, cho nên ngươi cũng đừng nghĩ ta dẫn ngươi đi."

Ta bực mình nói: "Vậy ngươi đem thiệp mời cho ta, tự ta đi."

"Tiểu Bắc, ngươi lại muốn càn quấy!" Cha ta nhìn ta, "Ngươi biết từ nơi này đến Kinh Thành xa lắm không, đi như thế nào? Ngươi biết trên giang hồ có bao nhiêu người xấu sao? Lúc bọn họ giết người, liền mắt cũng sẽ không nháy."

Ta bị cha ta hỏi ngu, qua một lúc lâu mới nói, "Đường xa ta có thể ngồi xe ngựa, không biết làm sao đi ta có thể hỏi người, nếu có người tấn công ta...ta liền. ta liền."

"Ngươi làm cái gì?" Cha ta hỏi.

"Ta liền dùng ‘tả thiên tả’ đối phó bọn họ!"

Cha ta rốt cuộc không nhịn được cười, ông thở dài, "Tiểu nha đầu này."

"Cha, ngươi sẽ để cho ta đi sao!" Ta làm nũng.

"Ngươi thật muốn đi?" Cha ta hỏi ta.

Ta vội trả lời, "Muốn! Dĩ nhiên muốn!"

Cha ta lắc đầu bất đắc dĩ, thật sự không cưỡng được ta, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nói: "Được rồi, nếu như con có thể hái được một chùm hoa Vi Đà nở rộ trên núi Vân Hương, ta liền đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ta lớn như vậy, chưa bao giờ chán ốm như vậy, cha ta nói chỉ cần ta có thể hái được hoa Vi Đà trên núi Vân Hương, sẽ để cho ta đi tham gia đại hội võ lâm, nhưng là phải hái được hoa Vi Đà này, có dễ vậy sao?

Núi Vân Hương là ngọn núi duy nhất ở Bạch Vân trấn của chúng ta, đến mỗi mùa thu, trên núi Vân Hương sẽ nở một loại hoa Vi Đà, nghe cha Đầu To nói loại hoa này có thể trị ho lao, là dược liệu khó có được. Nhưng cổ tình loại hoa này chỉ nở hoa ở giờ Hợi (9-11h đêm), đến giờ Tý thì hoa liền tàn, muốn hái được hoa này nhất định phải ở một khắc nở hoa kia hái hoa xuống mới được. Nói cách khác, ta phải ở giờ Hợi chạy đến trên núi Vân Hương hái hoa, ta đây cũng không làm được!

Ai cũng biết trên núi Vân Hương trừ có hoa Vi Đà ra còn có sói hoang, trời vừa tối sói hoang liền từ trong ổ chạy tán loạn bốn phía, Sở Tiểu Bắc ta trời không sợ, đất không sợ, sợ nhất chính là chó. Bắt ta giờ Hợi đến núi Vân Hương? Đây không phải là muốn giết ta sao!

Nhưng là, nếu như không hái được hoa Vi Đà thì không được đi đại hội võ lâm, không được đi đại hội võ lâm thì không gặp được Võ Lâm Minh Chủ, không gặp được Võ Lâm Minh Chủ, ta làm sao làm nữ nhân của hắn được đây? Ta cắn răng một cái, quyết định bất cứ giá nào, dĩ nhiên vì lý do an toàn, ta gọi thêm Kim Nguyên Bảo.

Ta lừa gạt Kim Nguyên Bảo nói ta rất muốn đến trên núi Vân Hương nhìn Hoa Vi Đà, kêu cậu ta đi theo ta. Nhưng cậu ta một lời liền từ chối, "Không

được, trời quá tối rồi, trên núi có nguy hiểm."

"Có nguy hiểm mới bảo người đi cùng ta!" Ta nói.

"Người biết rõ có nguy hiểm còn muốn đi, đây không phải là hồ đồ sao?" Kim Nguyên Bảo nghiêm mặt, thái độ cứng rắn.

Cậu ta không đi theo ta, ta làm sao hái được Hoa Vi Đà chứ? Ta nói, "Nhu vậy đi, ta hôn người một cái, người hãy theo ta đi xem hoa." Ta vừa nói, phải đi hôn mặt của cậu ta.

Không ngờ Kim Nguyên Bảo thế nhưng mặt đỏ lên, đẩy ta ra, "Người tránh xa ta ra một chút!"

Ta vẫn nghĩ không thông, phương pháp đối với người nào cũng đều hữu dụng, ở trên người Kim Nguyên Bảo vì sao liền cố tình không thể thực hiện được đây? Cậu ta chẳng những không cảm kích, lại còn kêu ta tránh xa một chút! Quá mất mặt! Ta cố chấp, dậm chân nói, "Quý hẹp hòi! Người không đi thì thôi, tự ta đi!"

Kim Nguyên Bảo khinh thường liếc ta một cái, "Chỉ bằng lá gan con chuột của người?"

Lời nói này thật quá đáng! Chẳng những vũ nhục nhân cách của ta, còn so ta với con chuột, quả thật không đặt Sở Tiểu Bắc ta ở trong mắt! Ta hét lên với cậu ta, "Người đợi đó mà, ta ngày mai sẽ hái hoa xuống cho người xem!"

Lời tuy như thế, một mình buổi tối khuya đi lên núi Vân Hương thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng. Vì vậy ta liền tìm Đầu To tới, gọi cậu ta đi theo ta, kết quả cậu ta vừa nghe buổi tối muốn đi núi Vân Hương, nhanh chân mà bỏ chạy, run một thân toàn thịt béo, hai ba cái sẽ không có bóng người. Ta vẫn còn chưa có dậm chân đâu, thật là đến con chuột cũng không bằng!

Hết cách rồi, ta chỉ có thể nhắm mắt tự mình đi, ai kêu cha ta nhất định phải bắt ta hái được hoa Vi Đà mới bằng lòng cho ta đi đại hội võ lâm chứ? Mẹ ta luôn nói với ta, hạnh phúc là phải tự mình tranh thủ! Cho nên lúc này ta phải tự mình hái hoa. Hôn nữa, ta đã sớm thề trước mặt Kim Nguyên Bảo. Nếu là ngày mai không hái được hoa Vi Đà, đời này sẽ bị tiểu tử Kim Nguyên Bảo kia xem thường!

Ngày đó gần tối, đến giờ Tuất ta liền từ trong nhà len lén chạy ra ngoài, cầm cây đuốc trộm từ trong phòng bếp của mẹ ta, một đường chạy tới dưới chân núi Vân Hương. Thừa dịp sắc trời còn không phải là rất tối, ta đi dọc theo đường núi lên núi, mới đi trong chốc lát, sắc trời liền nhanh chóng tối xuống. Lại một lát sau, bốn phía liền đen ngòm một mảnh, ta ngẩng đầu nhìn trời, bóng đen của tán cây đường như muốn áp xuống trên người ta.

Ta có chút sợ, quyết định đốt đuốc, sờ mó khắp người, mới phát hiện quên mang hộp quẹt. Vậy phải làm sao bây giờ? Buổi tối khuya ở trong núi, không có lửa thì đồng nghĩa với người mù, Đông Nam Tây Bắc cũng không phân rõ. Trong lòng ta chợt đã có chút hối hận, sớm biết liền nghe lời Kim Nguyên Bảo.

Ta xoay người muốn lộn trở lại theo đường cũ, mới đi không có mấy bước, đột nhiên cảm thấy có chút không quá đúng. Định thần nhìn lại, trong lòng ta hơi hồi hộp một chút. Mẹ ơi! Ở cách ta hai ta ba trượng, ba con sói hoang đứng ra, chặn lại đường đi của ta, sáu con mắt xanh sâu thẳm nhìn ta chăm chăm.

Trong đầu ta trống rỗng, cũng không biết sợ, đã cảm thấy tay chân cũng không thể động đậy, mở to hai mắt nhìn chăm chăm đàn sói, vì vậy chúng nó cũng nhìn ta chăm chăm. Chúng ta nhìn nhau chòng chọc như vậy một lúc lâu, lúc này trăng sáng chợt ló ra từ đám mây, ánh trăng hắt vào, ta xem rõ bộ dạng ba con sói hoang này, đầu cũng không nhỏ, dài miệng lộ ra hàm răng trắng hếu.

Chúng nhất định cũng thấy rõ ta, trong chốc lát, đôi mắt màu lục ở giữa tiến lên phía trước, sau đó hai đôi mắt bên cạnh cũng nhích lại gần theo.

Ta lui về phía sau hai bước, chuẩn bị căng chân chạy như điên.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một đạo ánh sáng sượt qua, ta còn không có kịp phản ứng, con ở giữa đã bị tiêu diệt. Hai con sói hoang khác phát ra âm thanh ô ô, chạy vào trong rừng đã không thấy tăm hơi.

Dưới ánh trăng, ta thấy được một bóng dáng mạnh mẽ rần rở, trong tay cậu ta cầm một thanh đao nhuốm máu, ánh trăng chiếu ở trên mặt đao, chiếu lấp lánh hai con Kỳ Lân khắc trên mặt đao.

"Kim Nguyên Bảo!" Ta xông tới ôm lấy cậu ta, lỗ mũi đau xót, không nhận được liền rót nước mắt.

Ta ôm Kim Nguyên Bảo khóc một lát, đột nhiên cảm thấy bộ dáng như vậy thật đúng là không phải mặt mặt bình thường, lập tức phản ứng kịp, cầm vạt áo Kim Nguyên Bảo lau nước mắt và nước mũi.

Mẹ ta nói rồi, y phục của cô gái không thể làm dơ.

Chờ ta lau khô mặt sạch sẽ, Kim Nguyên Bảo liền trầm mặt hỏi ta: "Khóc đủ rồi?"

Ta gạt đầu một cái, nhỏ giọng trả lời, "Đủ rồi."

"Đủ rồi đi trở về thôi." Cậu ta thu hồi đao, vòng qua thi thể sói hoang trên đất, đi xuống núi. Đi vài bước, cậu ta dừng bước, quay đầu lại, "Người còn đứng ở đó làm gì?"

Ta nhìn cậu ta một chút, lại nhìn trời, sắp giờ hội rồi, hoa Vi Đà trên núi sắp nở, "Ta muốn đi xem hoa Vi Đà." Ta nói. Cơ hội khó được, vô luận như thế nào ta cũng muốn hái được hoa Vi Đà.

Kim Nguyên Bảo dùng loại phức tạp đó địa mục chỉ nhìn ta, một lát sau, cậu ta chợt đến, "Ngươi nói thực cho ta biết, tại sao muốn đi xem hoa Vi Đà như vậy?"

"Không có gì, chính là muốn đi xem mà thôi." Ta có chút chột dạ.

"Ngươi không nói cho ta biết, ta liền không mang ngươi đi xem."

Có lúc ta thật sự cảm thấy Kim Nguyên Bảo giống như cha ta vậy, nhìn thấu tâm tư của ta, hơn nữa cậu ta lại còn dám uy hiếp ta, thật là đáng ghét! Chỉ là, vì ở cậu ta đã cứu ta một mạng, ta liền nói cho cậu ta ước định của ta và cha ta.

"Ngươi phải đi đại hội võ lâm?" Kim Nguyên Bảo hỏi ta.

Ta nắm quả đuóm một cái, "Nhất định phải đi!"

"Ngươi phải đi làm gì?"

"Tìm Võ Lâm Minh Chủ làm tướng công!"

Ta cho là, Kim Nguyên Bảo lại muốn cùng ta giành, không ngờ cậu ta cúi đầu trầm tư một lát, sau đó chợt xem ta, "Ngươi ở chân núi chờ, ta giúp ngươi đi hái hoa Vi Đà."

Ta liền nói, Kim Nguyên Bảo thật sự là rất kỳ quái. Lần trước ta nói muốn đi tìm Võ Lâm Minh Chủ, cậu ta còn mắng ta ngu ngốc, nhưng hôm nay thế nhưng cậu ta lại chủ động giúp ta đi hái hoa Vi Đà, này thật làm cho ta không hiểu.

Ta vừa nghĩ vừa đợi ước chừng hơn một canh giờ, trên núi mơ hồ truyền đến mấy tiếng sói hoang gào lên, cái này không khỏi lại khiến cho ta nhớ đến một màn mới vừa rồi ba con sói vây quanh ta kia, ta bỗng nhiên có chút bận tâm tới Kim Nguyên Bảo.

Mặc dù trên tay cậu ta có đao, lại biết công phu, nhưng trời tối đường hiểm, ngộ nhờ thật sự xảy ra chuyện gì.

Đang lúc ta suy nghĩ lung tung, trên đường núi xa xa đi tới một bóng đen, ta liếc mắt một cái liền nhận ra cây đao kia, Kim Nguyên Bảo trở lại.

"Ngươi trở lại rồi!" Ta chạy tới tiếp cậu ta, nhìn đến vết máu do bị bụi gai cào xước trên mặt cậu ta, có chút nhất thời bần khoản, vội vàng lấy khăn trong ngực, lau mặt cho cậu ta. Mặc dù mẹ ta nói khăn của nữ hài không thể làm dơ, nhưng bây giờ ta thật sự không để ý tới nhiều như vậy.

Nói đi nói lại thì, Kim Nguyên Bảo thật đúng là tăng đá, lúc ta giúp cậu ta lau mặt, cậu ta không nhúc nhích chút nào, con ngươi đen nhánh không chớp mắt nhìn ta chăm chăm, thật sự khiến cho ta có chút không tự nhiên.

"Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua mỹ nữ à!" Ta quay mặt đi, bỗng nhiên lại nhớ tới mục đích hôm nay tới nơi này, vì vậy rất không khách khí đưa tay hỏi cậu ta, "Hoa đâu?"

Chỉ thấy Kim Nguyên Bảo cẩn thận từng li từng tí móc ra một thứ dùng vải bao lấy từ trong lồng ngực, cậu ta vén lớp vải ra, giữa lớp vải rách màu đen là một đóa to như nắm tay, sắc hoa trắng noãn như tuyết, chừng hai ba mươi cánh hoa, tản ra hương thơm nhàn nhạt thán nhiên. Từ khi sinh ra đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hoa Vi Đà nở rộ, thì ra là đẹp như thế.

Kim Nguyên Bảo đưa hoa Vi Đà cho ta, đưa tới một nửa, tay chợt dừng lại.

"Thế nào?" Ta hỏi cậu ta, chẳng lẽ cậu ta lại muốn đổi ý hay sao?

"Muốn ta đưa hoa cho ngươi có thể, nhưng là ngươi phải đồng ý với ta một cái điều kiện."

Kim Nguyên Bảo nhất định là chơi cùng ta một thời gian quá dài, đều học nói điều kiện. Ta cảnh giác nhìn cậu ta, "Điều kiện gì?"

"Ta muốn đi đến đại hội võ lâm cùng ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Lúc ta mang Hoa Vi Đà tới cho cha ta, cha anh minh thần võ của ta thế nhưng ngăn cả người.

"Hoa này là tự con đi lên núi Vân Hương hái hả?" Cha ta hỏi ta.

"Cha không cần quan tâm con hái thế nào, dù sao con đã lấy được hoa Vi Đà rồi, cha cũng nên đáp ứng yêu cầu của con chứ?" Ta hả hê nhìn cha ta.

"Này cũng không được, hoa này phải là chính con hái tới mới tính." Cha ta thế nhưng ăn vạ cùng ta!

"Cha chỉ bảo ta hái hoa, cũng không quy định ta phải hái thế nào, người khác hái cũng là hái nha! Cha anh minh thần võ, tài cao năm xe, học phú tám đầu, cũng sẽ không cùng ta so đo những thứ này chứ?"

"Là tài trí hơn người, học thức uyên thâm" (Tài cao bát đầu, học phú ngũ xa =>>> chị ns là : tài cao ngũ xa, học phú bát đầu) Cha ta thờ dài, "Tiểu Bắc, cả thành ngữ con đều không nói được, cha làm sao yên tâm để cho con đi một mình đây?"

Gặp cha ta muốn đổi ý, ta lập tức nói, "Thành ngữ học không tốt thì có quan hệ gì với việc đến đại hội võ lâm? Hơn nữa, lại không chỉ có một mình con đi!"

"Hả? Còn có người đi chung với con?" Cha ta có chút kỳ quái.

"Đó là đương nhiên!" Mặc dù không nguyện ý, nhưng là hai người đi dù sao cũng tốt hơn không ai được đi, vì vậy ta nói cho cha ta biết, Kim Nguyên Bảo đi cùng với ta.

Ta nói chuyện Kim Nguyên Bảo muốn cùng ta đi đại hội võ lâm với cha ta xong, về mặt cha ta liền đặc biệt kỳ quái, một lát sau mẹ ta tới, cha ta liền lại bắt đầu thì thầm to nhỏ với nàng. Sau đó hai người bọn họ liền cùng nhau hướng về phía ta cười, nụ cười kia quý dị dường hời.

Cuối cùng, vẫn là mẹ ta vỗ bản, "Được, con muốn đi thì cho đi!"

Nhà chúng ta luôn luôn đều là, chuyện nhỏ cha ta làm chủ, đại sự mẹ ta làm chủ, thật không nghĩ đến lúc này, cha ta thái độ khác thường, thế nhưng không đồng ý với mẹ ta.

"Ta không đồng ý." Cha ta chém đinh chặt sắt nói.

"Sao không đồng ý?" Mẹ ta chậm rãi uống một hợp rượu. Thuận tiện nói một tiếng, mẹ ta rất thích uống rượu, là được vinh danh "ngàn chén không say." "Cho Tiểu Bắc đi xem một chút có cái gì không tốt? Con cũng 16 rồi, còn như một đứa bé, đến trấn Bạch Vân cũng chưa ra khỏi, đúng lúc nên đi khắp nơi, học hỏi thêm kiến thức rồi."

Lúc mẹ ta nói chuyện thường thích híp mắt, bộ dáng kia cực kì mê người, nếu là ngày thường, cha ta đã sớm đồng ý, nhưng hôm nay trên mặt ông ngay cả một nửa nụ cười cũng không có. "Nha đầu, đại hội võ lâm không phải đùa giỡn, chúng ta không thể để cho Tiểu Bắc đi mạo hiểm." Cha ta thích gọi mẹ ta nha đầu.

Mẹ ta nhú mày, đầu ngón tay nắm ly rượu, chậm rãi hỏi: "Nếu như ngươi biết có nguy hiểm, cần gì bảo Tiểu Bắc đi hái hoa Vi Đà?"

"Ta có ngờ tới nàng thật có thể hái được sao?" Cha ta mặt uất ức.

Được lắm, thì ra là cha ta là cố ý làm khó ta, thật ra thì trong lòng quyết định chủ ý không để cho ta đi đại hội võ lâm! Ta rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Ta tức giận nhìn cha ta, "Cha, ngươi đến cả nữ nhi ruột thịt mà cũng lừa gạt, thật là quá đáng!"

"Nha đầu thối, ngươi biết cái gì?" Cha ta trợn mắt nhìn ta một cái.

Nhưng mà loại ánh mắt này, đối với ta mà nói một chút lực sát thương cũng không có, ta lập tức chuyển sang mẹ ta cầu cứu, "Mẹ, ngươi xem cha, nói không lại ta liền hung dữ với ta! Thật là hoành hành ngang ngược, đã man không hiểu chuyện!"

"Nha đầu thối, lúc ngươi khen cha, làm sao lại không có học thành ngữ tốt như vậy?" Cha ta giờ giờ tay về phía ta, uy hiếp, "Cẩn thận ta đánh cái mông ngươi."

Này nhưng không hù dọa được ta...ta làm mặt quỷ với ông, "Cha, ngươi không nỡ đánh ta đấy."

Vì vậy cha ta liền không còn lời nào để nói, bởi vì ông xác thực không nỡ đánh ta.

Mẹ ta ở một bên cười đến không ngừng được, "Sở Khuynh Vũ, bây giờ chàng biết con gái chàng là gì rồi chứ? Nàng á, chính là oan gia kiếp trước của chàng. Ta khuyên chàng chính là đồng ý tiểu oan gia của chàng đi, nếu không nàng nhất định sẽ cuốn lấy chàng liên tục ngủ đều không ngon."

Ngươi xem, mẹ ta thật là hiểu rõ ta nha!

"Các ngươi. . . ." Cha ta không phản đối, qua thật lâu mới nói, "Dù sao mặc kệ các ngươi nói gì, ta chính là không đồng ý Tiểu Bắc đi đại hội võ lâm, tiếp mời ta hiện tại liền đi đốt, xem con làm gì được?"

"Cha, có gì từ từ rồi nói!"

Ta đang muốn xông tới kéo cha ta, mẹ ta một tay ngăn ta lại, "Đừng để ý đến cha người! Có mẹ ở chỗ này, nhìn hấn ta có dám đốt hay không?"

"Ta không để ý các người!" Cha ta vung tay một cái, đi nha.

"Mẹ, cha ta có thể đốt thiếp mời thật hay không?" Ta lo lắng hỏi mẹ ta.

Mẹ ta cười sờ đầu ta, lại nhìn phương hướng cha ta đi ra ngoài một cái, sau đó chậm rãi nói, "Người yên tâm, ông ấy không biết nhóm lửa." Mẹ ta hiểu rõ cha ta nhất, nằng nói không sẽ đốt, cha ta liền nhất định không biết nhóm lửa.

Vì vậy ta yên tâm

Mặc dù cha ta không có đốt thiếp mời, nhưng mà bởi vì thái độ của ông ấy thật sự ác liệt, vì trừng phạt ông, mẹ ta quyết định để cho cha ta ngủ thư phòng.

Cha ta ngủ thư phòng, nhiệm vụ trọng đại ngủ cùng mẹ ta tự nhiên rơi xuống trên đầu ta.

"Mẹ, người nói cha rốt cuộc có để cho ta đi đại hội võ lâm hay không?" Ta nằm trong ngực mẹ ta hỏi.

Mẹ ta không có trả lời ta, nằng nói, "Tiểu Bắc, con thật muốn đi đại hội võ lâm như vậy?"

"Muốn! Dĩ nhiên muốn!"

Mẹ ta cười híp mắt sờ đầu của ta, "Nói cho mẹ nghe một chút, tại sao con nhất định phải đi đại hội võ lâm?"

Vì vậy ta liền nói chuyện tình ta muốn gả cho Võ Lâm Minh Chủ, tất cả từ đầu đến chân cho mẹ ta biết.

Ta vừa nói xong, mẹ ta liền vui vẻ, "Tiểu Bắc, không phải là con nói đùa chứ? Con chưa từng gặp Võ Lâm Minh Chủ, đã muốn gả cho hấn ta?"

"Vậy thì sao? Chỉ cần hấn ta có thể bắt người xấu là được!"

"Bắt người xấu làm gì vậy?" Mẹ ta hỏi ta.

"Bắt hết người xấu rồi, sẽ không có người lại đi làm chuyện xấu nữa, cũng sẽ không có người giống như Kỷ phụ thân cả ngày nằm ở trong đồng đất nữa."

Mẹ ta rất lâu không nói gì, chờ ta ngẩng đầu lên, mới phát hiện mẹ ta lại đang rơi nước mắt.

"Mẹ, người làm sao vậy?" Ta vội vã hỏi nằng.

"Không sao cả." Mẹ ta lau nước mắt ở khóe mắt một cái, nhìn ta, chột cười, nằng ôm chặt ta, "Tiểu Bắc, con càng ngày càng hiểu chuyện."

Đêm hôm đó lúc ngủ, mẹ ta ôm ta đặc biệt chặt, ta giống như nghe được nằng đang gọi tên của một người, nhưng ta nghe không rõ ràng lắm.

Buổi sáng, ta đi từ trong phòng mẹ ta ra, cha ta liền kéo ta đến gần thư phòng, "Nữ nhi bảo bối, nói cho cha, tối hôm qua mẹ người đã nói gì với người?"

Cha ta cực kỳ nham hiểm, bình thường không có việc gì liền gọi ta là "nha đầu thôi", muốn ta giúp ông lấy lòng mẹ ta, liền đổi giọng gọi ta là "nữ nhi bảo bối", ta mới không mắc mưu đâu. Ta đảo mắt, "Mẹ nói rồi, cha không nói đạo lý, muốn cho cha cả đời ngủ thư phòng!"

"Người đừng mơ tưởng lừa người cha, mẹ người mới sẽ không nói như vậy."

"Con mới không gạt người đâu, lừa người thì con chính là tiểu cầu!" Dù sao ta vốn là là cầu.

Vì vậy, cha ta buồn bực nghiêm trọng.

Cha ta buồn bực cả một buổi sáng, mặt ủ mày ê, chau mày, cuối cùng ta và mẹ ta cũng thành công.

Cha thờ dài, "Tính ta sợ các người, ta đồng ý còn không được sao?"

"Yeahhh! Ta có thể đi đại hội võ lâm rồi! !" Ta hưng phấn chạy ra khỏi nhà, ta nhất định muốn nói tin tức tốt này cho mọi người, đặc biệt là Kim Nguyên Bảo, cái người muốn giành Võ Lâm Minh Chủ với ta, cậu ta biết nhất định sẽ vô cùng cao hứng.

Mà sau khi ta nói tin tức tốt này cho cậu ta biết, cậu ta thế nhưng một chút vui mừng cũng không có, mặt không thay đổi "ồ" một tiếng.

"Người làm loại vẻ mặt này là thế nào?" Ta có chút buồn bực, "Chúng ta là sắp đi tham gia đại hội võ lâm, đi gặp Võ Lâm Minh Chủ rồi, người không thể vui mừng chút sao? Cười một cái cho bản tiểu thư."

"."

"Mau cười, nguoi không cười ta hôn nguoi nữa đó."

"." Khóe miệng Kim Nguyên Bảo miễn cưỡng kéo kéo, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Được rồi được rồi, đang vui mừng cũng không so đo với cậu ta, có chuyện gì có thể vui vẻ hơn việc đi tìm Võ Lâm Minh Chủ đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Không bao lâu, tin tức ta và Kim Nguyên Bảo muốn đi xa liền truyền khắp cả trấn Bạch Vân, vui mừng nhất chính là tiên sinh ở học đường rồi, về sau cũng không ai dám can quấy trên lớp của ông ấy nữa, ông ấy có thể mất hứng sao?

Hơn nữa, con chó kia nhà Tiền viên ngoại giống như cũng biết Kim Nguyên Bảo muốn đi. Ta từ xa nhìn thấy nó, chân chó không què, đầu chó cũng không cúi rồi, ngay cả đi bộ đều có tinh thần, một hơi chạy từ đầu đến cuối hẻm, cũng không thở gấp một tiếng.

Dĩ nhiên, trừ một người một chó này ra, đại đa số người trên trấn vẫn là rất lưu luyến chúng ta. Đặc biệt là đám hỗn tiểu tử trong thư viện kia, vừa nghe nói ta muốn rời đi một đoạn thời gian, đều không nở. Vì vậy ta nói cho bọn họ: "Các nguoi không nở cũng không làm gì được, cũng không thể đều đi theo ta đúng không? Không bằng như vậy đi, các nguoi đưa chút đồ cho ta làm kỷ niệm, ta tại trên đường thấy những thứ đó cũng như nhìn thấy các nguoi, thật tốt nha!"

Ta đây vừa nói xong, ngày thứ hai trên bàn có cả đồng đồ, ăn, dùng, chơi, muốn gì cũng có. Xem ra ta phải về nhà nói với mẹ ta, bảo nàng đừng mua quá nhiều đồ cho ta, chọn từ nơi này là được.

Chẳng qua ta Sở Tiểu Bắc cũng không phải là loại trắng trợn nhận đồ của người khác, mỗi người đến tặng quà tiễn ta, ta đều tặng bọn họ một nhúm tóc. Những người đó nhận được tóc, mỗi người đều như nhận được bảo bối, cao hứng khỏi phải nói. Nhìn dáng vẻ thỏa mãn của bọn họ, ta thật sự không đành lòng nói cho bọn họ biết, tóc này là tóc hôm qua ta cắt từ thủ lĩnh mập.

Điều này lại một lần nữa chứng minh, con người của ta từ rất xinh đẹp ra, vẫn còn rất thiện lương.

Ta nhờ Kim Nguyên Bảo giúp ta chuyển mấy thứ trên bàn về nhà, cậu ta cũng không vui, trên đường đi cứ bày mặt thối cho ta xem.

"Này, ngày mai chúng ta phải xuất phát đi đại hội võ lâm rồi, bộ mặt bị người thiếu nợ của nguoi là thế nào đây hả? Nguoi cười, cười một cái thì chết sao!"

Ta đưa tay đi kéo mặt của Kim Nguyên Bảo. Cậu ta mặt đỏ lên nhảy ra thật xa, "Nguoi...nguoi cho là ta là nguoi à? Không có việc gì cũng hướng về phía người ta cười khúc khích!"

Ta đây nhưng buồn bực, ta cười ngây ngô lúc nào nha?

"Còn nói không có cười khúc khích, hôm nay nguoi cười với đám tiểu tử gốc trong viện kia lâu như vậy làm gì?"

Thì ra là cậu ta là nói cái này nha! Ta giận, "Nguoi ngu nha, người ta tặng ta đồ, ta đương nhiên sẽ cười với người ta, chẳng lẽ ta phải khóc với người ta à? Hơn nữa, ta vậy không gọi cười khúc khích, gọi mỉm cười! Mỉm cười! Có hiểu hay không?"

"Ta lười nói với nguoi!" Kim Nguyên Bảo nói xong, vung tay một cái, đi. Có lúc, ta thật sự không hiểu trong lòng nam nhân nghĩ gì, cha ta như thế, Kim Nguyên Bảo cũng thế.

Chờ Kim Nguyên Bảo giúp ta đem đồ vật chuyển về nhà, ta liền chạy đi tìm mẹ ta, ta muốn dặn bà không cần chuẩn bị nhiều đồ cho ta, dù sao có người sẽ đưa đến.

Mới vừa đi tới cửa phòng, ta liền nghe mẹ ta đang kêu tên cha ta, một chữ.

"Mẹ!" Ta hô một tiếng, đẩy cửa ra, chỉ thấy cha ta và mẹ ta đang cởi áo khoác, mặt sung huyết đỏ bừng.

"Cha, mẹ, các nguoi rất nóng sao? Nếu nóng, sao còn phải ôm nhau?" Có thể là vấn đề ta hỏi quá nhiều, cha ta và mẹ ta cũng không trả lời ta, vội vã mặc quần áo từ tể, sau đó mẹ ta liền đuổi cha ta ra ngoài.

"Tiểu Bắc, tới đây, đến bên mẹ này." Mẹ ta ngoác ta, trên mặt vẫn còn có chút hồng, nhìn cũng đẹp.

Ta nhin không được hỏi mẹ ta, "Mẹ, mẹ với cha mới vừa rồi đang làm gì vậy?"

"Ta với cha con á." Mẹ ta thần thần bí bí nhìn ta, "Ta với cha con đang bồi dưỡng tình cảm đây."

Thì ra là như vậy là có thể bồi dưỡng tình cảm, ta chính là lần đầu tiên biết !"Mẹ, ta cũng muốn bồi dưỡng tình cảm với người." Ta nói.

Mẹ ta vội khoát tay, "Này cũng không được."

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì tình cảm này, con chỉ có thể bồi dưỡng với tướng công tương lai của con."

Ta lại càng không hiểu, không thể làm gì khác hơn là nghi ngờ xem mẹ ta. Mà mẹ ta cũng không giải thích cho ta, chỉ nói, "Nhớ mẹ nói, con chỉ có thể bồi dưỡng tình cảm với tướng công tương lai của con, nhớ chưa?"

"Nhớ." Ta gật đầu một cái, "Chờ con nhìn thấy Võ Lâm Minh Chủ, con sẽ bồi dưỡng tình cảm với hần."

"Nha đầu ngọc!" Mẹ ta cười, "Làm sao cứ khẳng định Võ Lâm Minh Chủ thì hần sẽ là tướng công tương lai của con cơ chứ?"

"Cái này." Mẹ ta hỏi vấn đề thâm ảo như vậy, thật khó trả lời!" Dù sao ta chính là nhất định phải gả cho Võ Lâm Minh Chủ, cho nên hần ta nhất định phải là tướng công của ta!"

"Vậy nếu là con thấy Võ Lâm Minh Chủ, không thích hần ta làm thế nào?"

"Làm sao có thể? Võ công cái thế như cha, đại anh hùng trừ bạo giúp yếu, làm sao con lại không thích chứ?" Ta nói.

Trong thoáng chốc, ta thấy mẹ ta giống như thở dài một cái, bà kéo tay của ta, "Tiểu Bắc, con nhớ, nếu như gặp phải người mình thích sẽ phải tóm chặt lấy, hiểu không?"

"Đó là đương nhiên!" Ta vỗ ngực một cái, đồ Sở Tiểu Bắc ta thích, còn chưa bao giờ không chiếm được đây.

"Nhưng là nếu như không bắt được, sẽ phải buông tay ngay, ngàn vạn lần đừng do dự."

"Hả?" Ta sừng sốt hồi lâu, cuối cùng vẫn là nghe không hiểu, "Mẹ, đang nói cái gì đây? Không phải nói muốn con bắt được à, thế nào một lát lại muốn con buông tay rồi?"

Mẹ ta lại không trả lời ta, chỉ là nắm tay của ta, nhẹ nhàng vuốt, "Tiểu Bắc, có một số việc chính con phải đã trải qua mới có thể hiểu." Ai! Có một số việc, ta thật sự là không hiểu!

Mặt trời rơi xuống lại mọc lên, ta liền phải xuất phát đi đại hội võ lâm rồi.

Cha ta mặc dù vẫn phản đối ta đi, nhưng dù sao ông vẫn thương ta, không chỉ có chuẩn bị xe ngựa cho ta, trước khi xuất phát vẫn còn thần thần bí bí gọi ta tới. Ta nghĩ, cha ta nhất định là len lén giấu tiền riêng, chuẩn bị cho ta làm lộ phí, kết quả ông lại móc trong ngực ra hai túi gấm.

"Cha, đây là bạc sao?" Ta hỏi cha ta.

"Nha đầu thối, còn nhỏ tuổi đã nghĩ đến tiền!" Cha ta trợn mắt nhìn ta một cái, sau đó mặt hã hê nói, "Vật trong túi gấm này so với bạc còn hữu dụng hơn nhiều."

So bạc còn hữu dụng hơn? Chẳng lẽ là ngân phiếu! Vì vậy ta mở thật nhanh túi gấm thứ nhất, móc từ bên trong ra một khối ngọc bài.

"Cha, một khối nhỏ như vậy, có thể đáng mấy đồng tiền chứ? Cha vẫn là trực tiếp cho con bạc đi, cho ngọc bài còn phải đi cầm, phiền toái lắm!"

Ta nói xong, lập tức bị cha ta nhìn khinh bỉ, "Cất kỹ, chớ làm mất, ngọc bài này so với bạc còn có tác dụng hơn. Nhớ, chờ đến khi con đến Kinh Thành, cầm lệnh bài đi tìm Gia Cát Hoàn, hần ta sẽ an bài cho các con tất cả."

"Cha, người tên heo a câu cha nói này, là ai vậy?"

(ở đây chị nghe Gia => Trư là con heo, cùng là /zhu/, hoành/hòng/, câu/ gou/, cát/ge/)

Pằng ——

Ta bị cha ta vỗ đầu, "Người ta là Thừa Tướng, người nói người ta là heo a câu, còn ra thể thống gì?"

Không phải heo a câu, chẳng nhẽ gọi là gọi heo chó hồng, đây không phải là tự chửi sao! Chỉ là lời này ta không có nói với cha ta, nếu không nhất định cha ta lại muốn mắng ta rồi.

Nói đi nói lại thì, cha ta thật đúng là thương ta, bài này bài mặc dù không phải là bạc, nhưng có thể bao ăn bao ở, còn không tốn tiền, thật là hơn nhiều so bạc.

"VẬY còn có một túi giấu để cái gì chứ?" Túi giấu thứ nhất cha ta cho hữu dụng, cái thứ hai khẳng định càng hữu dụng. Vì vậy ta vội vàng muốn mở nó ra, lại bị cha ta ngăn cản, "Túi giấu này bây giờ còn không thể mở."

"Tại sao vậy?" Cha ta thật là kỳ quái, cho ta lại không cho ta mở ra.

Mà cha ta lại thần bí cười một tiếng, "Tóm lại con phải nhớ, túi giấu này chỉ khi cần nhất mới có thể mở ra, nếu không thì không phát huy được tác dụng."

Mặc dù ta thật sự vô cùng muốn mở ra xem một chút trong này rốt cuộc có cái gì, nhưng cha ta nói hiện tại mở ra là vô dụng, vì không để cho nó mất đi tác dụng, ta quyết định nhìn không nhìn. Dù sao đồ cha ta cho, không bị hao mòn đi tí nào là được. Chờ cha ta đưa thứ đó cho ta, chỉ nghe thấy mẹ ta ở dưới lầu hô lên, nói là Kim Nguyên Bảo tới.

Ta đi xuống nhìn. A! Đúng vậy, Kim bá bá, Kim bá mẫu tất cả đều tới, Kim Nguyên Bảo đứng ở chính giữa, cầm trong tay bảo bối đao, trên vai đeo một gói đồ nhỏ. Kim bá bá bọn họ và cha mẹ ta ở trong nhà nói chuyện, ta và Kim Nguyên Bảo chờ ở bên ngoài xe ngựa.

"Sao đồ của ngươi ít như vậy?" Ta hỏi cậu ta.

Kim Nguyên Bảo khinh thường nhìn ta một cái, khinh miệt nói, "Ta cũng không phải là ngươi."

"." Ta cảm thấy được Kim Nguyên Bảo người này thật không uyển chuyển.

Đội trong chốc lát, còn không thấy xe ngựa, ta gấp đến độ đi đi lại lại ở ngoài cửa. Kim Nguyên Bảo không nhìn được, "Ngươi đừng lại đi, đều sẽ tới."

"Ta có thể không vội sao? Nhiều đồ như vậy còn phải dời đến trên xe ngựa, một hồi đều tới."

"Ngươi có rất nhiều đồ?" Kim Nguyên Bảo hỏi ta.

"Còn không phải sao! Không tin ngươi xem đi." Ta chỉ vào đống đồ vật trong nhà.

Sắc mặt Kim Nguyên Bảo của lập tức trở nên rất kém, "Sở Tiểu Bắc, nhiều đồ như vậy, ngươi là đang dọn nhà à?"

Nhiều hả? Ta xem một chút đống đồ trong nội đường kia, "Thật ra thì cũng không nhiều nha, chỉ là bánh đậu xanh Trương đại mụ làm, com nắm của Lý Đại mụ, bánh mè Vương lão phu nhân đưa, còn có trứng gà Khi Ôm trong học đường đưa, kẹo hoa quế Vương Mập đưa, nướng Triệu Nhị mua gà." Ta đếm ngón tay, ngừng đầu nói với Kim Nguyên Bảo, "Ta cảm thấy cũng tạm, thật không nhiều lắm."

"."

"Này, ngươi làm sao vậy?"

Không đợi Kim Nguyên Bảo trả lời, cha mẹ ta đi ra rồi.

"Tiểu Bắc, đây là Kim bá mẫu đưa cho ngươi, ngươi xem một chút có

thích hay không." Kim bá mẫu chợt đem một vật nhét vào trong tay ta, ta vừa nhìn, thì ra là một cái vòng ngọc màu xanh. Kim bá mẫu thật là kỳ quái, người ta đều là đưa đồ ăn, nàng cố tình đưa ta vòng tay.

"Thế nào, không thích?"

"Thích." Ta nhận lấy vòng tay. "Cám ơn Kim bá mẫu."

Mẹ ta nói rồi, được tặng quà phải nói cảm ơn, đây là lễ tiết căn bản. Chỉ là tại sao bọn họ còn phải nhìn ta cười vậy? Trừ Kim Nguyên Bảo, mặt của cậu ta hồng đến như một quả hồng chín. Ta nghĩ nhất định là Kim bá mẫu chỉ chuẩn bị quà tặng cho ta, chưa chuẩn bị cho cậu ta, cậu ta tức đấy. Hết cách rồi, ai bảo dung mạo ta đẹp hơn đây? Tất cả mọi người yêu thích ta, chẳng những là Kim bá mẫu, hàng xóm cũng đều tới, tặng ta rất nhiều đồ, đều nói là trên đường phải dùng.

Ta vừa thu quà tặng vừa chờ, đợi đến lúc quà tặng thu được tương đối, xe ngựa đã tới rồi. Lại chờ chất toàn bộ đồ lên xe ngựa, mặt trời cũng bò đến trên đỉnh đầu rồi.

Rất nhiều người đến tiễn chúng ta, đều đứng ở đầu trấn Bạch Vân, ta phát tay cáo biệt bọn họ, nước mắt Kim bá mẫu cũng rơi ra ngoài. Thật ra thì ta và Kim Nguyên Bảo chỉ đi đại hội võ lâm một chuyến thôi, nhiều nhất mấy tháng trở về, làm gì long trọng như vậy.

Ta quay đầu lại muốn nói ý nghĩ của ta cho Kim Nguyên Bảo, lại nhìn thấy Kim Nguyên Bảo trầm lặng ngồi ở trên xe ngựa, nhìn mẹ cậu ta xa xa, ánh mắt chợt trở nên rất thâm trầm. Ta nghĩ, cậu ta nhất định không muốn thấy mẹ khóc, Kim Nguyên Bảo là một hiếu tử.

"Ngươi đừng buồn, chúng ta sẽ trở lại thật nhanh." Ta khuyên Kim Nguyên Bảo.

Cậu ta không lên tiếng.

"Như vậy đi, ta chia cho ngươi mấy đồ ta nhận được nhé?" Lại nói cậu ta cũng quá đáng thương, ta và cậu ta cùng nhau xuất môn, mọi người lại tranh nhau đưa đồ cho ta, ta nghĩ trong lòng cậu ta nhất định không dễ chịu.

Không nghĩ tới tiểu tử này thế nhưng không cảm kích, "Ai muốn vật của ngươi hả ?"

Tốt lắm, còn xem thường đồ của ta! Ta không cho ngươi! Vì vậy ta hung hăng cắn một miếng bánh đậu xanh, vừa ăn vừa nói, "Ngươi không ăn, ta ăn."

Đang nói, xe ngựa chợt dừng lại, ta suýt bị sặc bánh đậu xanh.

"Cao bá, sao thế?" Phu xe họ Cao, cha ta bảo chúng ta gọi ông ấy là Cao bá.

Ta vén rèm xe ngựa lên nhìn, chỉ thấy trước mặt có một nữ Oa Nhi, trong tay còn ôm một con gà mẹ. Ta thấy người này nhìn thật quen mắt, hình như là Tiểu Hoa, khuê nữ nhà Liễu đại gia trấn Bạch Vân. Thì ra là sức quyến rũ của ta lớn như vậy, liền tiểu cô nương cũng đến tiền ta. Ta vui mừng, nhảy xuống xe ngựa muốn gọi nàng, nhưng nàng lại liếc mắt "hừ" ta một tiếng, bỏ qua ta đến gặp Kim Nguyên Bảo.

Vừa thấy Kim Nguyên Bảo, bộ mặt thối mới vừa rồi liền khản trương, hướng Kim Nguyên Bảo ha ha cười không ngừng. Quá đáng xấu hổ, mỹ nhân ta đây đứng ở trước mặt, nàng thế nhưng không để ý tới, lại cười với tiểu tử ngốc Kim Nguyên Bảo này, đây không phải là xem thường ta sao?

Ta đang muốn đi lên giáo huấn nàng một chút, nàng lại chạy nhanh như làn khói, chờ ta phản ứng kịp, mới phát hiện trên tay Kim Nguyên Bảo thêm một con gà mẹ. Gà mẹ ở kêu quang quác trong ngực Kim Nguyên Bảo, mặt của cậu ta cũng biến đen.

"Cho, ngươi cầm."

Kim Nguyên Bảo đưa Gà cho ta, gà mẹ này từ trong lòng ta lao thẳng lên, khiến toàn thân ta đều là lông gà.

"Làm gì, người ta đưa cho ngươi, đương nhiên là muốn ngươi cầm!"

Ta nhớ tới thái độ mới vừa rồi của Tiểu Tiểu Hoa đó, ta liền rất ảm ức. Ai mà thêm con gà mái này chứ? Sở Tiểu Bắc ta ngoắc ngoắc tay, muốn gà có gà, muốn vịt có vịt, ngỗng trắng cũng không có vấn đề gì!

"Vậy thì vứt đi." Kim Nguyên Bảo bỏ xuống lời nói, xoay người liền lên xe ngựa.

"Này!" Ta đuổi theo, "Vứt rất đáng tiếc nha!" Dầu gì cũng là con gà, có cả một cánh gà, hai đùi gà ! Nhìn thân thể, nhiều thịt, nói không chừng còn có thể đẻ trứng đấy.

Kim Nguyên Bảo hướng trên xe ngựa ngồi xuống, "Vậy thì ngươi giữ lại."

Vì vậy ta liền giữ gà mẹ lại, lấy tên gọi là Tiểu Hoa, ai kêu con gà giống hệt Liễu Tiểu Hoa đó, vừa thấy được ta liền vỗ cánh phành phạch, vừa để xuống bên cạnh Kim Nguyên Bảo liền ngoan như con chó, cái này gọi là chủ nào gà nấy!

"Tiểu Hoa, ngươi không ngoan ta liền hãm ngươi!"

Vì vậy, Tiểu Hoa cũng không kêu.

Tiểu Hoa không kêu, Kim Nguyên Bảo cũng không nói chuyện, một mình ta liền đặc biệt nhàm chán, không thể làm gì khác hơn là vén lên cửa sổ xe ngựa lên nhìn ra ngoài.

Xe ngựa của chúng ta chạy nhanh ở một cái đường núi, một bên là núi lớn thật cao, một bên là mặt hồ mênh mông bát ngát, gió thổi tới, nước hồ liền tràn ra bên bờ, làm ướt hết cỏ bên bờ.

Quay đầu lại, Bạch Vân trấn sớm đã bị bỏ lại xa xa, duy chỉ có một mảnh trời còn giữ một luồng khói bếp nhân nhật, ta biết rõ đó là khói bếp từ trấn Bạch Vân, bây giờ là thời gian nấu cơm tối rồi.

Con ngựa chạy, xe ngựa rung lắc, đường phía trước thế nào cũng trông không đến cuối.

Không biết vì sao, ta bỗng nhiên hơi nhớ cha mẹ ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Trước kia cha ta nói với ta, Kinh Thành rất xa. Cuối cùng ta cho là, có xa nữa thì có thể xa bao nhiêu chứ? Xe ngựa chạy nhanh ba ngày là có thể đến

chứ gì? Thế nhưng hóa ra ta đã nhầm rồi. Thì ra là Kinh Thành thật sự rất xa, chúng ta ngồi vào xe ngựa chạy gần mười ngày đường, đừng nói kinh thành, ngay cả một khách sạn cũng không có.

Đến ngày thứ mười, ta rốt cuộc không nhìn được nữa rồi.

"Ta muốn tắm, ta muốn tắm, ta muốn tắm!" Ta cảm thấy mùi vị trên người ta có thể vượt qua Tiểu Hoa rồi, toàn mùi phân gà, ta phải nín thở mới không bị mùi trên người chính mình ghê tởm đến chết.

Đến khi Kim Nguyên Bảo bị ta mè nheo không chịu được, liền cau mày nói, "Nơi hoang dã này, lấy đâu ra chỗ cho người tắm rửa?"

"Ta mặc kệ, ta muốn tắm, ta muốn tắm, ta muốn tắm"

Cậu ta nói: "Cũng không phải là ta không để cho người tắm, vấn đề là ở đâu có chỗ cho người tắm đây?"

Ta nghĩ nghĩ: "Gần đây chắc hẳn là phải có sông chứ, ta có thể đi đến đó tắm."

"Không được!" Kim Nguyên Bảo cắt đứt ta, "Một mình người nữ hài tử, sao có thể tắm ngoài sông? Còn ra thể thống gì!"

"Liên quan gì?" Kim Nguyên Bảo người này thật đúng là cổ hủ, giọng điệu như tiên sinh ở học đường, "Người có thể tắm ở sông, vì sao ta không thể đi?"

Kim Nguyên Bảo xanh mặt, "Ta xuống sông tắm lúc nào?"

"Đừng có gạt ta, mùa hè người thường xuyên đi cùng bọn Nhị Hồ ra sông tắm đấy!"

Ta nói xong, mặt Kim Nguyên Bảo lập tức chuyển từ xanh sang đỏ, "Người. . . . Người nhìn lên ta tắm?"

"Ai thèm nhìn lên người chứ? Khi đó ta không cẩn thận nhìn thấy, không cẩn thận mà thôi."

Còn nói không có tắm sông bao giờ, gạt người! Kim Nguyên Bảo bị ta vạch trần lời nói dối, rốt cuộc không còn gì để nói, cúi đầu, sắc mặt đặc biệt khó coi.

Cậu ta không nói lời nào, ta liền tiếp tục nói thầm, "Ta muốn tắm, ta muốn tắm, ta muốn tắm"

"Người đừng náo loạn!" Kim Nguyên Bảo chợt quát một tiếng, ta bị tiếng quát bất thành linh của cậu ta hù sợ, lập tức im re. Chẳng qua trong lòng ta rất là uất ức, Kim Nguyên Bảo này thật là quá hư, cậu ta có thể tắm mà không cho ta tắm, không cho ta tắm còn hung dữ với ta, nhìn hai mắt, trừng to như thể làm gì, thật khó coi!

Trong lòng ta uất ức, ta liền khóc. "Kim Nguyên Bảo, người là đồ trứng thối! Người hung ta! Ta muốn nói cho Kim bá mẫu biết người khi dễ ta, ta còn muốn nói cho mẹ ta biết, cha ta, cữu cữu ta. . . ."

Thật ra thì căn bản ta không có chảy một giọt nước mắt nào, chính là hù dọa Kim Nguyên Bảo thôi, quả nhiên cậu ta vừa thấy ta khóc, lập tức liền hoảng hồn, hai tay cũng không biết phải để ở đâu.

"Người đừng khóc, ta sai rồi không được sao?"

"Thật sao! Thật sao!" Ta tiếp tục dụi mắt.

Cậu ta nóng nảy, "Người không khóc, ta cái gì cũng đồng ý với người!"

"Ta muốn tắm, ta muốn tắm"

"Chuyện này. . . ."

Đang lúc ta và Kim Nguyên Bảo huyên náo túi bụi, Cao bá đánh xe chợt vén màn xe, cười híp mắt nói với ta, "Đại tiểu thư, đừng đau lòng, ta có biện pháp cho người tắm."

Ta tròn mắt nhìn Kim Nguyên Bảo một cái, "Người xem, Cao bá cũng hơn người!"

Sau đó ta hỏi Cao bá, nơi nào có thể tắm đây?

Chỉ thấy Cao bá giờ roi lên chỉ chỉ phía trước, ta theo nhìn theo phương hướng bá ấy chỉ, vui vẻ.

Haha! Đây không phải là khách sạn sao!

Đừng xem thường đây chỉ là một nhà khách sạn nhỏ nơi hoang dã, tên khách sạn cực kì uy phong, gọi là "Long Môn Khách Sạn". Bà chủ Long Môn Khách Sạn cũng có thể coi là mỹ nhân, dĩ nhiên, xinh đẹp nữa cũng không bằng mẹ ta được, mẹ ta là đại mỹ nhân!

Chúng ta vừa đi vào khách sạn, bà chủ liền cười ha hả tiến lên chào đón, "Khách quan, nghỉ ngơi hay là ở trọ?"

Ta nói: "Tắm."

Bà chủ không để ý ta, ngược lại cười với Kim Nguyên Bảo: "A! Vị tiểu ca này, ngươi nhìn thật là anh tuấn nha!"

Ta phát hiện, vừa ra khỏi trần Bạch Vân đã liên tiếp gặp phải mấy người không có chút lễ phép nào, ví dụ như Luru Tiểu Hoa đưa gà mái đó, lại như bà chủ xách dép cho mẹ ta cũng không xứng này.

Sở Tiểu Bắc ta, đại mỹ nhân như vậy ở ngay trước mặt, thế mà nàng khen Kim Nguyên Bảo tuấn tú, có tuấn tú bằng cha ta không? Thật là người quê mùa, chưa từng thấy qua mỹ nam tử.

Ta kêu to với bà chủ: "Tắm! Vị đại tỷ này, ta muốn tắm!"

Lúc này nàng mới chuyển lực chú ý từ trên người Kim Nguyên Bảo tới trên người ta, nụ cười đặc biệt cứng ngắc, "Vị cô nương này, mới vừa rồi ngươi gọi ta là cái gì?"

Cười cái rầm! Ta cười đẹp hơn ngươi nhiều!

Vì vậy ta cũng mỉm cười với bà chủ, "Vị đại tỷ này, làm phiền ngươi chuẩn bị cho ta một thùng nước tắm."

Khỏe miệng bà chủ co giật một chút, qua một lúc lâu mới nói: "Đó chính là ở trọ sao? Tiểu Cửu, mau tới đây, chuẩn bị cho vị cô nương này một gian phòng thượng hạng, đừng quên mang thùng nước nóng lên."

"Được được! Tiểu nhân đi ngay!" Người tên Tiểu Cửu cao giọng đồng ý, liền chạy thật nhanh đến hậu viện.

Kim Nguyên Bảo ở một bên cũng không có nói cái gì.

Mặc dù ta thật sự vô cùng muốn tắm, nhưng là lấp đầy bụng cũng là cần thiết, cho nên ta gọi một tô mì thịt bò. Mới chuẩn bị ăn ngon một bữa, lại bị Kim Nguyên Bảo ngăn cản, thúc giục: "Đừng ăn, đi tắm trước đi."

Mì thịt bò đến miệng mà không thể ăn, ta đương nhiên không làm, "Một lát nữa tắm cũng không chết!"

Nhưng Kim Nguyên Bảo lại nói: "Ngươi xem trên người ngươi, thối chết."

Ta nói: "Cả mười ngày này ngươi vẫn chịu được, sao đến đây liền chê ta thối chứ? Còn nữa, ta thối chỗ nào chứ? Không tin ngươi ngửi thử xem, ngươi ngửi."

Ta tựa người đến gần người Kim Nguyên Bảo, thế nhưng cậu ta lại liều mạng lui về phía sau.

"Ngươi đừng đùa! Mau dừng lại!" Cậu ta nói.

Ngươi nói ta dừng ta liền dừng, đây chẳng phải là nói Sở Tiểu Bắc ta rất không có kiên quyết? Cho nên ta tiếp tục đến gần người Kim Nguyên Bảo, đáng về phiền não của cậu ta thật là buồn cười, so với bình thường dễ nhìn hơn nhiều.

Cuối cùng, Kim Nguyên Bảo rốt cuộc đã giận, mặt đỏ lên ném ra đòn sát thủ: "Sở Tiểu Bắc, ngươi còn quấy rối nữa liền lập tức về nhà cho ta!"

Cậu ta nói rất nghiêm túc, ta lập tức liền luống cuống, mắt thấy cách kinh thành càng ngày càng gần, ta dĩ nhiên không muốn bỏ cuộc vào lúc này, Võ Lâm Minh Chủ vẫn còn đang chờ ta đến gả cho hắn ta đấy. Nghĩ như vậy, ta không thể không thỏa hiệp, hung ác trợn mắt nhìn Kim Nguyên Bảo một cái, ngoan ngoãn lên lầu đi tắm.

Mặc dù không được ăn mì thịt bò nóng hổi, nhưng là bất kỳ món ăn ngon nào cũng không sánh bằng thoải mái tắm nước nóng, cho nên tâm tình của ta vẫn là cực kỳ vui sướng.

Chờ ta tắm xong, đổi lại quần áo sạch sẽ, thật vui vẻ chuẩn bị xuống lầu ăn mì thịt bò, vừa mở cửa lại phát hiện Kim Nguyên Bảo đứng ngoài cửa, trong tay còn cầm cây đao.

Cậu ta nhìn ta, ánh mắt lập tức tránh đi.

Ta hỏi, "Ngươi đứng ở bên ngoài làm gì? Chẳng lẽ là nhìn lên ta tắm?"

Mặt của cậu ta lại đỏ lên, "Ta không có."

"Vậy ngươi đứng ở bên ngoài làm gì? Còn là bộ dạng vừa làm chuyện xấu." Ta nói.

Cậu ta nóng nảy, "Ta. Ta là đang bảo vệ ngươi!"

Bảo vệ ta? Ta có chút kỳ quái, ta chỉ là tắm rửa, cần phải cầm cây đao đứng ở cửa sao?

Ta nói, "Người đừng gạt ta, rõ ràng là nhìn lên ta đấy!"

"Ta không có!" Cậu ta ấn chặt cánh tay của ta, giảm thấp âm thanh nói, "Khách sạn không sạch sẽ này."

"Cái gì?"

"Suýt!" Kim Nguyên Bảo nói xong, lấy tốc độ thật nhanh kéo ta vào phòng, xoay người đóng cửa, trước khi đóng cửa lại cậu ta còn cố ý cẩn thận thăm dò, nhìn chung quanh một vòng.

Nhìn dáng vẻ thần thần bí bí của cậu ta, ta cũng không tránh được khần trương, nhỏ giọng hỏi: "Khách sạn này thật không sạch sẽ?"

Cậu ta gật đầu một cái, vẻ mặt rất là nghiêm túc.

"Không sao, ta có biện pháp." Ta móc từ trong túi tiền ra lá bùa Vương Thần bà đầu trấn đưa cho ta trước khi đi, nói với Kim Nguyên Bảo, "Chúng ta dính cái này vào trên cửa, bảo đảm Ngưu Quỷ Xà Thần gì cũng không dám đi vào."

Kim Nguyên Bảo cầm lấy tấm bùa kia, ném qua một bên, nghiêm túc nói với ta: "Ngốc, ý tứ của ta đó là, đây là hắc điểm."

Mặc dù từ nhỏ đến lớn ta chưa từng ra khỏi trấn Bạch Vân, nhưng là cái từ "hắc điểm" này ta lại nghe rất nhiều, bởi vì lần trước sau khi ta lấy "tà thiên tả" đối phó với Tiền viên ngoại, mỗi lần ông ta đi qua cửa tiệm chúng ta sẽ hận hận mắng một câu: "Hắc điểm bịp bợm!"

Cho nên ta biết rõ, hắc điểm chính là nhà trọ bịp bợm.

Ta âm thầm thở phào một cái, may là mới vừa rồi chưa ăn bát mì thịt bò kia!

"Vậy chúng ta mau rời đi nơi này đi?" Ta nói với Kim Nguyên Bảo.

"Không được!" Kim Nguyên Bảo khoát tay, "Người trong tiệm này đều có công phu, ta sợ đã thảo kinh xà."

Ta hiểu, đây cũng không phải một hắc điểm bình thường!

Ta nói: "Vậy chúng ta làm thế nào?"

"Tùy cơ hành sự."

Gấp gà làm việc? (vẫn là đồng âm thôi 'cơ'/jī/ 'gà'/jī) Ta nghi ngờ nhìn Kim Nguyên Bảo, "Nhưng Tiểu Hoa ở trên xe ngựa rồi, làm sao mà chúng ta gặp được?"

Khóe miệng Kim Nguyên Bảo co giật một chút, từ trong miệng xuất ra hai chữ, ta vừa nghe, thì ra là cậu ta lại đang mắng ta ngu ngốc.

"Người mới ngốc ——" miệng của ta bị cậu ta bưng kín, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, cậu ta thổi tắt ngọn đèn dầu trên bàn thật nhanh, tay nâng eo của ta, lật người một cái, hai chúng ta đều ngã lên giường.

"Có người!" Kim Nguyên Bảo nhỏ giọng kêu.

Ta vội vàng dùng tay che miệng, chỉ cảm thấy quanh thân ấm áp, Kim Nguyên Bảo đã đắp chăn lên người chúng ta, đồng thời cũng đắp lên cây đao trong tay cậu ta.

"Giả vờ ngủ." Cậu ta nhỏ giọng phân phó.

Cơ hồ là cả người ta đều dính vào người Kim Nguyên Bảo, mặt dính vào trên ngực cậu ta, trong phòng rất yên tĩnh, ta có thể nghe rõ tiếng tim của cậu ta đập, không biết vì sao, bỗng nhiên ta cảm thấy có chút nóng. Vì vậy ta thử động động thân thể, lại bị cánh tay Kim Nguyên Bảo giữ chặt không cho nhúc nhích, tay của cậu ta nắm thật chặt tay của ta, ta biết rõ cậu ta là đang bảo ta không nên lộn xộn.

"Cốc"

"Cốc"

"Cốc"

.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, trong căn phòng an tĩnh có vẻ cực kỳ rõ ràng, một cái lại một cái, không nhanh không chậm.

Kim Nguyên Bảo vẫn như cũ không động, chỉ là cầm tay ta chặt hơn một chút, ta có thể cảm thấy tay cậu ta cầm đao đang run rẩy, ngay sau đó lòng của ta cũng đập bịch bịch theo.

Đây thật là quá kinh tâm động phách* rồi ! (*nói chung thì là hoảng sợ)

Tiếng gõ cửa vang lên một lát, chợt dứt, trong phòng lập tức lại yên tĩnh chỉ còn lại tiếng tim đập của Kim Nguyên Bảo.

"Thình thịch, thình thịch, thình thịch."

Ta thấy không có động tĩnh, liền cẩn thận buông tay ra, nhỏ giọng hỏi một câu: "Đi chưa?"

"Hừ." Trong chần tối quá, ta không nhìn thấy mặt Kim Nguyên Bảo, nhưng là lúc cậu ta nói chuyện có hơi thở nóng oi là nóng phả vào trên mặt của ta, vừa nhột vừa nóng.

Ta thật sự nóng đến không chịu nổi, nói: "Kim Nguyên Bảo, người đừng ôm chặt như vậy có được hay không, ta nóng."

Cậu ta lập tức vén chăn lên, chuẩn bị.

"Người đừng đi, ta sợ." Ta kéo cậu ta.

Cậu ta lập tức bắt động.

Ngọn đèn dầu bên ngoài xuyên thấu qua cửa sổ, mờ hồ ánh vào, Kim Nguyên Bảo không nhúc nhích đưa lưng về phía ta...ta chợt nghĩ đến nửa năm trước cậu ta đã từng nằm lỳ ở trên giường đưa lưng về phía ta, so với khi đó, bờ vai của cậu ta hình như rộng ra một chút, bóng lưng cũng tăng lên chút, làm cho người ta có một loại cảm giác an toàn.

Ta đề thấp âm thanh, yếu ớt nói: "Kim Nguyên Bảo, ta hối hận rồi, ta không nên không nghe cha nói chạy đến đây, bên ngoài một chút cũng không tốt như ta nghĩ, ta nhớ trần Bạch Vân, nhớ tới cha mẹ ta, nhớ cha mẹ người, thậm chí ngay cả Phu Tử ta đều cảm thấy không chán ghét như vậy rồi. Người nói chúng ta có thể chết ở chỗ này sao."

"Đưa ngốc." Cậu ta lại nằm xuống, ôm lấy ta, "Ta sẽ không để cho người có chuyện, ta bảo đảm."

Lần này hình như không có nóng như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Tiếng vang phát ra khi binh khí va chạm vào nhau khiến ta tỉnh giấc.

Ta kinh hãi ngồi dậy từ trên giường, phát hiện Kim Nguyên Bảo đã không có ở bên cạnh ta rồi, trên giường chỉ còn dư một cái vỏ đao, trong bóng tối vài bóng người đánh thành một đoàn, ta nhìn không rõ ai là Kim Nguyên Bảo, nhưng có thể nhìn thấy ánh sáng sắc lạnh phát ra từ lưỡi dao sắc bén của binh khí.

Ánh sáng này, lạnh lẽo.

"Kim Nguyên Bảo!" Ta hô to một tiếng.

Một đạo ánh lạnh nhanh chóng lướt tới đây.

"Cẩn thận!" Nghe được giọng của Kim Nguyên Bảo, ta thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, một cây đao thay ta chặn lại đạo ánh lạnh kia, Kỳ Lân trên đao chiếu vào mi mắt ta.

Kim Nguyên Bảo chặn ở phía trước ta, nói với ta: "Người đi mau, đi tìm Cao bá!"

"Ta không đi!" Ta nói.

Đùa gì thế? Ta không phải là Đầu To. Ra ngoài lưu lạc giang hồ, quan trọng nhất chính là hai chữ "nghĩa khí", hôm nay nếu là ta cứ đi như thế, sau này làm sao lẫn lộn trên trên giang hồ nữa?

Cho nên ta kiên quyết không đi.

"Người đi cho ta!" Kim Nguyên Bảo kêu một tiếng, nặng nề đẩy ta sang bên cạnh.

Ta nghĩ cậu ta nhất định muốn đẩy ta vừa vặn có thể rơi vào cửa, mà cố tình ta bị thứ gì vấp một cái, cầm đầu ngã lăn xuống đất.

Chóng mặt, ta nhìn thấy một đạo ánh sáng rơi xuống người ta.

Ta nghĩ cũng không nghĩ, nhặt lên một vật bên cạnh quãng tới.

Ánh sáng lạnh chợt dừng, tiếp ta nghe đến một tiếng mắng: "Mẹ kiếp! Thứ gì thú vị như vậy!" Trong nháy mắt, một cỗ mùi hôi thối tràn ngập ra, thì ra là thứ ta thuận tay ném qua lại là một cái bô.

Phi! Quả nhiên là hắc điểm, cả cái bô cũng đều không cũng sạch sẽ!

Cùng lúc đó, ta bỗng nhiên cảm thấy bên hông bị nắm, ngay sau đó cả người bay lên trời, chờ khi ta tỉnh hồn lại, người đã ở ngoài khách sạn rồi. Nhìn lại Kim Nguyên Bảo, tay của cậu ta còn ôm thắt lưng của ta.

Không ngờ Kim Nguyên Bảo còn cất giấu khinh công lợi hại như vậy, ta nhất thời bội phục sát đất, vừa định ca ngợi đôi câu, tay Kim Nguyên Bảo nhấc lên, cả người ta liền bị ném vào trong xe ngựa.

"Đi mau!" Theo Kim Nguyên Bảo ra lệnh một tiếng, Cao bá sớm đã chuẩn bị ở ngoài khách sạn giương roi lên, ngựa bị hoảng sợ nhấc chân chạy như điên, nháy mắt liền bỏ lại âm thanh đuổi giết ở xa xa phía sau.

Cũng không biết chạy bao lâu, đầu óc hỗn loạn, ta rút cuộc hồi hồn lại, lúc này mới phát hiện ra mình lại bị hù dọa cả người toàn là mồ hôi lạnh, tim vẫn còn bùm bùm nhảy lên nhảy xuống, tay cũng đều phát run.

Ta quay đầu lại, muốn hướng Kim Nguyên Bảo tìm kiếm an ủi, lại thấy cậu ta đang nhắm hai mắt tĩnh tọa, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy.

"Kim Nguyên Bảo." Ta nhìn nhìn không được, đâm cậu ta một cái.

"Chuyện gì?" Cậu ta nhắm hai mắt hỏi.

"Ta. Sợ."

Cậu ta sâu kín mở mắt ra, con ngươi đen nhánh nghiêm túc nhìn ta chăm chăm: "Bây giờ ngươi biết giang hồ là nơi như thế nào rồi chứ?"

Vấn đề Kim Nguyên Bảo đang hỏi ta, ta không thể không thừa nhận, nếu như mới vừa rồi chúng ta trải qua chính là giang hồ, đó cũng trong tưởng tượng của ta quả thực khác rất xa.

"Ngươi phải nhớ, giang hồ là một nơi giết người không chớp mắt ."

"Bọn họ làm sao lại muốn giết người chứ?" Ta không hiểu hỏi.

"Có chút là vì bạc, có chút là vì báo thù, còn có chút là vì quyền lợi, tóm lại ở trên giang hồ, bất luận một chuyện gì đều có thể trở thành lý do giết người, thậm chí có thời điểm giết người căn bản không cần lý do."

Câu trả lời của Kim Nguyên Bảo khiến cho ta không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, thật lâu mới miễn cưỡng đón nhận sự thật này, ta nói: "Kim Nguyên Bảo, về ngươi sau nhất định phải luyện công phu thật tốt, làm đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa, bảo vệ dân chúng toàn thiên hạ!"

Kim Nguyên Bảo lau đao của cậu ta, nói: "Ta không nghĩ bảo vệ nhiều người như vậy."

"Vậy ngươi nghĩ bảo vệ ai nha?" Ta hỏi cậu ta.

"Cha ta, mẹ ta, còn có." Cậu ta không nói thêm gì nữa, thẳng tắp nhìn ta chăm chăm.

"Còn có ai, ngươi nói nha!"

"Ngủ!" Cậu ta ôm đao vào trong ngực, tựa vào trong góc xe ngựa, cứ như vậy không để ý tới ta.

"Thôi! Không nói thì không nói!" Ta cũng dứt khoát không để ý tới cậu ta, rồi lại không ngủ được, vì vậy nhấc màn xe ngựa lên nhìn ra ngoài, thấy sao trên trời lấp lánh lấp lánh, không biết sao lại khiến cho ta nghĩ tới Võ Lâm Minh Chủ.

Nếu như hôm nay có Võ Lâm Minh Chủ ở đây, những tên bại hoại kia cũng sẽ không lớn lối như vậy chứ?

Quá khứ, ta luôn cảm thấy Võ Lâm Minh Chủ nhất định phải bảo vệ tất cả người tốt trong thiên hạ, để cho bọn họ không bị người xấu khi dễ. Nhưng là nếu như hẳn ta bảo vệ nhiều người như vậy, còn có tinh lực bảo vệ ta sao? Ta muốn Võ Lâm Minh Chủ bảo vệ ta thật tốt, nhưng là chỉ bảo hộ ta, hẳn ta còn có tinh lực bảo vệ những người khác sao?

Ta nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng không nghĩ ra.

Ai, vẫn là không suy nghĩ, đi ngủ!

Kể từ khi gặp được hắc điểm, đánh chết Kim Nguyên Bảo cũng không tiếp tục cho ta ở trọ tắm rửa, mà là cả ngày cả đêm giục ngựa chạy tới Kinh Thành, từng ngày từng ngày trôi qua, thức ăn mọi người đưa lúc rời trấn Bạch Vân càng ngày càng ít, rốt cuộc, đồ còn lại có thể ăn được chỉ có Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa hình như ý thức được tình cảnh của mình, đứng ở trong góc run lấy bầy. Ta nhìn nó, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, chợt nghe Kim Nguyên Bảo nói một câu: "Ăn đi."

"Đây không phải là quà tình nhân của ngươi tặng cho ngươi sao?"

Mặt của Kim Nguyên Bảo lập tức dài ra, nói: "Sở Tiểu Bắc, ngươi nói những nói cuội cái gì vậy?"

"Ta đâu có nói bậy, nếu Liễu Tiểu Hoa đó không phải là người tình của ngươi, sẽ vô duyên vô cớ đưa con gà cho ngươi?"

"Không phải!" Cậu ta xuất ra một câu, mặt sung huyết đỏ bừng.

"Ngươi nói không phải là ta sẽ tin ngươi à? Ta nói nhất định là bình thường ngươi đối với nàng quá tốt, nàng mới có thể đưa gà mẹ cho ngươi."

"Câm miệng!" Kim Nguyên Bảo nóng nảy, "Sở Tiểu Bắc, ngươi còn nói bậy nữa ta liền."

"Ngươi làm cái gì, ngươi nói đi?"

Cậu ta bị ta hỏi nói không ra lời, nín một lúc lâu, chợt nhắc cây đao, nói: "Ta sẽ giết gà."

Lần này đến phiên ta sốt ruột, nhào qua ấn chặt đao của cậu ta, nói: "Ngươi dừng tay!"

"Ngươi lại muốn làm gì?" Cậu ta thờ phỉ phò quay đầu lại.

"Ta. Ta. Ta không bỏ được!" Mặc dù gà là Liễu Tiểu Hoa đưa, nhưng đoạn đường này, trừ Kim Nguyên Bảo và Cao bá ra, có thể cùng ta giải sầu chính là con gà này, mặc dù ta thật sự vô cùng đối rất muốn ăn nó, nhưng là vẫn còn hạ không được quyết tâm.

Ý thức được mới vừa rồi ta cùng cậu ta tranh cãi, hoàn toàn là bởi vì tự ta không bỏ được giết gà, Kim Nguyên Bảo rất tức giận, đang lúc cậu ta chuẩn bị mắng ta một trận, xe ngựa chợt dừng lại, ngay sau đó, giọng Cao bá vang dội vang lên ngoài xe: "Đã đến Kinh Thành!"

Đến? !

Tin vui động trời này khiến cho ta không để ý Kim Nguyên Bảo và gà nữa, nhào tới bên cửa sổ, không kịp chờ đợi nhắc lên rèm cửa sổ. Cùng lúc đó, một cảnh tượng to lớn ta chưa từng thấy qua đập vào mắt ta.

Dưới tường thành cao vút vừa dày vừa nặng, cửa thành to lớn mở rộng, hai hàng lính gác võ trang đầy đủ đang lần lượt khám xét dân chúng vào thành, ta có thể nhìn tới xa xa trong cửa thành so với bên ngoài rõ ràng thế giới khác, giữa hoang vu và phồn hoa, chỉ cách một bức tường.

Tình cảnh này, chẳng biết tại sao, bên tai của ta chợt vang lên một câu cực kỳ lâu trước kia Tô Mộ Bạch đã từng nói: "Kinh Thành bị một bức tường thành nhìn không thấy điểm cuối bao quanh, có vài người cả đời vất óc tìm mưu kế muốn đi vào, có vài người lại ước gì buông tha tất cả chạy ra, nhưng đáng buồn nhất chính là, vào với ra căn bản cũng không phải tự ngươi có thể lựa chọn." Lời của cậu ta rốt cuộc là ý gì đây? Mang theo nghi ngờ như vậy, xe ngựa dần dần đi vào cửa thành.

Chẳng biết tại sao, chúng ta rất thuận lợi vượt qua khám xét rườm rà, không tốn sức chút nào vào thành. Không lâu sau, bầu trời thật cao của Kinh Thành liền xuất hiện trong tầm mắt của chúng ta, màu sắc của nó cũng xanh giống như ở trấn Bạch Vân, mây trời lơ lửng cũng trắng noãn giống trấn Bạch Vân. Nhưng mà ở cùng dưới một mảnh bầu trời mênh mông, lại có một thế giới rất khác với trấn Bạch Vân.

Ta rướn cổ lên, lộ ra ngoài xe ngựa, nhìn người đi trên đường, bọn họ mặc y phục có nhiều màu sắc khác nhau, cầm trong tay rất nhiều đồ, bên cạnh còn có rất nhiều cửa hàng, liếc nhìn chỉ thấy một mảnh màu sắc rực rỡ, không thấy rõ rốt cuộc là cái gì.

Ta thật sự nghĩ hiện tại liền nhảy xuống xe ngựa đi xem đến tột cùng là gì, nhưng Kim Nguyên Bảo lại ngăn cản ta: "Tìm khách sạn trước, thay quần áo khác rồi hãy nói."

Kể sau từ lần gặp hắc điểm trước đó, ta cảm thấy Kim Nguyên Bảo nói vẫn tương đối có đạo lý, bộ dáng ta bây giờ, chừng mấy ngày chưa tắm, cả người thối hoắc, nếu là đi xuống chẳng phải là hù chết người kinh thành sao? Là mỹ nữ đẹp nhất trấn Bạch Vân, ta không thể làm mất thể diện trấn Bạch Vân ở nơi này được. Cho nên, ta quyết định tạm thời nghe lời Kim Nguyên Bảo.

Nhưng không ngờ, Kim Nguyên Bảo thế mà lại để cho ta mặc một thân y phục nam tử!

Ta nhìn bộ y phục trước mắt này nản không muốn cầm lên, xanh không xanh, tím không tím, hỏi Kim Nguyên Bảo, "Có phải ngươi cảm nhầm hay không? Quần áo của ta ở trong bao quần áo của ta."

Không nghĩ Kim Nguyên Bảo lại nói, "Không sai, ngươi sẽ mặc cái này."

"Thế nhưng đây là y phục nam nhân mà!" Ta tại sao có thể mặc y phục nam nhân? Rất khó coi!

"Người kinh thành hỗn tạp, một mình nữ hài tử như ngươi đi tới đi lui không tiện."

"Có cái gì bất tiện nha? Ta lăn lộn tại trấn Bạch Vân vài chục năm, cũng không thấy gãy tay thiếu chân gì nha!"

"Nơi này không giống trấn Bạch Vân, ngươi nghe lời của ta, thay y phục này vào, ta dẫn ngươi đi ăn vịt quay."

Vịt quay?

Ta phải thừa nhận, hai chữ này khiến cho ta không khỏi hai mắt sáng lên, bụng bắt đầu cô lỗ lỗ kháng nghị, tâm hạ quyết định cũng liền mặc, dù sao mẹ ta nói qua: mặc gì không quan trọng, mặt mới chính là mấu chốt, mỹ nữ giống như ta vậy, không mặc cũng đều xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

"Ngươi ăn từ từ, ăn xong chúng ta phải đi tìm người cha ngươi nói, Gia Cát Hoàn." Kim Nguyên Bảo không có vội vã động đũa, mà là nhắc nhở ta.

"Biết, biết." Ta đôi phở vịt quay còn không kịp, bắt kể cái gì heo cái gì chó, ta giờ vịt quay lên trước mặt cậu ta, hỏi, "Ngươi không ăn hả? Ăn rất ngon đây, lần này tuyệt đối không có độc!"

Cậu ta ghét bỏ nhìn ta một cái: "Loại người như ngươi thường thức, chính là không độc chết, cũng sớm muộn nghẹn chết."

"Ngươi mới nghẹn chết, tự ta ăn, không để ý ngươi." Ta liếc cậu ta một cái, cầm lại vịt quay, vừa ăn như hổ đói, vừa thăm cảm thán trong lòng, không hổ là Kinh Thành, đến vịt quay cũng thơm như vậy!

Đang lúc ta mặc kệ hình tượng miệng to ăn uống thì âm thanh đối thoại từ bàn bên cạnh truyền vào lỗ tai của ta.

"Các ngươi nói, lần này đại hội võ lâm sẽ có bao nhiêu người đến tham gia?"

Đại hội võ lâm? !

Ta hứng thú, lập tức buông vịt quay trong tay xuống, nhìn theo tiếng nói kia, chỉ thấy cách chúng ta không xa, một đám nhân sĩ giang hồ đang ngồi vây quanh bàn đàm luận viên vông, đề tài không khỏi xoay quanh đại hội võ lâm lần này.

Kể từ sự kiện gặp phải "hắc điểm" lần trước, hảo cảm của ta đối với mấy nhân sĩ giang hồ này kịch liệt giảm xuống, không chút nào nghĩ trêu chọc bọn họ, Nhưng mà lại là bị đề tài của bọn họ hấp dẫn, không khỏi vênh tai nghe cẩn thận.

"Đại hội lần này, hào kiệt bốn phương cùng tụ hội tới Kinh Thành, ít cũng phải một hai ngàn người."

"Đúng vậy, từ sau khi Minh Chủ đời trước, trang chủ Ngự Phong sơn trang —— Công Tôn Nhất Hạ quy thiên, cái ghế Võ Lâm Minh Chủ này vẫn trống không, không biết có bao nhiêu người mơ ước đâu. Lại nói, này Ngự Phong sơn trang cũng thật là tà môn, Võ Lâm Minh Chủ đang êm đẹp lại sẽ chết bất đắc kỳ tử trong đêm, nghe nói là bị độc chết."

"Nói vậy, hẳn ta rõ ràng là bị người trong ma giáo ám sát!"

"Công Tôn Minh Chủ võ công cái thế, sao có thể bị Ma Giáo ám sát, ta nghe nói hẳn ta là không cẩn thận té từ trên ngựa xuống ngã chết."

"Ngươi ngu à, tất cả nói võ công của hẳn ta cái thế, còn có thể từ trên ngựa ngã chết?"

.....

Tiếng thảo luận ngày càng kịch liệt, càng ngày càng nhiều người gia nhập cái đề tài "Minh Chủ đời trước đến tột cùng là chết thế nào" này, hơn nữa càng nói càng thái quá, ngay cả nói hẳn ta là ăn vịt quay nghẹn chết cũng có.

Ta quay đầu lại liếc nhìn con vịt quay bị ta ăn tan tác trên bàn kia, run một cái.

"Tất cả câm miệng cho lão tử!" Một tên râu quai nón không nói được câu nào chọt vỗ bàn, âm thanh cực lớn, đến lỗ tai ta cũng ông ông rung lên, hẳn ta hung thần ác sát nhìn thoáng qua chung quanh, cả giận nói, "Chết thế nào có gì mà thảo luận? Mấu chốt là sau khi hẳn ta chết, chuỗi Thí Hồn đao liền biến mất, đến nay tung tích không rõ!"

Cái gì Bảo đao? Chuyện giống như càng ngày càng thú vị, ta nhẫn nhịn không được muốn tiến tới nghe một chút, lại bị Kim Nguyên Bảo bấm tay

một cái.

"Người ngồi xuống ngoan ngoãn cho ta, đừng tham gia náo nhiệt linh tinh." Ánh mắt của cậu ta nghiêm túc như vậy, ta thế nhưng không tự chủ ngồi xuống, thật là mất thể diện.

Đổi thoại bên kia vẫn còn tiếp tục, chỉ là đề tài đã từ nhân biến thành đao.

"Vị đại ca này nói rất có lý, chuỗi Thí Hồn đao này là bảo bối của Ngự Phong sơn trang, năm đó Công Tôn Nhất Hạ chính là dựa vào chuỗi đao này cùng một bộ Thí Hồn đao pháp mà xưng bá võ lâm, không người nào có thể địch được. Hôm nay đao không có, Ngự Phong sơn trang tự nhiên cũng liền không có lợi hại như trước."

"Thế nào không lợi hại? Ngự Phong sơn trang không phải còn có một Ngự Phong công tử sao? Ngoại giới đồn là cậu ta là chân truyền của phụ thân, một bộ Thí Hồn đao pháp luyện cũng tương đương."

Người bên cạnh trả lời khiến Râu quai nón khinh thường hừ một tiếng, "Phi! Ngự Phong công tử? Cái quái gì! Bất quá là một tiểu tử vắt mồi chưa sạch, so cũng không thể so với cha cậu ta, muốn làm Võ Lâm Minh Chủ? Quả thật nằm mơ giữa ban ngày! Lão tử ta giữ râu ria là có thể khiến cậu ta. A!"

Tiếng kêu thảm thiết chột vang lên, ta tập trung nhìn vào, vui vẻ!

Chỉ thấy trên mặt Râu quai nón nhiều hơn một mảnh trắng bóng, khuôn mặt vốn râu ria trong nháy mắt chỉ còn lại một nửa, bộ dáng thật là buồn cười. Người ở chỗ này đều là vừa kinh ngạc vừa buồn cười, nén bụng miệng không dám nói lời nào.

Râu quai nón giận điên lên, tay cầm trường kiếm, cực kỳ tức giận thét, "Tên nào tinh trùng lên não lại dám ám toán người cha? Cút ra đây cho lão tử! Mau mau lăn ra đây nhận lấy cái chết! ! !"

Kêu nửa ngày, cũng không có người nào trả lời, giận đến nổi bộ râu buồn cười ở trên mặt run run, rốt cuộc ta vẫn không nhịn nổi, phi một tiếng bật cười.

"Dám chê cười lão tử? Xem kiếm!"

Tên kia đỏ mắt, thế nhưng không quan tâm xanh đỏ đen trắng, giờ kiếm liền đâm tới phía ta. Hiện tại ta rốt cuộc cũng hiểu rõ tại sao Kim Nguyên Bảo nói giang hồ là một nơi giết người không chớp mắt, bởi vì ở chỗ này, cho dù là không cẩn thận cười, đều có thể trở thành lý do người khác giết người.

Kiếm quang lóe lên, mắt thấy đã muốn lấy tính mạng của ta, trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Kim Nguyên Bảo động thân một bước, cầm đao của cậu ta chắn trước mặt của ta.

Đao kiếm đánh nhau, phát ra tiếng va chạm dòn dã, ta bị sợ đến ngây dại. Vậy mà Kim Nguyên Bảo ngay cả một bước cũng không có lui về phía sau, vững vàng ngăn ở trước mặt của ta, giằng co cùng Râu quai nón hung thần ác sát.

Bốn phía yên tĩnh, hình như biểu thị một cuộc ác chiến sắp bộc phát, nhưng vào lúc này, trong đại sảnh trống trải chột vang lên một âm thanh lười biếng: "Đến tư thế cầm kiếm cũng khó coi như vậy, còn muốn làm Võ Lâm Minh Chủ, thật là chuyện cười lớn." Mang theo giọng trêu chọc, hình như một chút cũng không để Râu quai nón vào mắt.

"Người nào? Người nào nói chuyện?" Râu quai nón giờ kiếm, nhìn bốn phía.

Cùng lúc đó, đoàn người cũng chú ý tới, âm thanh này là truyền tới từ một cái bàn trong góc. Nơi đó có hai nam tử trẻ tuổi ngồi ngay thẳng, một người trong đó mặc áo đen, đưa lưng về phía chúng ta mà ngồi, không thấy rõ tướng mạo. Người còn lại mặc màu sáng, mặt đào hoa, môi mỏng vẽ một nét cười đùa giỡn, tướng mạo tuấn mỹ xinh đẹp, vừa nhìn liền biết lời vừa rồi chính là xuất từ miệng cậu ta.

"Chính là tên ẻo là nhà người ám toán lão tử đúng không? Hôm nay chính là ngày chết của người!" Râu quai nón tự nhiên cũng phát hiện cậu ta, cầm kiếm liền nhào tới.

"A ——"

Kèm theo một tiếng hét thảm, một nắm lông màu đen chậm rãi phiêu phiêu rơi xuống đất, rơi cùng trên mặt đất còn có một mảnh cánh hoa nhỏ. Nhìn lại Râu quai nón, ha ha! Khuôn mặt râu ria cũng bị mất, trơn trơn ngốc ngốc, đặc biệt khôi hài.

Ta cho là, lúc này hẳn ta nên tức giận chém tới, thế mà hẳn ta lại đột nhiên cứng đờ, kiếm trong tay "ầm" một tiếng rơi trên mặt đất.

Lúc này, không biết ai lớn kêu một câu: "Hoa rơi công tử!"

Quán rượu nhất thời yên lặng như tờ, ánh mắt của mọi người cũng nhìn chằm chằm vào nam tử tuấn mỹ ngồi ở trong góc đó, toát ra vẻ mặt kinh khủng.

Ta len lén thò đầu ra từ sau lưng Kim Nguyên Bảo, nghĩ thầm danh hiệu trên giang hồ thật đúng là kỳ quái, một lát Ngự Phong trang chủ, một lát hoa rơi công tử, vậy ta cũng phải lấy cho Kim Nguyên Bảo một cái biệt danh uy vũ thô bạo, về sau chỉ cần vừa nói ra, sẽ không có người nào dám giết chúng ta rồi. Tên gì hay đây? Không bằng liền gọi. Nguyên Bảo đại hiệp!

Kim Nguyên Bảo ấn đầu ta trở về, quay đầu lại cảnh cáo nói: "Đừng lên tiếng, trốn!"

Thôi, vẫn là chuyển sang gọi Nguyên Bảo đại ô quy (rùa đen) đi! Ta le lười với Đại Ô Quy một cái, ngoan ngoãn rút đầu về.

Cùng lúc đó, Râu quai nón mới vừa rồi còn hung hăng hống hách chợt hồi hồn lại, lăn một vòng chạy ra ngoài, cả kiếm trong tay đều quên cầm, như một làn khói không còn bóng dáng, quả thật so với chó nhà Tiền viên ngoại thấy Kim Nguyên Bảo chạy trốn còn nhanh hơn, khiến người ta cảm khái không dứt.

Ta cả kinh mở to mắt nhìn một lúc lâu, quay đầu lại đề nghị với Kim Nguyên Bảo:

"Cái kia nhìn qua giống như đáng giá không ít tiền, không bằng chúng ta nhặt về đi?"

"."

"Cái công tử hoa roi gì gì giống như thật lợi hại, chúng ta đi chào hỏi được không?"

"."

"Vịt quay ăn ngon, ta muốn xách một con trở về khách sạn."

"Được."

Tất cả thỉnh cầu của ta, chỉ còn cái cuối cùng được Kim Nguyên Bảo miễn cưỡng đồng ý, còn lại tất cả đều bị bóp chết ở trong trứng nước, Kim Nguyên Bảo thật là một Đại Ô Quy chính cống!

Râu quai nón rồi đi khiến một màn kịch náo nhiệt rồi cuộc cũng kết thúc, dần dần, tiếng thảo luận lại truyền vào lỗ tai của ta, ta dứt quãng nghe chút, biết hoa roi công tử này tên là Lạc Vân Thu, nhà thương gia, gia tài bạc vạn, thanh niên tài tử, võ công càng thêm sâu không lường được, là ứng cử viên hàng đầu cho chức Vô Lâm Minh Chủ.

Ta vốn là vô tình hay cố ý nghe, nghe được bốn chữ "Vô Lâm Minh Chủ" này thì lập tức không bình tĩnh, không nhịn được len lén nhìn trong góc kia.

Hắn ta sẽ là Vô Lâm Minh Chủ sao? Tại sao không giống trong tưởng tượng của ta chứ? Mặc dù tướng mạo tuấn mỹ, võ công cao cường, nhưng là cảm giác còn thiếu cái gì đó. Là cái gì chứ?

Đang lúc ta vắt óc nghĩ mãi không ra, Kim Nguyên Bảo chợt dùng chiếc đũa gỗ xuống gáy ta, nói: "Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Ta che gáy giận dữ hỏi: "Nghĩ cái gì?"

Cậu ta há miệng lại không nói, cuối cùng chọc giận ta, ta nói: "Kim Nguyên Bảo, ta biết rõ ngươi muốn nói gì, ngươi không phải chính là không muốn ta gả cho Vô Lâm Minh Chủ sao? Ta cho ngươi biết, chuyện Sở Tiểu Bắc ta đã quyết định, ai cũng không ngăn được, ta chắc chắn sẽ gả cho Vô Lâm Minh Chủ!" Ta vừa nói xong, liền phát hiện tất cả mọi người giương mắt mà nhìn ta.

Mặt Kim Nguyên Bảo đen lại, đứng lên, không nói lời nào kéo ta đi, dùng lực mạnh đến nỗi tím đau cổ tay của ta.

"Kim Nguyên Bảo, người dùng lực mạnh thế làm gì, mau buông tay!" Ta vừa nói vừa giãy giụa, ngay cả ngọc bài cha ta cho cũng rơi xuống đất.

Ngọc bài rơi xuống đất đánh cộp một cái, lúc này Kim Nguyên Bảo mới buông tay, ta lập tức tránh thoát khỏi cậu ta, ngồi xổm xuống nhặt ngọc bài lên, lau sạch sẽ rồi nhét lại vào trong túi. Lúc ta đứng dậy, ánh mắt vô tình rơi vào trong góc tủ lâu, trong phút chốc mọi thứ xung quanh đột nhiên ngưng đọng lại.

Nam tử ngồi đối diện Lạc Vân Thu kia, chẳng biết lúc nào đã quay người sang, hắn ta có một đôi mắt thâm thúy mà đen nhánh như Hắc Diệu Thạch, mày kiếm lạnh lùng chau lại, đôi môi mím thật chặt. Khoác trên người cẩm bào màu đen thêu hoa văn cây dây leo màu xanh đen, tất cả tóc đều búi lên, một cây trâm bằng gỗ đào cắm trên đỉnh đầu, sạch sẽ, ngắn gọn, cả người tản ra một cỗ khí chất lạnh lùng khó tả.

*Hắc diệu thạch:

images

Vô Lâm Minh Chủ.

Chẳng biết tại sao trong đầu ta liên nhảy ra bốn chữ này, ngay sau đó tâm cũng bắt đầu bang bang nhảy loạn, mặt rất nóng, nóng đến cả lỗ tai.

"Sở Tiểu Bắc!" Kim Nguyên Bảo kéo ta một cái, "Mau trở về với ta."

Không đợi cậu ta nói xong, ta liền nhanh chóng xoay người, lỏ cậu ta chạy ra khỏi quán rượu.

Nếu như có một ngày người khác hỏi ta, cái gì gọi là vừa gặp đã yêu, ta nhất định sẽ chém đinh chặt sắt (dứt khoát) nói cho hắn biết: vừa gặp đã yêu, chính là lần đầu tiên người nhìn thấy người kia, sẽ quên mọi thứ xung quanh, thậm chí ngay cả vịt quay cũng đều quên cầm đi.

Chương 12

Hành động khác người trong quán rượu của ta khiến Kim Nguyên Bảo rất tức giận, cả một đêm không để ý ta. Nhưng ta cũng không lo lắng chút nào, dù sao mỗi lần Kim Nguyên Bảo không để ý đến ta, thoát cái lại tới tìm ta chơi, con người cậu ta nha, chính là kỳ cục!

Chỉ là, lần này cậu ta cũng trở lại quá nhanh đi, ta mới tắt đèn, liền nghe ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa "thành khẩn".

Ta cố ý để cho cậu ta gõ lâu một lát, cảm thấy cũng đủ mặt mũi rồi, chậm chạp mở cửa cho cậu ta đi vào, vừa mở vừa nói: "Làm sao, người tới nhận sai hả?"

"Không biết tại hạ làm sai chỗ nào đây?" Một âm thanh lười biếng vang lên, lòng ta kinh hãi, mượn ánh nến yếu ớt trên hành lang, thấy một bóng người mặc một thân trường bào đỏ thắm dựa cửa mà đứng, trong bóng tối, một đôi mắt phượng hẹp dài đang cười như không cười nhìn ta, cùng đôi mắt nhìn thấy ở trong quán rượu hôm nay giống nhau như đúc.

Đây không phải là "hoa roi công tử" Lạc Vân Thu sao, hẳn ta sao lại xuất hiện ở chỗ này? Lúc ta đang cực kỳ kinh ngạc, người ngoài cửa thỉnh thoảng lại gõ cửa, còn thuận tay khép cửa phòng lại.

Ta liền nóng nảy, đang muốn hô to lên, bóng dáng người trước mắt thoáng một cái đã xuất hiện ở bên cạnh ta, sau đó một cái tay bưng kín miệng của ta. Ta muốn giãy giụa, một cái tay khác của hắn ta choàng qua, giữ eo của ta thật chặt.

"Suýt! Ta sẽ không làm thương tổn người." Hắn ta nói nhỏ bên tai ta, "Người đừng kêu, ta liền thả người ra."

Ta gật đầu một cái.

Cậu ta buông lỏng tay, ta thừa cơ hung hăng cắn cậu ta một hớp, sau đó kêu to lên: "Kim Nguyên Bảo, cứu. . . ."

Chữ "mạng" còn chưa nói ra miệng, chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, liền tê liệt.

Họ Lạc kia cũng thật là âm hiểm, không cần được ta liền điểm huyết đạo của ta, làm hại ta cả người vô lực, mặc dù ý thức vẫn còn thanh tỉnh, nhưng là cổ họng lại không phát ra được một chút âm thanh.

Hắn ta tiếp được ta, nhin đau, cắn răng nghiêng lợi nói: "Đau chết ta rồi, người quý gạt người! Người là con rắn độc à?"

Hừ! Không ai nói cho người biết độc nhất là lòng dạ đàn bà sao? Dám trêu ta, thật hối hận vừa rồi không có cắn nặng một chút.

Lúc này, bên ngoài hành lang đã vang lên tiếng bước chân dồn dập của Kim Nguyên Bảo, "Tiểu Bắc?"

"." Ta thử gọi cậu ấy lần nữa, nhưng mà lại không được.

"Phiền phức lại tới!" Hoa roi công tử lăm bầm lâu bầu một câu, chợt cúi đầu cười với ta, "Xem ra, chúng ta phải đi đến một nơi yên tĩnh từ từ hàn huyên."

Nói xong, hắn ta đã ôm lấy ta, nhảy ra cửa sổ.

Đây là ta lần thứ hai được người khác ôm bay, hơn mười ngày trước, ở Long Môn Khách Sạn, Kim Nguyên Bảo cũng mang theo ta bay như vậy. Nhưng là khi đó mặc dù tình huống nguy cấp, nhưng ta cảm thấy cả người rất nhẹ nhàng, cảm giác coi như không tệ.

Còn hiện tại? Chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lục phủ ngũ tạng cũng sắp trộn vào cùng một chỗ rồi.

Cũng không biết bay bao lâu, chờ đến khi dừng lại, ta đã đầu váng mắt hoa, buồn nôn lại nổi tiếp buồn nôn.

Nhưng là, đi ra ngoài lộn lộn giang hồ quan trọng nhất là có thù phải trả, cho nên ta túm lấy áo Lạc Vân Thu, "Oe" một tiếng——ôi đây lên người hắn ta.

Ta dám nói, nét mặt vị hoa roi công tử nghiêng nước nghiêng thành này bây giờ nhất định còn khó coi hơn so với đại tiện, bởi vì đời này ta chưa từng ói thoải mái như vậy, túm lấy áo hắn ta, liền mạng ói.

Hừ! Ta đánh không lại người, ta ói chết người!

Quả nhiên, chờ ta ói xong, hai lòng lau miệng ngẩng đầu lên, Lạc Vân Thu vẫn còn duy trì cái tư thế kia, hai con mắt mở thật to, miệng cũng còn chưa có khép lại. Về mặt này, trong khiếp sợ mang theo một tia hoảng sợ, trong hoảng sợ lộ ra không thể tưởng tượng nổi, trong không thể tưởng tượng nổi còn mang theo vài phần không thể nhìn được nữa. Khỏi phải nói có nhiều phức tạp!

Chỉ chốc lát sau, trong vòng bán kính trăm dặm, bỗng dưng vang lên một tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm.

"A ——"

Âm thanh không kém âm thanh lúc năm mới trấn Bạch Vân chúng ta giết heo bao nhiêu.

Cũng là bởi vì chuyện này, rất nhiều năm sau đó, Lạc Vân Thu đã từng chính miệng nói cho ta biết, hẳn ta nói ta là nữ nhân điên cuồng nhất đời này hẳn ta từng gặp qua, người nào cười ta nhất định là kiếp trước tạo nghiệt!

Phu Tử đã từng đã dạy chúng ta một câu nói: lòng thích cái đẹp, mọi người đều có.

Nói cách khác, mỗi người đều có một lòng thích trung diện. Ví dụ như Lý Đại mẹ trần trên năm mươi mấy tuổi còn mặc đồ đỏ, lại như mẹ ta mỗi sáng sớm đều muốn bôi bôi trét trét trước mặt kính thật lâu mới bằng lòng đi ra gặp người, lại như ta thích mặc váy màu hồng, bởi vì màu hồng xứng với ta nhất!

Trong mắt của ta, những thứ này đều là rất bình thường. Nhưng là, ta chưa bao giờ gặp qua người nghiệp dư giống như Lạc Vân Thu! !

Sau khi ta phun đầy người hẳn ta, tự nhiên có một nhóm người không biết chạy ra từ nơi nào, trối ta vào một chỗ.

Bởi vì ta bị bịt mắt, cho nên cũng không biết nơi này là nơi nào, chỉ cảm thấy nơi này hình như là gia đình giàu có gì đó, bởi vì ngoài cửa luôn có âm thanh nha hoàn, sai vặt chạy tới chạy lui.

Ta hỏi nha hoàn coi chừng ta: "Đây là đâu?"

"Đây là trong phủ công tử chúng ta."

"Trong phủ công tử các ngươì là nơi nào?"

"Chính là của trong phủ công tử chúng ta."

.....

"Vậy công tử các ngươì đâu?"

"Công tử đang tắm thay quần áo."

Ước chừng qua một canh giờ, nha hoàn kia lại đi vào, còn có một nha đầu bưng bánh ngọt.

Ta cắn một cái Bánh Hoa Quế, hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Đây là trong phủ công tử chúng ta."

". Vậy công tử các ngươì đâu?"

"Công tử đang tắm thay quần áo."

Lại qua một canh giờ, lại một nha hoàn khác tới, ta trực tiếp hỏi: "Công tử các ngươì đâu?"

"Công tử chúng ta đang tắm thay quần áo."

Lúc này ta cá giận: "Có người nào tắm rửa thay quần áo mà mất hai canh giờ hay sao? Các ngươì muốn gạt ta cũng phải lấy lý do hợp lý vào chứ! Mau kêu Lạc Vân Thu đến cho ta! Kêu hẳn ta thả ta trở về! ! !"

Không ngờ nha hoàn không nhanh không chậm nói: "Tiểu thư, những người khác ta không biết, nhưng mà công tử của ta mỗi lần tắm rửa thay quần áo là phải mất ba canh giờ."

-_-|||

Quả nhiên, sau ba canh giờ, Lạc Vân Thu rốt cuộc cũng xuất hiện.

Hắn ta đã thay một cái cẩm bào màu xanh tơ vàng, váy áo dùng chỉ vàng thêu hai cây trúc xanh biếc, lá trúc vừa vắn kéo dài đến đai lưng, hoà lẫn với Phi Thúy giắt bên hông.

Hắn cười tủm tỉm đứng ở cửa, trong tay cầm một cái quạt giấy, trên quạt vẽ một đóa mẫu đơn nở rộ màu xanh lá cây.

"Mai nhị, bưng bình trà tới."

Hắn vừa mở miệng, nha đầu mặt không biểu cảm gì kia lập tức như biến thành một người khác, nhẹ giọng đáp: "Dạ, công tử." Sau đó cười trộm chạy ra.

"Có bệnh!" Ta mắng một tiếng.

"Thế nào? Người nói có ai bệnh hả?" Chẳng biết Lạc Vân Thu đã phe phẩy cây quạt đi tới trước mặt của ta từ lúc nào, chậm rãi ngồi xuống.

Ta nói: "Người có bệnh! Người nơi này đều có bệnh!"

Hắn cười ha ha, cười xong, chợt ý vị sâu xa nhìn ta, "Cô nương, người thật là đặc biệt."

Muốn lung lạc ta? Khen ta mỹ nữ cũng không ngoa! Ta liếc cậu ta một cái, "Ít làm quen với ta đi, thức thời một chút nhanh thả ta đi, ta lười nói nhảm với người!"

"Đừng nóng vội!" Hắn cười, rót cho ta chén nước, "Khát nước rồi? Uống miếng nước đi."

Ta đẩy ra cái ly, nói: "Người không phải vòng vo, nói đi! Bắt ta tới nơi này làm gì?"

"Đừng nói khó nghe như vậy, ta chỉ là mời cô nương tới hàn xá ngồi chơi thôi."

"Đã từng gặp qua người đối trá, chưa từng thấy qua người đối trá như người! Bắt người chính là bắt người, còn làm khách!" Ta khinh thường nói, chợt cả kinh, "Người biết ta là nữ?"

"Dĩ nhiên." Cậu ta cười nói, "Có phải nữ hay không, ta một cái là có thể nhìn ra."

Thật là sắc lang từ trong trứng, ta khinh bỉ nhìn hắn một cái.

Nếu bị nhìn thấu rồi, ta cũng không cần thiết phải che che lấp lấp, ta nói: "Ta cảnh cáo người, cha ta rất lợi hại, người không thả ta đi, ta liền báo cha ta bắt người lại."

"Đây là có lòng tốt mà không được báo đáp." Lạc Vân Thu thờ dài một cái, trên mặt lộ ra vẻ bi thương.

"Phi! Ta mới không tin người có lòng tốt gì! Người nói mau, rốt cuộc bắt ta tới làm gì, không nói ta lại muốn phun đó?"

Ta vừa nói xong, Lạc Vân Thu liền tự động nhảy ra xa một mét, gương mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ mặt khổ sở vô cùng, hắn nói: "Ta thật sự là sợ người, người như người nếu là gả cho Võ Lâm Minh Chủ, toàn võ lâm đều gặp họa rồi."

Võ Lâm Minh Chủ? !

Mắt ta sáng lên, lập tức đổi thành một khuôn mặt tươi cười, tiến tới hỏi: "Người nói cái gì Võ Lâm Minh Chủ? Người muốn dẫn ta đi gặp Võ Lâm Minh Chủ sao? Võ Lâm Minh Chủ ở đâu? Hắn ta là người như thế nào? Bộ dạng dễ nhìn không?" Ta hỏi một đống lớn câu hỏi, không đợi cậu ta trả lời, lại cảm thấy có cái gì không đúng, nói: "Không đúng, không phải còn chưa có tuyển chọn được Võ Lâm Minh Chủ sao? Không phải là đang lừa gạt ta chứ?"

"Ta muốn dẫn người đi gặp người này, hiện tại hắn ta còn không phải là Võ Lâm Minh Chủ, nhưng mà ta dám cam đoan, rất nhanh hắn ta sẽ trở thành Võ Lâm Minh Chủ."

"Thật?" Ta nửa tin nửa ngờ nhìn hắn.

"Dĩ nhiên."

Ta vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tiếp tục truy vấn: "Người làm gì lại đối tốt với ta như vậy? Có âm mưu gì?"

Hắn trả lời một chút cũng không uyển chuyển, phe phẩy cây quạt nói: "Ta tất nhiên là có âm mưu."

"Âm mưu gì?"

"Nếu gọi âm mưu, dĩ nhiên không thể nói cho người."

"."

"Chẳng lẽ người không muốn gặp Võ Lâm Minh Chủ?" Hắn hỏi ta.

Ta nói: "Dĩ nhiên muốn gặp! Nhưng là." Nhưng là người thần thần bí bí, nhìn không giống người tốt.

"Muốn gặp chẳng phải được rồi sao?" Hắn cắt đứt ta, "Tóm lại, ta sẽ không hại người là được, người sợ cái gì chứ?"

"Người khỏi dùng phép khích tướng!" Ta lờm lờm nhìn một cái, trừ Đầu To cái loại ngu ngốc đó ra, ai sẽ để ý những thứ này nha! Ta nói, "Ta đây nhát như chuột, người chính là thả ta trở về đi thôi."

"Ai." Lạc Vân Thu chợt thờ dãi: "Ta cũng chưa nói Võ Lâm Minh Chủ là này ai đâu, ngươi liền cự tuyệt ta, thật là quá đau lòng."

"Là ai?"

"Công Tôn Liệt."

Công Tôn Liệt là ai? Ta nói: "Không biết."

"Công Tôn Liệt đó." Hắn cố ý dừng một chút, sau đó chậm rãi nói, "Chính là buổi sáng ở trong quán rượu, người ngồi đối diện ta."

Ngực giống như bị thứ gì hung hăng đánh xuống.

Ta ngẩng đầu lên, nhìn về Lạc Vân Thu, kiên định nói: "Hắn ta ở đâu? Ta gặp!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

"Nếu như gặp phải người mình thích sẽ phải tóm chặt lấy." Đây là trước khi rời đi trấn Bạch Vân, mẹ ta nói cho ta biết.

Mặc dù, ta không biết đến tột cùng mình có thích Công Tôn Liệt hay không, thế nhưng thời điểm lần đầu tiên ta nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng ta thì có một loại cảm giác muốn tóm chặt lấy hắn ta. Vì loại cảm giác này, ta nguyện ý mạo hiểm thử một lần.

Nhưng là, ta thật đúng là nghĩ không ra rốt cuộc Lạc Vân Thu đang suy nghĩ gì. Rõ ràng xoén xoét nói muốn dẫn ta đi gặp Công Tôn Liệt, lại chậm chạp không lên đường, mang theo ta thưởng hoa ngắm trăng, nhàn nhã không còn gì để nói.

Cuối cùng, rốt cuộc ta không nhịn được.

"Này, rốt cuộc ngươi có mang ta đi không? Ta không có thời gian rảnh rỗi ở chỗ này với ngươi đâu!"

"Ngươi không thấy ta đang bận sao?" Lạc Vân Thu cũng không ngẩng đầu lên đáp lời.

Bận cái đầu ngươi! Rõ ràng là sợ canh hạt sen đắng, cầm đũa trúc loại hết tâm sen ra, so với nữ người còn phiền toái hơn, người nào lấy được loại nam nhân này, khỏi phải nói đời này, đời sau cũng gặp nạn!

Đang suy nghĩ, Lạc Vân Thu hết sức chăm chú cúi đầu chợt ngẩng đầu lên, ta giật mình vội vàng thu hồi mặt quỷ.

"Ngươi sốt ruột cái gì?" Hắn chậm rãi từ từ nói.

"Ai nói ta sốt ruột?" Ta liếc hắn một cái, có chút chột dạ.

Hắn cũng không suy xét nhiều, chỉ nói: "Dù ta có nói vậy, cũng không thể cứ như vậy dẫn ngươi đi được!"

"Ta làm sao?" Ta cúi đầu nhìn qua chính mình, tốt vô cùng nha, đủ hai tay hai chân đó.

Nhưng hắn nhíu mày, nhìn ta lắc đầu như trống bỏi: trong miệng còn nói lảm bảm: "Không được, không được."

"Có cái gì không được?" Ta bây giờ, trở về trấn Bạch Vân, bảo đảm có thể mê chết tất cả nam nhân trong trấn!

"Cái gì cũng không được!"

Thật là quá đáng, thế mà không nhìn ra mỹ mạo của ta! Ta trừng mắt liếc hắn một cái: "Đó là ngươi không biết thưởng thức."

"Ngươi đừng nóng giận." Lạc Vân Thu mỉm cười, "Ngươi có biết Công Tôn Liệt là ai không?"

"Cái này còn phải hỏi? Võ Lâm Minh Chủ tương lai!"

"Cũng không phải, cũng không phải." Lạc Vân Thu lắc đầu, "Công Tôn Liệt là chủ nhân của Ngự Phong sơn trang, ngươi biết bốn chữ ‘Ngự Phong sơn trang’ này ở trên giang hồ có ý nghĩa như thế nào không?"

Ta lắc đầu.

"Ý chỉ quyền uy chí cao vô thượng." Lạc Vân Thu nét mặt chợt trở nên nghiêm túc, "Kể từ hai mươi năm trước, trang chủ tiền nhiệm của Ngự Phong sơn trang, Công Tôn sách dựa vào Thí Hồn đao một mình xông 'Thiên Ma Cung', tiêu diệt Thiên Ma Tứ Đại Hộ Pháp, cũng giết chết Thiên Ma cung chủ, Ngự Phong sơn trang liền thay thế Thiếu Lâm, Võ Đang thành trung tâm giang hồ. Mười mấy năm qua, có vô số nhân sĩ giang hồ tự xưng là võ công cái thể thiên tân vạn khổ đến Ngự Phong sơn trang, chính là để khiêu chiến Thí Hồn đao của Ngự Phong sơn trang, nhưng là mười mấy năm qua chưa từng có một người chiến thắng. Đối với giang hồ mà nói, Ngự Phong sơn trang chính là một thần thoại, là thần thánh bất khả xâm phạm, ai dám không phục Ngự Phong sơn trang chính là đối địch cả võ lâm."

Nghe Lạc Vân Thu kể xong chuyện xưa này, ta thảm giật mình, vốn tưởng rằng Công Tôn Liệt chỉ là Võ Lâm Minh Chủ tương lai mà thôi, không ngờ phía sau hắn ta lại là cả một Sơn Trang lớn như vậy, so với làm Tiểu Bá Vương còn mệt hơn, không trách được hắn ta luôn bày ra một bộ dáng lạnh lẽo, đối thành ta khẳng định cũng không vui vẻ nổi.

Ta hỏi: "Ngự Phong sơn trang lợi hại như vậy, nhưng tại sao ngày đó ở quán rượu, những người đó giống như không tôn trọng Ngự Phong sơn trang?"

"Đó là bởi vì ba năm trước đây, trang chủ Ngự Phong sơn trang- Công Tôn sách chợt qua đời, bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, giang hồ đối với nguyên nhân cái chết của ông ấy có nhiều lời đồn đãi, thậm chí còn nói ông ta luyện ma công tẩu hỏa nhập ma mà chết. Vì thế, nhân sĩ giang hồ có lòng dạ xấu xa có ý khơi lên sự việc ở trên giang hồ, muốn dao động địa vị của Ngự Phong sơn trang. Nhưng là dù sao Ngự Phong sơn trang thống lĩnh võ lâm đã hai mươi năm, cũng không phải dễ dàng như vậy liền bị đánh sụp. Đại hội võ lâm lần này chính là do Ngự Phong sơn trang chủ trì, mà chủ nhân hiện tại của Ngự Phong sơn trang- Công Tôn Liệt vẫn là thí sinh có tiềm năng cạnh tranh chức Võ Lâm Minh Chủ nhất. Hiểu chưa?"

"Hiểu." Ta gật đầu một cái, "Nhưng là."

"Ta đều nói rõ ràng như vậy, còn nhưng là cái gì?" Lạc Vân Thu hơi không vui.

Ta nói: "Nhưng là người nói nhiều như vậy, cũng không có giải thích, tại sao ta như vậy lại không được chứ?"

Khóe miệng Lạc Vân Thu co giật một chút, âm thanh cao lên mấy phần, "Người ngốc à? Ta nói nhiều như vậy chính là nói cho người biết, Ngự Phong sơn trang lớn như vậy, Công Tôn Liệt là chủ nhân của Ngự Phong sơn trang, dạng mỹ nữ nào mà chưa từng thấy qua? Chỉ bằng dáng vẻ nam không ra nam nữ không ra nữ của người bây giờ, mặt cũng không rửa sạch sẽ, người liền muốn đi gặp Công Tôn Liệt? Người ta không coi người thành ăn mày đã ra ngoài đã rất tốt."

Ta "Cất" một tiếng, "Nói nửa ngày người chính là muốn ta thay y phục, nói thẳng không được sao? Nói nhảm nhiều như vậy, đồ đàn bà!"

Mặt Lạc Vân Thu trắng bệch, thật lâu mới nhả ra mấy chữ: "Người biết cái gì!"

Ta không hiểu, nhưng trung diện ta vẫn biết, không phải là mặc quần áo xinh đẹp, học mẹ ta bôi bôi trét trét trên mặt sao! Ai không biết?

Quả nhiên, chờ ta ăn mặc xong, mọi người bên ngoài đều bị mỹ mạo của ta kinh hãi, đặc biệt là Lạc Vân Thu há to miệng, trừng mắt ngón tay run run chỉ vào người ta: "Người người người."

"Cứu mạng!"

Sau đó, tất cả mọi người mới vừa rồi còn đứng đó đều chạy hết, một người cũng không còn dư lại. Ai! Không có kiến thức chính là không có kiến thức, thấy mỹ nữ cũng kích động thành như vậy, nếu là thấy mẹ ta, không biết sẽ biến thành cái dạng gì!

Sau khi được chiêm ngưỡng mỹ mạo của ta, Lạc Vân Thu quyết định dẫn ta đi gặp Công Tôn Liệt bằng tốc độ nhanh nhất.

Ta nói: "Người không cần gấp nha, ta còn có thể trang điểm đẹp hơn một chút."

Lạc Vân Thu vừa nghe, vội vàng lắc đầu: "Người đã quá đẹp, đừng lãng phí sơn phấn."

Nói đi nói lại, còn không phải là tiếc chút sơn phấn sao, ta nói: "Không thể được, ta phải đẹp một chút, Tiểu Liệt không chú ý tới ta thì làm sao?"

"Người yên tâm, ta lấy nhân cách bảo đảm, người bây giờ rất xinh đẹp, hắn ta nhất định sẽ chú ý tới người!"

Nếu hắn cũng nói như vậy rồi, "Được rồi." Ta gật đầu một cái, "Vậy chúng ta đi."

Ta cho là, bằng tài phú của Lạc Vân Thu, ra cửa ít nhất cũng phải đi kiệu tám người khiêng, nhưng ra cửa liền thấy một chiếc xe lừa.

Ta nói: "Người có thể ki bi hơn không? Dù sao cũng phải là con ngựa kéo nha."

"Người không biết, hiện tại mua một con ngựa có thể mua được ba con lừa, dù sao cũng có thể kéo xe, không bằng mua con lừa, giá tiền lại rẻ."

Quả nhiên là người làm ăn, tính toán đủ chi li!

"Hơn nữa, người biết trong thành này có bao nhiêu cô nương nằm mơ cũng muốn gặp Công Tôn Liệt một lần sao? Nếu là biết ta dẫn người đi, còn không đổ kỵ đến chết? Vì an toàn của người và ta, chúng ta vẫn là ít nổi bật một chút thì tốt hơn."

Khiêm tốn thì khiêm tốn, nhưng cũng không cần khiêm tốn đến nỗi đến Ngự Phong sơn trang, còn phải leo tường đi vào chứ?

Sau khi được Lạc Vân Thu dùng khinh công mang theo vào Ngự Phong sơn trang, ta thật sự rất muốn lại ói ra người hấn. Mới vừa có ý định, hấn đã sớm nhảy thật xa rồi, hà hề nhìn ta, "Người yên tâm, ta sẽ không ngã xuống một cái hố hai lần."

Lần nữa chứng minh: người làm ăn, khôn như rắn!

Ta lười so đo với hấn, nói: "Người nói muốn dẫn ta tới gặp Tiểu Liệt, người đâu?"

"Người lập tức đến."

Ta nhìn quanh bốn phía một cái, lúc này ta đang đứng ở bên cạnh một ao sen, đầu thu, hoa sen đã tàn rồi, chỉ còn lại mảng lớn lá sen trùm lên ao thượng. Dọc theo ao hoa sen, trồng không ít cây cối, xuyên thấu qua tán cây rậm rạp, mơ hồ có thể nhìn thấy một gian lầu các.

Ta đang muốn hỏi Lạc Vân Thu, có phải Tiểu Liệt ở trong đó hay không, quay đầu, lập tức tròn tròn mắt.

Làm gì còn bóng dáng Lạc Vân Thu? Vườn hoa trống rỗng, địa phương Lạc Vân Thu vừa đứng chỉ còn lại một cây quạt.

Fuck, tên ẻo là đồ dám bỏ ta lại!

Ta đi tới, nhặt cây quạt lên, mở ra xem, trên mặt quạt viết một hàng chữ: chuyện sau đó phải dựa vào chính người, nhớ lấy không cần nói cho Công Tôn Liệt là ta dẫn người tới, nhớ lấy! Nhớ lấy!

Liên tiếp dùng ba nhớ lấy, bản lãnh phui sạch quan hệ của tên khốn này thật không phải là tốt bình thường.

"Lần sau ta mà gặp được người, không ói chết người ta không phải là Sở Tiểu Bắc!" Ta nhỏ giọng mắng, giờ tay tức giận ném cây quạt vào trong ao sen.

Kèm theo tiếng cây quạt rơi xuống nước, một âm thanh cảnh giác vang lên phía sau ta: "Người là ai?"

Ta cực kì kinh hoàng, nghĩ thầm xong rồi, mới vừa rồi tức quá mức, thể mà lại quên lúc này mình đang ở trên địa bàn Ngự Phong sơn trang, lúc này tới lửa tắt đèn, ngộ nhờ người khác tưởng lầm thành trộm chém thì sao? Đều do tên họ Lạc khốn kiếp, không nói một tiếng liền tự chạy, xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình!

Nghĩ như vậy, ta tinh táo xuống, ăn nói khép nép nói: "Cái đó. Ta là nha hoàn ở nơi này."

"Nói bậy!" Người nọ quát một tiếng, "Đây là trọng địa của Sơn Trang, người không có nhiệm vụ không được đi vào, người trong phủ đều biết, một mình nha hoàn người không biết sao? Nói mau, người rốt cuộc là ai?"

Ta cũng đến khóc, tên khốn Lạc Vân Thu kia, đừng mơ mang ta tới trọng địa làm gì? Rõ ràng muốn giết ta mà!

"Nếu không nói, đừng trách ta không khách khí!" Lúc nói chuyện, ta liền nghe được thanh âm của binh khí ra khỏi vỏ.

"Đừng!" Ta vội vàng chuyển người qua, "Ta là Lạc ——"

Lời nói ra khỏi miệng, nghẹn ở trong cổ họng, ta ngăn ngăn cả người.

Lại là hấn ta!

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Công Tôn Liệt toàn thân áo đen đứng ở nơi đó, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt thanh tú lạnh lùng của hấn ta, môi mím lại rất chặt, ánh mắt sắc bén lạnh lùng như ánh đao trong tay, mang theo hơi thở thần bí.

Thời gian giống như dừng lại trong một khắc kia, ta ngơ ngác nhìn chăm chú vào hấn ta, ban đêm ở nơi tĩnh mịch (yên tĩnh+bí mật) này, trái tim trong lồng ngực, từng phát từng phát, nặng nề nhẩy lên.

"Người. . . ." Đao trong tay Công Tôn Liệt cũng dừng lại, giật mình, hé mở miệng, ánh mắt thẳng tắp nhìn ta chăm chăm, bộ dáng ngạc nhiên này, giống như bị cực kì kinh sợ.

Ta cho là hấn ta bị mỹ mạo của ta khuynh đảo, nén tâm tình khẩn trương, hơi nở nụ cười với hấn ta.

Chỉ chớp lát sau, vẻ mặt của hấn ta từ khiếp sợ chuyển thành kinh sợ, lại từ kinh sợ biến thành tức giận, theo ánh đao chột lóe, ta nghe hấn ta nổi giận gầm lên một tiếng: "Yêu nghiệt! Xem đao!"

Tất cả tới quá đột ngột, vì tự vệ, ta theo bản năng lui về phía sau hai bước, chưa từng nghĩ sau lưng chính là ao hoa sen, thân thể ta nghiêng một cái, liền rơi xuống. Dưới tình thế cấp bách, ta vội vàng kéo Công Tôn Liệt trước mắt, kết quả là, đao của hấn ta bổ trượt, người cũng rất bất hạnh bị ta kéo vào trong nước.

Trong nháy mắt, nước ao lạnh như băng lao qua từ bốn phương tám hướng, lúc ấy liền khiến ta sợ ngây người, dùng cả tay cả chân vùng vẫy trong ao, cố gắng túm lấy tất cả vật thể ta có thể bắt được, hơn nữa liều mạng mượn lực nổi lên.

Trong thoáng chốc, hình như ta nghe thấy tiếng Công Tôn Liệt, nhưng một lát sau, âm thanh này đã không thấy tăm hơi, lại một lát sau, ta bỗng nhiên ý thức được một chuyện rất quan trọng——hình như là ta biết bơi.

Thật là mất hết cả mặt rồi, lại bị sợ đến chuyện trọng yếu như vậy đều quên, hi vọng không bị Công Tôn Liệt phát hiện.

Nói đến hần ta, hình như cũng bị ta kéo xuống ao hoa sen, ta lấy lại tinh thần, nhờ ánh trăng lục soát bốn phía bóng dáng của hần ta, lúc này mới phát hiện ra "vật thể" mới vừa rồi mình liều mạng mượn lực lại chính là hần ta.

Giờ phút này, trong ao nước, lần đầu tiên ta nhìn mặt của hần ta từ khoảng cách gần như vậy, hai mắt hần ta nhắm thật chặt, đôi môi mông thật đẹp, khuôn mặt dính đầy nước, trên khuôn mặt lạnh lùng của cậu ta thêm một phần nhu hòa. Ta ngỡ ngàng nhìn, cảm thấy tim mình cũng mau ngừng đập, nếu như hần ta mở mắt ra liếc ta một cái, là tốt đẹp dường nào.

Thực tế luôn là quá tàn khốc, ta đã đoán ra mở đầu của chuyện xưa, nhưng không có đoán được kết cục. Sau khi ta tưởng tượng tất cả chuyện tốt đẹp ở trong đầu một lần, mở mắt ra, đối tượng ảo tưởng của ta đã chìm xuống rồi.

Thì ra là. Công Tôn Liệt không biết bơi.

Nếu không phải là bởi vì người đàn ông này là Vô Lâm Minh Chủ trong lòng ta, ta thật sự muốn khi để hần ta từ đầu tới chân một lần, đường đường Ngự Phong sơn trang Thiếu Trang Chủ thế nhưng không biết bơi, còn có thể nữa mất thể diện hơn nữa không?

Lúc ta phí hết sức chín trâu hai hổ kéo Công Tôn Liệt từ trong hồ ra, hần ta đã hôn mê hoàn toàn, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, vô luận gọi như thế nào cũng vẫn bất tỉnh.

Ta liền nóng nảy, nghĩ thầm ta còn chưa có gả cho Vô Lâm Minh Chủ, đã giết chết hần ta rồi, chuyện như vậy nếu là truyền đi, đừng nói Kim Nguyên Bảo muốn cười ta cả đời, chỉ sợ ngay cả cha ta đều bị toàn bộ giang hồ nhạo báng.

Không được! Tuyệt đối không được!

Cái khó ló cái khôn, ta bỗng nhiên nhớ tới, lúc ở Bạch Vân trấn, từng nghe cừu cừu từng nói tới chuyện Tiểu Đậu Tử nhà cừu ấy rơi xuống nước, cừu ấy chính là dùng sức ấn bụng Tiểu Đậu Tử, cho đến nó phun nước ra mới không có chuyện gì.

Ta nhìn Công Tôn Liệt nằm dưới đất, cả người hần ta đều ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt, thật sự nếu không nghĩ ra biện pháp khẳng định là không được rồi. Mặc dù Tiểu Đậu Tử là con chó, nhưng mà ta lại nghĩ chó với người cũng không khác nhau lắm.

Vì vậy, ta lập tức lấy tay ấn bụng của hần ta, bắt đầu đi hơi sức là có hạn, dùng hết sức lực cũng không thấy hần ta phun nước ra. Ta càng ngày càng gấp gáp, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ nhiều như vậy, nghĩ thầm nếu Công Tôn Liệt không phun nước ra, ta liền muốn thành quả phụ! Vì vậy ta đứng lên, nhắm mắt, hung hăng đạp hai cái lên bụng cậu ta.

Đừng nói, cái này thật đúng là có tác dụng, ta mới vừa đạp xong, Công Tôn Liệt nằm dưới đất chợt động, ngay sau đó phun ra một ngụm nước thật to, mặt cũng khôi phục huyết sắc, khẽ mở mắt ra.

Ta gấp rút đi lên diu, vội vàng hỏi: "Ngươi làm sao vậy, không có chết chứ?"

Chỉ thấy cậu ta suy yếu nhìn ta một cái, thần trí mơ hồ hỏi: "Ta. Thế nào?"

"Ngươi mới vừa rơi xuống nước, thiếu chút nữa chết đuối."

"Mà ta. Sao lại cảm giác có người đánh ta?"

"Đó là bởi vì. Là bởi vì thời gian ngươi rơi xuống nước quá dài, sinh ra ảo giác." Hần ta là Thiếu Trang Chủ đệ nhất thiên hạ Đại Trang, nếu để cho hần ta biết mới vừa rồi ta dùng chân đạp hần ta, còn không liều mạng với ta sao?

Ta đang suy nghĩ, ánh mắt của hần ta chợt lóe, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, ngay sau đó, một cái tay chợt đặt trên cổ ta.

"Ngươi làm gì đấy?" Ta la hoảng lên, không ngờ hần ta mới tỉnh lại hơi sức đã lớn như vậy, nhất thời ta không có cách nào hô hấp.

"Ngươi là ai?" Hần ta trầm giọng, cảnh giác nhìn ta, trong ánh mắt lộ ra sát khí.

"Ta là."

Ta đang suy nghĩ nên nói cái gì, tay của hần ta chợt bóp chặt hơn, lạnh lùng nói: "Nói!"

Ta bị đau, hô to: "Ta là ân nhân cứu mạng ngươi! Ngươi thậm chí ngay cả ân nhân cứu mạng đều muốn giết, nhất định chính là sói mặt trắng, người như vậy làm sao thống lĩnh vô lâm?"

Lời của ta nổi lên hiệu quả, một lát sau, ta cảm thấy cổ buông lỏng, tay của hần ta buông ra.

"Người nói bừa, làm sao người có thể là ân nhân cứu mạng của ta?" Mặc dù hắn ta nói như vậy, ánh mắt lại lộ vẻ do dự.

Ta xoa cổ, hung ác trợn mắt nhìn hắn ta một cái: "Mới vừa rồi nếu không phải là ta vớt người từ trong nước lên, còn đến phiên người ở nơi này hung dữ à? Hừ! Đường đường một Ngự Phong sơn trang Thiếu Trang Chủ lại chỉ là vệt cặn, nói ra cũng không sợ người chê cười!"

Ta vừa nói xong, mặt Công Tôn Liệt liền đen lại, không nói tiếng nào.

Ta nói tiếp: "Ta cứu người...người không những không cảm tạ ta, còn muốn giết ta, người không nói đạo lý như vậy sao? Ta nghe người ta nói người trong Ngự Phong sơn trang tất cả đều là một thân chính khí anh hùng hào kiệt, thì ra là đều là gat người! Người chính là tên lường gat lấy oán báo ân, phải hay không? Phải hay không?"

"Ta." Công Tôn Liệt hoàn toàn ngây ngẩn cả người, qua hồi lâu hắn ta mới rất không tình nguyện nói: "Dù vậy, cũng là do người xông vào trước."

"Ta cũng không phải là cô ý, người hỏi rõ ràng không được sao? Làm gì không nói một tiếng liền giờ đao muốn giết ta?"

"Đó là bởi vì tướng mạo của người mới vừa."

Bộ dạng của ta? Ta đưa tay sờ sờ mặt, lúc này mới ý thức được gương mặt ta tỉ mỉ chuẩn bị cũng bị nước trôi đi rồi. Xong rồi! Xong rồi! Hắn ta nhất định là cảm thấy ta không có đẹp như vừa rồi! Ngộ nhờ vì vậy mà hắn ta không thích ta thì phải làm sao?

Vì hạnh phúc của ta, ta quyết định đánh nhanh thắng nhanh!

Ta nói: "Trước tiên đừng động tới bộ dáng của ta, tóm lại là ta cứu người...người báo đáp ta thế nào?"

Hắn ta sùng sốt: "Vậy người muốn thế nào?"

"Có phải ta nói tới yêu cầu gì, người đều có thể đồng ý ta?"

Cậu ta do dự một lát, cuối cùng vẫn còn gật đầu một cái, nói: "Chỉ cần không làm trái với đạo nghĩa giang hồ."

Ta nói: "Tốt! Ta muốn thành thân với người."

Có lẽ là bởi vì yêu cầu của ta quá ngoài dự đoán của hắn, Công Tôn Liệt liền ngây ngẩn tại chỗ, chỉ là hạ nhiệm Vô Lâm Minh Chủ dù sao cũng là gặp qua nhiều trường hợp, chỉ chốc lát sau, hắn ta chém đĩnh chặt sắt phun ra hai chữ: "Không được!"

Ta nhất thời chịu rất nhiều đả kích, không cần phải quyết tuyệt như vậy chứ? Nhưng mà mẹ ta lại nói rồi, thích một người sẽ phải tóm chặt lấy, nếu như chỉ bằng một câu nói này ta liền bỏ cuộc, ta còn có thể được xưng là bá chủ trấn Bạch Vân sao? Vì vậy ta phản bác: "Lấy ta lại không làm trái với đạo nghĩa giang hồ."

"Ta nói không được thì không được." Thái độ của hắn ta rất kiên định.

Ta cắn răng, nói: "Vừa rồi người rõ ràng đồng ý, hiện tại lại đổi ý, người sẽ không sợ người ta nói người lật lọng không giữ lời sao?"

"Không được."

"Đường đường Ngự Phong sơn trang Thiếu Trang Chủ, như thế này mà không giữ lời hứa, danh tiếng Ngự Phong Sơn trang đều bị người phá hủy."

"Không được."

"Công Tôn Liệt, cái người không giữ lời hứa, con rùa đen khôn kiếp!"

"." Khóe miệng của hắn ta gật một cái, cuối cùng vẫn là khạc ra hai chữ, "Không được."

Im lặng

Ta nhất thời cảm thấy một hồi thất vọng, không ngờ Công Tôn Liệt tình nguyện làm rùa đen khôn kiếp cũng không muốn lấy ta, ta thật sự thật kém như vậy sao? Thiệt thòi ta dùng đến cả danh tiếng của Ngự Phong sơn trang, hắn ta vẫn còn là không chút dao động, xem ra bắt được người trong lòng, thật không phải một chuyện dễ dàng!

Thờ dãi, ta nói: "Thôi, ta cũng sẽ không làm người khác khó chịu, người để cho ta ở nơi này là được."

"Không được."

Trả lời không nể tình như thế rốt cuộc chọc giận ta: "Này! Ta đều đã lui nhiều như vậy, người còn không bằng lòng à? Mới vừa rồi chính người đồng ý ta, sớm biết như vậy thì không cần loạn hứa! Cho ta hi vọng lại để cho ta thất vọng, có phải nam nhân hay không?"

"."

"Thôi! Cũng không cần ờ! Sẽ để cho ta đây một cô gái yếu đuối không nơi nương tựa lưu lạc đầu đường xó chợ thôi, sao ta lại thảm như vậy nha."

Ta vừa nói, thuận tiện dùng sức ép hai giọt nước mắt ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, vẻ mặt kiên định của Công Tôn Liệt rốt cuộc nói lỏng, nhỏ giọng nói một câu: "Có thể, nhưng không thể ở quá lâu."

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không cấm cộc quá lâu." Ta nhếch miệng cười một tiếng với hắn ta, thời gian sau này còn dài mà, ai cũng không nói chắc được đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

"Cởi quần áo." Khi Công Tôn Liệt dẫn ta đến một cái phòng trống, nói ra những lời này, ta quả thật sợ ngây người.

Chỉ sau chốc lát kinh ngạc, một đồng y phục hạ cánh chính xác trúng mắt ta. "Thay quần áo ướt sũng trước đi." Sạch sẽ lau loát nói xong, Công Tôn thiếu hiệp lãnh khốc liền lắc mình rời khỏi phòng, ngay cả một bóng lưng cũng không kịp lưu lại trong mắt ta.

Nhìn cái bóng đen in trên cửa, trong lòng ta ngũ vị tạp trần (ý là cảm xúc lẫn lộn ý), thất vọng lại xen lẫn mừng thầm, mặc dù không thể thuận lợi cưới được. Không đúng, là gả cho Vô Lâm Minh Chủ, nhưng ít ra giờ phút này, khoảng cách giữa chúng ta rất gần. Xiêm y của hắn ta ở trên người của ta, vài vóc mềm mại hình như còn lưu lại hơi thở của hắn, có một cỗ mùi vị ấm áp. Loại cảm giác mê hoặc này, thật đúng là trước nay chưa từng có.

Ta quyết định! Tha cho chuyện vừa rồi hắn muốn giết ta!

Về phần chuyện sau này. Từ từ sẽ đến.

Sau khi ta thay quần áo xong mở cửa phòng, người ngoài cửa đã không thấy bóng dáng. Mặc dù ta rất muốn lập tức đi tìm hắn, nhưng là đêm đã khuya, ta không muốn đi dạo lung tung ở Ngự Phong sơn trang, lại bị nhầm thành trộm mà bị bắt, dù sao Tiểu Liệt đã đồng ý cho ta ở lại rồi, vậy thì thoải mái ngủ rồi hãy nói.

Tối hôm đó, trong giấc mộng, ta mơ thấy ta được như nguyện gả cho Vô Lâm Minh Chủ, đại kiệu đồ rực nâng ta vào Ngự Phong sơn trang, một đường khuya chiêm gỗ trống, ngọn đèn dầu dập tắt, cực kỳ náo nhiệt.

Dưới ánh nến dập tắt, chú rể nhấc lên khăn voan của cô dâu, đang lúc ta hưng phấn không thôi, tầm đại mặt thối của Kim Nguyên Bảo gọi vào tầm mắt ta, cậu ta nghiêm mặt nói: "Sở Tiểu Bắc, người đừng nằm mơ, Vô Lâm Minh Chủ là người của ta."

Cứu mạng!

Mộng đẹp trong nháy mắt biến thành cơn ác mộng, ta bị dọa đến mở mắt ra, buồn ngủ biến mất. Thật vất vả bình tĩnh lại, mới phát hiện bên ngoài trời đã sáng rồi, ánh ban mai rắc lên cửa sổ, chiếu đến trong phòng sáng trưng.

Ta tò mò quan sát bốn phía, phát hiện gian phòng này so với ngày hôm qua ta thoáng nhìn lớn hơn nhiều, trên tường trừ tranh chữ, còn treo một thanh bảo đao, nửa định thần nhìn lại mới phát hiện hóa ra là một vô đao, cũng không có đao. Đây thật là kỳ quái, thậm chí có người treo vô đao trong phòng, chỉ là nhìn vô đao kim quang lấp lánh, hình như là rất đáng tiền.

Đang lúc ta suy nghĩ lung tung, ngoài cửa chợt vang lên "Đông" một tiếng.

"Ai vậy?" Chẳng lẽ là Tiểu Liệt? Ta không nén được vui mừng trong lòng, đứng dậy đi ra ngoài, mới mở cửa, liền nhìn đến một "pho tượng" màu đen ngồi xếp bằng bên cửa.

Lại là Công Tôn Liệt?

Không phải hắn ta đi rồi sao? Tại sao lại ngồi ở cửa phòng, chẳng lẽ tối hôm qua hắn ta vẫn luôn ngồi ở đây? Không thể nào, đây cũng không phải là phòng của hắn ta. Không đúng, không phải là tối hôm qua ta ngủ ở phòng của hắn ta chứ?

Ta càng nghĩ càng kỳ quái, ngồi xổm xuống đẩy hắn ta một cái.

"Đừng đụng ta." Hắn ta chợt mở mắt ra, mặt không thay đổi nhìn ta chằm chằm.

Ta bị sợ nhảy dựng lên: "Người không ngủ à? Làm ta sợ muốn chết, có cái gì không thể đụng chứ, ngày hôm qua ta cứu người cũng không phải là không có chạm qua."

"Cái gì?" Hắn ta cả kinh, sắc mặt tái nhợt.

Ta đang suy nghĩ mình có phải đang nói bậy hay không, lại phát hiện sắc mặt của hắn ta càng ngày càng trắng.

"Không cần phải như vậy đi? Ta cũng không phải là độc gì xà mẫn thú, chạm vào sẽ ——"

Chữ "chết" còn chưa nói ra, hắn ta đã trực tiếp ngã vào người ta, đè ta ngã xuống đất.

"Này! Ngươi làm sao vậy? Mau dậy đi chứ? Mau."

"Liệt nhi!" Âm thanh một nữ nhân phá vỡ sự yên tĩnh của sáng sớm, không đợi ta kịp phản ứng, chung quanh bỗng nhiên nhiều thêm một nhóm người, vây quanh chúng ta.

Đáng thương ta bị Công Tôn Liệt đè ép, động cũng không thể động.

"Ai ư, con của ta à? Làm sao con ——" giọng của nữ nhân bỗng dừng dừng lại, sau một lúc lâu, bên tai truyền tới càng nhiều giọng nữ nhân, lú lú nghe không rõ ràng đang nói cái gì.

Ta dùng hết hơi sức kêu: "Các người ai tới kéo hắn ta dậy nha? Ta sắp bị đè chết."

Đám người kia lúc này mới dừng lại, ba chân bốn cẳng kéo Công Tôn Liệt khỏi người ta.

Ta nói: "Các người mau nhìn xem! Vừa rồi hắn ta vẫn còn tốt mà?"

Một vị lão phụ nhân sờ sờ cái trán Công Tôn Liệt, vội vội vàng vàng nói: "Không xong lão phu nhân, Thiếu Trang Chủ trúng gió!"

Trúng gió? Ta vội vàng đưa tay sờ mặt của hắn ta, quả nhiên rất nóng! Nhìn lại hắn ta, hai mắt nhắm, cái trán cũng thấm ra một tầng mồ hôi hột. Thấy bộ dáng hắn ta như vậy, ta bỗng nhiên nhớ tới thời điểm mở cửa, hắn ta ngồi ở cửa, nhìn lại y phục trên người hắn ta, giống như chính là bộ tối hôm qua, lại liên tưởng đến chuyện tối ngày hôm qua, đột nhiên cả kinh trong lòng.

Hắn ta. Ngày hôm qua không phải là hắn ta mặc quần áo ướt sũng ngồi ở chỗ này chứ?

Một cổ cảm giác có lỗi không lồ ở trong phút chốc bao phủ ta.

"Các người đừng có đứng đó nữa, mau nghĩ biện pháp cứu hắn ta đi!"

Lời của ta thức tỉnh những người trong cuộc, một đám sai vật đồng loạt xông lên, luống cuống tay chân mang Công Tôn Liệt vào trong phòng.

Đây quả nhiên là phòng hắn ta.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người bận rộn, gọi đại phu, bưng nước, còn có mấy người phụ trách kêu trời trách đất, nếu không biết nội tình, thật đúng là sẽ cho rằng Thiếu Trang Chủ bị làm sao. Dù là bận rộn hơn nữa, nhìn Tiểu Liệt trên giường chân mày dần dần giãn ra, tảng đá lớn trong lòng ta rốt cuộc cũng rơi xuống.

Thừa dịp mọi người còn chưa có phát hiện người hại Thiếu Trang Chủ bảo bối của bọn họ thành bộ dáng này chính là ta, ta quyết định chạy trước thì tốt hơn.

Chưa từng nghĩ, chân trước vừa mới bước ra cửa, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh một nữ nhân: "Cô nương tạm dừng bước." Lời nói rõ ràng nói với ta, trước mặt mọi người, muốn chạy trốn sợ là không có cơ hội, ta không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt xoay người.

Người ngăn trở ta lại là lão phu nhân trong miệng mọi người, mẫu thân Công Tôn Liệt, bà bà (mẹ chồng). của ta?

Muốn chết, lại bắt đầu khăn trương.

"Xin hỏi cô nương tên gọi là gì, tại sao lại ở chung một chỗ với Liệt nhi nhà ta?" Lão phu nhân này cũng không phải rất hung dữ, mặt hiền hòa nhìn ta, nhưng trong ánh mắt lại mang theo chút cảnh giác.

"Ta." Ta do dự thật lâu, cuối cùng vẫn là quyết định nói cho nàng biết, "Ta tên là Sở Tiểu Bắc, là là Là bằng hữu của Tiểu Liệt."

"Bằng hữu?" Lão phu nhân chột đi về phía ta, rất nghiêm túc nhìn lên nhìn xuống đánh giá ta, nhìn cùng với nàng còn có những nha hoàn bên cạnh, tất cả đều nhìn ta chằm chằm, giống như nhìn chằm chằm phạm nhân.

Qua một lúc lâu, lão phu nhân cuối cùng mở miệng, giọng nói ngược lại so mới vừa rồi thân thiết hơn chút, nàng hỏi: "Sở cô nương, xin hỏi người đến Ngự Phong sơn trang khi nào?"

"Ta là tối hôm qua tới." Ta cúi đầu dâng hoàng trả lời.

"Tối hôm qua! ?" Âm thanh lão phu nhân nghe thật kinh ngạc, tiếp đó lại hỏi: "Vậy tối hôm qua ngươi ngủ ở trong phòng Liệt nhi của ta?"

Ta gật đầu một cái.

Tự nhiên chung quanh một mảnh âm thanh kinh ngạc thồn thức, ở một mảnh bàn luận xôn xao, ta nghe đến âm thanh của lão phu nhân lần nữa vang lên, nàng hỏi: "Ngươi là ngủ trong phòng, vậy Liệt nhi Cũng ngủ ở trong phòng này sao?"

Ta ngẩng đầu, đang muốn nói cho nàng biết sự thật, lại ngoài ý muốn phát hiện cả một căn phòng chỉ có Công Tôn Liệt nằm ở trên giường, ánh mắt của mọi người cũng tập trung ở trên người ta, hai mắt tựa như sói hoang ta gặp trên núi Vân Hà, tản ra một cỗ ánh sáng xanh lá, nhìn đã thấy giả dối.

Loại thời điểm này, nếu là ta nói cho bọn họ biết, là bởi vì ta nên tối hôm qua Tiểu Liệt mới có thể ngồi cả đêm ở cửa ra vào, hiện tại mới có thể bị bệnh, những người này có thể hay không ném ta từ trên núi xuống?

Càng nghĩ càng đáng sợ, ta thu hồi ánh mắt, nghiêm mặt nói: "Tối hôm qua hẳn ta cũng ngủ ở đây!"

Ồn ào, cả nhà đều sôi trào.

Đặc biệt là lão phu nhân, liền nhí từ trên giường đều không trông nom, vội vội vàng vàng phân phó thủ hạ: "Nhanh nhanh nhanh, mau dẫn Sở cô nương đi đổi bộ quần áo, trang điểm ăn mặc một cái! Còn nữa, đừng quên chuẩn bị đồ ăn sáng, chớ để Sở cô nương đói bụng!"

"Dạ!" Theo lão phu nhân ra lệnh, đám người mới vừa rồi còn vây chung quanh Tiểu Liệt kia liền như ong vỡ tổ mà vây quanh ta, ta còn không có rõ ràng tình trạng, người cũng đã bị vây quanh mạng ra khỏi phòng.

Ngự Phong sơn trang này thật sự là kỳ quái!

Ta bị một đám nha hoàn mang đi, vừa tắm rửa vừa thay quần áo, âm ỉ thật lâu, còn tưởng rằng cuối cùng có thể lấp đầy bụng, không ngờ đồ ăn sáng không đợi được nhưng đợi tới một đám người.

Đầu tiên là tới một đám cô cô thăm thăm, đại thúc đại bá ... Người, vây quanh ta vẫn nhìn, còn không ngừng hỏi đông hỏi tây. Ta đói bụng, thật vất vả tiễn bọn họ đi, ngay sau đó lại tới một nhóm người, hỏi ra mới biết, thì ra là đám đệ tử của Ngự Phong sơn trang. Chờ đám đệ tử kia đi, một đám di nương lại tới, phía sau di nương còn đi theo một đám bà vú.

Tóm lại, một tốp lại một tốp người đều là tới nhìn ta, thậm chí ngay cả hộ vệ, đầu bếp, người làm vườn đều rối rít xuất hiện, vây quanh ta giống xem người ngoài hành tinh vậy.

Đến cuối cùng, ta đã đói bụng đến nói cũng lười, cứ mặc bọn họ vây quanh nhìn.

Một buổi sáng sớm, ta cũng không nhớ được đến tột cùng tới bao nhiêu người lại đi bao nhiêu người, cho đến khi Công Tôn phu nhân xuất hiện, thanh thế to lớn vây xem mới tạm chấm dứt.

Lúc này, ta đã đói bụng đến chỉ còn dư nửa cái mạng, cầm lên một khối bánh ngọt từ trên bàn nhét vào miệng.

Mới nhét được một nửa, Công Tôn phu nhân đã tới đây, cười ha hả kéo ta nói, nói: "Ai gu, ta nói cô nương này bộ dạng xinh xắn đi, nhìn chung diện, thật xinh đẹp nha!"

Xinh đẹp thì có tác dụng gì! Còn không phải làm đói chết sao!

"Đưa bé, ngươi mới vừa nói ngươi tên là Sở Tiểu Bắc?"

"Ân." Trong miệng ta đầy bánh ngọt, nói chuyện không rõ ràng.

Công Tôn phu nhân cũng không để ý, tiếp tục hỏi: "Vậy ta gọi ngươi là Tiểu Bắc nha! Tiểu Bắc, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Ta nói: "Gần mười bảy."

Phu nhân lại hỏi: "Nhà ngươi ở đâu?"

Ta đáp: "Trần Bạch Vân."

Nàng hỏi: "Trong nhà làm cái gì?"

Ta đáp: "Nhà ta mở khách điểm (nhà trọ)."

Nàng hỏi: "Vậy trong nhà ngươi có những người nào nha?"

Ta đáp: "Có cha ta, còn có mẹ ta."

.

Một hỏi một đáp, không biết hỏi ta bao nhiêu vấn đề, ta cũng không nhớ rõ rốt cuộc trả lời nàng bao nhiêu vấn đề, tóm lại lão phu nhân chính là vừa hỏi ta vừa không ngừng gật đầu mỉm cười, nếp nhăn trên khóe mắt cũng sắp bật cười.

"Tiểu Bắc, người quả thực là phúc tinh trời ban cho Công Tôn gia chúng ta, Liệt nhi nhà chúng ta có thể gặp được người là đời trước đã tu luyện phúc khí, nếu không có người, ta còn tưởng rằng." Lão phu nhân càng nói càng nhiều, không cần thận đã nói lỡ miệng.

"Cho rằng cái gì?" Ta tò mò hỏi.

"Thật ra thì. . . ." Ánh mắt của nàng lóe lên một cái, có chút ngưng ngưng nhỏ giọng, nói nhỏ bên tai ta: "Liệt nhi từ nhỏ không gần nữ sắc, tất cả mọi người rất lo lắng nó đoạn tụ."

"Đoạn tụ là có ý gì?"

"Là. Chính là nam tử. Thích. Nam tử."

Cái gì?

Thì ra là đoạn tụ chính là nam thích nam, Kim Nguyên Bảo muốn gả cho Vô Lâm Minh Chủ, khẳng định cũng là đoạn tụ sao? Nếu là Tiểu Liệt đoạn tụ, vậy hẳn ta và Kim Nguyên Bảo không phải vừa đúng một cặp? Vậy chẳng phải ta là một chút cơ hội cũng không có?

Ta càng nghĩ càng gấp, vội vàng phủ quyết: "Tiểu Liệt không phải là đoạn tụ, chắc chắn là không!"

Công Tôn phu nhân tươi cười rạng rỡ: "Đừng có gấp, người nói không phải, vậy thì khẳng định không phải, dù sao tối hôm qua hai người. Yên tâm đi Tiểu Bắc, Ngự Phong son trang ở trên giang hồ có tiếng là quang minh lỗi lạc, tuyệt đối sẽ không bạc đãi người. Về sau ta liền coi người như ruột thịt, chờ sau khi người và Liệt nhi thành thân, ta sẽ."

"Thành thân?"

Lão phu nhân nói một đồng lớn, ta không nghe rõ mấy câu, nhưng là hai chữ thành thân này ta chính là nghe rõ ràng, rất rõ ràng, ta hỏi: "Người nói cho chúng ta thành thân?"

Sắc mặt lão phu nhân biến đổi, "Thế nào? Người không nguyện ý thành thân với Liệt nhi nhà chúng ta?"

Ta vội vàng lắc đầu: "Không phải là ta không muốn, là Tiểu Liệt hẳn." Ta đột nhiên lại nhớ tới bộ dáng cậu ta mặt lạnh cự tuyệt ta tối hôm qua, trong lòng không khỏi một hồi mất mát.

"Cái gì? Người nói Liệt nhi không muốn cưới người?" Âm thanh của nàng nhất thời đề cao mấy phần.

Ta gật đầu một cái.

"Đưa con bất hiếu này dám nói ra lời không có lương tâm này!" Lão phu nhân chợt nổi giận, giơ tay nặng nề vỗ lên bàn, "Tiểu Bắc, người yên tâm! Có mẹ ở đây, xem nó có dám không cưới người hay không?"

Từ thế này, ngược lại giống mẹ ta đến mấy phần, ta hận không thể nhét thêm cái chổi lông gà vào trong tay nàng, đánh cho con trai của nàng chịu lấy ta mới thôi.

Chẳng qua ta vẫn là nhìn không được hỏi nàng: "Phu nhân, ngài cũng không hỏi ý tứ Tiểu Liệt một chút sao?"

"Hỏi có ích gì? Người đã là người của nó, chẳng lẽ nó còn muốn đùn đẩy trách nhiệm hay sao? Người yên tâm, chỉ cần nương nói một câu, nó nhất định sẽ đồng ý cưới người!"

"Ta không đồng ý!"

Ta nhìn ra ngoài cửa, chẳng biết lúc nào Công Tôn Liệt đã đứng ở đằng kia, ánh mắt trời màu vàng vấy lên trường sam màu đen của hắn, trên khuôn mặt lạnh lùng vẫn còn hơi tái, nhưng ánh mắt vẫn lấp lánh có hồn như vậy.

Hắn ta xanh mặt đi tới, lướt nhanh qua ta một cái, sau đó chuyển ánh mắt sang lão phu nhân, chào một cái, "Mẹ, chuyện này hài nhi không thể đồng ý."

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, nhất thời có chút không có cảm giác.

"Nương, hài nhi và vị cô nương này không liên quan, xin ngài không nên hiểu lầm."

"Làm sao hiểu lầm được đây? Con gái người ta buổi tối ngủ ở trong phòng người là thật, chẳng lẽ là mẹ già rồi mất mồm, nhìn lầm rồi?"

"Nàng ngủ ở trong phòng ta là không sai, nhưng là cả đêm ta cũng không vào cửa phòng nửa bước, không tin người hỏi nàng." Tiểu Liệt nói xong, đưa ánh mắt nhìn về phía ta, ánh mắt của hắn ta cũng không giống những người, lạnh lùng, hình như có thể nhìn thấu tất cả, bị ánh mắt như thế nhìn, ta liền không nhìn được chột dạ.

"Tiểu Bắc, Liệt nhi nói là thật?" Lão phu nhân cũng nhìn về phía ta.

Xong rồi! Muốn cho lão phu nhân biết là ta hại con trai của nàng rơi trong nước, ngủ ở cửa mới bị phong hàn, nàng có thể gọi đám người vây xem vừa rồi quay lại, ném ta xuống núi hay không?

Ta tránh ánh mắt bén nhọn của Công Tôn Liệt, nói: "Ta ngủ thiếp đi, không biết." Lại len lén nhìn hắn ta một cái, lại thấy sắc mặt hắn ta sầm lại, mắt thấy lại muốn rút đao ra rồi.

Thiệt là, không có việc gì liên động đao, nếu thành nam nhân của ta, tính khí này phải sửa lại một chút!

Vì bảo vệ tính mạng, ta vội vàng nghiêng đầu tố cáo Công Tôn phu nhân: "Mẹ! Hắn ta lại muốn bắt nạt ta!"

Lão phu nhân vừa nghe đến ta gọi bà là mẹ, nhất thời hai mắt sáng lên, "Liệt nhi! Làm sao ngươi có thể như vậy chứ? Coi như các ngươi tối hôm qua không có xảy ra cái gì, cũng là ngươi làm hỏng danh tiếng con gái nhà người ta trước, mẹ làm chủ, hai người các ngươi ba ngày sau thành thân cho ta!"

Ba ngày?

Lần này, không chỉ có Tiểu Liệt, ngay cả ta cũng bị hù sợ, giang hồ thật là một địa phương đầy khả năng nha, một khắc trước ta còn vất hết óc suy tính làm sao mới có thể thành thân cùng Tiểu Liệt, một khắc sau thời gian thành hôn cũng đã quyết định.

Tiểu Liệt tiến lên một bước, mặt đành lại, "Mẹ! Hôn sao có thể coi như trò đùa?"

"Trò đùa là thế nào?" Lão phu nhân nhìn về phía hắn, "Hôn sự của con cái phải theo sắp đặt của cha mẹ, của mai mối, hôm nay hôn sự của ngươi do mẹ làm chủ, ở đâu như trò đùa?" Lão phu nhân thật không hổ là lão phu nhân, khí thế lớn, lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Liệt liền không đáp lại được câu nào.

"Tóm lại chuyện này cứ quyết định như vậy! Vừa đúng mấy ngày nữa không phải muốn mở đại hội võ lâm sao? Tất cả các môn phái trên giang hồ cũng đã lục tục tụ tập đến Ngự Phong sơn trang chúng ta, hiện tại thành thân còn có thể tiết kiệm đôi chút phí phát thiệp mừng, không tệ không tệ!" Lão phu nhân hình như rất hài lòng với đầu óc buôn bán của mình.

"Mẹ!"

"Ngươi còn nói!" Lão phu nhân cắt đứt lời của hắn ta, "Muốn khiến mẹ tức giận sao?"

"Con." Tiểu Liệt dùng một lát, hình như là thờ dãi một cái, "Cho dù muốn thành thân, phải có trưởng bối hai bên đồng ý chứ?"

"Đúng nga!" Lão phu nhân lại chuyển ánh mắt lên người ta, "Tiểu Bắc, cha mẹ ngươi sẽ đồng ý cửa hôn sự này chứ?"

"Đó còn cần phải nói?" Ta nói, "Cha mẹ ta nghe ta!"

Ta giống như có nghe được âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão phu nhân cười ha ha nói với ta, "Tiểu Bắc, ngươi muốn giá y (áo cưới) loại nào? Đợi lát nữa bảo người cửa hiệu tơ lụa đưa chút hàng mẫu cho ngươi lựa chọn."

Ta vội vàng gật đầu: "Được được! Ta muốn màu đỏ, muốn thêu một đóa Mẫu Đơn thật lớn trên váy."

"Không thành vấn đề, trên mũ phượng sẽ gắn viên dạ minh châu!"

"Đồ nhắm rượu còn phải có heo sữa quay!"

"Ngươi chịu gả vào Công Tôn gia chúng ta, gà nướng vịt nướng heo sữa quay, trâu nướng cũng không thành vấn đề!"

"."

"Các ngươi! Quả thật hồ đồ!" Đứng ở một bên, Tiểu Liệt rút cuộc bộc phát, phất tay áo, đi.

Ta nhìn bóng lưng hắn đi xa sững sờ, sau đó nghiêng đầu nói với lão phu nhân cũng sững sờ, "Mẹ, chúng ta nói quá trực tiếp, Tiểu Liệt lại xấu hổ."

Lão phu nhân bừng tỉnh: "Không hổ là nàng dâu Công Tôn gia chúng ta, đúng là hiểu rõ tướng công của mình."

Các ngươi nhìn đi, bà bà tương lai của ta thật hiểu ta nha![/size]

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Rốt cuộc cũng có thể thành thân với Võ Lâm Minh Chủ, ta hận không thể lập tức chấp cánh bay về trấn Bạch Vân, thông báo tin vui này cho mọi người, để mọi người biết chuyện Sở Tiểu Bắc ta hạ quyết tâm làm thì nhất định có thể thành công, cũng không phải đang nằm mơ giữa ban ngày!

Đáng tiếc trấn Bạch Vân thật sự quá xa, mà ngày ta lập gia đình cùng Tiểu Liệt lại vô cùng cấp bách, hầu như cả Ngự Phong sơn trang đều bận rộn chuẩn bị làm đám cưới, chỉ là họa tiết giả y, đồ trang sức thảo luận cả ngày cũng không quyết định được. Nghe tam cô lục bà như ruồi bọ ong ong kêu loạn bên tai ta, đầu ta cũng đều to ra.

Không ngờ thành thân lại là một chuyện phiền toái như vậy, mà ta chính là một người sợ nhất phiền toái, để bảo đảm không bị phiền chết trước khi gả cho Võ Lâm Minh Chủ, ta quyết định mượn cớ, nhân cơ hội chuẩn mất.

Thành thật mà nói, Ngự Phong sơn trang này thật không hổ là sơn trang đệ nhất thiên hạ, to không nói, còn rất phức tạp, hoàn toàn đối lập với trấn Bạch Vân. Ta chạy hết hơn nửa canh giờ trong trang, không những không dò được đường đi, ngược lại còn lạc đường, bất tri bất giác đi vào một cái sân yên tĩnh u ám. So với không khí bận rộn trong trang, sân này như bị ngăn cách, hình như bóng dáng người làm cũng không thấy.

Cảm giác đây là một chỗ kỳ quái kiểu gì đó?

Đang lúc ta tò mò đánh giá chung quanh thì cửa một gian phòng chợt "ken két" một tiếng rồi mở ra, một cô gái mặc áo trắng đi từ từ trong phòng ra, vừa đứng lúc bắt gặp ta, cả hai cũng song song ngẩng ngẩng cả người.

Dung mạo của nàng thật là xinh đẹp!

Ta vẫn cảm thấy nữ nhân đẹp mắt chia ra rất nhiều loại, ví như mẹ ta xinh đẹp ở ánh mắt, mắt khẽ híp, một bộ dáng cái gì cũng không quan tâm, làm cho người ta đoán không ra rốt cuộc trong lòng bà đang suy nghĩ gì. Lại như Tiền Đa Đa cũng dễ nhìn, nhưng nàng dễ nhìn chỉ tính ở biểu hiện bên ngoài, chỉ cần vừa nói lập tức biến thành người đàn bà chanh chua chửi đổng, khiến người ghét.

Nhưng vị cô nương trước mắt này, lại có một loại đẹp bất đồng với người khác, sạch sẽ, nhu hòa, giống như hoa sen đầu hè, có loại phong cách gần gũi mà chẳng hôi tanh mùi bùn, khiến cho người ta không dời được ánh mắt.

Đôi mắt mỹ nhân như thế, cho dù tự xưng là mỹ nữ như ta, cũng có chút xấu hổ. Ta nói: "Xin lỗi, hình như tôi đi nhầm nơi."

Nàng kịp phản ứng, dịu dàng mỉm cười, "Cô nương khách khí, xin hỏi cô nương là khách nhân trong trang sao?"

"Xem như thế đi." Thân phận của ta bây giờ rất bất tiện, nói nhiều cũng không biết nên giải thích sao với nàng, dứt khoát hỏi ngược lại nàng, "Cô là người trong sơn trang này sao? Có thể nói cho tôi biết đường đến tiền sảnh đi như thế nào hay không, hình như tôi lạc đường."

"Viện này của tôi tương đối vắng vẻ, cô nương muốn đi tiền sảnh phải xuyên qua cái đường nhỏ trước mặt kia rồi ngoảnh bên trái." Ngược lại cô nương này không hoài nghi thân phận của ta dù chỉ một chút, rất nhanh đã chỉ cho ta một con đường ngắn nhất.

Ta âm thầm ghi nhớ, rồi lại không khỏi buồn bực trong lòng, nhìn này diện mạo cô nương cùng trình độ quen thuộc với sơn trang, nhất định không phải người bình thường trong trang. Nàng rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là thanh mai trúc mã của Tiểu Liệt? Nếu sự thật là như vậy, ta đã có tình địch.

Nghĩ như vậy, ta không nhịn được tò mò, hỏi: "Cám ơn cô! Tôi có thể biết tên cô là gì không?"

Nàng cũng không vì ta lỗ năng mà không vui, mỉm cười trả lời: "Tiểu nữ tử Công Tôn Sơ Tuyết."

Họ Công Tôn, ta thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: "Thì ra cô là người của Công Tôn gia à? Tôi còn tưởng rằng."

"Còn tưởng rằng cái gì?"

"Không có gì." Ta khẩn trương dừng lại, tâm tình đã thoải mái không ít, rộng rãi tự giới thiệu với nàng, "Tôi tên là Sở Tiểu Bắc, cô có thể gọi tôi là Tiểu Bắc."

"Sở Tiểu Bắc." Nàng cúi đầu tự suy nghĩ một lát, chợt ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lóng lánh, "A! Cô là tẩu tẩu có đúng hay không?"

Tẩu tẩu? Xung hô này thật là kinh người, ta lập tức có chút phản ứng không kịp.

"Tẩu tẩu, có thể tẩu còn không biết muội...muội là Sơ Tuyết, muội muội của Công Tôn Liệt. Mới vừa rồi Thanh nhi nói cho muội biết, đại ca muốn thành thân, cưới một cô nương tên là Sở Tiểu Bắc, muội còn không tin đâu, không nghĩ tới bây giờ tẩu lại đứng ở trước mặt muội." Mặc dù trông nàng yếu đuối, nhưng ngược lại rất là nhiệt tình, vừa nói vừa lôi kéo tay của ta, kéo ta đến ghế đá ở sân.

Thì ra Tiểu Liệt còn có một muội muội, ta thật không biết, chỉ là sau khi nàng nói, ta phát hiện đúng là nàng và Tiểu Liệt có mấy phần giống nhau, chính là sắc mặt tương đối tái, giống như ngã bệnh.

Ta nói: "Cô đừng gọi tôi là tẩu tẩu, làm cho tôi già đi bao nhiêu, kêu Tiểu Bắc đi, nghe thoải mái hơn."

"Tiểu Bắc." Nàng xấu hổ cười cười, chợt không hề báo trước ngáp một cái.

Mỹ nhân ngáp, hình như có chút không hài hòa.

Thấy ta nhìn nàng chằm chằm, Sơ Tuyết có chút ngượng ngùng: "Ngại quá, không gạt cô, thật ra thì tôi có chứng thích ngủ, mỗi ngày chỉ có 2-3 canh giờ là thanh tỉnh, thậm chí có lúc ngủ liên tiếp chừng mấy ngày. Cha mẹ và đại ca sợ tôi xảy ra bất trắc, bình thường cũng không để cho tôi ra ngoài, thật ra thì tự tôi cũng càng muốn ở chỗ này, bởi vì thật sự là. Quá mệt mỏi." Nàng nói xong, lại ngáp liên hồi, dáng vẻ hình như rất mệt mỏi.

Cõi đời này vẫn còn có bệnh như vậy, ta lập tức liền dậy lên đồng tình với Sơ Tuyết. Mặc dù ngủ là một chuyện rất tốt, nhưng là cả ngày đều ngủ, không thể đi ra ngoài chơi cũng không thể ăn ngon, quan trọng nhất là cũng không thể sai bảo người khác, cuộc sống như vậy thật nhàm chán!

Ta nói: "Vậy không phải cô sẽ rất nhàm chán sao?"

"Vẫn tốt." Sơ Tuyết nói, "Thời điểm tôi tỉnh dậy, mẹ và đại ca cũng sẽ nói chuyện với tôi, đại ca là người khá tốt, đừng nhìn khuôn mặt vô cảm của huynh ấy, thật ra thì lòng huynh ấy tốt nhất, rõ ràng mỗi ngày trong sơn trang đều có rất nhiều chuyện phải xử lý, nhưng chỉ cần huynh ấy không làm gì sẽ tới nơi này nói chuyện với tôi, kể chuyện xưa cho tôi. Đúng rồi, huynh ấy còn có thể mang rất nhiều thứ mới lạ cho tôi, trong phòng đều là đồ huynh ấy mua cho tôi, cũng sắp chất thành đống." Nhìn ra được, tình cảm giữa Sơ Tuyết và Công Tôn Liệt thật sự rất tốt, khi nàng nói đến điều này, cả người giống như lại có tinh thần, đến ngáp cũng không ngáp.

Lúc trước ta vẫn cho là Công Tôn Liệt chính là loại vĩnh viễn vẫn sẽ lạnh lùng, không thích nói chuyện, nhưng trong miệng Sơ Tuyết hẳn ta lại thành một người khác, một người ta chưa từng thấy qua, điều này làm cho ta không khỏi sinh ra chút cảm xúc hâm mộ.

Ta nói: "Đại ca cô đối với cô thật tốt."

"Mới không phải đâu, đại ca đối với cô mới là tốt nhất!" Sơ Tuyết nói xong, chợt mặt thần bí lại gần, nhỏ giọng nói, "Chắc cô không biết, đại ca tôi huynh ấy cái gì cũng tốt, chỉ là có một tật xấu."

"Tật xấu gì?" Ta vội vàng hỏi.

"Thật ra thì huynh ấy. Sợ thân cận nữ nhân."

Cái gì?

Trong lòng ta cả kinh, có cảm giác như bị sét đánh.

"Len lén nói cho cô biết, đại ca tôi chưa bao giờ cho phép nha hoàn phục vụ, ngoại trừ tôi và mẹ tôi ra, bất kỳ một nữ nhân nào trong trang cũng không được đến gần huynh ấy. Có một lần trong trang có một nha hoàn đặc biệt yêu thích đại ca tôi, cố ý ngã vào người đại ca, kết quả đại ca tôi giận dữ, trực xuất nàng khỏi sơn trang. Từ đó về sau, người trong sơn trang đều bắt đầu len lén nói xấu, nói đại ca tôi không thích nữ nhân." Sơ Tuyết thao thao bất tuyệt, càng nói lòng của ta lại càng lạnh, Công Tôn Liệt hẳn ta không thật có đoạn tụ chứ?

Đột nhiên, ta giống như hiểu lần đầu tiên thấy Công Tôn phu nhân thì nét mặt bà ấy vừa mừng vừa sợ, thì ra là bà ấy vội vàng muốn cho ta cùng nhĩ tử củ bà thành thân, bởi vì cả bà người làm mẹ này cũng không rõ ràng đến tột cùng con trai mình là thích nam nhân hay là nữ nhân, ngộ nhờ Công Tôn Liệt thật sự có cái gì đoạn tụ kia, ta gả cho hắn ta, chẳng phải là làm trò cười sao?

Không được! Tuyết đối không được!

Nghĩ được như vậy, ta tạm thời quyết định không muốn thành hôn, nhất định phải tìm cơ hội làm rõ chuyện này mới được!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Để làm rõ rốt cuộc Công Tôn Liệt có bị đoạn tụ không, buổi tối hôm đó lúc dùng bữa ta cố ý tiến hành quan sát hắn ta từ đầu đến chân, càng xem càng cảm thấy hắn ta có vấn đề, nhất định có vấn đề!

Nào có ai thấy một bàn đồ ăn ngon còn nghiêm túc như vậy, không nói một lời cúi đầu ăn cơm, cả người phục vụ xới cơm bên cạnh, cũng là một gã sai vặt thanh tú. Xong rồi xong rồi, xem ra ta đây rơi xuống hố rồi, Công Tôn Liệt 80, 90% là đoạn tụ!

Đang lúc ta lo lắng trùng trùng, chợt một ánh mắt bắn thẳng về phía ta. Công Tôn Liệt một mực cúi đầu ăn cơm, chẳng biết đã ngẩng đầu lên từ lúc nào, bốn mắt nhìn nhau, không khách khí hỏi: "Người đang nhìn cái gì?"

"Không có. Không có gì." Ta vội vàng cúi đầu, lòng đang rỉ máu. Quả nhiên nam nhân đoạn tụ chính là không giống bình thường, thậm chí việc ta vẫn len lén quan sát hắn ta đều có thể phát ra hiện, không ngờ Sở Tiểu Bắc ta thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, lần đầu tiên lập gia đình liền gặp phải một tên đoạn tụ, nói ra còn không phải làm mất hết mặt mũi cha mẹ ta sao? (ý chỉ là còn có lần thứ n lập gia đình sao @@)

Vì thế, tâm tình ta như đưa đám, một bữa cơm như vậy, ăn hoàn toàn không có khẩu vị.

"Người, đi theo ta." Chẳng biết Công Tôn Liệt đã ăn xong từ lúc nào, đứng lên, đưa tay chỉ ta.

Một bàn người đều dùng ánh mắt mập mờ nhìn hai chúng ta, nếu đổi lại là ngày thường nhất định ta sẽ vui vẻ chết rồi, nhưng bây giờ, ta bỗng nhiên cảm thấy rất muốn khóc.

Ta nói, "Ta còn chưa ăn cơm xong."

"Tới đây." Hắn ta đi tới cửa, giọng điệu không cho cự tuyệt.

Ta không thể làm gì khác hơn là buông chén đĩa xuống, cúi đầu đi theo hắn ta ra ngoài, càng đi tâm tình càng sa sút, càng đi càng cảm thấy rất thất vọng, đi tới đi lui, phanh một cái, đụng phải một vật cứng cứng, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là lồng ngực Công Tôn Liệt.

"Người không có mắt sao?" Hắn lớn tiếng chỉ trích ta.

"Ừm." Ta tiếp tục cúi đầu, tiếp tục buồn bã.

Ai, hắn ta gọi ta ra đây nhất định là muốn thẳng thắn nói với ta chuyện hắn thích nam nhân, không trách được ngày đó hắn ta thấy ta liền muốn giết ta, không trách được hắn ta dù lạnh muốn chết cũng không chịu vào cửa phòng nửa bước, không trách được hắn bị mẹ hắn ép lấy ta, sắc mặt khó coi như vậy. Thì ra là đều là ta tự mình đa tình, thì ra là hắn thích nam nhân!

Cũng không biết trầm mặc bao lâu, Công Tôn Liệt đột nhiên hỏi, "Người. Có phải người khó chịu chỗ nào hay không?" Giọng nói ngược lại hòa hoãn không ít.

Bây giờ người quan tâm ta cũng vô dụng, không bằng đi quan tâm cái gã sai vật giúp người bới cơm đó đi. Ta ngẩng đầu lên, ưỡn khuỷu nhìn hắn, nói: "Nếu không chúng ta đừng thành thân, người xem được không?"

Ta vừa nói xong, Công Tôn Liệt liền ngay ngẩn cả người, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ta nói tiếp: "Nếu người không tiện nói, thì để ta nói, ta sẽ nói với mẹ người là ta không muốn gả cho người, không phải là bởi vì người thích nam nhân?" Dù sao thiếu chút nữa đã làm vợ chồng, ta cũng không muốn hắn mất sạch thể diện.

"Ai nói ta thích nam nhân?" Một giọng nói xen lẫn tức giận cất ngang lời ta, ta ngẩng đầu nhìn lên, Công Tôn Liệt xanh mặt, chân mày anh tuấn cau lại, môi mím chặt.

"Người đừng giả bộ trước mặt ta, nơi này cũng không có những người khác, ta biết bảo người đường đường một Thiếu Trang Chủ thừa nhận mình thích nam nhân là có chút làm khó người, nhưng sự thật chính là sự thật, hơn nữa ta cũng sẽ không nói với người khác. Á! Người. Người đừng tới đây."

Động tác của hắn ta rất nhanh, ta tránh chậm một cái đã bị hắn ta dồn đến góc tường.

Lúc này, sắc trời đã tối, nhưng đèn trong Sơn Trang còn chưa đốt lên, ta dựa lưng vào vách tường, cả người hắn ta ngăn ở phía trước, che mất ánh trăng mỏng manh.

Ta chỉ cảm thấy trước mắt đen thui lù, hắn ta dựa gần ta như vậy, ta có thể nghe thấy rõ ràng từng hơi thở của hắn, cảm thấy hơi thở nóng rực của hắn, phả lên mặt ta. Mặc dù trông mặt của hắn ta ở trong bóng tối, nhưng ta biết đôi mắt này đang nhìn chăm chú vào ta, một khắc kia ta bỗng nhiên có chút khản trương.

Ta càm lăm nói: "Ta. Ta biết rõ người không ưa thích thân cận nữ sắc, cho nên người. Người không cần miễn cưỡng đến gần ta, ta thề với trời, nhất định sẽ không nói cho người khác biết! Người phải tin tưởng ta!"

"Làm sao người biết ta miễn cưỡng?" Giọng hắn chợt thay đổi, trầm thấp, hơi khàn khàn.

"Ta." Ta nhất thời im bặt, mắt thấy khuôn mặt tuấn mỹ càng ngày càng gần, nhờ ánh trăng hiện ra rõ ràng trước mắt ta, viên môi như được điêu khắc, hơi thở cực nóng, gần như muốn dán lên.

Ta nhắm hai mắt lại.

Đang lúc này, một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang dội bầu trời Ngự Phong sơn trang, cắt đứt hai chúng ta.

Ta mở mắt ra, thấy Công Tôn Liệt đã xách theo đao, xoay người chạy, mặc dù tim còn đập bịch bịch, nhưng mà ta còn phải vội vàng đuổi theo, muốn nhìn xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lúc ta theo sát Công Tôn Liệt chạy tới nơi, cả Ngự Phong sơn trang đã đèn đuốc sáng rờ, tiếng gào bên tai không dứt.

Trong "Thanh Tùng biệt viện" phát ra tiếng gào thảm thiết, một đoàn người ăn mặc khác nhau, cầm trong tay các loại binh khí vây quanh một chỗ. Bọn họ vừa thấy Tiểu Liệt tới, rồi rút nhường ra một lối đi, cảm giác sợ hãi không lời nào có thể miêu tả được.

Lúc này, ta đã đi theo Công Tôn Liệt tới phía trước, chợt hấn ta vươn tay, chắn trước mặt ta.

"Làm gì?" Ta hỏi.

Hấn giảm thấp giọng nói: "Tránh xa một chút."

Tại sao phải tránh xa chứ? Ta ngoái cổ ra trước nhìn, vừa nhìn một cái, ta ngây dại.

Một con rắn hổ mang dài 3 - 4 thước, đang rướn người, không ngừng ta thè lưỡi với chúng ta.

Một khắc kia, tất cả khăn trương đều trở thành hư không, thay vào đó là hung phấn, nhìn nó, ta bỗng cảm thấy máu cả người đều sôi trào.

Mẹ ta làm cái gì? Bán rượu đó! Khách sạn Vân Long chúng ta nổi tiếng nhất là rượu gì? Rượu rắn! Rắn này ở đâu ra? Không cần đoán, rắn trong tất cả các bình rượu rắn khách sạn Vân Long bán ra, đều là ta —— Sở Tiểu Bắc bắt!

Đều nói ta không sợ trời không sợ đất, trên trời dưới đất, trừ chó bốn chân ta không dám bắt ra, còn có cái gì là Sở Tiểu Bắc ta không đối phó nổi?

Ta hô với người vây xung quanh hô: "Các người đừng làm cản trở, tất cả đều tránh xa một chút!" Nói xong, không đợi mọi người lấy lại tinh thần, liền một bước đi tới phía trước.

"Người làm cái gì?" Công Tôn Liệt bắt lấy cánh tay của ta, "Chớ hồ đồ, đó là rắn độc!"

Ta đương nhiên biết đó là rắn độc, không độc ta còn nhìn không vừa mắt! Ta khoát khoát tay, nói với hấn: "Không quan trọng, người nhìn ta là được."

Ánh mắt hấn do dự một chút, ta lập tức nhân cơ hội hất tay của hấn ra, đi tới phía con rắn hổ mang.

Quả nhiên, đám người tay cầm binh khí kia vừa lui, con rắn kia lập tức liền buông lỏng cảnh giác, nửa thân thể cũng rút trở về. Ta đứng ở một bên quan sát nó, một lát sau, hình như là nó cảm thấy nguy cơ đã qua, quay đầu chuẩn bị chạy. Vào lúc này, ta chớp đúng thời cơ xông lên, bắt được bảy tác* của nó, vịn một cái, Đại Gia Hóa mới vừa rồi còn khí thế hung hăng, chết ngay tức khắc.

*Bảy tác: là nơi có tim của con rắn. Người ta hay nói là "Đánh rắn thì đánh bảy tác"

Ta ném con rắn đã chết trên đất, suy nghĩ con rắn này có thể ngâm được cái bình rượu rắn thượng hạng, chợt đám người kia xông lên, cầm đao kiếm trong tay, chém lung tung một hồi lên đầu con rắn kia.

Đừng! Rượu rắn của ta! ! !

Ta nhất thời đau lòng không thôi, tại sao bọn họ có thể làm như vậy? Biết một vò rượu rắn trị giá bao nhiêu tiền không? Mẹ ta bán nó cho Tiền viên ngoại, có thể thu vài thời bạc !

Đang lúc ta vô cùng đau đớn, đám người cầm đao kiếm kia rồi rút quay đầu lại, đi về phía ta. Đao kiếm trên tay bọn họ vẫn còn dính máu rắn, ngân quang tôn lên huyết quang, cực kỳ dọa người.

Không phải ngay cả ta cũng muốn chém chứ? Ta bị giật mình.

Đang lúc ta chuẩn bị nhấc chân chạy trốn, một người trong số bọn họ đột nhiên đi tới trước mặt của ta, "Bùm" một cái quỳ gối trước mặt của ta. Gần như là đồng thời, mười mấy tráng hấn sau lưng toàn bộ cùng trúng tà, bùm bùm tất cả đều quỳ trên mặt đất.

"Này, các người làm cái gì" Không đợi ta hỏi xong, đại thúc quỳ gối trước mặt chợt một tiếng kêu: "Tại hạ Hoắc Đạt, đại đệ tử phái Thanh Thương, ra mắt tân chủ môn!" Sau đó người quỳ gối phía sau đều kêu theo: "Ra mắt tân chủ môn!"

"Ra mắt tân chủ môn!"

"Ra mắt tân chủ môn!"

"Ra mắt tân chủ môn!"

.

Ngự Phong sơn trang to như vậy, dư âm lượn lờ bên tai không dứt.

Ta đã hoàn toàn hóa đá, phái Thanh Thương cái gì? Tân chủ môn cái gì? Sao bọn họ lại quỳ trước mặt ta? Ta nghiêng đầu dùng ánh mắt cầu cứu

Công Tôn Liệt đứng ở một bên, không ngờ hần nghiêng đầu, làm bộ như không nhìn thấy.

Thấy chết mà không cứu! Thật là quá đáng!

Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể dựa vào chính mình, nhắm mắt xoay người, hỏi mấy người quỳ dưới đất, "Cái đó..., có phải các người nhận lầm người hay không? Ta không phải họ Tân, ta họ Sở, Sở Tiểu Bắc."

"Thì ra là nữ hiệp họ Sở, khỏi bầm Sở chương môn, chúng ta cũng không nhận lầm, từ nay về sau ngài chính là chương môn đòi thứ bảy phái Thanh Thương chúng ta, 508 đệ tử Thanh Thương đều nghe lệnh của ngài, lên núi đao xuống biển lửa, không chối từ!" Đại thúc gọi Hoắc Đạt rất kiên định nói.

Ngay sau đó người phía sau hô to: "Không chối từ! ! !"

Ta bị khí thế kia hù sợ, hồi lâu mới tỉnh hồn lại, tuyệt vọng nói: "Rốt cuộc sao lại thế này, tại sao ta biến thành chương môn của các người? Các người người nào giải thích cho ta được không?"

Kết quả là, Hoắc Đạt đứng lên, nói toàn bộ chân tướng cho ta, chuyện là như vậy.

Lại nói phái Thanh Thương cũng có thể coi là một Đại Môn Phái nổi tiếng trên võ lâm, năm đó tổ sư gia phái Thanh Thương Viên Thanh Phong lấy một tay Thanh Thương kiếm pháp uy chấn võ lâm, cũng thành lập phái Thanh Thương, chiêu mộ đệ tử.

Hôm nay Thanh Thương kiếm pháp này truyền đến trên tay chương môn đòi thứ sáu Vương Tung Nghĩa, mặc dù kiếm pháp kém xa tổ sư gia Viên Thanh Phong Lô Hóa Thuần Thanh*, nhưng ở trên giang hồ cũng tính là một nhân vật có mặt mũi.

*Lô hóa thuần thanh: dày công tôi luyện (tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kĩ thuật..)

Lần này Ngự Phong sơn trang cử hành đại hội võ lâm, phát thiệp anh hùng, phái Thanh Thương tự nhiên cũng có tên trên danh sách được mời, vì vậy Vương chương môn có ý chọn lựa mười hai vị đệ tử tâm đắc đến Ngự Phong sơn trang cùng hần, tham gia đại hội võ lâm lần này, nếu có thể thắng được tỉ võ, chắc chắn phái Thanh Thương lại có thể uy danh hiển hách như đòi Viên Thanh Phong.

Đoàn người Vương Tung Nghĩa tới Ngự Phong sơn trang sau, cũng lục tục cùng các môn các phái khác ở "Thanh Tùng biệt viện" này, chuẩn bị tham gia đại hội võ lâm ba ngày sau.

Hôm nay sau khi ăn trưa, Vương chương môn vẫn tĩnh tọa luyện công trong phòng mình, mãi cho đến bữa tối cũng chưa từng lộ diện. Vì vậy mấy đệ tử tính toán cùng đi gọi hần dùng bữa, không ngờ vừa mở cửa, bên trong phòng liền thoát ra một con rắn lớn dài bảy, tám thước, mà Vương chương môn về mặt dữ tợn ngã xuống bên trong phòng.

Các đệ tử đồng loạt vọt vào muốn cứu sư phụ, nhưng Vương Tung Nghĩa chỉ nói một câu: "Ai giúp ta báo thù, người đó chính là chương môn đòi thứ bảy của phái Thanh Thương." Nói xong, đã chết rồi.

Các đệ tử phái Thanh Thương bị phần vì mất chương môn, rồi rít xách theo kiếm muốn báo thù cho Chương môn. Không ngờ con rắn này rất ghê, cắn liên tiếp vài tên đệ tử, tất cả đều bị mất mạng tại chỗ. Lần này những đệ tử một lòng vì sư phụ báo thù cũng không dám tùy tiện tiến công nữa, rồi rít cầm kiếm vây chung quanh con rắn kia, nhưng không có một người dám tiến lên trước báo thù vì sư phụ.

Cố tình lúc này ta và Tiểu Liệt đến, con rắn kia vừa rồi bị người vây quanh lâu như vậy, sớm đã có chút mệt mỏi rồi, vừa thấy mọi người giải tán, quay đầu liền muốn chạy đi, lại vừa đứng xui xẻo đụng phải ta, vì vậy trở thành đồng thịt nát như hiện tại.

Lại nói, con rắn này cũng thật đáng thương, nếu không phải là bị người vây quanh lâu như vậy hơi sức đều dùng hết, như bọn họ mới vừa miêu tả, đoán chừng ngay cả ta đều không phải là đối thủ của nó.

Nghĩ đến đây, ta cũng không khỏi có chút sợ.

"Tân chương môn!" Hoắc Đạt đột nhiên móc ra một vật trong áo, đưa tới trước mặt của ta.

Ta vừa nhìn, là một tấm bài gỗ màu đen chữ vàng, phía trên có khắc một cây tùng, bên cạnh dùng thẻ chữ lệ viết hai chữ "Thanh Thương".

"Căn cứ nguyện vọng của sư phụ, xin ngài nhận lấy lệnh bài chương môn, lập tức tiếp nhận chương môn đòi thứ bảy phái Thanh Thương." Nói xong, hần lại quỳ xuống.

Hoắc Đạt quỳ một cái, một đám người sau lưng cũng lại cùng quỳ xuống, cùng gào lên: "Xin cô nương nhận lấy lệnh bài, lập tức tiếp nhận chức chương môn."

Âm thanh cao vút, tiếng vang bên tai không dứt.

Ta bỗng nhiên có loại cảm giác dở khóc dở cười, sớm biết có thể như vậy, cũng không dây dưa với con rắn kia rồi, thật là hại rắn hại mình! Vương chương môn này thật đúng là đầu óc đủ xấu xa, giúp hần báo thù lại muốn tiếp nhận vị trí chương môn, ai cũng biết làm lão đại cực khổ nhất rồi, việc lớn việc nhỏ tất cả đều phải tự thân làm, nào có thoải mái như sai khiến sau màn?

Ta nói: "Các ngươi đều đứng lên đi, ta sẽ không làm chương môn này."

"Nếu nữ hiệp không chịu tiếp nhận chức chương môn, chúng ta sẽ quỳ mãi không dậy, cho đến cô nương hồi tâm chuyển ý mới thôi!" Hoắc Đạt ra lệnh một tiếng, người phía sau nhao nhao mà gập đầu.

Ồ! Còn muốn uy hiếp ta! Có quỳ hay không quỳ, cũng không phải là đầu gối của ta bị tội, liên quan gì đến ta? Tính khí ta bộc phát, nói với Công Tôn Liệt đứng ở một bên: "Ta mệt rồi, không biết đường, ngươi dẫn ta trở về đi thôi." Nói xong, ta dụi dụi con mắt.

Thế nào lại cảm giác mới vừa rồi hình như hấn nở nụ cười? Nhưng một cái chớp mắt, hấn lại giống như cái gì biểu tình cũng không có, vẫn nghiêm mặt như cũ.

"Đi thôi." Công Tôn Liệt xoay người đi ở phía trước.

"Chậm!" Một đạo kiếm quang thoáng qua, một thanh kiếm sáng loáng lướt qua ta, dính lên cổ Công Tôn Liệt.

"Các ngươi làm cái gì!"

Ta kêu khẽ một tiếng, thấy mắt Hoắc Đạt lộ sát khí, lạnh lùng nói: "Công Tôn Liệt! Hôm nay sư phụ của ta và Sư đệ đều là chết ở Ngự Phong sơn trang, chẳng lẽ ngươi cũng không chuẩn bị cho ý kiến sao?"

Hình như Công Tôn Liệt bị kẻ kiếm vào cổ không có chút nào sợ, chỉ nghe hấn cười lạnh một tiếng, nói: "Con rắn này căn bản không phải của Ngự Phong sơn trang chúng ta, sao cần phải có ý kiến?"

"Ngươi nói không phải thì không phải? Ta nói con rắn này chính là Ngự Phong sơn trang các ngươi vì muốn thắng đại hội võ lâm, cố ý dẫn dụ đến hại sư phụ ta, trừ đi chướng ngại vật ngăn ở trước mặt các ngươi!" Hoắc Đạt dứt lời, những đệ tử kia rồi rút rút kiếm trong tay ra, không khí lập tức khẩn trương lên.

"Ngươi có thể vũ nhục ta, nhưng không được vũ nhục Ngự Phong sơn trang!" Công Tôn Liệt bỗng dừng nắm chặt đao trong tay.

Thế cục khẩn trương, hết sức căng thẳng.

Trong lòng ta cũng khẩn trương theo, bọn họ nhiều người như vậy, mà Công Tôn Liệt cũng chỉ có một người, ngộ nhờ đánh nhau thật, hấn ta thua thiệt thì phải làm sao? Coi như hấn thích nam nhân, không muốn lấy ta, nhưng dầu gì hấn ta cũng đã làm người của ta một ngày, sao ta có thể để cho hấn ta thua thiệt chứ?

"Một đám người bọn ngươi khi dễ một người, sao có thể coi là anh hùng hào kiệt?" Ta kêu lên với Hoắc Đạt.

"Chỉ cần có thể báo thù cho sư phụ, Hoắc Đạt ta tính nguyện bị người đời thóa mạ!" Hấn nói xong, giơ lên kiếm.

"Chậm đã!" Hoắc Đạt này cũng thiệt là, sao lại cố chấp như vậy chứ? Con rắn cắn sư phụ hấn ta kia không phải đã chết rồi sao? Sao hấn còn không chịu buông tay chứ, ta nói: "Bây giờ là mùa thu, rắn vì chuẩn bị thức ăn ngủ đông, hoạt động vốn là rất thường xuyên, bò vào trong phòng cũng là về tình về lý có thể hiểu được. Hiện tại ngươi không có chứng cứ đã nói là Ngự Phong sơn trang muốn hại sư phụ ngươi, còn muốn đánh hội đồng ở chỗ này. Một mình ngươi không sợ bị người mắng, nhưng là chuyện như vậy truyền ra ngoài, hồ thẹn chính là cả phái Thanh Thương, chẳng lẽ ngươi muốn phái Thanh Thương trở thành kẻ thù của cả võ lâm? Vậy sư phụ ngươi còn có Tổ Sư Gia ở dưới cừu tuyền còn không bị ngươi tức chết à?"

Ta vừa nói xong, Hoắc Đạt liền dao động.

Có chấp chính là có một chỗ tốt, nói chính hấn không sao, nhưng nếu là kéo cả danh tiếng của môn phái vào, hấn lập tức không còn khí thế.

"Nữ hiệp nói rất có lý, nhưng mà sư phụ ta và Sư đệ đúng là chết ở Ngự Phong sơn trang, nếu nữ hiệp muốn ta thu tay lại, xin lấy chức chương môn ra lệnh cho ta, nếu không Hoắc Đạt ta dù phải rời khỏi phái Thanh Thương cũng phải chết sống chống lại Ngự Phong sơn trang!"

"Ngươi!" Ta sắp bị cái họ Hoắc này tức chết rồi.

Kiếm của hấn ta còn gác trên cổ Công Tôn Liệt, đám đệ tử sau lưng cũng đều nắm kiếm, đặng đặng sát khí.

Tình cảnh này, đã không được phép ta do dự, ta cắn răng một cái ——

"Được, ta làm chương môn là được!"

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Bắc làm chương môn rồi, tung hoa! Thật ra thì ta muốn nói, bằng vận cứt chó kia của ngươi, không nhất định phải gả cho Võ Lâm Minh Chủ, tự mình cũng có thể làm Minh Chủ nha ~~~~~ khụ khụ ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Bởi vì trong son trang có người chết, hôn sự của ta và Công Tôn Liệt không thể không tạm hoãn, điều này làm cho ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc chưa rõ phu quân tương lai của ta đến tốt cùng là đoạn tụ hay là vẫn còn tay áo*, ta tạm thời còn không nghĩ vội vã lập gia đình.

*ở đây tác giả chơi chữ: đoạn tụ- cắt đứt tay áo, với tay áo còn nguyên vẹn :v

Tuy nói hôn sự tạm hoãn để cho ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng là thỉnh linh thêm danh hiệu chương môn phái Thanh Thương, lại làm ta đau đầu không dứt. Ai sẽ nghĩ tới, bất con rấn cũng sẽ biến thành chương môn một phái, hơn nữa công việc cái chương môn chó má này lại bẽ bộn như vậy. Trừ phải an bài hậu sự cho Vương chương môn và mấy đệ tử của ông ta, còn phải nghe Hoắc Đạt đại thúc yêu nói nhảm nói lịch sử môn phái, một quyển môn quy thật dày, thậm chí ngay cả tên tất cả đệ tử đều phải nhớ. Làm chương môn, quả thật còn phiền toái hơn thành thân nhiều!

Lại nói Sở Tiểu Bắc ta sợ nhất chính là phiền toái, mặc dù ta đồng ý làm chương môn, nhưng lại không có đồng ý muốn thực hiện nghĩa vụ của chương môn, cho nên ta đương nhiên tìm một cái cớ, chân như bôi dầu chuồn đi.

Thoát khỏi ma chương của Hoắc đại thúc, ta vẫn không vui mừng nổi, Ngự Phong son trang này tuy lớn, cũng không phải không bằng trấn Bạch Vân. Những ngày rời nhà này, ta càng ngày càng hoài niệm trời xanh mây trắng ở trấn Bạch Vân, hoài niệm bánh trứng của đậu hủ thổi thúc thúc, thậm chí ngay cả chổi lông gà của mẹ ta, thước của tiên sinh ở học đường, bản mặt thối của Kim Nguyên Bảo ta đều hoài niệm. Nghĩ như thế, vui sướng được gả cho Võ Lâm Minh Chủ cũng giảm đi không ít.

Mang theo tâm tình dè dặt, ta quyết định đi tìm Công Tôn Sơ Tuyết tâm sự, đến Son Trang một thời gian, chỉ có Sơ Tuyết ta còn thấy thuận mắt. Nhưng là, đang lúc ta khó khăn lắm mới tìm được biệt viện của Sơ Tuyết, đưa tay chuẩn bị gõ cửa thì lại phát hiện một "người quen" —— Lạc Vân Thu nhẹ chân nhẹ tay từ trong khuê phòng của Sơ Tuyết ra ngoài, như tên ẩn nấp.

"Người ở đây làm gì?" Ta vừa muốn chất vấn, liền bị Lạc Vân Thu cắt đứt.

Hắn ta ra dấu chó có lên tiếng, giảm thấp âm thanh nói: "Nhỏ giọng một chút, Tiểu Tuyết ngủ thiếp đi." Lúc hắn ta nói câu nói này, ánh mắt đặc biệt dịu dàng, cũng không có một chút bộ dáng cả lợ phát phơ như lúc bình thường, thực sự như biến thành một người khác.

Mặc dù rất muốn dạy dỗ tên khốn kiếp ném ta vào Ngự Phong son trang một trận thỏa thích, nhưng là nghĩ đến bệnh của Sơ Tuyết, ta khắc chế cảm xúc, hỏi: "Làm sao người biết ở chỗ này?"

"Ta tới xem bệnh cho Tiểu Tuyết."

"Ồ, người còn có thể xem bệnh nữa à?" Ta nhin không được nhạo báng hắn.

Chưa từng nghĩ, Lạc Vân Thu không những không cãi nhau với ta như bình thường, còn trầm mặc, mắt phượng rủ xuống, thần sắc nặng nề, hình như trong lòng có rất nhiều tâm sự.

Ta không khỏi có chút bận tâm, hỏi: "Bệnh của Sơ Tuyết thật ra là như thế nào?"

Ánh mắt Lạc Vân Thu nhất thời âm trầm, cười khô lắc lắc đầu, tình huống có vẻ không lạc quan.

Không khí vì phản ứng của Lạc Vân Thu lập tức dè dặt tới cực điểm, cũng trực tiếp ảnh hưởng đến tâm tình của ta. Nói thật, mặc dù thời gian quen biết Sơ Tuyết cũng không lâu, nhưng ấn tượng của ta về nàng rất tốt. Cõi đời này, cô gái xinh đẹp mà lại còn có thể vừa mất Sở Tiểu Bắc ta, ngoại trừ mẹ ta, chính là nàng.

Đang lúc ta buồn bực hết sức vì bệnh tình Sơ Tuyết, Lạc Vân Thu vốn đang buồn khổ chợt lấy lại tinh thần, lại trở về bộ dạng công tử phóng đảng thường ngày, mập mờ nói: "Nói đi nói lại thì, nha đầu nhà người bản lĩnh cũng thật lớn, mới đến Ngự Phong son trang chưa được mấy ngày, đã sắp thành thân cùng Liệt, thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt."

Hắn vừa nói, tâm tình ta lại càng kém hơn.

"Người đừng hỏi, ta chỉ diễn trò cùng hắn ta!" Ta thờ dãi nói.

"Không phải chứ?" Lạc Vân Thu lộ ra một bộ rất giật mình, "Ta nghe nói người và hắn ta đã ngủ chung một phòng rồi."

"Đó là nói điều." Ta rất nghiêm túc huy bỏ lời đồn vốn là truyền đi từ trong miệng ta, lắc đầu nói, "Sở Tiểu Bắc ta cũng không làm người khác khó chịu, ta vẫn nên đi tìm một Võ Lâm Minh Chủ khác thôi!" Aizz, chỉ mong Võ Lâm Minh Chủ khác không phải đoạn tụ.

Ta vừa nói xong, Lạc Vân Thu liền nóng nảy: "Không được! Làm sao người có thể bỏ qua dễ dàng như vậy? Còn nữa, trên đời này Võ Lâm Minh Chủ chỉ có một, bỏ lỡ thôn này sẽ không còn thôn nào khác, cõi đời này tuyệt đối tìm không ra nam nhân thứ hai tốt như Liệt nữa, người cần phải nắm chặt."

"Tốt như vậy, sao người không lấy đi? Người này nhất định là trong lòng có quỷ, từ khi hắn dẫn ta vào Ngự Phong son trang, ta biết ngay hắn nóng lòng muốn ta thành thân với Công Tôn Liệt nhất định là có âm mưu, ta không muốn thuận theo ý của hắn."

"Cái người này, đừng có hồ đồ, ta chính là nam tử hán chính hiệu."

Ta liếc hắt một cái: "Nhưng ta không nhìn ra người giống nam tử hán một chút nào." Lại nói, người Công Tôn Liệt thích không phải là nam tử hán, bắt nam bắt nữ như người, vừa đúng.

"Nha đầu điên này miệng thật là độc ác." Lạc Vân Thu bị ta chọc tức quá mức, cổ làm ra vẻ muốn đánh ta.

"Tới đây tới đây, ta không sợ người. Ai da!" Ta vừa chạy vừa quay đầu lại làm mặt quỷ, không cần thận đảm đầu vào người trước mặt.

Chính là Công Tôn Liệt!

Không khí chung quanh trong nháy mắt lạnh xuống không chỉ một bậc, ta vội vàng lui về phía sau mấy bước, không biết vì sao, kể từ khi biết hắt ta thích nam nhân, mỗi lần ta nhìn thấy hắt ta cũng không biết nói cái gì cho phải, có chút lúng túng.

"Sao người tới đây?" Hắt ta trầm mặt, hình như không vui vẻ.

"Ta tới tìm Sơ Tuyết." Ta nói.

Hắt ta nhìn Lạc Vân Thu sau lưng ta, vẻ mặt phức tạp hỏi: "Hai người các người, quen nhau?"

Kỳ quái, sao hôm nay hắt nói đặc biệt nhiều vậy?

Ta đang muốn trả lời, Lạc Vân Thu lại thay ta trả lời: "Chúng ta vừa mới quen." Làm thế nào đã thành mới vừa rồi? Ta nhìn Lạc Vân Thu, trên gương mặt tươi cười của hắt rất có thâm ý, rất dễ nhận thấy là cố ý nói như thế.

Công Tôn Liệt không hỏi nữa, nghiêng đầu nói với ta: "Sáng sớm ngày mai đại hội võ lâm sẽ bắt đầu, người trở về sớm một chút."

Ta nói: "Ta cần chuẩn bị cái gì?" Ta là đi xem Võ Lâm Minh Chủ, đi sớm đi muộn không phải cũng giống nhau sao?

"Bây giờ người là chương môn phái Thanh Thương, phải tham gia tuyên thệ."

Tuyên thệ? Ta kinh ngạc: "Làm chương môn còn phải tham gia tuyên thệ sao?"

"Đương nhiên!" Lạc Vân Thu tiến lên một bước, nói tiếp, "Không chỉ phải tham gia tuyên thệ, còn phải tham gia rút thăm, quyết định đối thủ tỷ võ ngày thứ hai."

"Tỷ võ?" Ta kinh ngạc há to mồm đi, "Không phải là ta phải tham gia luận võ chứ?"

Lạc Vân Thu gật đầu một cái: "Dĩ nhiên, các phái đều phải phái ra cao thủ tham gia luận võ, tìm ra Võ Lâm Minh Chủ."

"Vậy. Ta không thể bỏ cuộc à?" Ta hỏi.

"Cái này người phải thương lượng với chúng đệ tử, chúng ta không thể quyết định được."

Trong nháy mắt, ta liền nghĩ tới bộ mặt nghiêm trang của Hoắc Đạt, tâm tình rơi một phát xuống đáy cốc, không cần nói, nhất định ông ta sẽ không đồng ý bỏ cuộc, xem ra hôm nay trở về lại có phiền toái.

Quả nhiên, ta vừa về tới biệt viện của phái Thanh Thương, Hoắc Đạt lại tìm tới. Theo thường lệ ông ấy giáo dục ta mấy lý luận trống rỗng một phen, sau đó hỏi "Chương môn, ngày mai sẽ là đại hội võ lâm rồi, không biết ngài chuẩn bị xong chưa?"

Ta nói: "Ta có gì mà phải chuẩn bị? Người tham gia chẳng phải được sao?"

"Chương môn, chuyện này liên quan đến cơ nghiệp trăm năm của phái Thanh Thương, đệ tử học nghệ không tinh, chỉ sợ không thể đảm nhiệm."

Ta nói: "Người không thể đảm nhiệm chẳng lẽ ta đảm nhiệm à? Ta nói cho người biết, trừ sẽ bắt rần ta cái gì cũng không biết, nếu ta đi lên sau này tên phái Thanh Thương các người sẽ phải viết ngược!" Thấy Hoắc Đạt còn muốn nói gì nữa, ta lập tức phát phát tay, "Được rồi được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, ta muốn ngủ, người không cần tới làm phiền ta!" Nói xong, ta liền đuổi Hoắc Đạt ra ngoài.

Tuy nói thí sinh tỷ võ là tự quyết định, nhưng là không biết vì sao, trong lòng ta vẫn còn có chút không khỏi lo lắng, loại bất an này vẫn lan tràn đến ngày thứ hai, đại hội tuyên thệ.

Cái gọi là đại hội tuyên thệ, thật ra thì chính là một đám Chương Môn Nhân tập hợp lại cùng nhau, mọi người nói mấy lời thề thốt trống rỗng vô dụng, trách nhiệm gì đó..., chính nghĩa gì đó..., công bằng gì đó..., căn bản tất cả đều là nói nhảm.

Lúc ta đang buồn ngủ, Công Tôn Liệt lên đài.

Tuy nói, trong lòng ta vẫn còn ở để ý việc hắt là đoạn tụ, nhưng mà ở đại hội võ lâm khô khan buồn tẻ, Công Tôn Liệt hiện ra giống như một dòng suối

mất giữa mùa hè nóng nực, khiến cho hai mắt ta tỏa sáng. Hắn ta mặc một thân áo gấm màu đen có thêu Kỳ Lân, đai lưng màu vàng thắt ở bên hông, bên trên đeo một thanh đao. Hắn ta đứng ở trên đài, ngắm nhìn bốn phía, chỉ là ánh mắt không giống quá khứ, trong lạnh lùng còn lộ ra khí phách, dưới đài vốn là nhao nhao ầm ĩ nhất thời yên lặng như tờ.

Sau khi nói mấy câu cực kỳ ngắn gọn, hắn ra giấu với người bên cạnh. Trong chốc lát, mấy người hầu liền ôm một thùng gỗ lớn lên, giải thích: "Trong rương đó là sổ thứ tự tranh tài trong đại hội võ lâm lần này, đợi lát nữa xin mời các vị Chương môn lên rút, để quyết định thứ tự tỷ võ và đối thủ ngày mai."

Vừa dứt lời, dưới đài lại sôi trào, có chúi đầu ghé tai, cũng có lớn tiếng ồn ào, duy nhất giống nhau là, thái độ mỗi vị võ lâm nhân sĩ đều không nhẹ nhõm.

"Những người đó đang thảo luận cái gì vậy?" Ta quay đầu lại, không hiểu hỏi Hoắc Đạt.

"Bọn họ đang thảo luận lần tranh tài này, lần tỷ võ này là chế độ loại dần, vòng loại dùng rút thăm quyết định đối thủ tỷ võ, người thắng được vào vòng trong tỷ võ tiếp, người thua sẽ bị loại ngay lập tức. Tuy nói là tỷ võ công bằng, nhưng thực ra là phụ thuộc vào may mắn, nếu như người nào không may trận đầu đã gặp cao thủ, vậy một chút cơ hội cũng không có."

Ta nói: "Dù sao Võ Lâm Minh Chủ cũng chỉ có một, nếu như không có bản lĩnh, thua sớm thua muộn không phải đều giống nhau sao?"

"Chương môn nói vậy không đúng rồi, đại hội võ lâm lần này trên danh nghĩa là vì chọn lựa Võ Lâm Minh Chủ, kì thực là các đại môn phái đang âm thầm đấu thực lực, đại diện môn phái nào thắng càng nhiều, nói lên thực lực phái này càng mạnh, dù cuối cùng không được làm Võ Lâm Minh Chủ, địa vị của môn phái này trên giang hồ cũng sẽ tăng cao rất nhiều."

Ta chợt hiểu ra, không trách được ngày hôm qua Hoắc Đạt khản trương như vậy, thì ra là vì địa vị phái Thanh Thương trên giang hồ! Nhưng mà giang hồ nhân sĩ thật sự là quá nhàm chán, ngoài mặt nói dễ nghe như vậy, lại vụng trộm so tài lẫn nhau, đại hội tuyên thệ này thực sự chính là một cái rắm!

Đang lúc ta trầm mắng trong lòng cái chó má xúi quẩy đại hội võ lâm này 108 lần, trên đài chợt thét lên danh hiệu phái Thanh Thương, Hoắc Đạt nói với ta: "Chương môn, đến lượt ngài đi lên rút thăm, cố gắng lên!"

Ta dở khóc dở cười, cái này thì có cái gì mà cố gắng lên, không phải rút thăm sao? Việc rất nhỏ! Nghĩ thế, ta thoải mái bước đến, dưới vô số ánh nhìn chăm chú, không có chút áp lực nào đi lên đài.

Làm người tổ chức đại hội, Công Tôn Liệt mặt không thay đổi đứng ở trên đài, nhìn thấy ta cũng chưa từng có bất kỳ biến hóa nào, chỉ là đơn giản ra dấu mời.

Ta nhìn cái rương khổng lồ dùng để rút thăm, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, vòng quanh cái rương vòng vo ba vòng.

Dưới đài đã có người kêu gào: "Mau rút đi! Đừng lãng phí thời gian của mọi người!"

Ta đây mới không thể không ngẩng đầu lên hỏi Công Tôn Liệt: "Cái này, phải rút từ đâu đây?"

Mặt Công Tôn Liệt càng nghiêm túc, khoe miệng hơi co rút, ngón tay chỉ lên một cái vòng tròn hình trụ kiểu cái cọc gỗ trên cái rương, nói: "Đánh xuống, số sẽ tự lăn ra ngoài." (vì sao đọc đến đây ta lại tưởng tượng ra cái quay số số a ~~

Mẹ nó! Người nào thiết kế biện pháp rút thăm như vậy, thật là đủ ép buộc! Ta vừa trầm mắng, vừa thử dùng sức đẩy cái cọc gỗ đó, vẫn không nhúc nhích.

Người mắng chửi dưới đài càng ngày càng nhiều, Hoắc Đạt sầm mặt lại, tiếp theo các đệ tử phái Thanh Thương cũng nhìn ta không chớp mắt.

"Cố gắng lên, Chương môn!"

"Chương môn, rút ra thẻ may mắn!"

"Chương môn."

Còn chương môn gì nữa, ta phiền muốn chết rồi đây! Ta bắt đầu nhìn về phía bọn họ, các vị anh hùng hảo hán phái Thanh Thương, lần này sợ là Sở Tiểu Bắc ta khiến các người mất thể diện, ai bảo các người xui xẻo chọn ta làm chương môn, đã nói ta chỉ biết bắt rắn, thật không dám đương nổi chức chương môn!

Đang lúc ta cực kỳ xin lỗi, bên tai chợt vang lên một tiếng "Àm".

Ta quay đầu lại thì phát hiện quả cầu gỗ viết số thẻ đã lăn ra từ rương rút thăm rồi, Công Tôn Liệt đứng ở bên cạnh cái rương, một chương môn vừa rồi chắc hẳn là hắn ta đánh giúp ta!

"Còn không lấy đi?" Miệng của hắn ta giật giật.

Ta đây mới tỉnh con mơ, nhặt cái thẻ số đó lên thật nhanh—— số 6.

"Trận thứ ba ——phái Võ Đang số năm và phái Thanh Thương số 6!" Người trên đài vừa báo, dưới đài liền nổ oanh, ta liếc nhìn nét mặt bọn Hoắc Đạt,

ta hiểu, rút được thẻ cực xấu rồi.

Lòng ta không hề cam, cầm quả cầu nhìn Công Tôn Liệt, yếu ớt hỏi: "Ta có thể đổi lại không?"

Thế mà hắn ta làm bộ như không nhìn thấy, quay đầu đi.

Ta lập tức đưa ánh mắt về phía Hoắc Đạt và đám đệ tử phái Thanh Thương, dùng ánh mắt an ủi bọn họ: "Các vị sư huynh đệ, người hãy nhìn đi, không phải là lỗi của Sở Tiểu Bắc ta, tất cả đều do vận may của Công Tôn Liệt quá kém, oan có đầu, nợ có chủ, người phải báo thù hắn ta đi, ta thẻ với trời, cái quả cầu đen đui này là do hắn ta đánh!"

Cả phái Thanh Thương không ai nhìn ta, mặt như màu đất, mặt Hoắc Đạt càng thêm tuyệt vọng cần nhân: "Xong rồi. Xong rồi. Phái Thanh Thương ta xong rồi."

Thật đúng là một ngày là Chương môn, cả đời phải chịu trách nhiệm, mặc dù ta chỉ làm chương môn phái Thanh Thương mấy ngày, vừa không có tài rút thăm, lại càng không thể tỷ võ, nhưng mà Sở Tiểu Bắc ta lại có thể có tài mà người khác không có, ta biết ăn vạ!

Ta cắn răng, cầm quả cầu chạy tới, nắm ống tay áo Công Tôn Liệt nói: "Lần này không tính, quay lại đi!"

"Không được." Hắn ta nghiêm túc cự tuyệt ta.

"Có gì không được, mới vừa rồi cũng không phải là ta ấn, tất cả mọi người đều thấy, là người ấn, không tin người hỏi mọi người."

"Sở Tiểu Bắc, người đủ rồi đó!" Mặt Công Tôn Liệt đen lại.

"Làm sao người có thể không được ta đồng ý, đã thay ta rút thăm rồi, tự chúng ta tỷ võ đương nhiên là muốn tự rút thăm mới đúng!"

"."

Roi vào tình trạng giằng co, võ lâm quần hùng mới vừa rồi còn nghị luận âm ỉ, cũng bị hành vi mặt dày mày dạn của ta dọa sợ ngây người, nhìn không chớp mắt màn kịch trên đài. Sắc mặt Công Tôn Liệt càng ngày càng kém, ta nghĩ trong lòng hắn ta có lẽ là hận không thể ném ta xuống đài, suy nghĩ một chút còn có chút sợ.

Đang lúc ta tính toán, nên tiếp tục ăn vạ như thế nào, trợ giúp phái Thanh Thương, hội trường bốn phía chợt ô vân tế nhật (mây đen che mất mặt trời), chợt nổi lên một cơn gió lạnh.

Tất cả tới quá đột ngột, bão cát xen lẫn đá bay, còn kèm theo tiếng chuông linh hoạt kì ảo, từ xa đến gần, hết sức quỷ dị. Không lâu về sau, một âm thanh dị chợt bất nam bất nữ vang lên ở trên trời.

"Thiên Ma Thánh cung, nhất thống võ lâm, ma tinh hiện thế, duy ngã độc tôn!" (ta là nhất trên thế giới này)

Người đến không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Vạn vạn không ngờ, đại hội võ lâm đang tốt đẹp lại có mấy quái nhân đến quấy rối, càng làm cho người ta không ngờ chính là, khi khách không mời mà đến bay tới đài luận võ, ta lại xui xẻo đứng ở giữa đài. Chỉ thấy trên bầu trời có mấy bóng đen, giống như chim ưng nhào tới phía ta, lòng ta thất kinh, lập tức ngồi xổm xuống ôm lấy đầu, gần như là đồng thời, một bóng người cao lớn đứng chắn trước mặt ta, là Công Tôn Liệt.

Ta đứng ở sau lưng hắn ta, len lén ngẩng đầu nhìn, hắn ta đưa lưng về phía ta, tuy không nhìn thấy nét mặt của hắn ta, nhưng sống lưng cứng đờ, mu bàn tay nắm chặt võ đao đến nổi hết gân xanh của hắn, ám chỉ một sự thật tàn khốc —— cho dù là cao thủ như Công Tôn Liệt, cũng cực kỳ cảnh giác với mấy cái người đột nhiên đến này.

Thật ra thì, người khấn trương đâu chỉ riêng mình hắn? Hầu như tất cả mọi người, bao gồm bọn Hoắc Đạt ở dưới đài, mỗi người đều nhìn chăm chăm lên đài, lộ ra vẻ mặt kinh khủng, ta chưa từng gặp qua nhiều người như vậy lộ ra vẻ mặt giống nhau.

Tất cả đều như biểu thị một cuộc ác chiến sắp bắt đầu.

Trong lòng ta cũng âm thầm khấn trương, nhưng bởi vì Công Tôn Liệt che chắn, khiến ta không khỏi có một loại cảm giác an toàn, ta đứng lên, tự động trốn sau lưng Công Tôn Liệt, ló đầu ra quan sát. Chỉ thấy bốn bóng đen này đã bay đến trên đài, đối diện Công Tôn Liệt, xếp thành một hàng, ăn mặc hết sức quỷ dị.

Nam nhân bên trái chừng 27, 28 tuổi, mặc trường sam màu xanh lam, tóc xanh áo choàng, cầm trong tay một cây quạt, trên quạt vẽ một đóa Mẫu Đơn màu xanh lam, mắt vừa nhỏ vừa dài, hết sức đẹp đẽ.

Bên cạnh nam tử áo xanh lam là một lão bá 40, 50 tuổi, lão bá này ăn mặc cực kì khoa trương, cả người đều là màu đỏ, ngay cả mặt cũng như Quan công, đôi mắt bò nhìn chăm chăm, trong tay cầm Song Dao, diện mạo dữ tợn.

Bên phải lão bá áo đỏ là một nam tử cao gầy mặc áo vàng, tướng mạo bình thường, ăn mặc cũng không có gì kỳ lạ, duy chỉ có hai cây chùy trong tay, cũng so với đầu hán đã to hơn một vòng, ta rất hoài nghi rốt cuộc hán có thể sử dụng hai cây chùy này không.

Về phần người đứng ngoài cùng bên phải, là một cô gái, nói đúng hơn là một thiếu nữ ăn mặc diêm dúa lẳng lơ, nàng mặc quần áo một màu trắng, trên tay cầm một cái ô màu trắng dài kì dị, nụ cười cực kỳ quý dị.

Tóm lại, dù diện mạo ăn mặc khác xa, bốn người này đều tản ra một phong cách, đơn giản mà nói chính là bốn chữ —— không phải người tốt!

Lúc bốn người đứng lại, Công Tôn Liệt càng nắm chặt đao trong tay hơn, sẵn sàng chuẩn bị ra khỏi vò. Mà anh hùng hào kiệt dưới đài cũng đã cảm chắc binh khí, sát khí tràn ngập khắp nơi.

Lúc hết sức căng thẳng này, nam tử mặc áo lam trong bốn quái nhân chợt phát ra một trận cười điên cuồng, tiếng cười kia thật khó nghe, vừa giống như nam nhân vừa giống như nữ nhân, nói không ra là khóc hay cười, ta nghe đến nổi hết da gà. Mãi mới chờ đến lúc hán cười xong, lắc lắc quạt giấy trong tay, tiếp tục dùng giọng chói tai này nói: "Thì ra là, cái gọi là đạo đãi khách của danh môn chính phái chính là như vậy? Không trách được cho đến bây giờ vẫn phải dựa vào đánh đánh giết giết mới có thể chọn lựa Vô Lâm Minh Chủ."

"Yêu nghiệt to gan, lại dám khẩu xuất cuồng ngôn! Bọn ngươi là người phương nào, mau hãy xưng tên ra?" Dưới đài bỗng dựng nhảy ra một đạo nhân áo xanh, lớn tiếng chất vấn.

Nam tử áo lam yêu mị cười một tiếng, dùng lan hoa chỉ nói: "Ồ! Đây không phải là Vũ Liên đạo trưởng phái Võ Đương sao? Bộ dáng cũng rất tuấn tú! Làm sao tính khí lại xấu như vậy chứ?" Định lực của Vũ Liên đạo trưởng cũng coi như tốt, bị trêu đùa như thế mà vẫn có thể mặt không đổi sắc, ta đã muốn ói.

Hán ta con mẹ nó không phải người, rõ ràng là yêu quái biết nói tiếng người!

"Phong hộ pháp, ít nói nhảm cùng những người này, chúng ta là thay Cung chủ tới làm việc!" Đại hán mặt đỏ ở bên cạnh đi ra, cao giọng nói: "Lần này chúng ta là thay mặt Thiên Ma Cung tới rút thẻ, người không liên quan không cần cản trở, nếu không cẩn thận thứ trong tay của ta nóng này!" Dứt lời, lão ta giờ song đao trong tay lên.

"Thiên Ma Cung?" Dưới đài nghe vậy, nhất thời một mảnh xôn xao, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi và vẻ mặt vạn phần hoảng sợ, tựa như thấy quỷ.

Lúc này, Công Tôn Liệt đứng ở phía trước ta, vẫn một lời không thốt ra rốt cuộc cũng lên tiếng: "Hai mươi năm trước, Thiên Ma Cung Cung chủ Ma Tinh bại dưới đao phụ thân của ta Công Tôn Nhất Hạ, đến nay, danh hiệu của Thiên Ma Cung trên võ lâm đã giảm đến không để lại dấu vết, bốn vị tại sao nói mình là người của Thiên Ma Cung?"

"Lão tử nói phải là phải, chẳng lẽ còn phải viết ba chữ Thiên Ma Cung trên mặt mới có thể chứng minh sao!" Đại hán mặt đỏ tính tình nóng nảy, một bộ muốn xông lên đánh nhau, ta bắt đầu suy nghĩ có nên xuống đài lại nói trước hay không.

Cũng may lúc này người cao gầy áo vàng lên tiếng, nói: "Xưa nay nghe danh thiếu trang chủ Công Tôn Liệt của Ngự Phong sơn trang anh hùng xuất thiếu niên, hôm nay nhìn thấy quả nhiên có mấy phần phong thái. Bốn người chúng ta là Tứ Đại Hộ Pháp Phong, Hỏa, Lôi, Điện của Thiên Ma Cung, lần này tới quý trang cũng chỉ là muốn thay mặt Thiên Ma Cung tham gia đại hội võ lâm lần này, cạnh tranh công bằng cùng các vị đang cướp lấy danh hiệu Vô Lâm Minh Chủ. Ngày đó chương môn các phái quyết định cử hành đại hội võ lâm ở Ngự Phong sơn trang, cũng không có quy định người nào không thể tham gia, hôm nay chúng ta cố ý đến rút thăm, đó là tôn trọng quy tắc của các vị. Nếu như vị nào muốn ngăn trở, đó chính là các ngươi bắt nạt trước, chớ trách Thiên Ma Cung ta bất nghĩa!"

"Yêu nhân khốn kiếp! Dù các ngươi là Thiên Ma Cung, đại hội của bạch đạo chúng ta, khi nào thì đến lượt các ngươi tới nhúng tay?" Dưới đài có người nói chen vào.

"Đúng vậy? Khi nào đến lượt đến các ngươi tới nhúng tay!" Nhất thời, dưới đài một mảnh xôn xao, tiếng kháng nghị bên tai không dứt.

"Ha ha ha a."

Trong lúc hỗn loạn, chợt vang lên một chuỗi tiếng cười như chuông bạc, men theo âm thanh, ta nhìn thấy nữ tử áo trắng từ đầu đến cuối vẫn không nói một lời trong bốn hộ pháp, thực là nụ cười không giải thích được, trong tiếng cười quý dị giấu giếm sát khí.

Quả nhiên, không lâu sau, dưới đài liền có người hét rầm lên: "Có rắn!" Chẳng biết lúc nào, dưới đài lại xuất hiện một đồng rắn, tất cả đều lặng yên không tiếng động nằm ở trên vai người, thè lưỡi, phóng tầm mắt nhìn ước chừng có vài chục con.

Thế này ít nhất cũng phải ngâm được mười mấy vò rượu rắn đó! Ta quên khăn trương, không nhịn được nhiệt huyết sôi trào.

"Các vị anh hùng chớ sợ, những thứ này chỉ là sủng vật tiểu nữ nuôi thôi, chỉ cần ta không hạ lệnh, thì bọn chúng sẽ không tấn công người. Nhưng là, nếu như có người nào muốn ngăn cản Thiên Ma Cung chúng ta tham gia đại hội võ lâm, tiểu nữ tâm tình không tốt, không cẩn thận nói sai cái gì, các vị Chương môn võ công cao cường tất nhiên không quan tâm mấy con rắn của tiểu nữ, chỉ sợ đệ tử các môn phái không cẩn thận, vậy chớ có trách ta"

Nàng nói xong lại nở nụ cười, tiếng cười ngọt ngào, giống như tiếng trời, nhưng người ở dưới đài lại trầm mặc tập thể.

"Công Tôn thiếu hiệp, không biết người tính thế nào?" Lôi hộ pháp áo vàng hỏi.

Ta lo lắng nhìn về phía Công Tôn Liệt, không biết hắn ta sẽ trả lời như thế nào.

"Đại hội võ lâm lần này quả thật không có nói rõ những môn phái nào không được tham gia, nếu như Thiên Ma Cung nhất định muốn tham gia, tại hạ cũng không tiện nói gì, các vị mời rút thăm đi!" Hắn ta bình tĩnh trả lời, trong mắt không nhìn ra được chút cảm xúc. nào

"Tốt! Vậy tại hạ không khách khí!" Lôi hộ pháp chợt bay, dùng chùy trong tay nhẹ nhàng gõ một búa trên mặt cốc gỗ, cái cốc gỗ rơi xuống, một quả cầu gỗ lăn ra ngoài.

"Trận thứ năm—— số 9 Thiên Ma Cung đấu với số 10 Lưu Vân phái!"

Nhìn phái Lưu Vân dưới đài, mặt xám như tro tàn.

Ta vui mừng một hồi, rốt cuộc có một phái so với phái Thanh Thương còn xui xẻo hơn rồi, ha ha.

Đại hội tuyên thệ vội vã kết thúc sau khi Thiên Ma Cung thỉnh linh xuất hiện, ta theo bọn Hoắc Đạt trở về biệt viện, cùng nhau đi về, không ai nói một lời, thái độ tựa như cùng ăn thuốc tiêu chảy.

Ta nhìn không được hỏi: "Hôm nay các người thế này là sao? Thật ra thì ta rút cũng không quá kém chứ? Ít nhất đầu cùng phái Võ Đang dù sao cũng tốt hơn Thiên Ma Cung chứ?"

"Chương môn!" Hoắc Đạt cắt đứt ta, "Chương môn có điều không biết, chúng ta lo lắng chính là Thiên Ma Cung đó!"

"Thiên Ma Cung thì sao?" Ta hỏi: "Mấy người này ăn mặc dù có cổ quái một chút, nhưng là cũng không có gì không ổn nha? Không phải nói ai cũng có thể tham gia đại hội võ lâm sao?"

"Suyt ——" Hoắc Đạt lập tức ra dấu chớ có lên tiếng, nhỏ giọng nói, "Chương môn không nên nhắc đến Thiên Ma Cung, ngộ nhỡ bị mấy bạch đạo nhân sĩ nghe được, còn tưởng rằng chúng ta có cấu kết với hắc đạo!"

Ta le lưỡi một cái, cũng học ông ấy nhỏ giọng hỏi: "Các người cứ nói bạch đạo hắc đạo, là có ý gì nha?"

"Bạch đạo chính là những danh môn chánh phái chúng ta, mà hắc đạo chính là những thứ tà môn ma đạo ngài vừa thấy kia, từ xưa chính tà không chung đường, chiến tranh giữa bạch đạo và hắc đạo cho tới bây giờ cũng không có dừng lại."

Ta nói: "Bạch đạo và hắc đạo khác nhau ở chỗ nào sao?"

"Đương nhiên là có khác nhau!" Hoắc Đạt nói, "Bạch đạo đại biểu chính nghĩa, hắc đạo đại biểu tà ác, là có bản chất khác biệt đấy."

"Ý của người là nói, hắc đạo giết người phóng hỏa?" Ta hỏi.

"Đúng vậy!" Hoắc Đạt gật đầu một cái, "Hắc đạo giết hại bạch đạo nhân sĩ chúng ta, nên thay trời hành đạo, giết sạch yêu nghiệt hắc đạo."

Ông ấy vừa nói xong, ta lại càng kỳ quái, hắc đạo giết bạch đạo, cho nên bạch đạo cũng muốn giết hắc đạo, như vậy giết tới giết lui còn không đều là giết người sao? Vì sao bạch đạo chính là thay trời hành đạo, hắc đạo là giết hại người vô tội đây?

Ta nói ý tưởng này cho Hoắc Đạt, Hoắc Đạt vừa nghe, mặt liền trắng.

"Chương môn, chuyện này. Lòi như thế ngài ngàn vạn lần không thể nói ra! Từ xưa bạch đạo chính là bạch đạo, hắc đạo chính là hắc đạo, chính tà không thể cùng tồn tại, hắc đạo chính là đáng chết."

Lời này của ông ấy không phải là nói cũng vô ích sao! Khi dễ ta không hiểu, nghĩ lừa gạt ta phải không! Làm một người hiếu học, ta không thể cứ dễ như vậy, ta cảm thấy phải đi hỏi Công Tôn Liệt. Ta nghĩ, hắn ta là Thiếu chủ của Ngự Phong sơn trang, vừa là Võ Lâm Minh Chủ tương lai, trả lời chút vấn đề nhỏ này nhất định không thành vấn đề.

Bóng đêm hơi lạnh, phần lớn mọi người trong Ngự Phong sơn trang đã ngủ, chỉ có phòng của Công Tôn Liệt vẫn còn ánh nến mờ mờ.

Ta chạy chậm chậm qua gỗ cửa, không nghĩ đến tay vừa chạm vào cửa, cửa phòng đang khép đã tự động mở ra, ánh nến bên trong phòng vẫn như cũ, nhìn giống như không ai.

"Có ai không?" Ta đẩy cửa ra, thò đầu vào.

Không ai trả lời.

"Nếu không có ai trả lời, ta tiến vào nha." Ta vừa nói vừa đẩy cửa đi vào, tò mò quan sát chung quanh.

Căn phòng này ngày đầu tiên ta đến Ngũ Phong sơn trang đã ở qua, lúc này với lúc đó cũng không có gì khác biệt, vô đao kỳ quái trên tường vẫn an tĩnh treo như cũ, trong căn phòng mờ tối tản ra một cỗ hơi thở trang nghiêm, hấp dẫn ta sâu đậm.

Đã sớm muốn hỏi rồi, tại sao có người sẽ treo vô đao trên tường, chẳng lẽ vô đao còn có giá trị hơn so với đao? Không được, ta phải sờ một cái mới được, ta lấy cái ghế kê lên, nhón chân lên muốn sờ vô đao trên tường.

"Người ở đây làm gì?" Bất thành linh, sau lưng truyền đến tiếng chất vấn của Công Tôn Liệt.

Ta đang giẫm ở trên ghế sợ hết hồn, kêu một tiếng sợ hãi, thẳng tắp té xuống.

Cái mông phải té thâm rồi, ta chấp nhận nhắm mắt lại, lại phát hiện thân thể nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung, vừa mở mắt mới phát hiện ra mình lại được Công Tôn Liệt vững vàng đỡ lấy.

Trường hợp anh hùng cứu mỹ nhân như thế, vốn nên tuyệt vời, nhưng bởi vì nét mặt Công Tôn Liệt phá hư, đáng vẻ đỡ một mỹ nữ kia của hắn, rõ ràng chính là tiếp được một nắm phân!

Ta rất tức giận, kêu lên: "Mau buông ta xuống!"

Hắn ta thật đúng là nghe lời, không nói hai lời ném ta lên giường, sau một hồi trời đất quay cuồng, ta sử dụng cả tay và chân bò xuống từ trên giường, trong lòng tự an ủi mình, dù sao bị ném lên giường cũng hơn bị ném trên mặt đất, đúng không?

"Người đến đây làm cái gì?" Công Tôn Liệt chất vấn ta.

"Ta. Ta tới." Ôi, tức quá, quên mất rốt cuộc ta tới làm gì rồi.

Hắn ta trợn mắt nhìn ta một cái, ra lệnh, "Về ngủ."

"Không ngủ được." Ta nói.

Sắc mặt của Công Tôn Liệt rõ ràng trầm xuống không ít, nói với ta: "Nửa đêm canh ba, còn ra thể thống gì!"

Ta cũng không đi, ta nói: "Không phải người cũng tới khuya còn không ngủ sao, hôm nay ta ngủ ở đây, cũng không phải là chưa từng ngủ."

"Người không đi, ta đi." Hắn ta xanh mặt, xoay người muốn rời đi.

Ta vội vàng chạy tới, túm chặt hắn ta lại: "Ê, người đừng đi, ta còn có chuyện!"

"Rốt cuộc người tìm ta có chuyện gì?" Hắn ta rõ ràng là không kiên nhẫn, mắt cũng không nhìn ta một cái, đầu vẫn ngoảnh qua một bên.

"Là như vậy, ta có vấn đề muốn hỏi người." Cuối cùng ta cũng nhớ ra mục đích tới chỗ này, hỏi rõ ràng về vấn đề hai đạo hắc bạch.

Không nghĩ đến, ta vừa hỏi xong, Công Tôn Liệt liền trầm mặc.

"Làm sao người không trả lời ta? Rốt cuộc vì sao hắc đạo giết người chính là sai, bạch đạo giết người lại là đúng?"

Hắn ta trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thần sắc phức tạp trả lời ta: "Trừ ma vệ đạo là thiên lý, không có lý do gì."

"Thật ra thì nếu như bạch đạo không giết hắc đạo, hắc đạo cũng sẽ không tới giết bạch đạo!"

Rốt cuộc Công Tôn Liệt mất hứng: "Đã nói đáng chết chính là đáng chết, hỏi nhiều như vậy để làm gì? Còn không đi ngủ!"

Ta: "."

Haiz, thì ra là vấn đề này thật khó trả lời như vậy, xem ra là ta trách lầm Hoắc Đạt rồi, ta vẫn nên ngoan ngoãn đi ngủ đi, sau khi làm một cái mặt quỷ với Công Tôn Liệt, ta không cam tâm rời phòng của hắn ta.

Có thể là do bị dọa sợ lúc đại hội tuyên thệ buổi sáng, từ trước đến giờ chất lượng giấc ngủ ta rất tốt, mà hôm nay ngủ không quá an ổn, cả đêm lăn qua lộn lại, cảm giác dường như sẽ xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, lúc trời gần sáng, dự cảm thành sự thật.

Khi bầu trời lộ ra sắc trắng, hai đệ tử phái Thanh Thương—— Thanh Vân và Xích Hà vội vã tới gõ cửa phòng ta.

"Việc lớn không tốt rồi, Chương môn! Đại Sư Huỳnh té xiù!"

Tác giả có lời muốn nói: cho nên Sở Tiểu Bắc vĩ đại của chúng ta đồng phải lên đài tỷ võ, tưởng tượng còn có chút kích động nho nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Ta thật sự không hiểu, Hoắc Đạt to béo đầu bò như thế, thế mà ngắt xiù lúc luyện kiếm sáng sớm hôm nay, ngắt đến nỗi ngay cả kiếm cũng cảm không nổi.

Ông ấy hôn mê thì tốt rồi, khỏi vướng víu gì. Chỉ có ta thảm thôi, bởi vì ông ấy choáng váng, lát nữa phái Thanh Thương sẽ không có người đi tham gia luận võ, cho nên sau khi mọi người nhất trí thảo luận, do chương môn phái Thanh Thương —— cũng chính là ta, thay thế Hoắc Đạt đi tham gia tỷ võ.

Trải qua kháng nghị lập đi lập lại không có hiệu quả, ta cứ vậy bị đẩy vào danh sách tỷ võ trận thứ ba, đánh nhau với ta là Đại Đệ Từ phái Võ Đang —— Vũ Liên đạo trưởng.

Ngày hôm qua ở đại hội tuyên thệ, ta đã biết tính khí nóng nảy của Vũ Liên đạo trưởng, người này nói tới nói lui liền khí thế hung hăng, nếu là đánh nhau thì còn đến mức nào? Sau khi suy tư và suy tính kỹ càng, ta quyết định, vì cái mạng nhỏ của ta, cùng với danh dự của phái Thanh Thương, ta chỉ có thể làm chuyện có lỗi với phái Võ Đang.

Kết quả là, sau khi trận đầu tỷ võ bắt đầu, ta thừa dịp sự chú ý của mọi người đều đặt ở cuộc tranh tài, lén lén lút lút âm thầm vào phòng bếp, hạ một chút xiù tả thiên tả* trong nước trà của phái Võ Đang.

*(một loại thuốc tả, ai không nhớ xem lại mấy chương đầu, ta cũng chẳng nhớ chương nào @@- Se)

Ta thề, ta thật sự chỉ cho một chút xiù, nhưng không ngờ hiệu quả của tả thiên tả thật sự là quá tốt rồi, đợi đến trận thứ ba, từng đệ tử phái Võ Đang đều mặt xanh như dưa xanh, liều mạng chạy về phía nhà vệ sinh. Trừ Vũ Liên đạo trưởng! Thế mà hắn có thể mặt không biến sắc tìm kiếm kiếm lên đài, còn kéo dài khoảng cách, chuẩn bị đánh nhau một trận thật lớn với ta.

Lần này đến phiên ta buồn bực, vì sao đệ tử khác phái Võ Đang đều đã như vậy, Vũ Liên đạo trưởng này còn như không có việc gì? Rõ ràng ta có liếc trộm thấy hắn có uống trà!

Lần đầu tiên trong đời ta cảm kiếm cùng một người bình thường đứng ở trên lôi đài, trong lòng luống cuống. Nhìn lại dưới đài, đệ tử phái Thanh Thương đều phát cờ hò reo cổ vũ ta, cái gì mà Thanh Thương thứ nhất, Chương môn vô địch ..., nghe đến lòng ta cũng rét lạnh.

Đến tốt cùng là tên khốn kiếp nào nghĩ ra khẩu hiệu này? Trừ bắt rắn ra, ta cũng chỉ có công phu hạ thuốc tiêu chảy có thể vô địch.

Ta khổ sở làm ra ánh mắt xin giúp đỡ về phía Công Tôn Liệt, không ngờ đầu hắn nghiêng một cái, làm bộ không nhìn thấy! Nhìn lại Lạc Văn Thu ngồi ở bên cạnh ăn, vẻ mặt hả hê, khỏi phải nói có bao nhiêu cao hứng!

Tất cả các người đều là khốn kiếp! Không có lương tâm!

Ta chán nản thu hồi ánh mắt, nhìn Vũ Liên đạo trưởng trước mặt, nhìn thấy hắn đã vận sức chờ phát động rồi, trừng trừng mắt, cả khuôn mặt đỏ bừng, một bộ muốn đánh nhau chết sống với ta. Không phải đánh hình nhân, có cần dùng tới bộ dạng muốn đánh nhau chết sống không? Cùng lắm thì ta đầu hàng là được! .

Vì vậy, khi Vũ Liên đạo trưởng giờ kiếm xông tới thì ta vội vàng nhắm mắt lại, chuẩn bị giờ kiếm đầu hàng. Không ngờ, kiếm còn chưa có giờ lên, liền nghe bên tai "bịch" một tiếng, chòr ta mở mắt ra, trước mắt chỉ còn lại một thanh kiếm nằm hìu quạnh trên mặt đất.

Ồ! Đạo trưởng đâu?

Ta đưa mắt nhìn lại, ở trên đường dẫn đến nhà vệ sinh, một bóng người chạy như điên.

Ai! Vũ Liên đạo trưởng đáng thương, nhìn đến nước này mới đi nhà xí, cũng coi như hảo hán rồi!

Bởi vì Vũ Liên đạo trưởng làm trận bỏ cuộc, coi như tự động bỏ cuộc, vì vậy phái Thanh Thương chúng ta thắng cuộc tranh tài này.

Khi trọng tài tuyên bố tin tức này, các tiểu từ phái Thanh Thương mới vừa rồi còn ở dưới đài phát cờ hò reo chột im re, sau một hồi lâu trầm mặc, Hoắc Đạt mới vừa rồi còn hôn mê lại nhảy lên, quỳ trên mặt đất ngửa mặt lên trời gầm rú: "Su phụ! Người ở trên trời có linh thiêng có thể nhắm mắt! ! !"

Mẹ nó! Thì ra người này là giả bộ bất tỉnh!

Không ngờ đường đường Sở Tiểu Bắc ta, lại bị các đệ tử khốn kiếp phái Thanh Thương lừa gạt tập thể, điều này làm cho phần nộ của ta đạt tới cực

điểm. Vì vậy, lúc ăn trưa thì ta bỏ hết cả thiên tả còn dư sau khi cho vào nước trà phái Võ Đang vào trong thức ăn của đám lương gạt kia. Sau đó, ta lấy cố bị lừa gạt, tâm tình không tốt, tìm Sơ Tuyết nói chuyện phiếm.

Chờ ta trở lại đám hỗn tiểu tử phái Thanh Thương đều gục xuống, từng người đều về mặt khổ sở rên rĩ.

Hừ! Ai bảo các ngươi gạt ta? Người khi dễ Sở Tiểu Bắc ta, ta liền khi dễ bọn họ đến chết!

Chỉ tiếc ta ngàn tính vạn tính, còn sai lầm rồi một chút, lúc ta dương dương hã hê với kiệt tác của mình, Hoắc Đạt sắc mặt vàng giấy giụa đứng dậy từ dưới đất, sau đó vỗ bả vai của ta nói: "Chương môn, may ngươi chưa ăn cơm, bằng không trận đấu ngày mai, phái Thanh Thương chúng ta sẽ không có người."

Ừng ừng ——

Chỉ cảm thấy một hồi sấm chớp bỏ lên đầu ta, ta liền tuyệt vọng.

Mẹ nha! Ta thế nào không ngờ, ngày mai còn phải tranh tài!

Bởi vì ta sai lầm, ngày tranh tài thứ hai không thể không do ta đại biểu phái Thanh Thương ra chiến, điều này làm cho tâm tình của ta xuống thấp khác thường. Vừa lúc đó, đệ tử phái Võ Đang đi nhà xí cả ngày chọt tìm tới cửa.

"Chương môn Phái Thanh Thương ở đâu? Đi ra cho ta!" Đệ tử dẫn đầu phái Võ Đang hô to một tiếng.

Mọi người ríu rít lấy cố đi nhà xí, để một mình ta đứng ở trong sân.

Thật là một đám đầu to! Ta âm thầm chửi rủa, sau đó trong nháy mắt bày ra một nụ cười hết sức vui vẻ: "Xin hỏi các vị đạo trưởng, tìm tiểu nữ có việc gì?"

"Hừ!" Người nọ hừ lạnh một tiếng, "Chúng ta tới tìm ngươi tính sổ!"

Tính sổ? Ta lấy làm kinh hãi, chẳng lẽ bọn họ biết thuốc tiêu chảy là ta bỏ?

Ta nói: "Có phải các người hiểu lầm cái gì hay không?"

Một đệ tử Võ Đang vọt ra: "Có cái gì hiểu lầm? Là tận mắt ta nhìn thấy ngươi tẩy máy tay chân trong nước trà chúng ta uống đấy! Ngươi vì thắng, có thể dùng thủ đoạn hạ đẳng, hại phái Võ Đang chúng ta hôm nay mất hết mặt mũi, món nợ này chúng ta nhất định phải tính toán rõ ràng!"

Lòng của ta hơi hồi hộp một chút, chuyện xấu làm không sạch sẽ, bị người ta bắt được cái đuôi.

Với tình huống này, ta cũng không thể làm gì khác hơn là thà chết không nhận, ta nói: "Ta không có làm, không phải là ta làm!"

Lúc này, trong đám đệ tử Võ Đang xông ra một người, ta vừa nhìn, chính là Vũ Liên đạo trưởng ban ngày trên lôi đài gấp đến độ kiếm cũng mất.

"Là tự ngươi muốn đi nhà xí mới làm mất kiếm, mắc mớ gì tới ta? Ngươi cũng đừng kích động nha!" Ta cố gắng ổn định tâm tình của hấn ta.

Chưa từng nghĩ lời của ta vừa dứt, sắc mặt hấn đỏ bừng, cực kỳ tức giận: "Yêu nữ to gan, chớ có ngụy biện, xem kiếm!" Sau đó, thanh kiếm trong tay hấn ta liền bỏ xuống.

"Dừng tay!"

Hét to một tiếng, một cây đao chắn trước mặt của ta, ánh đao se lạnh, làm cho lòng người sinh ra sợ hãi.

"Tiểu Liệt!" Ta hưng phấn kêu lên, xông tới ôm chặt lấy hấn.

Người Công Tôn Liệt cứng đờ, nhưng không có đẩy ra ta.

"Các vị đạo trưởng, các ngươi nói Thanh Thương phát độc, có chứng cứ không?"

Tiểu Đạo Sĩ vừa rồi lao ra: "Là ta tận mắt nhìn thấy, còn cần chứng cứ gì?"

"Không biết tiểu sư phụ là ở khi nào, chỗ nào, nhìn thấy hạ độc, có thể có thấy rõ ràng mặt của người hạ độc không?"

"Ta thấy tại hậu viện lúc diễn ra cuộc so tài thứ nhất, lúc ấy ta đang đi lấy kiếm cho sư huynh, liền nhìn thấy một người ăn mặc giống yêu nữ này quý quý dật dật từ phòng bếp ra ngoài, sau đó tất cả mọi người chúng ta không giải thích được trúng độc, không phải nàng thì là ai?"

"Vậy ý của ngươi là, ngươi cũng không thấy tướng mạo người hạ độc, thậm chí ngay cả người kia rút cuộc có hạ độc không cũng không thấy được?"

"Chuyện này." Tiểu Đạo Sĩ lập tức bị hỏi đến, chột dạ nói, "Chuyện này. Chuyện như vậy còn cần thấy sao? Nghĩ. Suy nghĩ một chút đã biết."

"Im miệng!" Công Tôn Liệt vốn tâm bình khí hòa, chợt mặt liền biến sắc, lạnh lùng nói: "Đến tướng mạo người hạ độc người cũng không thấy rõ, làm sao có thể nói Thanh Thương phát độc? Hành vi vu oan giá họa, đổ tội cho người vô tội, là hành vi danh môn chính phái như Võ Đang nên làm sao?"

Bỗng dung, tất cả đệ tử Võ Đang mới vừa rồi còn khí thế hung hăng đều trầm mặt. Ngay cả ta người bỏ thuốc đều nghe ngây người, hoài nghi chuyện hạ thuốc tiêu chảy này thật ra là chính là ta nằm mơ, căn bản không có chuyện này.

Sau một hồi trầm mặt, một đạo trưởng tương đối lớn tuổi đi ra từ trong đám người, ôm quyền nói với chúng ta: "Thiếu Trang Chủ nói rất có lý, chuyện này đúng là bị phái lỗ mãng (bị ngu, hèn- lời khiếm tốn tự gọi mình), kính xin Thiếu Trang Chủ và Sở chương môn đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân, xin đừng trách!" Dứt lời, nói với những đạo sĩ sau lưng: "Chúng ta đi."

Sau đó, những đạo sĩ mới vừa rồi còn hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ đó thể mà lại từng cái một ngoan ngoãn đi.

Nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, ta cả kinh miệng cũng không khép được. Công Tôn Liệt không hổ là Võ Lâm Minh Chủ kế tiếp, khí thế kia, tư thế oai hùng kia, nếu không phải là bởi vì hắn thích nam nhân, ta quả thật muốn luân hãm!

Nhưng đáng tiếc, đáng tiếc.

Đang lúc ta hồi tiếc thở dài, một âm thanh vang lên bên tai ta: "Người ôm đủ chưa?"

Ta đây mới ý thức, ta còn ôm người ta, vội vàng buông tay ra, le lưỡi với Công Tôn Liệt, sau đó vỗ bờ vai của hắn ta: "Huynh đệ tốt! Ta biết ngay người đáng tin nhất! So với lũ khốn kiếp chạy trốn còn nhanh hơn thỏ kia, thật sự là một trời một vực!" Ta nói xong, trừng mắt liếc Thanh Sơn mới trở về từ nhà xí, cậu ta ngay lập tức ta lăn một vòng chuồn mất.

Nhưng nét mặt Công Tôn Liệt cũng không có hòa hoãn, mặt hắn lạnh băng, hất ta ra tay: "Thành thật mà nói, người kia đến cùng phải người hay không?"

"Ta. . . ." Ta nhìn hắn ta không phân đối, cảm giác ánh mắt này có thể xuyên thủng tất cả, dù là lời nói dối của ta. Vì vậy ta thẳng thắn hạ quyết tâm, gật đầu với hắn ta.

Chính là ta làm, thì sao?

"Người!" Cậu ta giận đến làm bộ muốn đánh ta.

"A!" Ta vội vàng ôm đầu gối xôm xuống, vừa ôm đầu vừa kêu, "Người đã biết là ta rồi, sao còn giúp ta? Giúp ta lại muốn trách ta, người rảnh quá à. . . ." Ta bô bô nói một tràng, quyền kia đầu lại chậm chạp không thấy đâu, vì vậy ta len lén mở mắt ra, liếc mắt nhìn, trước mắt không có nửa bóng người, Công Tôn Liệt thể mà lại đi.

Lần này, ta lại nghĩ không thông rồi, ta nói Công Tôn Thiếu Trang Chủ vĩ đại, rốt cuộc người đang suy nghĩ gì? Tại sao ta thế nào cũng đoán không ra người?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Ngày thứ hai tranh tài, do mười hai môn phái thắng hôm trước tiếp tục tỷ võ, vận khí ta tốt, không rút phải Thiên Ma Cung hôm qua đánh cho đại biểu Lưu Vân Môn gần chết, mà là rút được Phong Hòa Môn thực lực tương đối kém.

Trải qua sự kiện ngày hôm qua của phái Võ Đang, là vạn vạn không dám dùng thuốc tiêu chảy, nhưng là không có thuốc tiêu chảy làm sao ta có thể thắng đây? Lúc này thật là không có biện pháp, suy đi nghĩ lại, ta không thể làm gì khác hơn là đi tìm Công Tôn Liệt giúp một tay.

Mà hắn không giúp ta, chỉ là lạnh nhạt nói: "Tự mình bày ra cục diện rồi rắc thì mình dọn dẹp." Nói xong, đi, vung ống tay áo, hoàn toàn không để sống chết của ta ở trong mắt.

Buồn cười! Ta đây liều sống liều chết làm cái chức chương môn rách nát này, ban đầu còn không phải là vì cứu người sao? Người Công Tôn Liệt thật không có lương tâm, còn không bằng Kim Nguyên Bảo! Ai, lúc này Kim Nguyên Bảo ở đây thì thật là tốt, ta chỉ cần nói muốn hôn cậu ta, chuyện lớn đến đâu cậu ta đều chịu làm cho ta.

Phu Tử đã từng nói: "Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách."

Mất thấy sẽ phải đối chiến với Phong Hòa Môn, ta chuẩn bị bàn chân bôi dầu —— chuồn, đáng tiếc mới vừa có động tác, liền bị bọn Hoắc Đạt phát hiện, một nhóm người tổng ta lên sân đấu võ, đẩy dây kéo kéo, đẩy ta lên võ đài.

"Tại hạ môn chủ Phong Hòa Môn, Thượng Quan Phích Lịch, xin chỉ giáo!" Trên đài, môn chủ Phong Hòa Môn đã sớm sẵn sàng, chỉ thấy mũi chân hần nhún một cái, bay, đợi lúc hần rơi xuống, trong tay đã có thêm một cái thương dài. Thương này dài khoảng tám thước (1 thước ~40cm), vô cùng sắc bén, nhưng Thượng Quan Phích Lịch dùng như một cây, rất dễ dàng. Múa xong một bộ Phong Hòa Phích Lịch Thương, người dưới đài đều rối rít vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Kêu là cái gì? Cũng không phải là đang bán nghệ! Những cao thủ võ lâm này chỉ thích phô trương thanh thế, giống trống khua chiêng, ta khinh thường ở trong lòng.

Khinh bỉ thì khinh bỉ, nhưng tỷ võ cũng là tuyệt đối không thể! Ta quay đầu lại xin lỗi liếc nhìn đệ tử phái Thanh Thương cúi lòng đầy mong đợi dưới đài, hôm nay ta không có thuốc tiêu chảy bảo hộ rồi, các người khỏi phải mong đợi có kỳ tích xảy ra, vẫn là tận mắt nhìn Chương môn đầu hàng trước mặt người trong giang hồ đi, ai bảo các người kêu ta tới tỷ võ.

Ta ném kiếm, chuẩn bị đầu hàng.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, kiếm ta ném xuống đài cũng không chạm đất, mà là bị một người dưới đài tung người tiếp nhận, tiếp theo người nọ cầm kiếm nhảy lên đài, chắn trước mặt của ta.

Người này mặc y phục phái Thanh Thương, cầm kiếm mà đứng, nhìn thân hình hết sức quen thuộc, "Tại hạ là đệ tử phái Thanh Thương, nguyện thay chương môn đánh một trận với Thượng Quan môn chủ."

Âm thanh vô cùng quen thuộc vừa vang lên, thiếu chút nữa ta đã kêu thành tiếng.

Kim Nguyên Bảo! ! !

Giờ phút này trong lòng ta không biết là kích động hay là bình tĩnh, kích động là trời không tuyệt đường người, rốt cuộc Kim Nguyên Bảo cũng tới cứu ta! Bình tĩnh là, chẳng biết tại sao, vừa nghe đến âm thanh Kim Nguyên Bảo đã cảm thấy chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng không thành vấn đề rồi, tóm lại có cậu ta ở đây nhất định sẽ bảo vệ ta.

"Kim Nguyên Bảo!" Ta hưng phấn đi đến gần, nhỏ giọng gọi cậu ta.

Kim Nguyên Bảo không quay đầu lại, nhỏ giọng nói: "Người đi xuống trước, đợi lát nữa lại tính sổ với người."

Dứt lời, cậu ta phi người lên, rút ra kiếm trong tay.

Ta không biết tại sao Kim Nguyên Bảo lại đột nhiên xuất hiện, tại sao lại mặc y phục phái Thanh Thương, còn nữa, đao của cậu ta đâu? Từ nhỏ đến lớn cậu ta luôn luôn luyện đao, đột nhiên cầm kiếm đánh nhau với người khác, không biết có bị thiệt thòi hay không? Nghĩ như vậy, ta không khỏi lo lắng thay cho Kim Nguyên Bảo.

Sự thật chứng minh, lo lắng của ta hoàn toàn là dư thừa, biết tiểu tử Kim Nguyên Bảo này lợi hại, không ngờ lợi hại như vậy, không am hiểu dùng kiếm, lại chém gãy hết trường thương của Thượng Quan môn chủ.

Lại nói, Phong Hòa Môn này cũng thật là không có bản lĩnh, giả xông về phía trước ra về ta đây, còn tưởng rằng tùy tiện diễn mấy chiêu đẹp mắt là có thể hù chết người rồi, kết quả xui xẻo gặp phải Kim Nguyên Bảo, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nhận thua. Có thể thấy, người hào nhoáng bên ngoài trên giang hồ, vẫn là rất nhiều.

Chờ Thượng Quan Phích Lịch ừ ừ cúi đầu xuống võ đài, cuộc tỷ thí này cũng tính xong rồi, trọng tài tuyên bố phái Thanh Thương chiến thắng. Hoắc Đạt ngồi ở bên cạnh ta lại quý xuống, "Sự phụ, ngài trên trời có linh, phủ hộ Thanh Thương chúng ta lại thắng! Lại thắng!"

Thiệt là, chỉ biết cảm ơn sự phụ người, người thắng là người của ta! (thật người của chị sao =))) Se- diễn đàn lê quý đôn)

Lúc này, Hoắc Đạt đột nhiên đứng lên, nắm chặt tay của ta, kích động: "Chương môn! Ta biết ngay ngài chân nhân bất lộ tướng, len lén thu đệ tử lợi hại như vậy, ngài thật là phúc tinh của phái Thanh Thương chúng ta!"

Đệ tử? Thiệt thòi như vậy, Kim Nguyên Bảo mà nghe được, còn không học máu.

"Sở Tiểu Bắc." Giọng Kim Nguyên Bảo vang lên từ phía sau, sống lưng ta chợt lạnh, bỗng dưng nhớ tới câu nói mới vừa rồi ở trên võ đài Kim Nguyên Bảo nói với ta kia, trong lòng có chút sợ.

Ta tới Ngự Phong sơn trang cũng không thông báo cậu ta một tiếng, hiện tại lại để cậu ta tới cứu ta, nợ mới nợ cũ tính chung, lúc này cậu ta không rút gân lột da ta là không thể. Hào hán không chịu thiệt trước mặt, mỹ nữ dĩ nhiên là càng không thể thua thiệt, vì suy nghĩ cho an toàn tính mạng của mình, ta không nói hai lời, đẩy Hoắc Đạt ngăn ở phía trước ra, co cẳng chạy.

Chạy thật lâu, đến khi ta thở hổn hển, cũng không thấy Kim Nguyên Bảo đuổi theo, ta nghĩ chắc cuối cùng cũng tránh thoát một kiếp rồi chứ? Chợt nghe trên đầu truyền đến một câu nói: "Chạy đủ chưa?"

Trong lòng ta chợt lạnh, ngẩng đầu nhìn thấy Kim Nguyên Bảo đang đứng ở trên cành cây nhìn ta.

Ta nhất thời không có hơi sức, đặt mông ngồi dưới đất, thở hồng hộc tròn trắng mắt với cậu ta: "Người theo kịp sao không sớm nói với ta một tiếng, làm

hại ta chạy lâu như vậy, thật không có lương tâm!"

Kim Nguyên Bảo nhảy xuống từ trên cây, đưa tay kéo ta từ trên mặt đất lên, "Để cho ngươi chạy thêm chạy mới biết cái gì là mệt, tránh đi gây họa, cuối cùng vẫn là để cho ta tới thu thập cục diện rồi rắm thay ngươi."

Ta cười hí hí tiến lên, níu cánh tay Kim Nguyên Bảo làm nũng: "Nguyên Bảo ca, ta biết ngươi đối với ta tốt nhất!"

Ta ôm, cậu ta chột không nói, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Cột nhà ít thôi, nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Nói rất dài dòng." Ta vừa nhớ lại, vừa kể từ đầu tới đuôi chuyện Lạc Vân Thu cướp ta từ khách sạn, cho tới hôm nay gặp cậu ta ở trên võ đài. Dĩ nhiên, ta cũng có điều giấu giếm, nói ví dụ như chuyện ta và Tiểu Liệt suýt chút nữa thì thành thân, ta cũng không có nói với cậu ta. Nói thế nào Kim Nguyên Bảo cũng cuồng dại với Võ Lâm Minh Chủ, ta mà nói cho cậu ta biết ta thiếu chút nữa gả cho Tiểu Liệt, chẳng phải là cậu ta sẽ đau lòng chết?

Chờ ta thật vất vả kể xong, mặt của Kim Nguyên Bảo liền tối: "Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, bảo ngươi về sau không được đi bắt răn, ngươi cho rằng mỗi lần cũng có thể may mắn như vậy bắt được răn sao? Ngộ nhờ bị cắn làm thế nào? Đây chính là răn độc! Nếu ngươi xảy ra chuyện gì." Cậu ta nói đến đây, không nói tiếp nữa, môi mím lại rất chặt.

Tình cảnh này, không khỏi khiến ta nghĩ tới trận lũ lụt năm ấy, cậu ta cho là ta rơi xuống sông, tìm ta nguyên một ngày. Ta bỗng nhiên có chút cảm thấy đau lòng, thật ra thì Kim Nguyên Bảo chỉ là miệng cứng rắn một chút, tim của cậu ta còn mềm hơn đậu hũ ở quán rệu nhà ta.

Kim Nguyên Bảo, thật ra là người thật tốt.

Ý thức được mình sai lầm, ta cọ vào người cậu ta, kéo kéo tay áo của cậu ta, ăn nói khép nép: "Kim Nguyên Bảo, ngươi đừng tức giận, ta bảo đảm về sau không bắt răn nữa cũng không được sao?"

"."

"Nguyên Bảo ca."

"."

"Kim Nguyên Bảo, không cho ngươi giận ta nữa! Ta đều ăn nói khép nép thành ra như vậy rồi, ngươi còn muốn như thế nào? Cùng lắm thì." Ta tiến tới, bất ngờ hôn cậu ta một cái.

Hôn xong, ta nói: "Cùng lắm thì ta hôn ngươi một cái."

"Ngươi!" Kim Nguyên Bảo lập tức nhảy thật xa, đỏ mặt tròn mắt nhìn ta thật lâu, bộ dáng kia không được tự nhiên khỏi nói.

Cậu ta trừng mắt con ngươi buồn bực một lát, chột kéo cánh tay của ta, nói: "Đi, ta dẫn ngươi trở về."

Ta nóng nảy: "Ngươi đang làm gì vậy? Võ Lâm Minh Chủ còn chưa tuyển được đâu, sao ta có thể đi đây?"

"Ngươi còn cần quấy nữa, Võ Lâm Minh Chủ còn chưa tuyển được, cái mạng nhỏ của ngươi cũng mất trước rồi. Trước khi đến ta đã đồng ý với Sở bá bá và Sở bá mẫu, tuyệt đối không thể để cho ngươi chịu nửa điểm thương tổn!" Cậu ta thái độ kiên quyết.

Ta liều mạng lác đầu: "Ta không đi, ta không đi."

Đang tranh chấp, chột từ sau lưng truyền đến một giọng nói khác: "Các ngươi đang làm gì?"

"Tiểu Liệt, cứu ta!" Ta giống như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng la lên!

Mặt Công Tôn Liệt liền biến sắc, đao trong tay đã ra khỏi vỏ.

Gần như là đồng thời, Kim Nguyên Bảo bảo hộ ta ở sau lưng, ngay sau đó cũng rút ra binh khí.

Hai đao gặp nhau, vận sức chờ phát động, ta có chút bối rối, vội vàng ngăn cản nói: "Dừng tay dừng tay, ta đùa thôi, mọi người đều là người mình, nhanh lên một chút thu đao lại."

Khuyên can không có hiệu quả, hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng không chịu thu đao trước.

Cuối cùng ta nóng nảy, kêu lên với Kim Nguyên Bảo: "Kim Nguyên Bảo, ngươi mà không thu đao, ta sẽ không để ý đến ngươi nữa!" Lúc này cậu ta mới thu đao vào, cùng lúc đó, Công Tôn Liệt thấy thế, cũng thu hồi đao.

"Hắn ta là ai?" Kim Nguyên Bảo không vui hỏi ta.

"Để ta giới thiệu một chút, vị này là Trang chủ Ngự Phong sơn trang Công Tôn Liệt." Nói xong, ta vừa quay đầu nói với Công Tôn Liệt, "Vị này là." Ta dừng lại, không biết nên giới thiệu Kim Nguyên Bảo như thế nào, nói đồng hương hình như có chút khách khí, nói thủ hạ cảm thấy không quá thỏa đáng, nói bằng hữu hình như có chút xa lánh, nói anh em lại có điểm là lạ. Đến tột cùng Kim Nguyên Bảo tính là gì của ta?

Rối rắm nửa ngày, ta nói: "Cậu ta là Kim Nguyên Bảo."

Có lẽ cảm thấy tên mình nói ra mất thể diện, Kim Nguyên Bảo trợn mắt nhìn ta một cái.

Cái này không trách ta, ai bảo cha mẹ ngươi đặt tên so với cha mẹ ta còn không sáng tạo hơn, ta nhìn cậu ta le lưỡi một cái.

"Hình như chúng ta là đã gặp nhau ở đâu rồi?" Công Tôn Liệt một mực trầm mặc ở bên cạnh đột nhiên hỏi.

Hắn vừa nói, ta đột nhiên nghĩ tới, lần trước lúc ở quán rượu Kim Nguyên Bảo cũng ở đó, ngộ nhờ khiến Công Tôn Liệt phát hiện chuyện này, vậy chuyện ta và Lạc Vân Thu quen biết chẳng phải là bị lộ rồi sao? Vì vậy ta vội thừa dịp Kim Nguyên Bảo chưa trả lời, vượt lên trước một bước nói: "Không có, không có, chắc chắn các ngươi chưa từng gặp."

"Làm sao ngươi biết?" Hai người trầm mặc một lời hỏi ta.

"Ta." Lần này, ta không còn gì để nói.

May mắn, Công Tôn Liệt cũng không chấp nhất với chuyện này, mà là sinh ra hứng thú với việc Kim Nguyên Bảo tỷ võ vừa rồi: "Kim huynh mới vừa rồi ở trên võ đài công phu rất cao, không biết đệ từ nơi nào?"

"Thiếu Trang Chủ cất nhắc, công phu của tại hạ là phụ thân truyền lại, không đáng nhắc đến."

"Vậy sao? Mới vừa tỷ võ nhìn kiếm pháp Kim huynh dùng có mấy phần giống như đao pháp."

"Kim Nguyên Bảo vốn dĩ dùng đao!" Ta chen miệng nói, không ngờ Kim Nguyên Bảo đột nhiên trợn mắt nhìn ta một cái, ta không thể làm gì khác hơn là le lưỡi một cái không nói gì nữa.

"Tiểu Bác không hiểu chuyện, xin Thiếu Trang Chủ chớ trách."

"Kim huynh nói quá lời, không biết đao của Kim huynh."

Hai người bọn họ ngơ ngác một lời ta một câu hình như cũng đang nói chuyện công phu, ta nghe chẳng chút thú vị nào, không thể làm gì khác hơn là nâng cằm ngồi một bên quan sát vẻ mặt hai người. Nhìn một lúc, ta bỗng nhiên nhớ tới: Kim Nguyên Bảo thích Võ Lâm Minh Chủ, mà Công Tôn Liệt chính là Võ Lâm Minh Chủ kế nhiệm, hơn nữa hắn còn thích nam nhân.

Bỗng dưng, trước mắt ta sáng lên, một ý niệm sinh ra trong đầu ta.

Lạc Vân Thu nói Công Tôn Liệt là Võ Lâm Minh Chủ kế nhiệm, nếu như Tiểu Liệt và Kim Nguyên Bảo thành một đôi, vậy thì hắn phải nghe Kim Nguyên Bảo, mà Kim Nguyên Bảo luôn nghe ta, suy ra Võ Lâm Minh Chủ nghe ta! Đây chẳng phải là ta chiếm được tiện nghi?

Ta quyết định, ta muốn tác hợp hai người bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Mặc dù Kim Nguyên Bảo kịp thời xuất hiện đã cứu ta một mạng, nhưng mà ta lại vẫn kiên trì không trở về cùng cậu ta, cố ý ở lại Ngự Phong sơn trang tiếp tục tham gia đại hội võ lâm. Vì thế, Kim Nguyên Bảo hết sức tức giận.

"Ngươi có biết ở lại nguy hiểm cỡ nào hay không?"

"Có ngươi ở đây, có thể có nguy hiểm gì?" Ta mặt dày nói.

"Ngươi!" Cậu ta dùng một lát, giọng nói chợt hoà hoãn lại: "Ngươi muốn gặp Võ Lâm Minh Chủ như vậy sao?"

Còn không phải là vì ngươi! Chỉ là Kim Nguyên Bảo hay xấu hổ như vậy, lời này không thể nói với cậu ta, vì vậy ta nói: "Đúng vậy, ta chính là muốn gặp Võ Lâm Minh Chủ, còn muốn gả cho hắn ta!"

Sắc mặt Kim Nguyên Bảo biến đổi, hồi lâu sau hỏi: "Chuyện này là thật?"

"Thật!"

"Không hỏi hận?"

"Không hỏi hận!"

Cậu ta cúi đầu, hình như tự hỏi cái gì, qua thật lâu, cậu ta ngẩng đầu lên: "Được rồi, nếu như ngươi kiên trì như vậy, liền ở lại đây đi."

"Thật?" Ta không thể tin được Kim Nguyên Bảo lại dễ nói chuyện như vậy.

"Chỉ là, ta có điều kiện."

Tiểu tử này cũng dám nói điều kiện với ta? Ta nói: "Ngươi nói đi, điều kiện gì?"

"Ta muốn ở lại bảo vệ ngươi."

Đây chính là điều kiện của Kim Nguyên Bảo? Trước mắt ta sáng lên, cậu ta ở lại ta liền có cơ hội tác hợp cậu ta và Tiểu Liệt! Cầu cũng không được!

Thật ra thì, đối với chuyện Kim Nguyên Bảo muốn lưu lại, vui mừng nhất còn không phải là ta, mà là các đệ tử phái Thanh Thương. Bọn họ vừa nghe nói Kim Nguyên Bảo muốn lưu lại, mỗi người đều vui như nhặt được tiền, đặc biệt là Hoắc Đạt, kể từ khi Kim Nguyên Bảo đánh thắng Phong Hòa Môn, Hoắc Đạt liền coi Kim Nguyên Bảo thành đại cứu tinh phái Thanh Thương, gần như tôn thờ Kim Nguyên Bảo.

Dĩ nhiên, cũng có ngoại lệ. Toàn bộ phái Thanh Thương chỉ có mình Thanh Sơn thấy Kim Nguyên Bảo liền tránh, nguyên nhân là bộ quần áo Kim Nguyên Bảo mặc lúc lên đài cứu ta là đánh gãy xiêu Thanh Sơn rồi lột xuống từ trên người cậu ta. Thanh Sơn đáng thương mặc áo sát nách ở trong nhà xí nhiều canh giờ, thiếu chút nữa chết ngạt.

Nhưng dù như thế nào, ý kiến tất cả mọi người đều giống nhau: cuộc tranh tài kế tiếp do Kim Nguyên Bảo đại biểu phái Thanh Thương tham gia.

Hai đợt tỷ võ trước, đã tuyển ra sáu môn phái tham gia vòng thứ ba từ tất cả hai mươi bốn môn phái lớn nhỏ dự thi, sáu môn phái này theo thứ tự là phái Thanh Thương chúng ta, Ngự Phong sơn trang, Nga Mĩ, Thiếu Lâm, phái Sùng Sơn, cùng với cái bang toàn quái nhân Thiên Ma Cung.

Căn cứ tuần tự rút thăm lúc trước, thứ tự tỷ võ vòng kế tiếp là: trận đầu —— Thanh Thương với phái Sùng Sơn; trận thứ hai —— Ngự Phong sơn trang với phái Nga Mĩ; trận thứ ba —— Thiếu Lâm với Thiên Ma Cung.

Một ván của chúng ta, Kim Nguyên Bảo thắng rất dễ dàng, mới thời gian nửa nén hương, chưởng môn phái Sùng Sơn đã bị Kim Nguyên Bảo đá xuống đài. Còn trận thứ hai Ngự Phong sơn trang tỷ thí với Nga Mĩ không còn thuận lợi như vậy.

Không biết vì sao, hai vòng đầu trôi qua, Công Tôn Liệt vẫn chưa xuất hiện, tất cả đều là do đại đệ tử Ngự Phong sơn trang —— Trường Doãn xuất chiến thay. Tuy công phu của Trường Doãn cao, cũng không chịu được nhiều ngày tham chiến như vậy, vì vậy đối mặt với Trần Hồng, đại đệ tử phái Nga Mĩ thì ước chừng hai người bọn họ đánh tới gần tối, Trường Doãn mới may mắn thắng được.

Sau khi Trường Doãn thắng, bởi vì trời đã sắp tối, cho nên trận thứ ba —— Thiếu Lâm và Thiên Ma Cung tỷ thí, không thể không hoãn đến ngày hôm sau.

Theo như vài ngày tỷ võ này, Thiếu Lâm làm Bắc Đẩu võ lâm (ngôi sao sáng của võ lâm), thực lực chắc chắn rất mạnh. Nhưng là thực lực của Thiên Ma Cung cũng tuyệt không thể khinh thường, ở hai trận đánh gần đây nhất, Thiên Ma Cung hầu như là vừa vào sân, thực lực chân chính cũng còn chưa có bày ra, cũng đã giết chết đối phương. Làm cho mấy phái còn sót lại tất cả đều run sợ trong lòng, rất sợ kết quả đến phiên mình xui xẻo. Như vậy có thể thấy được, ngày mai Thiếu Lâm tỷ võ với Thiên Ma cung, tuyệt đối đúng là một cuộc ác chiến.

Nhưng là ác hay không có cái quan hệ gì đến ta đâu? Kể từ khi Kim Nguyên Bảo thay thế ta xuất chiến, đại hội võ lâm tựa như có lẽ đã không có quan hệ gì tới ta, mấy ngày nay ngay cả Hoắc Đạt cũng đều rất ít tới phiên ta, mà là xoay quanh Kim Nguyên Bảo.

Mừng rỡ thanh nhàn ta, quyết định nhân cơ hội này tìm cách thật tốt, làm thế nào tác hợp Kim Nguyên Bảo và Công Tôn Liệt. Bây giờ ở trong mắt ta, hai người bọn họ thật đúng là càng xem càng xứng, hai người không chỉ có gu quần áo giống nhau, vũ khí cũng là đao như nhau, nhìn lại vóc người tương mạo, đừng nói thoát nhìn còn rất có tướng vợ chồng Nói tóm lại, "cặp đôi trời sinh" theo lời Phu Tử nói, dùng trên hai người bọn họ là quá thích hợp rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, muốn tác hợp hai người bọn họ, ít nhất cũng phải gặp mặt trước đã chứ? Nhưng cố tình Kim Nguyên Bảo vẫn bị Hoắc Đạt quán không phân thân ra được, mà Công Tôn Liệt thì càng giống như biến mất trong không khí, đã chừng mấy ngày không thấy bóng dáng, rốt cuộc hắn đi đâu đây? Ta quyết định đi tìm kiếm.

Muốn tìm người ở trong Ngự Phong sơn trang to như vậy, thật có chút không quá dễ dàng, cho dù Công Tôn Liệt là Chủ Nhân nơi này, vẫn không có người hầu nào biết hiện tại hắn ta ở chỗ nào.

Đang lúc ta chuẩn bị bỏ cuộc, chợt nhìn thấy Công Tôn phu nhân dẫn mấy người làm, hùng hùng hổ hổ chạy về một hướng. Mặc dù gần đây ta rất sợ lão phu nhân cứ gọi ta năng đầu dài, năng đầu ngắn, nhưng là lòng hiếu kỳ cứ sai khiến ta, len lén đi theo.

Nhóm người Công Tôn phu nhân đi đến nơi ta cực kỳ quen thuộc, lại chính là hồ sen lần đầu tiên ta và Công Tôn Liệt gặp mặt. Ban đầu không thể quan sát cẩn thận chỗ này, hôm nay ta mới phát hiện thì ra chỗ này là cấm địa của Ngự Phong sơn trang, lối vào còn có biển cấm vào, cũng khó trách ban đầu Công Tôn Liệt ở nơi đó nhìn thấy ta còn rút đao khiêu chiến với ta.

Ta len lén đi theo vào, phát hiện bên hồ sen có một tòa biệt viện, sau khi đám người bọn họ đến, Công Tôn phu nhân liền hỏi thăm người giữ cửa: "Lão Phạm, trong mấy ngày này có động tĩnh gì không?"

Lão già chậm rãi lắc đầu một cái.

"Ngày mai sẽ tìm ra ba phái mạnh nhất, nếu lúc này Liệt nhi còn không xuất quan, trận chung kết chắc chắn sẽ xảy ra chuyện! Không được, ta phải vào xem một chút!" Công Tôn phu nhân mặt lo âu muốn đi vào, lại bị người giữ cửa ngăn cản.

"Xin phu nhân nghỉ lại, giờ phút này Thiếu Trang Chủ đang lúc quan trọng, nếu như người đi vào phân tâm cậu ấy, chắc chắn làm cậu ấy tẩu hỏa nhập ma, tổn thương tới kinh mạch!"

Tuy Công Tôn phu nhân bị khuyên ở lại, nhưng về mặt vẫn toát ra lo lắng, hỏi: "Theo ý kiến của người, lần này Liệt nhi có thể độ quan không?"

Lão không nói, dùng tay làm dấu mờ: "Phu nhân chớ hỏi nhiều, vẫn là mời trở về thôi."

Vài ba lời, đường đường lão phu nhân của Ngự Phong sơn trang liền bị ông lão giữ cửa này đuổi về, ta ở một bên quan sát một lúc lâu, cho đến lúc lão phu nhân đi xa, cuối cùng mới sắp xếp rõ ràng hết mọi chuyện.

Thì ra là Công Tôn Liệt không phải mất tích, mà là đang bế quan tu luyện trong biệt viện này, từ đoạn đối thoại vừa rồi có thể thấy được, lần bế quan này của Công Tôn Liệt hết sức quan trọng, cũng không có thành công tuyệt đối, nếu không mới vừa rồi lão phu nhân cũng sẽ không gấp gáp như vậy. Mặc dù ta rất muốn đi vào tìm hiểu ngọn ngành, nhưng là nghĩ đến lời vừa rồi của lão già, ta quyết định hay là không vào đi quấy rối Tiểu Liệt, tránh cho xảy ra chuyện rắc rối gì.

Vậy mà, đang lúc ta xoay người chuẩn bị lúc rời đi, người giữ cửa chợt hét lớn một tiếng: "Người phương nào, lại dám lén xông vào cấm địa của Ngự Phong sơn trang ta!"

Không ngờ ta như thế này mà lại bại lộ, ta bị sợ đến vội vàng nghĩ đi ra giải thích, nhưng còn chưa có bước ra, liền nghe được trong sân trống trải vang lên tiếng cười như chuông bạc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

"Ha ha ha. Tiểu nữ chỉ là không cẩn thận đụng một mảnh lá cây, không ngờ sẽ khiến cho lão nhân gia phát hiện, cao thủ trong Ngự Phong sơn trang thật đúng là thâm tàng bất lộ đấy." Đang nói chuyện, một bộ áo trắng bông bành bay tới, khách không mời mà đến trong miệng lão già chính là một trong Tứ Đại Hộ Pháp của Thiên Ma Cung, Mộ Dung Ti Ti. Đừng nhìn bộ dáng thiếu nữ của Mộ Dung Ti Ti, Hoắc Đạt nói năng ít nhất đã qua năm mươi, toàn dựa vào bằng môn tả đạo (nói chung là phương pháp ma quái :))) - Se) mới duy trì dung nhan không già.

"Cô nương quá khen, lão hủ cũng chỉ là lão nhân trông cửa trong Tu Trúc viện này, hai chữ cao thủ không liên quan đến lão hủ." Lão Phạm bình tĩnh nhìn Mộ Dung Ti Ti, cũng không hốt hoảng.

"Lão nhân gia không phải cao thủ thì tốt, có thể để tiểu nữ từ đi vào thăm viếng Công Tôn thiếu hiệp một cái hay không?" Thì ra là yêu nữ này là đánh chủ ý lên Công Tôn Liệt, ta không khỏi lo lắng.

"Thiếu Trang Chủ không tiện gặp khách. Vẫn là mời cô nương trở về thôi."

"Lão nhân gia đây chính là ngài không đúng, tiểu nữ ngưỡng mộ uy danh của Công Tôn thiếu hiệp, cố ý đến thăm, làm sao ngài nhẫn tâm để tiểu nữ bị sập cửa vào mặt (từ chối) đây?"

Yêu nữ này nói chuyện thật đúng là không biết xấu hổ, cái gì mà ngưỡng mộ, cái gì mà thăm viếng, Công Tôn Liệt là của Kim Nguyên Bảo nhà ta, đồ bà già nhà người đừng hòng mơ tưởng! Ta xi một tiếng khinh miệt trong lòng, nhưng mà vẫn là không có can đảm đi ra ngoài mắng nàng ta.

"Nếu cô nương có ý không đi, đừng trách lão hủ không khách khí."

"Lão nhân gia không khách khí, sao ta có thể khách khí đây? Mộ Dung Ti Ti ta muốn gặp nam nhân, thật đúng là chưa bao giờ không thể gặp!"

Đoạn đối thoại vừa rồi rơi xuống, hai người liền song song ra tay, mặc dù Mộ Dung Ti Ti dùng một cái ô, đánh nhau cũng không thấy lo lắng, nhưng là hiển nhiên lão Phạm cũng không phải là một người ngồi không, trong lúc nhất thời hai người đánh không tách ra được.

Ta vốn định rời đi, giờ phút này lại do dự.

Mộ Dung Ti Ti này cũng hơn năm mươi, bản về tuổi cũng có thể xưng hô tử muội với Công Tôn phu nhân, không ngờ suy nghĩ lại thoáng như thế, đến cả Công Tôn Liệt có thể coi như con trai mình cũng muốn những chàng, ghê tởm!

Mắt thấy hai người càng đánh càng kịch liệt, ta bắt đầu rối rắm có nên đi vào thông báo cho Công Tôn Liệt một tiếng hay không, đang lúc ta do dự không quyết, bên trong Tu Trúc viện chợt truyền ra một tiếng vang thật lớn.

"Thiếu Trang Chủ!" hình như lão Phạm dự cảm được gì, phân tâm bị Mộ Dung Ti Ti đánh một chưởng vào ngực, phun ra một ngụm máu tươi, suýt nữa ngã xuống.

Đại sự không ổn, ta cũng không lo được nhiều như vậy, thừa dịp lão Phạm day dưa với Mộ Dung Ti Ti, lách mình chạy vào.

Tu Trúc viện này trông rất nhiều trúc, ta dùng mấy bước phóng qua rừng trúc, nhìn thấy trong đó có một tòa trúc lâu, chắc hẳn chính là chỗ Công Tôn Liệt bế quan. Bên ngoài, tiếng đánh nhau vẫn còn tiếp tục, nghe có vẻ lão Phạm sắp không chịu được nữa rồi.

Ta vội vã chạy lên trúc lâu, xuyên qua cách cửa lớn đóng chặt, gọi Công Tôn Liệt.

"Trở về!" Trong nhà truyền ra tiếng Công Tôn Liệt trầm thấp cảnh cáo, còn thêm mấy tiếng ho khan kịch liệt.

"Không được, nếu muốn đi về ngoại cũng phải cùng ta trở về!" Người này thực khiến ta gấp chết, ta nói, "Ngoại nghe âm thanh bên ngoài chưa? Có một người trong Thiên Ma giáo muốn tới tìm ngoại, lão đầu giữ cửa kia sắp gánh không được rồi, ngoại phải nhanh đi theo ta!"

Bên trong nhà yên tĩnh, không có bất kỳ đáp lại nào.

"Không ngờ giải quyết chó giữ cửa phía ngoài, bên trong còn có con chuột nhỏ." Sau lưng bỗng dưng vang lên tiếng cười chói tai của Mộ Dung Ti Ti, lòng ta kinh hãi, xoay người nhìn thấy một yêu nữ bạch y đã sớm đứng ở sau lưng ta, sát khí trên cái ô trong tay nàng khiến người ta run sợ, ánh mắt nhìn ta khinh bỉ tựa như nhìn một con kiến có thể bóp chết bất cứ lúc nào.

Sợ hãi sai khiến ta lui về phía sau, cho đến khi sống lưng dán lên cửa trúc lạnh lẽo.

Nháy mắt khi ta dán lên cửa, cửa bỗng dưng mở ra, thân thể ngã về sau theo quán tính, không kịp đề phòng ngã vào trong ngực Công Tôn Liệt. Ta ngẩng đầu, vừa chống lại ánh mắt của hắn ta, sắc mặt hắn ta tái nhợt, khóe miệng còn lưu lại máu tươi chói mắt, nhưng trong con ngươi đen nhánh hình như chớp động cảm xúc nào đó không giống thường ngày, là cái gì chứ?

"Xem ra tiểu nữ tử tới không phải lúc, quấy rầy hai vị ân ái." Mộ Dung Ti Ti cắt đứt màn mắt đối mắt của chúng ta.

Cơ hồ là đồng thời, Công Tôn Liệt tiến lên, chặn ta ở sau lưng: "Đúng là không đúng lúc, vậy mời các hạ trở về đi!"

"Công Tôn thiếu hiệp rất khách khí, kể từ đại hội tuyên thệ ngày đó trông thấy phong thái của thiếu hiệp, tiểu nữ liền nhớ mãi không quên thiếu hiệp, chưa từng nghĩ hôm nay tới gặp, thiếu hiệp lại tuyệt tình như vậy, thật khiến tiểu nữ rất thất vọng." Yêu phụ này thật là không biết xấu hổ, đến cả ta còn thấy ghê tởm, thế mà nàng có thể nói ra ngoài, thật là khiến người ta bội phục bội phục!

Ta kéo kéo vạt áo Công Tôn Liệt, nhỏ giọng nhắc nhở: "Ngoại đừng để cho nàng lừa, nàng cũng năm mấy rồi, có thể làm mẹ ngoại rồi."

"Ngoại nói cái gì?" Mặt Mộ Dung Ti Ti biến sắc tại chỗ!

Mẹ nó, lớn tuổi như vậy còn chưa có nghề nhặng, thật là biến thái! Ta một bên thâm mắng, một bên giải thích: "Ta không nói cái gì nha, ngoại nhất định nghe lầm."

"Ngoại mới vừa nói ta mấy tuổi? Lặp lại lần nữa!" Mộ Dung Ti Ti oán hận nhìn ta, một bộ muốn ăn sống nuốt tươi ta.

"50. Không đúng không đúng. Bốn mươi. Không đúng không đúng. 30." Cuối cùng, rốt cuộc ta không nhịn được nói, "Ta đều nói ngoại trẻ ra nửa số tuổi, ngoại còn muốn ta như thế nào đây bác gái!"

Sắc mặt Mộ Dung Ti Ti từ trắng chuyển xanh, từ xanh biến đỏ, lại từ đỏ tới đen. Cuối cùng, rốt cuộc nàng không chịu được nữa: "Con mẹ nó ngoại nghe ai nói hưu nói vượn, lão nương năm nay mới 28, 28 được không! Ngoại mới năm mươi mấy, cả nhà các ngoại cũng năm mươi mấy!"

"Ta mới mười bảy." Ta yếu ớt cãi chính nàng.

"Ngoại đi chết đi!" Lúc nói chuyện, cái ô trắng trong tay nàng đã đánh úp về phía ta, ta bị sợ đến vội vàng lui về phía sau, nhắm hai mắt lại. Âm thanh binh khí va chạm vang lên bên tai, lúc ta mở mắt ra thì đao của Công Tôn Liệt đã ra khỏi vỏ, cản lại thế công của Mộ Dung Ti Ti.

"Đây là trọng địa của Ngự Phong sơn trang, xin các hạ suy nghĩ cho danh tiếng của Thiên Ma Cung, đừng can rờ nữa!" Công Tôn Liệt cảnh cáo.

"Thiên Ma Cung ta sớm muộn gì cũng độc bá võ lâm, một mình Ngự Phong sơn trang nhỏ nhỏ các ngoại tính là gì? Hôm nay lão nương để ý ngoại, là phúc khí của ngoại, nếu như ngoại ngoan ngoãn đi theo ta, hôm nay ta sẽ tha cho tiểu tiện nhân này một con đường sống, nếu không." Lời của nàng nói đến một nửa, ngoài ý muốn giờ giờ ông tay áo, một đồ vật màu vàng bị ném ra ngoài, rơi vào đầu vai của ta.

Rắn! Một con rắn nhỏ màu vàng kim, khắc lưỡi, răng ngọc ven vện cách mặt ta nửa tấc.

"Đây là thiên hạ đệ nhất rắn độc ta tồn mười năm tâm huyết dưỡng thành —— Kim Tín, nếu như bị nó cắn, mặc dù sẽ không bị mất mạng, nhưng là vết thương sẽ thối rửa trước, ngay sau đó thối rửa sẽ lan tràn đến toàn thân, cuối cùng, tiểu tình nhân của ngươi sẽ biến thành một độc nhân, muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể, vĩnh viễn nghe ta sai bảo!" Nàng càng nói càng hài lòng, khóe mắt cũng cười ra nếp nhăn rồi, "Ha ha ha ha ha, sợ rồi sao? Có thể bị Kim Tín của ta cắn một cái, cũng coi như kiếp trước tiểu tình nhân của ngươi đã tu luyện phúc khí, phải biết Kim Tín này trên trời dưới đất chỉ có một con, ngàn vàng khó tìm. Á! Ngươi đang làm gì!"

"Ngươi hỏi ta sao?" Ta dùng tiểu đao chọc chọc con rắn nhỏ bị đánh trúng chỗ hiểm, đang hấp hối, trong lòng tính toán con rắn quý như vậy, chắc chắn phải dùng rượu ngon nhất của mẹ ta ngâm, chưa từng nghĩ mặt Mộ Dung Ti Ti đã sớm trắng như tờ giấy. ~ Khó thân, ai bảo bày rắn ra trước mặt bà Bắc Bắc là gì cơ :3- Se ~

"Ta muốn giết chết ngươi!" Nàng bất chấp tất cả đánh úp về phía ta, bị Công Tôn Liệt đánh một chưởng vào sau lưng, ngã xuống đất, khắc ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ áo trắng, cực kỳ chói mắt.

"Các ngươi nhớ kỹ cho ta, thù này ta nhất định sẽ báo!" Cuối cùng nàng nói xong câu này, đoạt lấy con rắn nhỏ đang hấp hối, tung người rời đi, biến mất trong rừng trúc.

"Này, ngươi không thể cứ đi như thế chứ!" Ta khóc, cái bà già này, cướp rắn của ta coi như xong, lại còn cướp cả tiểu đao ta dùng để phòng thân đi, về sau làm sao ta bắt rắn cho mẹ ta ngâm rượu đây! Ma Giáo cái gì, nhất định chính là cường đạo!

"Khụ khụ." Từ sau lưng truyền đến tiếng Công Tôn Liệt ho khan, ngăn lại bước chân đuổi theo của ta. Đợi ta quay người lại, Công Tôn Liệt mới vừa rồi còn thay ta ra mặt, sinh long hoạt hổ ("khỏe như vâm" của nước mình ấy) đã chống đỡ không nổi, thẳng tắp ngã về phía ta. Ta nhất thời không đỡ nổi, cùng hất ta ngã xuống đất, bị hất ta mạnh mẽ mẽ mẽ đè lên.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Ta hoảng hốt, hao hết toàn lực bò ra từ dưới người hất ta, hô to với Công Tôn Liệt nằm dưới đất: "Này, ngươi mau tỉnh lại đi! Ngươi không thể chết được!" Ngươi còn chưa gả cho Kim Nguyên Bảo mà!

Hất ta không đáp lại, hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng như giấy, máu tươi chảy ra theo khóe miệng.

Lỗ mũi của ta đau xót, nước mắt tích tụ, ta nói: "Công Tôn Liệt, ngươi đừng làm ta sợ, ngươi như vậy ta thật là sợ, cùng lắm thì ta đồng ý ngươi, về sau không quản ngươi nữa, ngươi ngàn vạn lần không cần chết có được hay không!"

"Đừng khóc." Công Tôn Liệt hôn mê chậm rãi mở mắt ra, âm thanh yếu ớt.

"Thật tốt quá, ngươi không chết!" Ta kích động bỏ nhào tới, ôm chặt lấy hất ta.

"Yên tâm, chút thương thế này không chết được." Đang lúc nói chuyện, hất ta chợt nắm tay của ta, tay này thật lạnh, lạnh khiến cho ta trong lòng cả kinh, cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là ngơ ngác nhìn hất ta. Sắc mặt của hất ta suy yếu, không có một tia huyết sắc, đôi môi tái nhợt, ánh mắt cũng mất đi lạnh lùng thường ngày.

Chúng ta chăm chú nhìn nhau hồi lâu, hất ta chợt lắc đầu bất đắc dĩ, buông ra tay của ta.

"Còn ngây ngốc gì, mau đi gọi người tới đây." Hất ta nói.

"Ồ!" Ta vội vàng đứng lên, đi vài bước lại bị hất ta gọi lại.

"Thế nào? Ngươi còn khó chịu chỗ nào sao?" Ta quay đầu lại lo lắng hỏi.

Hất ta ngồi xếp bằng trên mặt đất, ánh mắt nhìn ta chằm chằm, dường như đang do dự cái gì, qua hồi lâu, hất ta nói: "Ta. Ta không thích nam nhân, về ngươi sau đừng nghĩ linh tinh có được hay không."

"Hà?"

"Mau đi đi!" Hất ta phát phát tay.

"Ồ!" Ta chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Sau khi ta gọi người đến, cuối cùng thương thế của Công Tôn Liệt cũng không có gì đáng ngại, nhưng sau khi lão phu nhân biết là người của Thiên Ma Cung gây chuyện, cực kỳ tức giận, tính đi tìm Thiên Ma Cung tính sổ, bị Công Tôn Liệt ngăn cản.

"Lần này Thiên Ma Cung hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, chỉ mong đối địch với cả võ lâm bạch đạo, lúc này nếu chúng ta chọn gây rối trước, không chỉ có đại hội võ lâm không cách nào tiếp tục, sợ rằng còn có thể nổ ra một cuộc gió tanh mưa máu ở Ngự Phong sơn trang, đến lúc đó trong trang nhiều người tay không tác sát như vậy phải giải quyết như thế nào? Hải nhi cho là, lần này chúng ta nhất định phải nghỉ lại, vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ!"

Thật ra thì ta nghe không hiểu rõ Công Tôn Liệt đang nói cái gì, chỉ là hình như là không muốn khơi lên sự việc, lão phu nhân rất nhanh bị hấn ta thuyết phục, tạm thời ép việc này xuống.

Ngày thứ hai, tỷ võ tiếp tục.

Lúc hộ pháp của Thiên Ma cung Kinh Lô cùng đệ nhất võ tăng Khắc Kỷ của Thiếu Lâm đứng trên loi đài thì dưới đài, trên mặt mỗi người đều là nghiêm túc.

Chỉ là điều này không liên quan đến ta, ta chỉ là cảm thấy kỳ quái, hòa thượng không phải được xưng là Tứ Đại Giai Không (trên thế gian tất cả đều là hư không) ư, sao cũng tới tranh chức minh chủ võ lâm? Ta không hiểu liền hỏi Kim Nguyên Bảo bên cạnh.

Kim Nguyên Bảo nói ta nghe không hiểu, cậu ta nói: "Phật cũng là người, là người thì không thoát khỏi được giang hồ."

Giang hồ, lại là giang hồ, chẳng lẽ giang hồ thật sự tốt như vậy sao?

Ta hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện phát sinh trong mấy tháng này, nhớ tới hắc điểm ở dọc đường, nhớ tới Râu quai nón chúng ta gặp phải ở quán rượu, nhớ tới những môn phái vì tranh đoạt chức Minh Chủ Võ Lâm mà đánh đánh giết giết, nhớ tới hôm qua sắc mặt Công Tôn Liệt trắng như tờ giấy, ta bỗng nhiên cảm thấy giang hồ chỉ thường thôi, thậm chí so ra kém trấn Bạch Vân, tràn đầy nhân tình.

Ta nhớ trấn Bạch Vân rồi, rất nhớ rất nhớ.

Lúc ta đang chìm trong nhớ nhung vô tận với trấn Bạch Vân, tỷ võ trên đài hạ màn, lần này Thiếu Lâm không thể tiếp tục viết thần thoại Bắc Đẩu võ lâm thua ở dưới một đôi đồng chùy của Kinh Lô, Khắc Kỷ trọng thương ngã trên mặt đất, chảy rất nhiều rất nhiều máu, là bị người khiêng xuống loi đài.

Trừ Thiên Ma Cung, hình như mỗi người đều tràn đầy thất vọng cùng tức giận với kết quả cuộc tranh tài này, thậm chí lúc Thiên Ma cung xuất hiện ở dưới đài, hiện trường một lần hỗn loạn. Nếu không phải là Ngự Phong sơn trang ra mặt điều đình, cuộc tỷ thí này có thể đã biến thành một cuộc hỗn chiến.

Ta thật sự là không hiểu, tỷ võ luôn có thắng thua, nếu như không tiếp nhận nổi, thì tại sao ban đầu lại muốn tỷ thí?

Có lẽ giống như Kim Nguyên Bảo nói, bởi vì nơi này là giang hồ thôi.

Ở chỗ này không có bất kỳ đạo lý gì, ai mạnh người đó chính là lão đại, sẽ không ai quan tâm đúng ai sai, hai giới hắc bạch cũng vĩnh viễn sẽ không dừng chiến tranh, đối với chém giết và dã man, mạng người không đáng một xu.

Khắc Kỷ chết rồi, ngày thứ ba sau khi bắt đầu tỷ thí, đồng thời, ông ta cũng là người đầu tiên trong mấy ngày liên tiếp, bởi vì tỷ võ mà bỏ mình.

Lúc nghe được tin tức này, ta bỗng nhiên rất lo lắng cho Kim Nguyên Bảo. Nhìn thương thế của Công Tôn Liệt, chắc hẳn Ngự Phong sơn trang thắng không được, cuộc đua còn lại nhất định sẽ rơi vào phái Thanh Thương và Thiên Ma Cung. Vậy mà cường giả chân chính của Thiên Ma Cung còn chưa lộ diện, hẳn ta đến tột cùng là thần thánh phương nào, có bản lĩnh thông thiên thể nào, có lòng dạ độc ác giống như thủ hạ của hắn ta hay không, ai cũng không thể nói chính xác.

Nhưng nếu hắn ta tổn thương Kim Nguyên Bảo, nếu lần sau tỷ võ cũng giống như hôm nay. Ta không cách nào tưởng tượng, cũng không dám tưởng tượng.

"Kim Nguyên Bảo, chúng ta bỏ cuộc có được hay không?" Ta lôi kéo tay áo Kim Nguyên Bảo nói.

"Người làm sao vậy?" Cậu ta hỏi ta.

"Ta cũng không biết, chính là cảm thấy thật là sợ, hôm nay tỷ võ người cũng thấy đấy, ta thật sự là không muốn người bị thương, ngày mai ta sẽ đi nói cho bọn họ biết, chúng ta muốn bỏ cuộc."

"Đưa ngốc!" Kim Nguyên Bảo bỗng nhiên thò tay, nhẹ nhàng búng lên trán ta, "Trong mắt người, công phu của ta kém như vậy sao?"

"Không phải vậy!" Ta liều mạng lắc đầu, "Công phu của người rất lợi hại, nhưng là hôm nay hòa thượng kia cũng rất lợi hại, còn không phải là." Ta nói không nổi nữa, tâm thần hoảng hốt.

"Người hãy yên tâm đi, ta sẽ không để cho mình bị thương." Cậu ta an ủi ta, chợt chuyển chủ đề, nói: "Người một mực nói ta, chẳng lẽ không lo lắng Công Tôn Liệt sao?"

"Hắn ta." Ta không biết có nên nói cho Kim Nguyên Bảo chuyện xảy ra ngày đó ở Tu Trúc viên hay không, ta không muốn cậu ta biết ta bắt rắn lại mắng ta. Ta hàm hồ chán chừ nói: "Cũng có chút lo lắng."

"Vậy ngươi lo lắng cho ta nhiều hơn, hay là lo lắng cho hắn ta nhiều hơn."

Đây là vấn đề gì chứ? Ta sợ nói nhiều sẽ làm Kim Nguyên Bảo nhìn ra sơ hở, nói dứt khoát: "Mặc kệ hắn ta..., dù sao bây giờ mạng của ngươi tương đối quan trọng!"

Tiếng nói vừa dứt, Kim Nguyên Bảo trầm mặc.

"Ngươi làm sao vậy, lại không nói?" Ta hỏi.

"Tiểu Bắc, ngươi đang lo lắng ta đúng không?"

Đây không phải là nói nhảm sao! Ta nói: "Ngươi ngu à, ta đương nhiên là lo lắng ngươi..., nếu không mấy lời ta vừa nói chẳng lẽ đều là đánh rắm à?" Lúc nói lời này, ta bỗng nhiên phát hiện khoe mắt Kim Nguyên Bảo mơ hồ mang chút nụ cười.

Có thể để cho Kim Nguyên Bảo cười, thật đúng là ly kỳ.

Ta tò mò hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

"Không có gì." Cậu ta thu hồi ánh mắt, nghiêm mặt nói, "Ngươi đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải tỷ võ."

Lại đi ngủ sớm, Kim Nguyên Bảo thật quan người ta hơn cả tiên sinh.

Phòng của Kim Nguyên Bảo ở sát vách phòng ta, sau khi trở về phòng, ta nhìn chăm chăm tường sừng sờ, hồi tưởng lại chuyện tình mới vừa rồi Kim Nguyên Bảo không giải thích được hỏi tới ta và Công Tôn Liệt, lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Ta lo lắng Công Tôn Liệt sao? Khẳng định lo lắng, hắn ta mới vừa bị thương nặng như vậy, cũng không biết lúc nào thì có thể khỏi hẳn. Nhưng nếu lần sau, hắn ta vì danh dự của Ngự Phong sơn trang, cố ý muốn lên đài, vậy nhất định sẽ bị thương, thật làm cho người ta lo lắng!

Nhưng nếu như nhất định hỏi ta đến tột cùng là lo lắng cho Kim Nguyên Bảo nhiều hơn, hay là lo lắng cho Công Tôn Liệt nhiều hơn, ta lại rối rắm.

Mặc dù Công Tôn Liệt bị thương, nhưng dù sao hắn ta cũng là chủ nhân của Ngự Phong sơn trang, có mẹ ở bên người, có một bảy cao thủ bảo vệ, còn có bằng hữu lợi hại giống như Lạc Vân Thu giúp một tay, sẽ không có vấn đề gì. So sánh với hắn, mặc dù Kim Nguyên Bảo tứ chi nguyên vẹn, nhưng xa xứ theo ta đi tới Kinh Thành, người có thể dựa vào bên cạnh chỉ có ta, huống chi ta còn không phải rất có thể tin tưởng.

Được rồi được rồi, không nghĩ ra cũng đừng nghĩ, mẹ ta bảo nữ nhân nên ngủ nhiều suy nghĩ ít, mới không già nhanh.

Tối hôm đó, ta ngủ thật sự không ổn, chốc cứ sủa mãi, hình như biểu thị sẽ xảy ra chuyện gì không tốt.

Ước chừng đến nửa đêm, ta đây vẫn không ngủ, chợt nghe trong phòng Kim Nguyên Bảo ở sát vách truyền ra tiếng kết cửa mở, ngay sau đó, một bóng người chợt lóe lên ở bên ngoài.

Đã trễ thế này, cậu ta còn muốn đi đâu? Do lòng hiếu kỳ điều khiển, ta rời giường đi theo ra ngoài.

Bên ngoài tối đen như mực, không thấy một bóng người, ta kết luận Kim Nguyên Bảo còn chưa đi xa, dựa vào trực giác đuổi theo phương hướng cậu ta rời khỏi, đuổi tới tận hậu viện của Ngự Phong sơn trang, chẳng biết tại sao cửa hậu viện mở rộng, ngoài cửa là một cánh rừng nhỏ càng thêm đen nhánh, ta bồi hồi ở cửa một lúc, vẫn không thấy bóng dáng Kim Nguyên Bảo.

Giờ phút này, đêm khuya yên tĩnh, bóng cây trùng trùng, núi rừng sâu thẳm thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng động vật kêu, làm da gà trên người ta dựng đứng. Tò mò lúc này đã sớm bị sợ hãi thay thế, cho dù là người không sợ trời không sợ đất như Sở Tiểu Bắc ta, đều muốn lùi bước, xoay người muốn trở về.

Nhắc tới cũng khéo, trong rừng chợt truyền ra tiếng đánh nhau.

Buổi tối khuya này, ai sẽ đánh nhau ở trong rừng, chẳng lẽ là Kim Nguyên Bảo? Ta vội vàng tiến tới, thừa dịp bóng đêm, trốn vào trong bụi cỏ nhìn lên ra bên ngoài, thế nhưng thấy được Công Tôn Liệt lâu ngày không thấy. Giờ phút này, hắn ta đang đánh nhau với một người mặc quần áo tím, trên mặt người này mang mặt nạ bằng bạc, cầm trong tay một cây roi dài, thân hình uyển chuyển, ra tay tàn nhẫn, không lâu lắm liền chiếm thượng phong. Mà Công Tôn Liệt, có lẽ là bởi vì mấy ngày trước bị thương, động tác của hắn hôm nay chậm đi không ít, bị roi của người áo tím đánh ngã trên mặt đất.

Ta lập tức trong lòng cả kinh, thiếu chút nữa xông ra.

"Không ngờ Thi Hồn đạo pháp nổi tiếng thiên hạ không chịu nổi một kích, ta thấy về sau Ngự Phong sơn trang liền dứt khoát gọi là chó má Sơn Trang thì hơn." Trong lời nói của người áo tím tràn đầy khiêu khích, một bộ dáng dương dương tự đắc. (Muốn ăn đấm-Se-)

"Lời như thế, chờ đánh thắng ta lại nói!" Công Tôn Liệt cầm đao đứng lên, bước chân của hắn không phải rất ổn định, nhưng đao trong tay vẫn nắm thật chặt như cũ.

"Tốt, vậy thì đừng trách ta nặng tay." Trường tiên trong tay người áo tím lại nâng lên, ở dưới ánh trăng tản mát ra bạo khí âm u tàn độc.

Ta có chút không nhìn nổi!

Theo tình huống trước mắt nhìn, Công Tôn Liệt muốn thắng người áo tím này cơ hồ là không thể nào, nếu như liều mạng, bị thương cũng không sao, nếu người áo tím quyết tâm truy sát, vậy nhất định hẳn chạy không khỏi, dù như thế nào ta cũng phải cứu hân.

Lúc ấy đầu óc ta nóng lên, liền từ trong bụi cỏ nhảy ra ngoài, hét lớn một tiếng: "Dừng tay!" Lời vừa mới dứt, dưới chân liền bị mắc dây leo, hung hăng vấp ngã.

Thật là kế hoạch biến hóa khó lường, lúc ta dùng cả chân cả tay mà từ đứng dậy khỏi mặt đất, đừng nói là người áo tím, ngay cả ánh mắt Công Tôn Liệt nhìn ta đều tràn đầy nồng nặc khinh thường.

Ta phui phui bùn đất trên quần áo, ưỡn ngực ngẩng đầu, nhin đau, cổ làm ra vẻ tự nhiên nói, "Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua người té ngã à? Ngạc nhiên gì!"

Khỏe miệng Công Tôn Liệt giật giật: "Người tới làm gì?"

Cái này còn cần hỏi, ta đương nhiên là tới cứu trợ! Ta liếc Công Tôn Liệt một cái, khắp khiêng đi tới, nói với người áo tím: "Người kia, ta nói các người đánh như vậy không công bằng."

"Có gì bất công?" Người áo tím hỏi ta.

"Mấy ngày trước Công Tôn Liệt bị thương, công lực không bằng lúc trước, người tìm hân ta đánh, sao tính là anh hùng hảo hán?"

"Hả?" Người nọ cười khẽ một tiếng, "Ta nói mình là anh hùng hảo hán lúc nào hả?"

Ta cho là da mặt mình coi là dày, so với người trước mắt này, thật là múa rìu qua mắt thợ, ta nhắm mắt tiếp tục nói, "Tôi mạnh hiếp yếu như người, sẽ không sợ người trong thiên hạ chê cười sao?"

"Người té thành ra như vậy cũng không sợ người cười, ta sợ cái gì?" Lúc nói xong, người nọ cười lên ha hả, giận đến ta mặt đỏ rần.

Công Tôn Liệt tiến lên, kéo lại ta: "Người ngu ngốc, còn không mau đi!"

"Người mới ngu ngốc!" Ta sắp bị hai người này tức phát khóc, một người cười ta, một người mắng ta đần, hai người này không biết nhìn mặt sao? Ta chính là mỹ nữ, đại mỹ nữ! Ta liều mạng lắc đầu mà nói: "Ta không đi, ta không đi, ta chính là không đi!"

"Người căm thù, trở về cho ta!" Lời của ta bị Công Tôn Liệt cắt đứt, hân ta hung hăng nhìn ta chằm chằm.

Ta liền uất ức, lỗ mũi đau xót, khóc lên, ta nói: "Công Tôn Liệt, người không có lương tâm, đến lúc nào rồi còn hung ta, người cho rằng ta muốn chạy ra ngoài à? Người cho rằng ta nguyện ý té một thân bùn đất à? Người cho là ta không sợ à? Còn không phải là vì cứu người, người đều bị thương thành như vậy người còn đánh với hân, đánh trứng đá điều à." Ta vừa khóc lại mắng một chuỗi dài, mệt mỏi thút thút mãi.

"Được rồi, đừng khóc." Hân ta bỗng nhiên thò tay lau đi nước mắt trên mặt ta, xoay người nói với người áo tím: "Đừng đánh nữa, ta nhận thua."

"Người nói không đánh sẽ không đánh sao, ta còn chưa đánh đủ đâu!" Khi nói chuyện, người áo tím nâng lên roi, đánh về phía chúng ta.

"Cẩn thận!" Công Tôn Liệt ôm lấy ta thật chặt.

Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt, ta mở to mắt, xuyên thấu qua nước mắt, thấy trường tiên dưới ánh trăng lạnh lạnh, gần như rơi lên lưng của Công Tôn Liệt, nhưng vào lúc này một thanh Kỳ Lân đao quen thuộc xuất hiện ở trước mắt của ta, trường tiên rơi xuống cùng đao quán ở cùng nhau, thành công ngăn trở thể công của người áo tím.

"Kim Nguyên Bảo!" Ta quát to một tiếng, vừa mừng vừa sợ.

"Đi mau!" Trong lúc đánh nhau Kim Nguyên Bảo quay đầu lại nhìn ta một cái.

Ta nói: "Ta không đi!"

Kim Nguyên Bảo lại nhìn mắt Công Tôn Liệt: "Mau dẫn nàng đi!"

Đang khi nói chuyện, ta đã bị Công Tôn Liệt lôi kéo, thật nhanh đi ra.

Công Tôn Liệt vẫn lôi kéo ta chạy vào Ngự Phong sơn trang, tiếng đánh nhau sau lưng càng lúc càng xa, ta đây mới lấy lại tinh thần, nhớ tới Kim Nguyên Bảo vẫn còn ở đối phó người áo tím xuống tay ác độc đó, trong lòng không khỏi cả kinh, dụng hết toàn lực đẩy khỏi tay Công Tôn Liệt.

"Không được, ta muốn quay lại!" Ta vội vàng xoay người, bị Công Tôn Liệt ngăn lại.

"Thân thù hân không yếu, sẽ bảo vệ mình, người đi sẽ chỉ làm hân ta phân tâm."

Nói cũng đúng, ta vội vàng lại xoay người chạy vào trong, nói: "Vậy ta đi tìm người hỗ trợ!"

Đường đi lại bị ngăn cản, một mảnh mây đen che mất ánh trăng trên đỉnh đầu chúng ta, trong lúc nhất thời, ta nhìn không rõ lắm mặt Công Tôn Liệt giấu ở trong bóng tối, chỉ nghe giọng hân trầm thấp, hỏi: "Người lo lắng hân ta?"

"Nói nhảm, ta đều mau lo lắng gần chết, người tránh ra, đừng cản ta!" Ta không kịp suy nghĩ nhiều, chợt đẩy trước ngực hân, máu tươi nhiễm đỏ hai tay của ta, Công Tôn Liệt kêu lên một tiếng ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Lúc này, tầng mây tản đi, dưới ánh trăng âm đạm, rõ rệt ta thấy rõ thương thế của hân ta, vết thương bị trường tiên đánh, thật dài vắt ngang ở ngực, nhìn thấy mà ghê.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Editor: Serena Nguyen

Đêm hôm đó, Kim Nguyên Bảo thuận lợi thoát khỏi người áo tím, trở lại bên cạnh ta. Nhưng Công Tôn Liệt bởi vì thương thế quá nặng, té xỉu ở trong sân. Thương thế của hân kinh động trên dưới Ngự Phong sơn trang, ngay cả Lạc Vân Thu cũng nghe tin chạy tới, còn mang đến toàn bộ đại phu tốt nhất Kinh Thành, cả đêm hội chẩn cho Công Tôn Liệt.

Bên trong phòng, đại phu vẫn còn chẩn bệnh, bên ngoài, ta sớm đã lòng như lửa đốt.

"Sao đi vào lâu như vậy mà còn không ra ngoài, thương thế của hân nặng như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ?" Ta càng không ngừng hỏi tới Lạc Vân Thu, lo lắng trùng trùng, nếu sớm phát hiện Công Tôn Liệt trên người bị thương, đánh chết ta cũng sẽ không đẩy hân, nếu không phải là ta đẩy hân, nói không chừng hân cũng sẽ không gặp. Ta càng nghĩ càng thấy mình là một đại tội nhân, hại Công Tôn Liệt thành như vậy.

Lạc Vân Thu như nhìn thấu lo lắng của ta, an ủi: "Người hãy yên tâm đi, bị thương ngoài da cũng chỉ là chuyện nhỏ, ta tương đối lo lắng."

"Lo lắng cái gì?" Ta hỏi tới.

"Đao kiếp." Nói lời này, chính là Kim Nguyên Bảo vẫn một mực trầm mặc không nói ở bên cạnh.

"Đao kiếp là cái gì?" Ta hỏi.

"Phàm là tu tập đao pháp thượng thừa, sẽ gặp đao kiếp, lấy Thí Hồn đao pháp mà nói, toàn bộ đao pháp gồm chín tầng, mỗi lần tu luyện lên một tầng, sẽ gặp đao kiếp một lần, càng tu luyện lên cao, đao kiếp cũng sẽ càng ngày càng hung hiểm. Nhìn tình huống của Công Tôn Liệt, hân cũng đã tu luyện đến tầng tám, chỉ cần phá đao kiếp, công lực liền có thể gấp mấy lần quá khứ. Chỉ tiếc, đao kiếp tầng này hung hiểm cực kỳ, hơi có sai lầm sẽ tẩu hỏa nhập ma, Công Tôn Liệt độ kiếp sót ruột, sợ là đã đã thương gân mạch."

"Không ngờ Kim huynh lại rất có nghiên cứu đối với Thí Hồn đao pháp." Ánh mắt Lạc Vân Thu không rõ thâm ý.

"Chưa nói tới nghiên cứu, có nghe thấy thôi." Kim Nguyên Bảo quét mắt nhìn hân ta một cái, không nói thêm gì nữa.

Hai người bọn họ nói gì, ta căn bản kiến thức nửa vời, giờ phút này đao kiếp cái gì, ta không quan tâm, ta chỉ muốn biết, rốt cuộc Công Tôn Liệt có thể gặp chuyện không may hay không.

"Tình huống đến tốt cùng như thế nào, còn phải chờ đại phu nói, chỉ là nhìn tình huống trước mắt, cho dù có chuyện, Liệt vẫn sẽ cố ý tham gia luận võ." Lạc Vân Thu nói.

"Hân đều như vậy, vẫn còn luận võ?" Ta quả thật không thể tưởng tượng nổi.

"Kể từ khi Công Tôn Trang chủ qua đời, địa vị của Ngự Phong sơn trang ở trên giang hồ liền không lớn bằng lúc trước, Liệt vẫn muốn mượn đại hội võ lâm lần này, củng cố uy danh của Ngự Phong sơn trang, đối với hân đại hội võ lâm lần này quan trọng hơn bất cứ điều gì, nếu muốn hân buông tha, hân tình nguyện chết trận trên đài thi đấu." Lạc Vân Thu nói xong lời này, ánh mắt bình tĩnh nhìn về bên trong phòng.

Hân ta nói không sai, ngày đó sau khi Công Tôn Liệt tỉnh lại, quả nhiên cố ý muốn tiếp tục tranh tài.

Một khắc kia, trong lòng ta rất là không có tư vị. Võ Lâm Minh Chủ, địa vị giang hồ. Những thứ này từng là điều ta luôn mong đợi, lại trải qua

mấy tháng "xông xáo giang hồ", bây giờ đã trở nên hư vô mờ mịt như thế, ở trong mắt Công Tôn Liệt, chúng lại vẫn quan trọng hơn tính mạng, đáng giá không?

Ta không cách nào dao động Công Tôn Liệt, nhưng ta có thể thuyết phục Kim Nguyên Bảo.

Ngày đó trên đường trở về, ta nói với Kim Nguyên Bảo: "Công Tôn Liệt bị thương thành như vậy, kết quả tỷ võ khẳng định đánh không lại ngươi, không bằng chúng ta bỏ cuộc thôi, được không?"

Ánh mắt Kim Nguyên Bảo trầm xuống, không nói gì.

Ta sợ cậu ta không đồng ý, tiếp tục nói: "Dù sao ngay từ lúc đầu ngươi cũng không tính toán muốn tranh Võ Lâm Minh Chủ gì, cũng chỉ là vì phái Thanh Thương mà thôi, cho tới bây giờ cũng giúp quá nhiều rồi, không bằng tới đây thôi."

"Ai nói ta không có ý định tranh Võ Lâm Minh Chủ?" Kim Nguyên Bảo nói một câu, khiến ta giật mình.

"Ngươi. Ngươi muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?" Ta bất khả tư nghị nhìn Kim Nguyên Bảo, về mặt cậu ta giờ phút này nghiêm túc như thế, nghiêm túc giống như ta không quen biết cậu ta.

"Không thể được sao?" Cậu ta hỏi.

Ta có chút tuyệt vọng, thế giới này làm sao vậy, tại sao người người đều muốn làm Võ Lâm Minh Chủ, làm Võ Lâm Minh Chủ thật sự tốt như vậy sao? Phải đánh giết giết, phải thường xuyên nguy hiểm đến tính mạng, muốn đeo lên gánh nặng cả võ lâm, ta nhẫn nhịn không được hỏi: "Tại sao ngươi muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?"

"Bởi vì." Lời của cậu ta dừng lại, thẳng tắp nhìn ta, con ngươi đen nhánh thâm trầm giống như màn đêm sắp phủ xuống, ngày càng đến gần.

Không biết vì sao, ta bỗng nhiên có chút khẩn trương, tâm nhảy lên nhảy xuống, muốn chạy trốn, chân lại giống như đeo chì không thể nhấc lên nổi, trong đầu hỗn loạn tung bùng.

Chợt, cậu ta vươn tay, gõ lên đầu ta.

"Ngươi làm gì thế?" Ta vuốt cái trán bị búng đau, thờ phì phò hỏi.

"Bởi vì ngươi điên!" Cậu ta nói xong, xoay người sai bước rồi đi.

"Ngươi mới điên!" Ta tức giận đến dậm chân ở phía sau, "Này, ngươi đừng đi, ngươi còn không có đồng ý bỏ cuộc !"

"Ta sẽ không bỏ cuộc!" Noi xa vang lên giọng nói của cậu ta, kiên định như vậy.

"Kim Nguyên Bảo, ngươi là tên khốn kiếp!"

Ba ngày sau.

Mặc dù trải qua trên dưới Ngự Phong sơn trang mọi cách khuyên can, cuối cùng vẫn còn không thể thuyết phục Công Tôn Liệt buông tha tranh tài. Khi tiếng trống so tài thứ nhất gõ vang thì Công Tôn Liệt cầm đao xuất hiện ở trên lối đài, mặt hấn bởi vì bị thương mà nhọt nhọt không có chút huyết sắc, áo đen khiến da của hấn có vẻ càng tái nhợt, duy chỉ có ánh mắt ấy là kiên định.

Đối thủ của hấn, chính là Kim Nguyên Bảo.

Ta không khỏi hồi tưởng lại hôm đó Kim Nguyên Bảo và ta đối thoại, ánh mắt kỳ quái và bóng lưng lúc rời đi của cậu ta, bất thường như thế, khiến cho ta tràn đầy nghi ngờ, cậu ta thật tính toán tranh Võ Lâm Minh Chủ này sao? Tại sao chợt có cái quyết định này? Làm Võ Lâm Minh Chủ thật sự tốt như vậy sao? Vô số vấn đề lẩn quẩn trong đầu ta, nhưng Kim Nguyên Bảo lại chậm chạp chưa xuất hiện.

"Gấp chết người, sao Kim sư đệ còn chưa tới?" Hoắc Đạt lo âu.

"Nhất định là bị dọa sợ rồi, không dám tới!" Thanh Sơn luôn luôn không muốn gặp Kim Nguyên Bảo lộ ra một vẻ khinh thường.

"Câm miệng!" Ta trừng mắt liếc hấn ta một cái, "Ngươi nói lại lần nữa, cẩn thận ta bảo Kim Nguyên Bảo lột hết y phục của ngươi!"

Mặt Thanh Sơn lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng không nói nữa.

Ta không khỏi có chút bận tâm, ngày đó thái độ Kim Nguyên Bảo kiên định như vậy, không có đạo lý hôm nay sẽ buông tha, chẳng lẽ là nghe lời của ta hồi tâm chuyển ý? Cho dù muốn buông tha, tối thiểu cũng phải xuất hiện chứ!

Lúc này, một tiếng trống cuối cùng vang lên, Kim Nguyên Bảo vẫn không có xuất hiện.

"Bởi vì tuyền thủ phái Thanh Thương không thể tham gia luận võ đúng lúc, Công Tôn Liệt của Ngự Phong sơn trang thắng!"

Khi trọng tài tuyên bố kết quả thì rõ ràng trong lòng ta nên thở phào một cái, lại không biết vì sao không vui mừng nổi, ta ngẩng mắt nhìn Công Tôn Liệt trên đài, trên gương mặt tái nhợt của hắn không có một chút vui sướng khi thắng lợi.

Giống tâm tình của hắn, còn có một đám đệ tử phái Thanh Thương.

Hoắc Đạt lặng lẽ than thở, mấy đệ tử tính khí nóng nảy càng thêm tức miệng mắng to: "Họ Kim kia là chuyện gì xảy ra? Nói tỷ vớ hay lắm lại không xuất hiện, đây không phải là hại phái Thanh Thương chúng ta sao?"

"Đúng vậy, thật mất thể diện!"

"Mặt mũi phái Thanh Thương chúng ta đều bị cậu ta vứt sạch!"

.....

"Các ngươi câm miệng hết cho ta!" Ta đứng lên, hùng hăng quăng cái ly trong tay xuống đất, "Các ngươi còn để chương môn ta đây ở trong mắt hay không? Kim Nguyên Bảo không có xuất hiện thì sao? Nếu không phải là bởi vì cậu ta, hôm nay các ngươi có thể đứng ở nơi này? Sớm cuốn gói về nhà! Nhìn bộ dáng chửi đổng như người đàn bà chanh chua mới vừa rồi của các ngươi, nào có một chút bộ dạng danh môn chính phái, một đám vong ân phụ nghĩa khốn kiếp, thẹn với liệt tổ liệt tông!"

Chờ ta mắng xong, tất cả mọi người trầm mặc, Thanh Sơn lau nước mắt đầu tiên.

"Ô ô ô. Chương môn, ta sai lầm rồi, ta không nên nói Kim sư đệ như vậy."

"Chương môn nói không sai, phái Thanh Thương có thể có hôm nay, toàn dựa vào chương môn và Kim sư đệ, chúng ta nên biết đủ!" Hoắc Đạt cũng đã suy nghĩ thông suốt.

"Chương môn, thật xin lỗi!"

"Chương môn, chúng ta sai lầm rồi!"

.....

Trong tiếng tự trách, ta âm thầm vui mừng, lần đầu có cảm giác làm chương môn, thì ra cũng rất thoải mái.

"Trở về chép môn quy mười lần, không xong không cho phép ăn cơm!" Nói xong, ta đứng dậy rồi đi.

Ta đương nhiên phải đi tìm Kim Nguyên Bảo, cậu ta không hiện thân, đến tận cùng là đột nhiên quyết định bỏ qua, hay là đã xảy ra chuyện gì, ta phải gặp mặt để hỏi cho rõ.

Nhưng mặc cho ta lần tìm trong Ngự Phong sơn trang như thế nào, vẫn không thấy bóng dáng Kim Nguyên Bảo, rốt cuộc cậu ta đi đâu vậy? Trong lòng ta không khỏi nổi lên nghi ngờ, gần đây hành động cử chỉ của Kim Nguyên Bảo thật sự rất kỳ quái, không chỉ có lời nói khó hiểu, người muốn chơi trò mất tích, lấy đêm hôm đó mà nói, buổi tối khuya không giải thích được chạy đến sau núi, thật không biết đi làm gì!

Phía sau núi? Này nhắc nhở ta, cậu ta sẽ không lại đi đến sau núi chứ? Mặc kệ, đi xem một chút tính sau!

Ta đi dọc theo con đường ngày đó, đi tới phía sau núi, giờ phút này phía sau núi khác hẳn ban đêm, từng cọng cây ngọn cỏ đều có thể thấy rất rõ ràng, trừ cây chính là cỏ, nửa bóng người cũng không có, đừng nói là Kim Nguyên Bảo. Thật là kỳ quái, loại địa phương này, nửa đêm Kim Nguyên Bảo chạy tới làm cái gì?

Ta vừa nghĩ vừa tìm kiếm trong rừng cây, chợt, nghe được tiếng vang, mơ hồ thấy nơi xa có một người đang luyện đao, nhìn thân hình rất giống Kim Nguyên Bảo. Kỳ quái, cậu ta làm gì mà phải tới chỗ này luyện đao? Ta tò mò đi tới, không cẩn thận dẫm vào nhánh cây trên đất, làm giật mình mấy con chim sẻ.

"Ai?" Kim Nguyên Bảo quát một tiếng, ánh đao lướt qua.

"Kim Nguyên Bảo! Là ta!" Ta vội vàng kêu.

"Tiểu Bắc?" Cậu ta thu đao trong tay về, rất là kinh ngạc với sự xuất hiện của ta.

Cùng lúc đó, hình như ta thấy một bóng người chợt lóe trước mắt, ta hỏi: "Làm sao còn có một người? Hắn ta là ai? Các ngươi đang làm gì thế?"

"Ngươi nhìn lầm rồi." Kim Nguyên Bảo ngăn cản ta, "Ta chỉ là luyện đao mà thôi, ngươi đến đây làm cái gì?"

"Ngươi gạt người!" Rõ ràng ta thấy có người, không thể nào bị hoa mắt, còn nữa lúc này cậu ta chạy tới luyện đao một mình cũng rất kỳ quái, nhất định là có chuyện gạt ta, "Ngươi đừng dối chủ đề, mấy ngày trước ta liền muốn hỏi ngươi, buổi tối khuya ngươi chạy phía sau núi làm gì? Hiện tại lại tới, không thể nào là luyện đao đơn giản như vậy!"

"Ta. Không có."

"Còn nói không có, ta xem ánh mắt của ngươi cũng biết ngươi nói láo!" Ta nhất thời căm tức, sao Kim Nguyên Bảo có thể gạt ta đây? Trên thế giới này ai cũng có thể gạt ta, chỉ có cậu ta không thể gạt ta. "Sẽ cho ngươi một cơ hội, nói mau người vừa rồi là ai, không nói không nói ta liền không để ý tới ngươi!" Nói xong, ta lại có chút thấp thỏm, ngộ nhờ cậu ta không nói thật, ta thật sự có thể không để ý đến cậu ta rồi hả? Mặc kệ, hỏi trước tính sau.

"Ta." Kim Nguyên Bảo nhìn ta, muốn nói lại thôi.

"Nói mau!" Ta nhìn cậu ta có chút nóng nảy, ta đều nói thành ra như vậy rồi, tối thiểu cũng phải cho ta chút mặt mũi chứ.

Hồi lâu, vẻ mặt cậu ta buồn bã, "Thật xin lỗi, ta không thể nói."

Tên khốn kiếp này, thế mà còn ngang ngạnh với ta!

Ta cực kỳ tức giận, nhưng lời đều nói hết rồi, lần này không để ý tới cậu ta. "Kim Nguyên Bảo, ta không thèm để ý ngươi!" Ta nói xong, liền tức giận đi về.

Kim Nguyên Bảo lại dám có chuyện lừa gạt ta, điều này làm cho ta hết sức tức giận, suốt cả một ngày không để ý cậu ta, không ngờ cậu ta cũng không tới nói xin lỗi ta, không hề hối cải. Điều này trực tiếp khiến tâm tình ta nóng nảy, lại phạt đệ tử phái Thanh Sơn chép môn quy hai lần, làm cho trên dưới Thanh Thương tiếng oán than dậy đất, ngay cả Hoắc Đạt đều có chút không nhìn nổi.

"Chường môn, ngài càng ngày càng có bộ dáng chường môn."

"Nói nhảm, ta là ai." Ta liếc Hoắc Đạt một cái. "Nhưng chường môn, ngài bắt mọi người chép môn quy như vậy, cũng không phải là một cách."

"Vậy ngày mai bắt đầu sao chép và sửa chữa Tam Tự kinh."

"." Hoắc Đạt hết ý kiến, "Chường môn, ta không phải ý này."

"Vậy ngươi có ý gì?" Ta phát câu, làm gì mà hiện tại người nào nói chuyện với ta đều không rõ ràng, nhìn Sở Tiểu Bắc ta dễ khi dễ sao?

"Chường môn, gần đây có phải tâm tình ngài không tốt hay không?" Hoắc Đạt đổi một đề tài.

"Không có!"

"Là bởi vì Kim sư đệ sao?"

". Mới không phải!"

"Không biết sao Kim sư đệ lại chọc giận chường môn?"

"Cậu ta gạt ta, có chuyện gạt ta, không chịu nói với ta, cậu ta chính là cái tên khốn kiếp, ta lại cũng không cần để ý cậu ta!" Ta rốt cuộc vẫn phải nói cho Hoắc Đạt.

Không ngờ Hoắc Đạt lại cười.

Ta nói: "Ngươi cười cái gì cười, có gì đáng cười, ta bị người ta lừa cười đã chưa?"

"Chường môn, không phải là ngài thích Kim sư đệ chứ?"

"Ngươi nói cái gì?" Ta bị lời nói của Hoắc Đạt làm cho không giải thích được, nhưng không biết thế nào mặt lại có chút nóng. "Ngươi đừng nói hươu nói vượn, ta làm sao có thể thích tên khốn kiếp Kim Nguyên Bảo kia được, là cậu ta khi dễ ta, gạt ta, không nói thật với ta!"

"Nếu như Chường môn không có tình cảm với Kim sư đệ, cậu ta lừa gạt ngài, sao ngài lại tức giận như thế chứ? Ta chưa từng gặp qua ngài tức giận đến vậy."

"Hoắc Đạt, ngươi cắt cho ta! Chép môn quy 100 lần 1000 lần 10000 lần, không chép hết thì không cho đi nhà xí!" Trong tiếng nằng của ta, Hoắc Đạt "cút" rất nhanh, vừa "cút" vừa cười ha ha, cười đến trong lòng ta phát hỏa.

Ta không thể thích Kim Nguyên Bảo, tuyệt đối không thể nào! Ta gương mặt đang nóng lên, tự nói đi nói lại với mình.

Tác giả có lời muốn nói: dường như không có nhiều người đọc, ta quyết định đổi tên truyện

Tiểu Bắc: đợi tóc ta dài tới eo, thiếu hiệp, lấy ta được không?

Ta nói: lấy cách ăn của ngươi, rất nhanh sẽ không có eo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Editor: Serena Nguyen

Ba ngày sau, bởi vì phái Thanh Thương đã thua cuộc so tài, lần này đại hội võ lâm nghênh đón cuộc tỷ võ cuối cùng—— Ngự Phong sơn trang đối chiến với Thiên Ma Cung.

Tranh tài còn chưa bắt đầu, dưới đài đã sớm nhốn nha nhốn nháo bu đầy người, tất cả mọi người mong mỗi cuộc chiến cuối cùng này, trong lòng mọi người đều hiểu, bởi vì Thiên Ma Cung xuất hiện, trận luận võ này đã không chỉ là cuộc chiến Võ Lâm Minh Chủ đơn giản như vậy, đây là một cuộc chiến chân chính giữa chính và tà, ý nghĩa thắng thua là kết quả sau thời gian dài hắc bạch tranh giành. Đến cuối cùng là Ngự Phong sơn trang tiếp tục giữ ghế đệ nhất võ lâm, hay là Thiên Ma Cung lật nghiêng võ lâm, thống lĩnh giang hồ, về mặt mỗi người đều hết sức nặng nề.

Ta hiểu rõ, Công Tôn Liệt sẽ không còn may mắn như lần ra sân trước, lần này hẳn sẽ thua. Không biết tại sao, ta bỗng nhiên không có lo lắng cho hần lẫm, thật ra thì không làm Võ Lâm Minh Chủ đối với hần mà nói cũng là chuyện tốt, trải qua thời gian dài, hần vẫn bị một trọng trách nặng nề đè ép, cho nên tính tình mới có thể trở nên lạnh lùng như vậy, có lẽ lần này đối với cậu ta mà nói là bước ngoặt trong cuộc đời.

Bây giờ ta còn tương đối lo lắng cho chính mình, những ngày này, lời nói của Hoắc Đạt cứ một mực quanh quẩn trong đầu của ta, khiến ta rối rắm không dứt. Sao ta có thể thích Kim Nguyên Bảo chứ, người ta yêu rõ ràng là Công Tôn Liệt. Cái tên Kim Nguyên Bảo kia vừa đen lại khô khan, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ biết đối nghịch với ta, bây giờ còn biết gạt ta, làm sao ta có thể thích loại người khốn kiếp này? Ta ghét cậu ta còn chưa xong!

Phiền chết rồi, phiền chết rồi, đều do Hoắc Đạt nói hươu nói vượn, hại ta mấy ngày nay vẫn tâm thần có chút không tập trung, thấy Kim Nguyên Bảo liền tránh, cũng may hôm nay Kim Nguyên Bảo không có ở đây, nếu không ta tình nguyện không xem cuộc tranh tài này.

Ta hung hăng trừng mắt Hoắc Đạt, ông ta bị ta trừng được không giải thích được.

"Tối rồi tối rồi!" Trong đám người vang lên một mảng tiếng nghị luận, hai môn phái so tài hôm nay lục tục xuất hiện ở trên hội trường.

Tối trước là Ngự Phong sơn trang, Công Tôn Liệt đi tuốt ở đằng trước, chỉ thấy hần mặc một bộ đen tuyền, nện bước mạnh mẽ, ánh mắt bén nhọn, mấy ngày chữa thương khiến cho khí sắc của hần khôi phục không ít, nhìn qua hình như không có gì đáng ngại rồi.

Sau Ngự Phong sơn trang, bang Thiên Ma Cung áo quần lố lằng kia cũng tới, cầm đầu là Tứ Đại Hộ Pháp mọi người quen thuộc nhất, đi theo phía sau là một đoàn người đông nghịt, vây quanh một cái kiệu, thanh thế hết sức thật lớn.

Người chung quanh cũng bắt đầu bàn luận xôn xao về cái kiệu này.

"Ồ trong đó ngồi chính là cung chủ Thiên Ma Cung, Ma Tinh sao?"

"Không phải Ma Tinh đã chết rồi sao, tại sao lại xuất hiện?"

"Ngu ngốc, Ma Tinh chính là danh hiệu cung chủ, mặc kệ ai làm cung chủ Thiên Ma Cung cũng phải gọi Ma Tinh!"

"Vậy chẳng phải là Thiên Ma cung có rất nhiều Ma Tinh sao? Ma Tinh một đời, Ma Tinh đời hai, Ma Tinh đời ba. Mỗi một thời đại, Ma Tinh còn có thể thăng cấp đấy."

Ta không khỏi kính nể không thôi trí tưởng tượng phong phú của mấy võ lâm nhân sĩ, đại ca người thực trâu bò!

Trong lúc một nhóm người nghị luận ầm ĩ, hội trường chợt nổi lên một luồng gió lạnh, cùng lúc đó, người của Thiên Ma Cung bắt đầu nâng hô khẩu hiệu: "Thiên Ma Thánh cung, nhất thống võ lâm, Ma Tinh đời này, Duy Ngộ Độc Tôn!"

Màn kiệu nâng lên, một bóng người bay ra từ trong kiệu, đứng ở giữa lối đài.

Ta ngơ ngác nhìn nam tử đứng ở giữa lối đài mặc trường bào màu tím, tay hần ta cầm trường tiên, mặt nạ bằng bạc dưới ánh mặt trời phát sáng rạng rỡ, tâm tình của ta từ kinh ngạc chuyển thành tức giận.

Hóa thành tro ta đều không quên được người này, đêm hôm đó chính là hần ta đã thương Công Tôn Liệt, còn cười nhạo ta là ngu ngốc.

Phu Tử nói: người ta dội người một giọt nước, người phải dội lại người ta đầy mặt đều là nước.

Ta quyết định báo thù.

Giờ phút này, tất cả mọi người trên hội trường bởi vì Ma Tinh ra hiện mà nghị luận ầm ĩ, trường hợp một lần hỗn loạn không chịu nổi, ta nghiêng đầu ra lệnh với Thanh Sơn: "Thanh Sơn, còi giầy!"

Thanh Sơn hoảng sợ nhìn ta, "Chường môn. Người muốn cái này làm gì?"

"Hãy bớt sàm ngôn đi, bảo người cời người liền cời đi!"

Dưới sự uy hiếp của ta, Thanh Sơn run run rẩy rẩy cời giày, hai tay dâng, đưa tới trước mặt của ta.

Ta đoạt lấy giày thối của Thanh Sơn, ném lên lồi đài, đừng nói, vứt còn rất chính xác, một cái nện ở ngực Ma Tĩnh, đập cho hắn ta bối rối.

Phong hộ pháp phản ứng đầu tiên, xông lên đài, vênh lên Lan Hoa Chi* liền mắng: "Người nào? Người nào đánh lên Cung chủ chúng ta, đứng ra cho ta!"

* Phòng cho người nào k biết, “lan hoa chi” là cái tay chỉ vào người khác cong cong điệu điệu, nó giống cánh hoa lan nên gọi là lan hoa chi.

Người nói ra liền ra, người cho là ta ngu à, nhìn ta nhiều hơn nữa ném mấy con, vì vậy nghiêng đầu chuẩn bị bảo Thanh Sơn lấy một chiếc giày khác. Vừa quay đầu lại, ta trợn tròn mắt, chỉ thấy người người trong tay đều cầm giày, bắt đầu điên cuồng ném đám người Thiên Ma cung.

Đại hội quy định không cho sử dụng ám khí, nhưng là chưa nói không thể ném giày không đúng? Hành động ném giày của ta nhắc nhở mọi người, trong lúc nhất thời, hầu như tất cả người đều trút lửa giận với Thiên Ma cung vào giày, vô số đôi giày mùi hôi ngạt thở, giống như bão táp bay về phía lồi đài.

Dĩ nhiên những người Thiên Ma cung đó cũng không chịu thua thiệt, rồi rít chạy lên đài ngăn ở trước mặt Ma Tĩnh, cời giày ném xuống dưới đài, cứ như vậy, một cuộc đại hội võ lâm trở thành một cuộc ném giày.

Sau đó, không biết là người nào cảm thấy ném giày chưa đã ghiền, bắt đầu ném binh khí, một cây búa đi lên, đập chết một tiểu lâu la của Thiên Ma cung.

Lần này, rốt cuộc mọi chuyện hóa lớn.

"Các vị anh hùng bạch đạo! Nhân cơ hội này, chúng ta đồng tâm hiệp lực, lật đổ Thiên Ma cung!"

"Lật đổ Thiên Ma cung! Lật đổ Ma Tĩnh! Báo thù cho sư phụ Khắc Kỷ của Thiếu Lâm!"

"Tiêu diệt hắc đạo."

.

Tiếng la liên tiếp, lúc đó người chung quanh cũng đã lấy ra vũ khí, lúc này trên tay bọn họ cũng không còn là giày nữa, tất cả đều hiếu chiến, thích đánh nhau, thích gây gỗ, chém tới người của Thiên Ma cung.

Ta sợ ngây người, chưa từng gặp qua nhiều máu như vậy, những thứ kia đao kiếm chém vào trên thân người, như chém vào trên bàn, trên ghế vậy, căn bản không người quan tâm. Một khắc kia, ta bỗng nhiên có chút dậy lên đồng tình với Thiên Ma Cung, mặc dù trong bọn họ có ít người xác thực rất xấu, nhưng là ném giày hả giận còn chưa tính, phải đuổi tận giết tuyệt sao? Người của Ma giáo cũng đều là mẹ sinh cha nuôi, bị chém cũng sẽ thấy đau!

Thanh Sơn chạy đi trong đám người nhặt về hai chiếc giày khác nhau, mang ở trên chân, nói với ta đang ngây như phỗng: "Chường môn, chuyện quá lớn, người đi nhanh lên!"

Ta đây mới lấy lại tinh thần, co căng chạy.

Sau lại ta mới biết, chính là bởi vì chiếc giày ta ném ra ngoài kia, kích thích mâu thuẫn giữa hai phái hắc bạch, khiến cuộc chiến vốn là muôn người nhìn chăm chăm, biến thành một cuộc đại hỗn chiến chưa từng giữa hắc đạo và bạch đạo.

Bởi vì Thiên Ma Cung không ngờ rằng, nhân sĩ võ lâm chính phái sẽ đối chiến với bọn họ dưới loại tình huống này, trong lúc nhất thời chuẩn bị chưa đủ, dẫn đến toàn quân bị diệt. Các giáo đồ chết thì chết, bị thương thì bị thương, ngay cả Tứ Đại Hộ Pháp đều chết hết một nửa, còn dư lại Phong hộ pháp cùng Mộ Dung Ti Ti bị thương chạy, Thiên Ma cung chủ cũng bởi vì bị thương mà không biết tung tích.

Đám người bạch đạo là phe chiếm đa số, mặc dù đánh lui Thiên Ma giáo, nhưng ở cuộc hỗn chiến này cũng không có mò được lợi ích gì quá lớn. Nhiều môn phái đều là chết hơn phân nửa, Ngự Phong sơn trang càng thêm bị thương nghiêm trọng, chỗ bố trí hội trường đại hội võ lâm, thành một cái biển máu.

Sinh mạng giữa sự tranh giành của hai phái hắc bạch trở nên nhỏ bé giống như con kiến hôi, sau hỗn chiến ngày đó, hầu như tất cả môn phái đều ăn mừng thắng lợi của mình, cho dù có bởi vì chết sư huynh đệ mà cảm thấy thương tâm khổ sở, tự nhiên là sẽ nghĩa chính ngôn từ* nói: "Vì chính nghĩa, chết cũng không tiếc!"

* hợp với chính nghĩa và lợi ích chung

Ta không rõ.

Sau khi Kim Nguyên Bảo biết xảy ra hỗn chiến, trước tiên tìm được ta núp ở trong phòng, run lấy bầy.

Ta đã không để ý tới tức giận với cậu ta, ôm cổ cậu ta khóc: "Kim Nguyên Bảo, ta muốn về nhà, đại hội võ lâm một chút cũng không vui như ta nghĩ, ta

muốn về nhà, ta muốn về nhà!"

"Chờ bên ngoài không rối loạn như vậy, ta liền dẫn người trở về." Cậu ta ôm ta, an ủi.

"Tất cả đều tại ta, nếu không phải là bởi vì ta ném chiếc giày kia, bọn họ cũng sẽ không đánh nhau, cũng không sẽ chết nhiều người như vậy, ô ô ô. Kim Nguyên Bảo, ta thật là sợ, ta hại chết nhiều người như vậy, ta không phải cố ý."

"Người nghĩ nhiều, trường hợp như vậy sớm muộn cũng sẽ xảy ra, coi như không có người, chờ có kết quả tỷ võ hôm nay, phe không phục cũng sẽ gây chuyện, đây mới là giang hồ."

Giang hồ, lại là giang hồ! Ta hận chết giang hồ, ta muốn về nhà.

Ngày thứ hai, hỗn chiến chấm dứt, Ngự Phong trong son trang tràn đầy người bị thương.

Ta đã quyết định muốn về nhà cùng Kim Nguyên Bảo, chỉ là còn không biết nên nói với bọn Hoắc Đạt như thế nào, lần hỗn chiến này phái Thanh Thương chúng ta cũng bị thương không nhẹ, chết mấy đệ tử, phần lớn mọi người bị thương, tất cả đều chữa thương ở trong phòng cho khách. Làm chương môn một phái, lúc này rồi đi, hình như có chút không có đạo nghĩa.

Cùng lúc đó, bởi vì hoài nghi vẫn có người trong ma giáo ẩn nấp ở đây, Ngự Phong son trang thực hành gác cổng, một số đông người lần lượt đến từng lục soát dư nghiệt Ma Giáo, ngay cả xuống núi đều phải trải qua kiểm tra.

Kim Nguyên Bảo cũng nói còn nguy hiểm, gần như một tác cũng không rời ta, cho dù thỉnh thoảng rời đi, cũng là dặn dò ta cố gắng hết sức không được ra khỏi phòng.

Nói thật, dù cậu ta bảo ta đi ra, ta cũng không dám. Kể từ khi chính mắt thấy lần hỗn chiến trước, bây giờ ta nhìn ai cũng cảm thấy không giống người tốt, dù được xưng là từ bi như phái Thiếu Lâm, lúc diệt người ma giáo cũng có thể rat ay ngoan độc. Ai biết những người bên ngoài đó có thể bởi vì ta lớn lên giống người của Ma giáo, rồi cho ta một đao hay không.

Dù sao giang hồ này ta là tuyệt đối là ra nhập đủ rồi, ta vẫn nên ngoan ngoãn ở trong phòng dọn dẹp thu dọn y phục thôi.

Trong phòng ta là không thiếu mấy đồ linh tinh phụ nhân chuẩn bị cho hôn lễ của ta và Công Tôn Liệt, thật ra thì ta rất thích, nhưng mà nếu không kết hôn, vẫn là trả lại cho người ta thôi. Nhưng là những món ăn này ta phải lấy đi, từ Kinh Thành trở về Trần Bạch Vân, nói ít cũng phải một tháng, ta không muốn chết đói giữa đường.

Đang lúc ta lấy túi đồ đậu phộng vào từ bình sứ, mấy hạt đậu phộng không cẩn thận bắn vào đáy giường.

"Ai u." Một cái âm thanh truyền ra từ dưới giường.

Ta cứng lại trong nháy mắt.

Dưới giường, có người?

Ta cảnh giác hỏi: "Người nào. Người nào ở đó?"

Trong phòng yên tĩnh, không có người trả lời ta, yên tĩnh, ta bỗng nhiên cảm giác một luồng khí lạnh được đưa lên từ lòng bàn chân. Hẳn là không phải ma quỷ chứ? Âm thanh kia mới vừa rồi rõ ràng là từ dưới giường truyền tới.

Ta khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, từ từ lại gần bên giường, sau đó chậm rãi ngồi xổm người xuống.

Chợt, một bóng người lao ra từ dưới giường, đưa tay, bất ngờ bóp cổ của ta.

"Không được kêu, nếu không lấy mạng của người." Một giọng nói bị cố ý đè thấp, vang lên ở bên tai của ta.

Trong lòng ta quỳnh lên, vội nhỏ giọng nói: "Người đừng làm loạn, ta không kêu là được. Người!" Ánh mắt quét qua trong nháy mắt, ta thấy được tám mặt nạ bạc làm người ta chán ghét, lời nói định nói ra khỏi miệng tắc ở trong cổ họng.

Lại là hán ta!

Ánh mắt tên kia sau mặt nạ híp lại: "Thế nào? Nhận được bốn tọa?"

Trong đầu ta thoáng qua những hình ảnh giết người diệt khẩu, vội vàng lắc đầu: "Không biết, hóa thành tro cũng không biết!"

Ma Tinh sặc một cái.

"Nha đầu thối, ít giờ trò thôi! Người không nhận được bốn tọa, bốn tọa lại nhận được người, Chương Môn." Hắn ta nói xong, lực trên tay nặng thêm mấy phần.

Ta nghĩ thâm lần này xong rồi, người này còn nhận được ta, lúc này không bị diệt khẩu cũng khó. Đang lúc ta cho là lần này mình thật muốn "hòng nhan

bạc mệnh", một nhóm người đi qua ngoài cửa, trong đó có người kêu: "Yêu nhân này bị thương, đi không xa, nhất định vẫn còn ở trong son trang! Mọi người mau chia nhau đi tìm! Tìm được giết!" Không trách được hôm nay bên ngoài đặc biệt nhiều người, thì ra là tìm người này!

Ta nhảy bén, hỏi: "Người bị thương?"

"Bị thương thì sao?" Hắn ta cười nhạt một tiếng, "Bị thương vẫn có thể lấy mạng của người!"

Ta cố giả bộ trấn định: "Người lấy mạng của ta cũng vô dụng, đi ra ngoài còn không phải vẫn mất mạng sao?"

"Có người ở trong tay bốn tọa, xem bọn họ dám làm gì bốn tọa?"

Mẹ nó! Người này thậm chí ngay cả ý tưởng lấy ta làm con tin ác liệt như vậy đều có, thật sự là rất xấu!

Ta đè nén lửa giận trong lòng, nói: "Người cũng quá ngây thơ rồi đó!"

"Người nói cái gì?"

"Ta nói người ngây thơ!" Ta liếc hắn ta một cái, "Bọn họ nhiều người như vậy đều muốn giết người, làm sao có thể sẽ vì ta một nha đầu không có danh tiếng gì mà bỏ qua người? Thật không biết là người quá đề cao ta, hay là quá xem thường chính người."

Ta vừa nói xong, quả nhiên ánh mắt của hắn ta do dự một chút.

Bất được cơ hội này, ta lại nói: "Dù sao đến cuối cùng đều phải chết, nếu người thả ta, nhiều lắm là sau khi người chết ta sẽ đến mộ người thấp nén hương, đốt ít tiền vàng cho người."

"Người đừng mơ tưởng!" Hắn ta nhìn chăm chăm ta, chỉ chốc lát sau, ánh mắt vốn là tức giận lại đột nhiên biến đổi, lại nở nụ cười. "Nha đầu thôi, suýt nữa bị người lừa gạt, muốn bảo toàn tính mạng, tốt nhất thông minh một chút, nghĩ biện pháp mang bốn tọa ra ngoài."

Ta nói: "Người là người to đùng đùng, cũng không phải là chó là mèo, ta làm sao đưa người đi ra ngoài? A."

Sức ép trên cổ lại tăng lên mấy phần, eo cũng bị túm, hắn ta lại gần, nhếch môi một cái: "Không đưa được ra? Vậy bản tọa không thể làm gì khác hơn là tìm người chôn theo, xem nha đầu nha người đáng đáp khá tốt, không bằng làm nha hoàn trên đường hoàng tuyền cho bốn tọa." Hắn nói xong, ánh mắt dần dần lộ ra sát khí.

"Chậm!" Ta ngăn hắn ta lại, "Ta có biện pháp đưa người ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Editor: Serena Nguyen

Ta thật sự là tránh vô dưa gặp vô dưa, đã tránh được hỗn chiến, lại gặp được Ma Tinh, muốn không chết cũng khó. Cũng may chuyện còn có cơ hội xoay chuyển, Ma Tinh bị thương, rõ ràng không thể tự ra khỏi Ngự Phong son trang, còn phải dựa vào hỗ trợ của ta, cho nên ta tạm thời còn chưa chết.

"Đây là cái gì?" Ma Tinh liếc mắt nhìn vật ta ném cho hắn ta, hỏi ta.

"Y phục." Ta nói, "Người thay cái này, ta dẫn người đi ra ngoài."

Hắn nhìn y phục trên bàn, sắc mặt khó coi: "Người đùa gì thế? Thế mà dám cho bốn tọa mặc y phục nữ nhân, người muốn đùa bốn bốn tọa phải hay không?" Lúc nói chuyện, sát khí lại nổi lên.

Tên Thiên Ma cung chủ này tính khí thật đúng là kém, ta vội vàng lui về phía sau mấy bước, nói: "Là người tự muốn ta giúp người chạy trốn ra ngoài, giờ còn ngại cái này ngại cái kia. Người cũng không nghĩ xem phòng một cô nương như ta lấy đầu ra y phục nam? Nếu không, người cứ mặc y phục này ta dẫn người đi ra ngoài, xem bọn họ có tới bắt người hay không."

Thật ra thì dưới giường ta mặt còn cất giấu một bộ y phục nam lúc đầu Kim Nguyên Bảo cho ta, chẳng qua ta mới không nói cho tên bại hoại này đâu, cho đường đường cung chủ Thiên Ma cung ném thử một chút tư vị làm nữ nhân, cũng chưa hẳn là không thể!

Quả nhiên, Ma Tinh nhìn y phục do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn cầm nó lên.

Mẹ ta thường nói: "Ăn người miệng mềm, bắt người tay ngắn." Bây giờ ta muốn bỏ một câu: "Mặc người tay áo ngắn."

Ma Tĩnh mặc vào y phục nữ nhân, tay áo ngắn một mảng lớn, bộ dáng kia cực kỳ buồn cười.

Hắn ta vừa đi ra, ta liền không nhìn được cười, che miệng mới cười trộm một tiếng, hắn ta liền cầm roi ở trong tay lên: "Cười nữa ta hủy dung ngươi."

Ta lập tức im lặng, thật là quá đáng, thế mà lại dùng hủy dung để uy hiếp ta...ta chính là dựa vào mặt mà ăn cơm!

"Tốt lắm, bây giờ có thể dẫn ta đi ra ngoài rồi!"

"Chậm đã."

"Ngươi còn muốn giờ trò gì?" Hắn ta cảnh giác nhìn ta.

Ta nói: "Ngươi phải bỏ món đồ trên mặt ngươi xuống đi, chẳng lẽ ngươi còn tính đi ra ngoài như vậy?"

Hắn ta do dự chốc lát, cuối cùng vẫn lấy mặt nạ xuống, ta vốn tưởng rằng phía sau mặt nạ này chắc chắn là một khuôn mặt rất xấu, không ngờ khi hắn ta lấy mặt nạ xuống thì lại lộ ra khuôn mặt hết sức tuấn mỹ, thậm chí hơi non nớt, cho dù mặc nữ trang cũng sẽ không có vẻ khác thường.

Ta rất ngạc nhiên hỏi: "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

"Ai cần ngươi lo!" Hắn ta tròn mắt nhìn ta một cái.

"Ngươi không nói cho ta biết, ta liền không mang theo ngươi đi ra ngoài, ngươi giết ta đi." Không biết thế nào, cảm giác Ma Tĩnh coi mặt nạ hoàn toàn không có kinh khủng như lúc này, thậm chí có chút dễ bắt nạt.

"Được, vậy ta hủy dung ngươi trước."

Mẹ nó, tiểu ma đầu này, thật xấu! Ta che mặt nói: "Ngươi đừng có hờ ra là dùng hủy dung uy hiếp ta, ta dẫn ngươi đi ra ngoài chu toàn là được, ngươi thu cái roi kia lại đi, ta nhìn hoảng hốt."

Hắn ta khinh bỉ khẽ hừ một tiếng, thu trường tiên vào trong ngực.

Động tác này khiến ta nghĩ tới một chuyện rất quan trọng, lập tức cầm lên hai miếng bánh Hoa Quả từ trên bàn, đưa cho Ma Tĩnh, "Cầm! Nhét ngực!"

"Cái gì?" Hắn ta ngẩn ra, rồi sau đó cả khuôn mặt xanh mét: "Ngươi đừng mơ tưởng!"

Ta liếc hắn ta một cái: "Cũng không phải là ta nhất định muốn cho ngươi nhét, chẳng qua bây giờ ngươi vốn dĩ không giống như nữ nhân! Ngươi nhìn nha hoàn trong Ngự Phong sơn trang này, người nào bằng phẳng giống như ngươi sao?" Ta nói xong, hắn ta liền do dự. "Ngươi không phải xấu hổ, ta giúp ngươi nhét!" Sau đó ta không nói gì nhét hai miếng bánh Hoa Quả này vào bộ ngực cậu ta.

Hàaa...! Giờ đã giống nữ nhân!

Ta hài lòng nhìn kiệt tác của mình, nói: "Đi thôi!"

"Đợi đã nào...!" Hắn ta gọi ta lại.

"Làm gì." Còn chưa có nói xong, tay của hắn ta chợt bưng kín miệng của ta, một cái tay khác nhét thứ gì đó vào miệng ta, sau đó vừa dùng lực, vật kia liền tuột xuống cổ họng của ta.

"Ngươi. Ngươi cho ta ăn cái gì?"

"Độc dược."

Độc dược? Ta chỉ cảm giác đầu bị đánh một cái, vội vàng đưa tay vào trong cổ họng, nhưng đã tới không kịp rồi, thuốc kia đã sớm vào bụng.

"Tên khốn kiếp!" Ta nhất thời tức giận, chỉ vào cậu ta mắng: "Ta cũng đã nói dẫn ngươi đi ra ngoài, ngươi còn ép ta ăn độc dược, ta mà xảy ra chuyện gì, ngươi đừng mơ tưởng tốt hơn, trên đường hoàng tuyền ta cũng muốn lôi kéo ngươi đi cùng!"

"Ngươi gấp cái gì?" Hắn ta không nhanh không chậm nói, "Bồn tọa chỉ nói là độc dược, lại không nói không có thuốc giải, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn mang bồn tọa đi ra ngoài, chờ bồn tọa an toàn, ngươi cũng liền an toàn."

"Ngươi!" Ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà lại không thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là im hơi lặng tiếng mang theo Ma Tĩnh đã đổi nữ trang đi ra ngoài.

Tháo xuống mặt nạ, thay nữ trang, lại vừa cúi đầu như vậy, bộ dáng hoàn toàn khác Ma Tĩnh hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ lúc vừa rồi, hiển nhiên là một người nha hoàn! Cùng nhau đi tới, không chút nào gây chú ý cho những bạch đạo nhân sĩ kia.

Lúc ta đang âm thầm thở phào một hơi, chưa từng nghĩ, lại bị phái Võ Đang đứng ở cửa kiểm tra cản lại. Vũ Liên đạo trưởng phái Võ đang kia vừa thấy

là ta, mặt lập tức xảm xuống: "Đứng lại! Đi đâu?"

"Xuống núi mua thuốc." Ta nói.

"Không phải là mua thuốc tiêu chảy chứ?" Tiểu đạo sĩ ngày đó chỉ ra và xác nhận ta hạ thuốc tiêu chảy chột nhảy ra ngoài, rất không khách khí theo dết chuyện.

"Lần trước nói ta hạ thuốc tiêu chảy chính là nguoi, lúc này nói ta mua thuốc tiêu chảy cũng lại là nguoi, sao nguoi không nói ta giết người phóng hỏa đi?"

Tiểu Đạo Sĩ bị ta hỏi đỏ bừng cả khuôn mặt, bị Vũ Liên đạo trưởng cắt đứt: "Sở chương môn chó trách, chỉ là gần đây Ngự Phong sơn trang có người của Thiên Ma cung ẩn núp, tất cả người bên trong trang đều không được tự tiện rời khỏi sơn trang."

"Nguoi mở to hai mắt thấy rõ ràng, ta là chương môn phái Thanh Thương, nguoi phải bắt là người Thiên Ma cung, vậy sao nguoi không để cho ta đi ra ngoài?"

"Chuyện này." Nhất thời Vũ Liên đạo trưởng không nói tiếp được nữa, chột lời nói xoay chuyển, nói: "Sở chương môn thì chúng ta dĩ nhiên biết, nhưng là vị phía sau nguoi, ta không biết."

Trong lòng ta rất gấp gáp, lấy lại bình tĩnh nói: "Nàng là nha hoàn của ta, nguoi biết nàng mới lạ ! Hơn nữa, nguoi nhìn nha hoàn của ta đây, có điểm nào giống như người Thiên Ma cung?"

Nhất thời Vũ Liên đạo trưởng không nói tiếp được.

Tiểu Đạo Sĩ đỏ bừng cả khuôn mặt ở một bên vừa nghe có cơ hội, lập tức lại nhảy ra đối nghịch với ta, một bước ngăn ở trước mặt của ta, nói: "Ta nhìn nàng như người của Thiên Ma cung!"

Trong lòng ta cả kinh, ngoài miệng lại lý luận cùng cậu ta: "Nguoi nói nàng có điểm nào giống như người Thiên Ma cung?"

Rõ ràng Tiểu Đạo Sĩ muốn gây chuyện với: "Nàng. Nàng. Ta nhìn nàng cũng không như nữ nhân!"

Ta chấn động mạnh một cái, đồng thời Ma Tinh bên cạnh cũng cứng đờ.

Xem ra không ra tuyệt chiêu không được! Ta kéo Ma Tinh qua, đẩy tới trước mặt Tiểu Đạo Sĩ: "Nguoi nói, nàng có điểm nào không giống nữ nhân? Ta biết rõ nguoi ghi hận ta trong lòng, muốn vu oan ta! Nếu như vậy, ta đường đường chương môn một phái cũng không thể cứ ngậm bồ hòn như vậy. Hôm nay tất cả mọi người ở nơi này, nguoi sờ! Sờ ra ngoài nàng không phải nữ nhân, ba chữ phái Thanh Thương ta sẽ viết ngược lại!"

Trời đất ơi, may nhờ ta nhét hai miếng bánh Hoa Quế này đó!

"Nguoi." Lần này, Tiểu Đạo Sĩ mặt của liếc, "Ta là người xuất gia, sao. sao có thể."

"Cái gì mà có thể với không thể? Đừng lãng phí thời gian, nguoi không phải sờ thì để cho đạo trưởng sờ!" Ta lại đẩy Ma Tinh tới trước mặt Vũ Liên đạo trưởng, "Đạo trưởng, nguoi kiến thức rộng rãi! Nguoi sờ một cái xem! Đến cùng nàng có phải nữ nhân hay không?"

Mặt Đạo trưởng cũng đi theo liếc, như cọc gỗ đứng hồi lâu, ông ta chậm rãi mở miệng: ". Theo bản đạo nhìn, vị cô nương này chính là nữ."

Ta nói: "Nguoi không sờ đã biết?"

"Biết, biết."

"Vậy chúng ta có thể đi được chưa?"

"Có thể, có thể."

Sau đó, ta liền mang theo Ma Tinh nghênh ngang đi ra khỏi Ngự Phong

sơn trang.

Ra khỏi Ngự Phong sơn trang, thái độ Ma Tinh quả thật như muốn giết người.

"Này, nguoi có thể đưa thuốc giải cho ta rồi chứ?" Ta nói.

"Nguoi còn dám đòi thuốc giải với ta!" Hắn ta cắn răng nghiền lợi nói.

"Cái gì!" Ta nóng nảy, "Ta không phải đã y theo ước định cẩn thận dẫn nguoi ra rồi, nam tử hán đại trượng phu, chẳng lẽ nguoi muốn đổi ý hay sao?"

"Đúng, bọn tọ muốn đổi ý!"

"Nguoi!" Ta tức giận nghĩ muốn mắng nguoi.

"Ngươi cũng không cần quá lo lắng." Ma Tinh chợt cắt đứt ta, "Độc này là Truy Hồn nhiếp tâm hoàn Thiên Ma cung chúng ta đặc chế, ăn vào nhất thời không chết được."

"Nhất thời là bao lâu?"

"Ít thì một hai tháng, lâu thì một hai năm."

Một hai tháng? !

Đang lúc ta ngần ngừ, đột nhiên Ma Tinh tung người bay lên, biến mất trong rừng cây.

"Này!" Ta gấp đến độ đuổi theo, "Thuốc giải của ta!"

Trong rừng cây rậm rạp truyền đến giọng của Ma Tinh: "Ngươi yên tâm, bôn tọa sẽ không để cho ngươi chết, sau này chúng ta còn gặp lại."

Giọng nói kia quanh quẩn ở trong rừng thật lâu.

Ta đứng sững sốt hồi lâu, chợt nhớ tới một chuyện quan trọng hơn, đuổi theo hô to: "Này! Ngươi không cho ta thuốc giải, cũng phải trả ta hai miếng bánh Hoa Quế chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27

Editor: Serena Nguyen

Ma Tinh đáng ghê tởm, không chỉ hạ độc ta, còn lấy đi bánh Hoa Quế ta thích nhất, chuyện này ta nhất định phải cáo tố Kim Nguyên Bảo. Nhưng khi ta tức giận vội vàng chạy về chỗ ở thì lại phát hiện Công Tôn phu nhân đang mặt ủ mày chau mà dẫn dắt một nhóm người ở trong phòng chờ ta.

Thấy ta, bà lập tức tiến lên đón, nói: "Cuối cùng cũng đợi được con rồi!"

"Có chuyện gì không?" Ta hỏi.

"Có chuyện, nhất định con phải giúp một tay!" Lão phu nhân lôi kéo tay của ta, khẩn thiết nói: "Sau khi trở về từ hội trường lần trước, không biết Liệt Nhi xảy ra chuyện gì, tâm tình thật không tốt, cả ngày tự giam mình ở trong phòng uống rượu giải sầu, uống nhiều quá còn mướt rượu làm càn, người nào cũng không ngăn được! Ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là con đi khuyên nó một chút mới phải, dù sao con là nàng dâu tương lai của nó, nó nhất định sẽ nghe lời con."

Lão phu nhân vừa nói xong, ta liền khó xử. Ta cũng đã sắp về Trần Bạch Vân rồi, không ngờ trong lòng lão phu nhân còn ghi nhớ hôn sự giữa ta và Công Tôn Liệt, rốt cuộc có nên nói cho bà biết ta không muốn gả hay không? Thôi, đi xem Công Tôn Liệt trước rồi nói, dù sao hắn ta biến thành bộ dáng bây giờ, ta ít nhiều cũng có một chút trách nhiệm.

Vừa nghĩ như vậy, ta liền theo lão phu nhân đến chỗ Công Tôn Liệt.

Tình huống quả thật không lạc quan, khi đoàn người chúng ta đến gần viện chỗ Công Tôn Liệt ở thì ngoài viện vây đầy người làm mặt ủ mày ê, vừa thấy chúng ta xuất hiện, lập tức tiến lên cầu cứu.

"Không xong, phu nhân, thiếu trang chủ lại uống nhiều, ở trong sân chém lung tung, đã dẫm thương không ít người mình."

"Mau nghĩ biện pháp đi phu nhân, thiếu trang chủ tiếp tục như vậy, thân thể sẽ hỏng đấy!"

"Mau cứu thiếu trang chủ đi!"

.

Ở một mảnh tiếng cầu trợ, lão phu nhân khoát tay áo, ý bảo tất cả mọi người im lặng, sau đó quay đầu nói với ta: "Tiểu Bắc, tình huống con cũng thấy đấy, hiện tại chỉ có con có thể khuyên Liệt Nhi, dù như thế nào con phải giúp việc này, vì Ngự Phong son trang, coi như lão thân van cầu con!"

"Phu nhân ngài nói quá lời, chỉ cần ta có thể giúp, ta nhất định sẽ giúp, người để cho ta nhìn thử một chút đã." Nói xong, dưới sự ra hiệu của Công Tôn phu nhân, ta hít sâu một hơi, bước chân, chậm rãi đi tới chỗ Công Tôn Liệt.

Trong sân đã sớm một mảnh hỗn độn, dưới đất rơi đầy cành lá bị chém rụng, giờ phút này, Công Tôn Liệt đang liều mạng quơ đao của hắn một cách bừa

bãi trong cái khoảng không gian này, hai mắt đỏ bừng, không hề có mục đích gì, mỗi một đao hình như đều muốn dùng hết toàn lực, nhưng mỗi một đao cũng bởi vì vết thương trên người mà có vẻ lực bất tòng tâm. Bầu trời âm trầm, cả khu vườn cũng tràn ngập một không khí áp lực, tình cảnh này, không khỏi làm ta có chút sợ.

"Công Tôn Liệt!" Ta lấy can đảm gọi hắn một tiếng.

Hắn không để ý đến ta, tiếp tục không coi ai ra gì quơ đao trong tay, mặt đầy râu ria, trên mặt tái nhợt đầy thống khổ và tuyệt vọng, cây trong sân bị hắn ta chém tan tác. Công Tôn Liệt như vậy, xa lạ với ta như vậy, t nhất thời làm ta có chút không biết làm sao.

Nhưng vào lúc này, động tác của hắn chợt chậm lại, bước chân lao đảo một hồi, rồi sau đó chợt quỳ một gối xuống trên mặt đất, trong miệng phun ra một ngụm máu, nhiễm đỏ lá trên đất.

"Công Tôn Liệt!" Ta xông tới đỡ hắn ta.

"Cút ngay!" Hắn cúi đầu, khắp người đầy mùi rượu.

Ta ngồi xổm người xuống, vịn hai vai của hắn, lớn tiếng nói: "Người nhìn rõ, ta là Sở Tiểu Bắc, rốt cuộc người làm sao, có chuyện gì, nói rõ ra được không? Cần gì phải khiến mình thành ra như vậy!"

"Ta không cần các người đồng tình, tất cả đều cút ngay cho ta! Cút ngay!" Giọng của hắn suy yếu lại đầy tức giận, đưa tay dùng sức đẩy ta ra, ta nhất thời không ổn định, đặt mông ngồi trên mặt đất, bị đau.

"Ta khổ luyện đao pháp nhiều năm như vậy, chính là vì một ngày kia có thể trọng chấn Ngự Phong sơn trang, nhưng trên thực tế thì sao? Ta chính là một phế vật, Ma Tinh đó người cũng thấy đấy, hắn lợi hại hơn ta, mạnh hơn ta, nếu không phải là bởi vì trận đấu gián đoạn, ta nhất định sẽ thua bởi hắn ta, sẽ làm mất mặt Ngự Phong sơn trang, mất mặt cha ta! Ta chính là một phế vật không có ích lợi gì!" Hắn quỳ trên mặt đất, đôi tay tuyệt vọng ôm đầu, vẻ mặt khổ sở.

"Người đừng nói nữa!" Ta cắt đứt hắn, "Tất cả đều là chính người tưởng tượng ra, sẽ không ai cảm thấy người là phế vật, nếu không phải là bởi vì người bị thương, người nhất định sẽ đánh thắng được hắn ta!"

"Người không phải an ủi ta, ta biết rõ các người đều là đồng tình ta, ngoài mặt cung cung kính kính, sau lưng lại mỗi người đều đang chê cười ta không bằng cha ta! Ta biết rõ!" Khóe miệng hắn lộ ra vẻ cười khổ, tuyệt vọng cười khổ.

"Người nói láo!" Ta nhìn đau, đứng dậy từ dưới đất, "Người nào cười người? Người nào đồng tình người? Ít nhất không phải ta!"

"Người?" Hắn để tay xuống, nhìn ta chằm chằm, cặp mắt đỏ bừng, trong mắt chứa đựng nước mắt, khuôn mặt tuấn mỹ vẩn vọ, tràn đầy nước mắt. Hồi lâu, hắn lắc đầu một cái: "Người không cần gạt ta, người thích ta, bởi vì ta là thiếu trang chủ của Ngự Phong sơn trang, là Võ Lâm Minh Chủ tương lai, hiện tại ngay cả đao ta cũng sắp cầm không nổi, người còn có thể yêu thích ta sao? Bằng lòng gả cho ta sao?"

"Ta." Ta thật sự vô cùng muốn nói cho hắn biết, ta sớm đã không quan tâm người nào làm Võ Lâm Minh Chủ rồi, nhưng đối mặt với hắn giờ phút này, ta lại không biết nên mở miệng như thế nào.

"Người nói đi?" Hắn bỗng nhiên thò tay, giữ lại hai vai của ta, giống như nỗi điên chất vấn, "Như thế nào, cũng không nói ra được chứ gì? Bởi vì ta không phải Võ Lâm Minh Chủ, cho nên các người đều nhìn ta không thuận mắt, cũng chán ghét ta." Ánh mắt của hắn âm trầm, dường như tràn đầy tuyệt vọng cùng thù hận với toàn bộ thế giới.

"Ta gả!" Ta khí huyết dâng trào, đầu nóng lên, cắn răng một cái liền thốt ra.

"Người. Nói gì?" Công Tôn Liệt giương mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn ta, ánh mắt tuyệt vọng lóe lên một tia vui mừng.

Ta không muốn hắn thất vọng, nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Ta nói ta muốn gả cho người, mặc kệ người có phải Võ Lâm Minh Chủ hay không, ta đều đồng ý gả cho người." Lời còn chưa dứt, người liền bị ôm lấy.

Lòng ngực này ta từng khát vọng đã lâu, giờ phút này cũng không có âm áp giống như trong tưởng tượng, ta như đầu gối bị Công Tôn Liệt ôm thật chặt vào trong ngực, chặt thiếu chút nữa không thở nổi.

"Cám ơn người, Tiểu Bắc, cám ơn người đồng ý gả cho ta." Không biết hắn lặp lại những lời này bao nhiêu lần, mà tâm tình ta cũng rút xuống đáy cốc theo.

Phu Tử nói "Quân tử nhất ngôn Tứ Mã Nan Truy", cho đến hôm nay, ta mới hiểu được trọng lượng của những lời này, mặc dù ta không phải quân tử, nhưng mới vừa rồi bởi vì nhất thời xúc động nói ra những lời này, chỉ sợ là bốn mươi con ngựa cũng khó kéo về.

"Tiểu Bắc, thật không nghĩ tới tình cảm người với đại ca ta sâu như vậy, lúc đầu ta còn tưởng rằng người chỉ là tâm huyết dâng trào." Biết được ta nguyện ý thành thân với Công Tôn Liệt, Sở Tuyết rất là vui mừng.

Nhìn nụ cười vui vẻ của nàng, trong lòng ta chợt rất không có tư vị, ta muốn nói cho nàng biết, lúc đầu ta chỉ là nông nổi nhất thời mới nói muốn gả cho Võ Lâm Minh Chủ.

"Đại ca ta có thể thành thân thật sự là quá tốt rồi, cuối cùng ta cũng bỏ được một tâm sự."

Ta phờ phạc mà hỏi: "Đại ca ngươi thành thân, sao vui vẻ như ngươi thành thân thế?"

"Đó là đương nhiên." Sơ Tuyết nói, "Đại ca ta đối với ta tốt như vậy, từ nhỏ ta đã thế với trời, chỉ cần một ngày đại ca ta chưa cưới vợ, Công Tôn Sơ Tuyết ta liền một ngày không lấy chồng, cùng với đại ca ta."

Không thể nào. Ta nhìn Sơ Tuyết: "Vậy nếu ngươi gặp người trong lòng, chẳng phải là không gả được rồi hả?"

Sơ Tuyết xấu hổ cười một tiếng: "Chàng có thể đại ta chứ sao."

Ta cảm giác được cái gì, hỏi: "Không phải đã có người yêu chứ?"

Mặt Sơ Tuyết xoay một cái đồ bưng, ấp úng nói: "Sao. Làm sao có thể? Không có."

Không cần phải nói, nhất định là có, ta ép hỏi: "Người kia rốt cuộc là ai? Diện mạo phẩm hạnh như thế nào?"

Mặt Sơ Tuyết càng đỏ hơn, mặt mỉm cười hạnh phúc, "Ta nói, nhưng không cho ngươi cười nhạo ta?"

Ta gật đầu một cái.

"Chàng. " Sơ Tuyết suy nghĩ một chút, "Chàng xuất thân danh môn, phong lưu phóng khoáng, tao nhã lịch sự, võ nghệ cao cường, cầm kỳ thư họa không gì không biết, còn giỏi văn chương, quan trọng nhất là lòng chàng thiện lương, ôn nhu chăm sóc."

Ánh mắt ta tròn trĩnh, không ngờ Sơ Tuyết suốt ngày ở trong khuê phòng, lại có thể gặp được nhân vật như vậy, ta nói: "Hắn ta tên là gì? Ta cũng muốn biết cao nhân như thế."

"Chàng cũng là người kinh thành, gia tộc buôn bán nhiều thế hệ, có thể ngươi cũng biết chàng."

Sao có chút không đúng lắm? Một dự cảm chẳng lành tự nhiên sinh ra.

"Chàng họ Lạc, tên Vân Thu."

Sơ Tuyết chậm rãi nói ra cái tên này, ta nhất thời hóa đá, Lạc gia hóa phong lưu phóng khoáng? Tao nhã lịch sự? Tâm địa. Thiện lương? Ôn. Ôn nhu chăm sóc. Không phải là Sơ Tuyết đang nói một người xa lạ trùng tên trùng họ chứ?

Giờ phút này, cuối cùng ta cũng coi như là hiểu, tại sao Lạc Vân Thu lại tốt bụng dẫn ta tới Ngự Phong sơn trang như vậy, hết sức tác hợp ta cùng Công Tôn Liệt, sau cùng tất cả đều là bởi vì lời thề của Sơ Tuyết!

Sự thật chứng minh, Lạc Vân Thu này, trừ trước mặt nữ nhân mình thích, thời gian còn lại, chuyện hắn làm đều khác người, nhằm, là mất hết tính người, không có nhân tính!

Tin tức ta đồng ý gả cho Công Tôn Liệt, như lửa cháy lan ra đồng cỏ khô, tốc độ truyền khắp cả Ngự Phong sơn trang, rất nhanh liền truyền vào trong lỗ tai các đệ tử phái Thanh Thương.

Toàn phái trên dưới vui mừng khôn xiết, Thanh Sơn kích động đến nước mắt cũng rớt xuống: "Chưởng môn, ngài thật sự là thật lợi hại! Không chỉ có thu đệ tử lợi hại như vậy, còn gả cho tướng công lợi hại như vậy, về sau phái Thanh Thương chúng ta có thể ngồi ngang hàng với Ngự Phong sơn trang, thật là tổ tiên hiển linh, sư phụ phù hộ!"

Nghe lời này, ta cảm thấy phiền hơn.

Vẫn là Hoắc Đạt tương đối tỉnh táo, hỏi ta: "Chưởng môn, hôn nhân là chuyện lớn, không giống trò đùa, ngài thật sự đã suy xét kỹ chưa? Chuyện như vậy có cần thương lượng cùng Kim sư đệ một chút trước hay không?"

Kim Nguyên Bảo?

Ông ấy vừa nói xong, sắc mặt ta liền suy sụp, phiền lòng, sao có thể quên người quan trọng nhất chứ, nếu là cậu ta biết ta nhất thời xúc động đồng ý hôn sự, không mắng chết ta là không được.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Kim Nguyên Bảo trầm mặt đi vào.

Nhất thời, áp suất không khí chung quanh như giảm xuống không ít, ta cảm nhận được một luồng gió lạnh lẽo. Mà những đệ tử phái Thanh Thương vốn vây chung quanh ta riu riu cũng đều ngậm miệng, mọi người nhìn ta, ta nhìn người, chột "à", chạy sạch.

Duy chỉ có Thanh Sơn còn ở đằng kia tự mình say mê, ý vị nói: "Chưởng môn, phái Thanh Thương chúng ta là gặp được vận may rồi, leo lên cảnh cao của Ngự Phong sơn trang, không nổi danh cũng không được, ngài thật là lợi hại, có thể mê hoặc anh hùng như thiếu trang chủ, không hổ là Chưởng Môn của chúng ta, lòng kính ngưỡng của đệ tử giống như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không dứt, nếu như Hoàng Hà vỡ đê. Ai da! Chưởng môn người làm gì lại đá ta?"

Ta nhìn sắc mặt càng ngày càng đen của Kim Nguyên Bảo, gấp đến độ sắp khóc rồi, nói với Thanh Sơn: "Người không nói chuyện, không ai coi người là cảm!"

Lúc này hân mới lấy lại tinh thần, nhìn nhìn ta, lại nhìn Kim Nguyên Bảo một chút, che miệng lại, trốn thật nhanh.

Này, ta muốn người đừng nói chuyện, không muốn người đi! Nhìn bóng lưng Thanh Sơn cụp đuôi chạy trốn, ta cảm giác chương môn như mình, làm rất thất bại!

Trong phòng yên tĩnh, hiện tại liền còn dư lại hai người là ta và Kim Nguyên Bảo.

Ta quay mắt đi, cố ý không nhìn Kim Nguyên Bảo, nhưng dù là như vậy, ta vẫn có thể cảm nhận được không khí đè nén trong phòng, cùng với ánh mắt phần nộ của cậu ta chiếu vào trên người ta.

Nói thật, ta chưa bao giờ thấy Kim Nguyên Bảo tức giận như vậy. Cậu ta nhìn ta chòng chọc rất lâu cũng không nói chuyện, trường hợp này khiến ta có loại kích động muốn co cẳng chạy, vì vậy ta vụng trộm nghiêng mắt nhìn cửa phòng đang mở, trong lòng tính toán đường có thể chạy ra ngoài nhanh nhất. Vậy mà, chân của ta còn chưa có nâng lên, Kim Nguyên Bảo đã lách mình một cái, chắn cửa, sau đó tay cậu ta vung, cửa phòng liền bị hung hăng đóng lại.

Ta bị cử động này của cậu ta làm sợ ngây người, theo bản năng lui về sau một bước, sống lưng dán lên cánh cửa, cùng lúc đó, Kim Nguyên Bảo cũng tiến lên một bước, đưa tay nhấn ở trên ván cửa.

Cự ly giữa chúng ta gần như thế, lòng của ta đập bịch bịch, gấp gấp nói: "Chuyện không phải như người nghĩ, người nghe ta giải thích." Lời còn chưa dứt, trước mặt bỗng tối sầm, môi bị một vật thể hơi lạnh ngăn chặn.

Tất cả tối quá đột ngột, ta kinh ngạc tròn tròn mắt, không hiểu Kim Nguyên Bảo tại sao phải dùng miệng gặm miệng của ta, bình thường nhìn cha ta mẹ gặm tới gặm lui, cảm giác chơi thật vui, hôm nay mình gặp được, mới phát giác được một chút cũng không dễ chơi. Rằng ta đều bị gặm đau đớn, khó thở, trong đầu trống rỗng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ta phản ứng kịp, dùng hết hơi sức toàn thân đẩy Kim Nguyên Bảo ra, hất tay cho cậu ta một cái tát, một dấu tay đỏ đỏ, trong nháy mắt xuất hiện trên mặt của cậu ta. Một khắc kia, trong đầu ta loạn thành một mảnh, chỉ có cảm giác mặt mình rất nóng rất nóng, tim nhảy lên nhảy xuống thình thịch, như muốn nhảy ra khỏi ngực, cái tay đánh cậu ta càng không ngừng run rẩy, lòng bàn tay đều tê dại.

"Tiểu Bắc." Cậu ta do dự mở miệng, đi về phía trước một bước.

"Người tránh ra, đừng đụng ta!" Ta đưa hai tay ra, dùng sức đẩy cậu ta ra, sau đó xoay người mở cửa, vượt qua chạy ra ngoài.

ta chỉ muốn nói là.... Đây là hình của chương 27 :3

Description: images

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Editor: Serena Nguyen

Ta chạy cực kỳ lâu, trong đầu trống rỗng, chỉ nghe được gió đang thổi vù vù bên tai ta, rốt cuộc ta cũng chạy hết nổi, chân mềm nhũn, ngã ngồi ở trên mặt đất, thở hổn hển, giống như vừa trải qua một giấc mộng.

Vừa mới xảy ra cái gì? Tại sao Kim Nguyên Bảo muốn làm vậy với ta? Tại sao đến bây giờ tim của ta vẫn đập bịch bịch? Vô số vấn đề ở trong đầu ta xua đi không được, quấy đến tâm phiền ý loạn.

"Tiểu Bắc?" Một giọng nói kéo ta trở về thực tế, ta ngẩng đầu lên, thấy Công Tôn Liệt đứng ở trước mặt ta, kỳ quái nhìn ta, "Người làm gì mà ngồi dưới đất thế?"

"Ta. Ta không sao." Ta vội vàng đứng lên, muốn che giấu lúng túng, không ngờ thức dậy quá nhanh, không đứng vững.

"Cẩn thận!" Công Tôn Liệt vội vàng tới đây, đỡ hông của ta.

Ta ngẩng đầu lên, đúng lúc đối mặt với Công Tôn Liệt đang gần trong gang tấc, chẳng biết tại sao gương mặt này liền biến thành mặt của Kim Nguyên Bảo, một màn mới vừa rồi kia lại hiện lên rõ ràng ở trong đầu của ta, mới vừa rồi cậu ta chính là nhìn ta như vậy, sau đó, sau đó liền. Mặt của ta

chợt đỏ bừng, đẩy người trước mắt ra.

"Rốt cuộc ngươi làm sao, có phải xảy ra chuyện gì hay không?" Công Tôn Liệt tiến lên một bước hỏi ta.

"Đừng! Đừng tới đây!" Ta đưa tay ngăn hấn lại, "Ta...ta có chút không thoải mái, ngươi để cho ta yên tĩnh một mình một chút."

Sắc mặt của hấn trầm xuống, há mồm muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không có mở miệng, sau một lát, ta nghe hấn nói: "Vậy trước tiên ngươi cứ ở một mình, chờ tỉnh táo rồi đến thư phòng một chuyện, mẹ ta có chuyện tìm ngươi." Nói xong, xoay người rời đi.

Sau khi Công Tôn Liệt đi, ta lại đứng một lát, cuối cùng để cho mình tỉnh táo một chút, sau đó ta bắt đầu hồi tưởng chuyện vừa phát sinh, tâm tình vẫn không cách nào bình tĩnh.

Ta còn nhớ có mấy lần không cẩn thận nhìn thấy cha ta và mẹ ta găm miệng, ta cảm thấy chơi khá vui liền hỏi mẹ ta tại sao muốn như vậy, ban đầu mẹ ta rất tức giận, trách cứ ta không nên nhìn lén. Sau đó, ta hỏi mãi, mẹ ta nói cho ta biết: "Chờ con lớn lên sẽ hiểu."

"Tại sao cần phải lớn lên mới hiểu chứ?" Ta không phục hỏi.

"Bởi vì chờ con trưởng thành, sẽ có người trong lòng, sau đó con liền đã hiểu."

"Nhưng người trong lòng với găm miệng có quan hệ gì chứ?"

"Bởi vì có một số việc chỉ có thể cùng người trong lòng làm."

"A, con hiểu rồi!" Ta chợt hiểu hiểu ra, nhào qua nói, "Mẫu thân, con thích người, con muốn găm miệng với người."

"Đưa nhỏ ngốc." Mẹ ta chỉ cười vuốt đầu của ta, nói, "Tiểu Bắc nhà ta vẫn là chưa lớn."

Mẹ ta cứ coi ta như đứa bé, nhưng hiện tại rõ ràng ta đã trưởng thành, tại sao ta vẫn không hiểu, Kim Nguyên Bảo găm miệng ta, là ưa thích ta sao? Giống ta yêu thích mẹ ta? Nhưng tại sao cậu ta không nói, nhất định găm ta.

Có chút vấn đề nghĩ đến quá nhập tâm, thật sự là chuyện rất đáng ghét, phiền khiến tim ta cũng sắp nhảy ra, mặt đều muốn đỏ lên, cho tới khi ta đi gặp Công Tôn phu nhân, căn bản cũng không nghe rõ rốt cuộc bà đang nói gì.

"Vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi!" Công Tôn phu nhân nói hết những lời này, nhìn ta hỏi, "Tiểu Bắc, con thấy có được không?"

"Hả?" Ta lấy lại tinh thần, không rõ chân tướng.

"Mới vừa rồi tổ chức hôn lễ con cũng đều nghe rõ ràng, cảm thấy thỏa đáng sao?"

"Oh." Ta hoảng hoảng hốt hốt gạt đầu một cái.

"Thật tốt quá, vậy cứ quyết định như vậy!" Lão phu nhân tươi cười rạng rỡ, quay đầu lại phân phó người làm, "Các người nhanh đi chuẩn bị một chút, đừng quên thông báo anh hùng trong trang, ba ngày sau tới tham gia hôn lễ của thiếu trang chủ."

Cái gì? Ba ngày! !

Ta liền ngây dại, bất khả tư nghị nhìn Công Tôn phu nhân, hỏi: "Ba ngày có phải quá nhanh hay không?"

"Không biết, thừa dịp hiện tại các môn các phái đều chưa rời khỏi Ngự Phong sơn trang, tổ chức hi sự sớm một chút, cũng xem như bớt đi một nỗi lòng cho ta." Lão phu nhân nói xong, phất tay một cái nói, "Tạm thời quyết định như vậy đi, những ngày qua mệt mỏi đầu ta cũng choáng váng, muốn nghỉ ngơi sớm một chút, Liệt nhi ngươi đưa Tiểu Bắc trở về đi thôi."

"Vâng, mẫu thân." Công Tôn Liệt nói xong, nhìn nhìn ta.

Ta nhìn hấn một chút, lại nhìn Công Tôn phu nhân, không thể làm gì khác hơn là rời thư phòng.

Dọc theo đường đi, ta cúi đầu, tâm tình hết sức phức tạp. Một mặt còn không quên được hành động ban ngày Kim Nguyên Bảo làm với ta, một mặt lại phiền lòng việc hôn sự, vì vậy ta cũng không có chú ý tới Công Tôn Liệt đi ở phía trước đã dừng bước, đầu va vào trong ngực hấn.

"Ôi, xin lỗi." Ta liên tục không ngừng mở miệng nói xin lỗi, muốn lui về phía sau, lại bị Công Tôn Liệt ôm chặt lấy.

Ta liền bối rối, theo bản năng ngẩng đầu lên, mới phát hiện cự ly giữa chúng ta gần như thế, mặt của hấn đang ở trước mắt ta, thậm trọng chặt ním môi, vốn là ánh mắt lạnh lẽo, giờ phút này chợt tràn đầy cuồng nhiệt.

Ta giùng giàng nói: "Ngươi làm gì đấy nha? Mau buông ta ra!"

"Tại sao?" Hấn hỏi, "Vì cái gì phải né tránh ta... không phải chúng ta chuẩn bị thành thân rồi sao? Không phải là ngươi yêu thích ta sao? Nếu thích, để cho ta ôm một cái thì thế nào, dù sao sớm muộn ngươi đều là người của ta!"

Hắn nói xong, ôm chặt hơn nữa, ôm ta quá thật không thở nổi, gần như là một nháy mắt kia, tất cả uất ức mấy ngày qua đều xông lên trong lòng của ta, lỗ mũi của ta đau xót, khóc luôn.

Ta nói: "Công Tôn Liệt, ngươi nổi điên làm gì, ngươi mau buông ta ra, ta không thích ngươi chút nào, không thích chút nào!"

"Rốt cuộc ngươi chịu nói ra lời trong lòng rồi." Hắn cười lên, nụ cười kia dưới ánh trăng âm thầm làm trái tim người ta băng giá như vậy, hắn nói, "Thì ra là ngươi một mực đang gạt ta, ngươi không yêu thích ta, bởi vì ta không phải Võ Lâm Minh Chủ, bởi vì ta vô dụng. Được, ngươi đã đối với ta như vậy, đừng trách ta đối với ngươi như vậy." Hắn nói xong, bỗng nhiên thò tay bóp chặt cằm của ta, lại gần ta.

Tại sao, tại sao Công Tôn Liệt cũng phải đối với ta như vậy, ta thật ghét hắn như vậy, điều này làm cho ta cảm thấy thật ghê tởm. Ta liều mạng quay đầu, tránh khỏi bờ môi của hắn, nhưng tay của hắn dùng sức, giữ chặt cằm của ta, quá thật như muốn mạng của ta. Một khắc kia, nước mắt không cách nào khắc chế mà trào ra.

Cha, mẹ, con sai lầm rồi! Con sẽ không bao giờ không nghe lời của hai người, không bao giờ xông xáo giang hồ gì đó nữa, cũng không cần gả cho Võ Lâm Minh Chủ nữa, mau tới cứu cứu con có được hay không!

"Công! Tôn! Liệt!" Một giọng nói giận dữ đột nhiên nổ vang, gần như là đồng thời, Công Tôn Liệt đang ôm ta thật chặt bị kéo ra, sau đó cách một lần nước mắt, ta thấy một bóng người quen thuộc, lời vạt áo Công Tôn Liệt, tung ra một quyền.

Một quyền này ra tay nặng, Công Tôn Liệt bị đánh ngã ở trên mặt đất, mặt đỏ hồng, khóe miệng cũng rịn ra tia máu.

"Kim Nguyên Bảo!" Ta tỉnh lại từ trong kinh sợ, chạy thật nhanh tới, ôm hông của Kim Nguyên Bảo, chết đều không buông tay.

"Đừng sợ, có ta ở đây," Kim Nguyên Bảo sờ sờ mặt của ta, hỏi, "Ngươi không sao chứ?"

Ta lắc đầu một cái, mắt liếc nhìn Công Tôn Liệt, kêu to: "Coi chừng!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Kim Nguyên Bảo đẩy ta ra, bản thân mình lại ăn một quyền của Công Tôn Liệt, lão đảo lui về sau một bước. Dĩ nhiên, cậu ta sẽ không cứ để yên như vậy, nhào qua lại cho Công Tôn Liệt một quyền.

Cứ như vậy, hai người ngươi một quyền, ta một quyền, đánh nhau thành một đoàn, cho đến tiếng vang ầm ầm kinh động trên dưới Ngự Phong sơn trang, một nhóm người vây lại, mới tách được hai người bọn họ ra.

Giờ phút này, hai người đều đã bị thương, khóe mắt bầm tím, da cũng xước, khóe miệng còn chảy máu.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, làm sao mà lại đánh nhau?" Công Tôn phu nhân đang nghi ngại chạy tới, chất vấn.

Hai người còn đang nổi nóng, ai cũng không nói chuyện, chỉ là hung hăng nhìn đối phương chằm chằm, một bộ muốn đánh nhau ngươi chết ta sống.

Công Tôn phu nhân nhìn ta một cái, hình như đã hiểu ra cái gì, nói với người vây xem: "Tiểu nhi lỗ mãng, quấy rầy các vị anh hùng, xin phiền các vị trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt, ba ngày sau, tới tham gia hôn lễ của con ta."

"Phu nhân!" Ta muốn giải thích.

"Tất cả im miệng cho ta!" Công Tôn phu nhân vốn dịu dàng, giờ phút này chợt thay đổi vẻ mặt, "Còn chưa có mắt hết cả mặt sao? Tất cả trở về cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Editor: Serena Nguyen

Ta bị giam lỏng rồi.

Từ vui vẻ phấn chấn chuẩn bị gả cho Võ Lâm Minh Chủ, đến bị giam lỏng ở Ngự Phong sơn trang không thể không gả, quá thật tâm trạng của ta còn phức tạp hơn đường núi từ trấn Bạch Vân đến kinh thành, nói đi nói lại đều là nước mắt.

"Ngươi cho rằng thành thân là trò đùa sao? Chuyện này liên quan tới danh dự của Ngự Phong sơn trang, chuyện tới nước này, mặc kệ ngươi muốn gả hay không muốn gả, cũng phải gả đi cho ta!" Đó là nguyên văn những gì Công Tôn phu nhân nói, một khắc kia, bà từ một phụ nhân hòa ái dễ gần, lúc mình một cái thành một Lão Vu Bà so Tiền viên ngoại còn ghê hơn nghìn lần vạn lần, dùng lời của mẹ ta nói chính là: Tiền viên ngoại cảm bỏ cho bà cũng không xứng.

Lục tục có người đưa quả cười tới cho ta, từ mũ phượng khăn choàng, đến châu báu đồ trang sức, trang trí cho căn phòng bình thường của ta cực kì nổi bật, rạng rỡ phát sáng, nhưng ta ngay cả nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn.

"Tiểu thư, đây là táo đỏ, chúc ngài sớm sinh quý tử; đây là đậu phộng, chúc ngài và thiếu gia đông con nhiều cháu; đây là long nhãn*, chúc hai người phú quý đoàn viên." Nha hoàn cười hi hi nói hết ý nghĩa của những đồ này một lần, ta một câu cũng không muốn nghe.

* "long nhãn" trong tiếng Trung là "quế viên" đồng nghĩa với "quý viên" trong "phú quý đoàn viên"

Đội nàng vừa đi, ta liền ăn hết táo đỏ, đậu phộng, long nhãn gì đó, sớm sinh quý tử đi chết đi, đông con nhiều cháu đi chết đi, phú quý đoàn viên đi chết đi, hiện tại bản cô nương ăn no, có hơi sức chạy, như thế nào!

Rất dễ nhận thấy, lão phu nhân đã sớm dự liệu được ta muốn chạy, tìm hai người to lớn canh giữ ở cửa, một tắc cũng không rời. Ta mở cửa, chân trước còn chưa có bước ra, sẽ có hai Môn Thần cản lại: "Thiếu phu nhân, xin ở trong phòng nghỉ ngơi."

Ngươi mới là thiếu phu nhân, cả nhà các ngươi đều là thiếu phu nhân! Ta hung hăng lườm hai người một cái, đóng cửa vang ầm ầm.

Xem ra muốn chạy trốn là không dễ dàng như vậy, Công Tôn phu nhân này thật đúng là độc ác, biết ta muốn chạy, không chỉ có tìm người giữ cửa, cả cửa sổ cũng đóng kín, rõ ràng thì không muốn cho ta đường sống, phải làm như thế nào mới tốt đây?

Ta vắt óc suy nghĩ, chợt hai mắt tỏa sáng!

Đúng rồi, trước khi rời khỏi Trần Bạch Vân, không phải cha ta đã cho ta một túi gấm sao? Nói đến thời khắc mấu chốt mới có thể mở ra, hiện tại ta đều bị buộc thành về này rồi, coi là thời khắc mấu chốt chứ? Được, lấy ra nhìn một chút!

Ta vừa nghĩ vừa lấy ra cái túi gấm đó, không kịp chờ đợi mở ra, từ bên trong lấy ra một tờ giấy, nhìn chằm chằm hai chữ trên tờ giấy thật lâu, ta khóc.

Mẹ, một chữ không biết làm thế nào?

"Hai vị đại ca." Ta mở cửa, thò đầu ra hỏi, "Xin hỏi hai người biết chữ sao?"

Hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó hộ vệ giáp đỏ mặt, rất không tốt ý tứ đi lên trước nói: "Không đối gat thiếu phu nhân, tiểu nhân biết một chút."

"Vậy ngươi giúp ta nhìn xem, này là chữ gì?" Ta đưa tờ giấy che một nửa tờ tới trước mặt hộ vệ giáp, hỏi cậu ta.

"Hỏi bẩm thiếu phu nhân, đây là chữ 'dự' trong 'dự địch'."

Dự? Vậy một chữ còn lại chẳng phải là. Sắc dụ?

Cha ơi là cha, ngài thật đúng là cha ruột của ta!

Mẹ ta đã từng nói, xinh đẹp là có thể coi như cơm ăn, hiện tại ta biết, xinh đẹp không chỉ có thể coi như ăn cơm, còn có thể làm đường chạy đấy.

Mặc dù ta rất không muốn dựa theo trong cảm nang của cha ta viết mà làm, nhưng là vì hạnh phúc cả đời, ta quyết định sắc dụ hai hộ vệ, ai kêu ta rất xinh đẹp đâu, xinh đẹp là có thể coi như cơm ăn đúng hay không?

Quả nhiên, không đợi ta ném hết mị nhãn, hộ vệ giáp tuổi còn nhỏ chút liền có chút không cảm được, cả lâm hỏi: "Thiếu. . . . Thiếu phu nhân, ngài có chuyện gì không?"

"Muốn ăn bánh quả hồng." Ta nói.

"Tiểu nhân liền kêu người đi mua cho ngài."

"Đã trễ thế này, ngươi lên trời gọi người à? Lại nói chờ ngươi gọi tới, cũng không kịp nữa arời, dù sao ta muốn ăn ngay bây giờ, ngươi phải đi mua cho ta!" Ta chu mỏ giả bộ tức giận.

"Được, tiểu nhân đi luôn." Hộ vệ giáp nói xong, hấp ta hấp tấp chạy, căn cũng không cản được.

Thấy cậu ta chạy xa, ta lại nói với một người hộ vệ ắt khác tuổi khá lớn chút "Vị đại ca này, xưng hô như thế nào?"

"Thiếu phu nhân không cần uổng phí tâm cơ, thuộc hạ chắc là sẽ không để ngài rời cửa phòng nửa bước." Sắc dụ trên người hộ vệ này một chút tác dụng cũng không có, y sừng mặt lên, hình như đã sớm nhìn thấu tâm tư của ta.

Lòng ta không cam, tiếp tục nói: "Đại ca, huynh nói gì vậy nha? Người ta nói muốn đi ra ngoài lúc nào chứ, người ta chỉ là muốn ăn đường hạt sen thôi. . . ."

"Vậy hãy để cho nha hoàn đi chuẩn bị chút tới đây."

Mẹ nó, ta đều sắp bị mình ghê tởm chết rồi, thế mà người này không chút cử động, chẳng lẽ là đồng tính chứ? Ta tức thiếu chút nữa muốn mắng y, còn chưa kịp mở miệng, y liền chột ngã trên mặt đất.

"Kim Nguyên Bảo!" Ta nhìn bóng dáng quen thuộc sau lưng kia, vừa mừng vừa sợ.

"Ít nói nhảm, đi mau." Cậu ta nói xong, liền kéo tay của ta đi.

Cứ như vậy, ta cùng Kim Nguyên Bảo dựa vào "xinh đẹp" cùng "bạo lực", rốt cuộc trốn khỏi ma chướng của Công Tôn phu nhân, từ Ngự Phong son trang một đường chạy như điên, chạy ra ngoài trang.

Trên đường, chúng ta gặp được Thanh Sơn đang đi nặng.

"Chường môn, ngài đang muốn đi nơi nào à?" Thanh Sơn xoa ánh mắt chưa tỉnh ngủ hỏi ta.

Ta nói: "Ta. Ta không ngủ được, ra ngoài đi một chút."

"Nhưng nhìn ngài thật giống như là muốn rời khỏi trang."

"Ta. Ta đi ra ngoài bắt thỏ."

"Trẻ như thế còn đi bắt thỏ à?"

"."

"Chường môn, chẳng lẽ ngài tính toán đào hôn?" Thanh Sơn còn buồn ngủ chột tỉnh táo lại, "Chường môn, ngài không thể đào hôn! Ngài chạy, phải Thanh Thương chúng ta làm thế nào? Sư phụ trên trời có linh thiêng sẽ tức giận. A!"

Giọng nói im bật, Thanh Sơn ngã trên mặt đất.

Nhìn lại phía sau, Kim Nguyên Bảo tay cầm chuôi đao, khinh thường hừ một tiếng: "Cùng tên ngu ngốc này, có cái gì hay mà nói nhảm?"

"."

Mặc dù ta cảm thấy đánh ngất xiu Thanh Sơn là không đúng, nhưng là nếu đánh cũng nên đánh ngất xiu, không khỏi cậu ta hồi tỉnh kêu người, ta theo Kim Nguyên Bảo lại thông nhất kế sách, cơi y phục của cậu ta, ném cậu ta vào nhà xí.

Thanh Sơn à Thanh Sơn, vì hạnh phúc của chường môn, ngài uất ức một chút đi!

Sau khi giải quyết Thanh Sơn, dọc đường đi thuận lợi hơn rất nhiều, trừ thỉnh thoảng tránh một hộ vệ tuần tra, căn bản không có gặp phải chường ngại gì. Rất nhanh, ta cùng Kim Nguyên Bảo liền nhảy ra khỏi tường, thừa dịp bóng đêm, dọc theo đường nhỏ xuống núi rồi đi cái địa phương ta từng năm mơ cũng muốn tới này.

Gần đến chân núi thì ta nhìn không được quay đầu lại ngắm nhìn Ngự Phong son trang, dưới màn đêm tối đen như mực, hình dáng của nó ẩn núp ở trong núi rừng âm u, đã sớm không thấy bóng dáng. Con chim rừng không biết tên nào đó kêu to từng tiếng, giống như nói tạm biệt chúng ta.

Ta lặng lẽ nói một câu trong lòng: Hẹn gặp lại, Công Tôn Liệt! Hẹn gặp lại, Ngự Phong son trang! Hẹn gặp lại, giang hồ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Serena Nguyen

Sau khi rời khỏi Ngự Phong son trang, ta và Kim Nguyên Bảo liền bắt đầu kế hoạch ra khỏi thành. Nói thật, chúng ta đã trải qua nhiều đau khổ để đi tới Kinh Thành như vậy, mà không ở lại đi dạo một chút, muốn ra đi, nghĩ tới thật là có chút không cam tâm.

Chỉ là Kim Nguyên Bảo nói rồi, lần này ta đào hôn, ảnh hưởng thực sự quá lớn, Ngự Phong son trang nói gì cũng là môn phái có danh tiếng, không chừng sẽ đuổi giết chúng ta. Cậu ta vừa nói như vậy, ta lập tức bị sợ đến mặt mũi trắng bệch, nào còn có tâm trạng du ngoạn, hận không thể lập tức mọc cánh bay trở về trấn Bạch Vân.

Chỉ là trước khi rời đi, vẫn còn cần mua một chút lương thực, dù sao đường trở về khá dài và xa xôi, mà sức ăn của ta lại hơi lớn một chút.

Ta mặt dày quần lầy Kim Nguyên Bảo dẫn ta ra đường mua, cậu ta không cưỡng được ta, liền để cho ta thay nam trang, còn cậu ta thì cải trang thành bộ dáng một đại thúc, cùng với ta đi ra khỏi khách điểm.

Khí trời nắng ráo sáng sủa, rực rỡ, kinh thành phố lớn ngõ nhỏ người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt.

Tuy nói trong lòng có chút khẩn trương như ăn trộm, nhưng phồn hoa trước mắt vẫn hấp dẫn ta, khiến cho ta không nhận được nhìn chung quanh, tràn ngập tò mò với mọi thứ trên đường.

"Đây là cái gì?"

"Vị tiểu ca này thật là thật tình mắt, cây ngọc trăm Phi Thúy này chính là dùng ngọc thượng hạng, ngài nhìn chất lượng, điêu khắc khéo léo này, tặng cho cô nương mình ngưỡng mộ là quá hợp." Người bán hàng rong bán trăm cải tức lập tức nhiệt tình giới thiệu với ta.

Ta nhìn vào mắt Kim Nguyên Bảo, nhút nhát hỏi: "Ta có thể mua cái này sao?"

Kim Nguyên Bảo trợn mắt nhìn ta một cái.

Người bán hàng rong thấy thế, lập tức khuyên nhủ: "Vị đại thúc này, không phải là ta khoác lác, chỉ cần mua cây trăm nhà ta, nhất định có thể bảo đảm tôn nhi (cháu trai) nhà ông cưới được nàng dâu như hoa như ngọc, sinh cho ông một đồng tử (chắt trai)."

Mặt Kim Nguyên Bảo tối lại, ta thật sự lo lắng bộ râu giả của cậu ta sẽ vì giận mà rớt xuống.

"Gia gia, gia gia, người để cho ta mua đi!" Ta lôi cánh tay của cậu ta chết sống đều không đi.

Cuối cùng, Kim Nguyên Bảo "gia gia" rốt cuộc thỏa hiệp, mua cho ta xuống cây trăm Phi Thúy kia.

Ta đem cây trăm nắm ở trong tay, nhìn chung quanh, vô cùng cao hứng, lại nghe Kim Nguyên Bảo ở một bên trách cứ: "Người còn lằng phí mua lung tung như vậy, trời tối chúng ta cũng không thể quay về."

"Nhưng ta thật sự vô cùng thích mà!" Ta le lưỡi với cậu ta một cái, "Nếu người tiếc, cùng lắm thì chờ trở về Trấn Bạch Vân, ta bảo mẹ ta trả lại tiền mua cây trăm cho người."

"Không cần." Cậu ta nhỏ giọng hừ câu, "Tặng cho người rồi."

Vậy mới hào phóng chứ, ta vui sướng hài lòng mà ôm cây trăm vào trong lòng, chợt nhớ tới câu nói vừa rồi người bán trăm nói "Nếu đưa cho cô nương trong mộng thì quá hợp." Nhất thời, lúng túng.

Ta hỏi: "Sao người lại vô duyên vô cớ đưa ta đồ?"

"Không phải người nhất định muốn mua sao?"

"Ta lại không muốn người đưa." Ta lăm bắm câu, "Trở về sẽ trả người tiền."

"Đã nói đưa cho người rồi."

"Người đưa ta sẽ nhận chắc? Mẹ ta nói không thể nhận đồ của người khác lung tung."

"Người nhận đồ của người khác còn ít sao?"

". . . ." Người này, ư không thể nói uyển chuyển chút sao? Ta tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Dù sao ta không thể nhận đồ của người lung tung, sẽ trả người tiền."

"Đã nói đưa cho người." Rốt cuộc Kim Nguyên Bảo bị ta phiền tới nổi giận, đưa tay nói: "Không cần thì trả ta!"

Ta sừng sốt một chút: "Người. Người là đáng mà râu muốn cây trăm làm gì? Không trả!"

"Sở Tiểu Bắc, người xong chưa?"

"Ta."

Đang lúc ta sắp bị Kim Nguyên Bảo tức chết, trên đường cái chợt nổi lên một hồi xôn xao, ngay sau đó, một đội quan binh võ trang đầy đủ xuất hiện trên đường, nghiêm mật, một bộ đồ đẳng đẳng sát khí.

"Chuyện gì xảy ra à?" Người đi trên đường không nhận được nhỏ giọng thảo luận.

"Nghe nói Ngự Phong sơn trang xảy ra chuyện lớn!"

Cái gì? Nghe được bốn chữ Ngự Phong son trang, thần kinh của ta lập tức căng thẳng lên, Ngự Phong son trang đã xảy ra chuyện? Chẳng lẽ là bởi vì ta đào hôn? Những người này không phải là tôi bắt ta chứ? Ta không khỏi chột dạ, vánh tai tiếp tục nghe tiếp.

"Nghe nói mấy ngày trước Ngự Phong son trang cử hành đại hội võ lâm, không biết đánh nhau thế nào, chết không ít người. Chuyện như vậy kinh động triều đình, ngày hôm qua cả đêm phái người lên núi, bắt hết toàn bộ!"

"Không phải chứ? Không phải là cho tới nay chuyện giang hồ quan phủ đều không nhúng tay vào ư, lần này làm sao lại thay đổi quy củ?"

"Đúng vậy, ý tứ của quan trên thay như chong chóng, tiểu dân chúng ta sao có thể hiểu. Ta chỉ biết lần này triều đình là thật sự quyết tâm, sai đại đội nhân mã lên núi, vậy Ngự Phong son trang một con ruồi cũng không lọt, cho bắt hết người bên trong, đến cả nha hoàn sai vật cũng không còn dư lại một ai."

.

Thảo luận còn tiếp tục, mà ta đã không bình tĩnh.

Thì ra là bọn họ nói đại sự, cũng không phải chỉ ta đào hôn, mà là triều đình phái người bắt tất cả mọi người ở Ngự Phong son trang, đây chẳng phải là Công Tôn Liệt, lão phu nhân. Còn có cả phái Thanh Thương, toàn bộ đều bị bắt?

Vừa nghĩ tới Hoắc Đạt, Thanh Sơn giờ phút này cũng thân vùi lấp lao ngục, mà ta lại bởi vì đào hôn tránh thoát một kiếp, trong lòng ta cũng rất khó chịu. Đầu nói một ngày là thầy cả đời là cha, mặc dù ta đây không xứng chức Chương Môn làm còn chưa tới một tháng, nhưng dù sao vẫn là Chương môn, ngay cả lệnh bài chương môn ban đầu đưa cho ta, ta đều bởi vì chạy quá vội vàng mà quên trả lại.

Lại nói, kể cả ta không làm chương môn phái Thanh Thương, nhưng ở trên núi mấy ngày này cũng là nhận hết chăm sóc của mọi người, ta không lý do cứ như vậy mặc kệ cả phái Thanh Thương, dù như thế nào, ta phải cứu bọn họ!

Ta vừa nói ý tưởng của ta với Kim Nguyên Bảo, sắc mặt của cậu ta lập tức.

"Không được!" Cậu ta một câu bác bỏ đề nghị của ta, "Chuyện này liên quan đến quan phủ, cũng không phải là bằng sức một mình ta hay người là có thể giải quyết, ta là tuyệt không cho người đi mạo hiểm."

"Không thể giải quyết thì nghĩ biện pháp giải quyết, ta nói thế nào vẫn là chương môn phái Thanh Thương, chẳng lẽ liền trơ mắt nhìn bọn họ bị bắt? Ta nhất định phải cứu!" Ta nổi giận, sao Kim Nguyên Bảo có thể không trượng nghĩa như vậy?

"Người cứu, người lấy cái gì cứu?" Cậu ta chất vấn.

"Ta. Ta." Ta bị cậu ta hỏi á khẩu không trả lời được, xác thực, ta hiện tại thế đơn lực bạc, tay không tác sắt, đừng nói là cứu người, chính là muốn vào đại lao nhìn bọn họ đều gần như không thể nào.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặc dù ta không có bản lĩnh gì, nhưng mà cha ta lại có, thúc thúc đầu hủ thối không phải đã nói rồi sao, cha ta là quan lớn, cả hoàng thượng cũng đã cứu, nếu như mang danh hiệu cha ta ra, nhất định có thể phái cứu Thanh Thương ra chứ? Như vậy vừa nghĩ, ta liền lòng tin mười phần nói với Kim Nguyên Bảo: "Ta đương nhiên có bản lĩnh cứu bọn họ!"

"Làm sao cứu?" Kim Nguyên Bảo khinh bỉ nhìn ta một cái.

Tiểu tử, xem thường ta! Ta liếc cậu ta một cái, móc từ trong lòng ngực ra ngọc bài cha ta cho ta lúc trước khi đi, dơ trước mặt cậu ta, nói: "Bằng cái này!"

Ta đã hạ quyết tâm, cho dù Kim Nguyên Bảo có muôn vạn không vui, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận. Cứ như vậy, hai ta bỏ qua kế hoạch trở về Trấn Bạch Vân, bắt đầu bắt tay đi tìm heo chó hồng cha ta nói. Không đúng, là Gia Cát Hoàn.

Cha ta nói qua, Gia Cát Hoàn làm Thừa Tướng, ta hỏi Kim Nguyên Bảo: "Thừa Tướng là cái gì, có to bằng Hoàng đế không?"

"Nhỏ giọng một chút!" Kim Nguyên Bảo trợn mắt nhìn ta một cái, "Lời này của người mà để cho người khác nghe được, chính là đại nghịch bất đạo, bị chặt đầu, Thừa Tướng lớn hơn nữa cũng không hơn được hoàng thượng."

Ta nhất thời cảm thấy trên cổ lạnh lạnh, không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Vậy vì sao cha ta không để cho chúng ta đi tìm hoàng thượng?"

". Hoàng thượng không phải tùy tiện muốn gặp là có thể gặp."

"Vậy Thừa Tướng muốn gặp là có thể gặp sao?"

"Người có thể đi thử một chút."

Thử liền thử! Ta ôm ngọc bài trong lòng đi đến phủ Thừa Tướng, còn chưa kịp lấy ra, liền bị binh lính giữ cửa xua đuổi ra ngoài, "Đi đi đi, đến nơi khác xin cơm đi!"

Xin cơm? Hai tên khốn kiếp này thế nhưng cảm thấy ta là ăn mày?

Ta nói: "Ta không phải ăn mày, ta tới tìm Gia Cát Hoàn!"

"Điều dân to gan, lại dám gọi thẳng danh húy của Thừa Tướng đại nhân, muốn ăn đòn!" Mấy quan binh đồng loạt xông lên, nếu không phải là Kim Nguyên Bảo kịp thời ra tay, kéo ta chạy, chỉ sợ ta còn chưa nhìn thấy Thừa Tướng, đã bị đánh chết ở trước cửa phủ Thừa Tướng, thì ra là Thừa Tướng so với Hoàng đế còn khó gặp hơn!

"Kim Nguyên Bảo, ngươi gạt người!" Ta tức giận thờ hồn hèn chạy ba con phố, mệt mỏi chân cũng mềm nhũn, đặt mông ngồi xuống dưới đất, mắng to Kim Nguyên Bảo.

"Ta lừa ngươi khi nào?" Người này chạy lâu như vậy, thế mà chẳng làm sao, còn nhìn xuống ta từ trên cao, một bộ việc không liên quan đến mình.

Ta sắp bị cậu ta tức chết, ta nói: "Ngươi không phải là nói Thừa Tướng rất dễ gặp ư, suýt chút nữa ta bị người ta đánh chết ngươi có biết hay không!"

"Ta có nói sao?" Cậu ta nhún mày, "Ta chỉ nói ngươi thử một chút mà thôi."

Khốn kiếp, rõ ràng là lừa ta! Ta đứng lên, giận đùng đùng túm vạt áo cậu ta, nói: "Ta mặc kệ, dù sao ngươi lừa ta, ngươi phải phụ trách giúp ta gặp Gia Cát Hoàn, nếu không ta liền."

"Ngươi liền thế nào?"

"Ta. Ta liền. Ta liền khóc cho ngươi xem!"

Ta bất chấp, đặt mông ngồi dưới đất, bắt đầu khóc, vừa khóc vừa mắng, "Kim Nguyên Bảo, cái tên khốn kiếp này, trước khi xuất môn ngươi đồng ý cha mẹ ta, còn nói phải chiều cô ta, thật ra thì chỉ biết khi dễ ta, chờ đi về ta nhất định phải nói cho cha mẹ ta biết. Ô ô ô."

Ta khóc quá thương, trên đường thật là nhiều người đều dừng lại nhìn chúng ta, khe khẽ bàn luận.

"Đừng khóc." Kim Nguyên Bảo ngồi xổm người xuống, có chút lúng túng nói, "Người khác đều nhìn đấy."

"Nhìn thì nhìn, ta dám khóc sẽ không sợ người nhìn, hôm nay ngươi không giúp ta...ta sẽ an vị nơi này không đi!" Chuyện cho tới bây giờ, ta bất cứ giá nào, khóc sẽ khóc, dù sao cũng không có người biết ta.

"Sở Tiểu Bắc, coi như ta thua ngươi." Rốt cuộc cậu ta thỏa hiệp, mềm giọng, "Ngươi chớ khóc, ta giúp ngươi là được."

"Thật?" Ta lau nước mắt, hỏi.

"Thật." Cậu ta thờ dài.

"Không đùa ỉ?" Ta nháy mắt mấy cái.

"Chỉ cần ngươi đừng đùa ỉ."

Hoan hô! Ta vui mừng ôm cổ Kim Nguyên Bảo, ta làm sao sẽ hối hận chứ, ta tuyệt đối không hối hận! Lúc này dù là như thế nào ta cũng không nghĩ tới, có một ngày, ta sẽ vì quyết định của ngày hôm nay mà hối hận đến xanh cả ruột.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lầy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Editor: Serena Nguyen

Kim Nguyên Bảo dùng số tiền còn dư lại mua cho ta một bộ nam trang xa xỉ, mới đầu ta còn thật không vui, chúng ta chỉ còn chút tiền này, mua xiêm áo không phải quá lãng phí sao, dùng để mua đồ ăn tốt biết bao nhiêu, còn không, mua bộ nữ trang cũng tốt.

Lại nói, thật đúng là tiền nào của nấy, ta mặc vào bộ trang phục kia và đạo cụ, quả nhiên trở nên ngọc thụ lâm phong, ngay cả bà chủ ban đầu hết sức khinh thường chúng ta, cũng không dờn được mắt khỏi ta, liên tiếp hỏi ta xuất thân nhà nào, đã lấy vợ chưa, tòi tẹ nhất là nàng còn nhân cơ hội sờ cái mông ta!

Vào giờ phút này, ta mới chính thức hiểu nỗi khổ của cha ta, nhớ năm đó, ông chính là mỗi ngày bị nữ khách đến quán trọ nhà ta sờ vuốt cái mông!

Mặc dù bị bàn tay bà chủ quấy rối rất là buồn bực, thế nhưng khi hai ta đi tới phủ Thừa Tướng một lần nữa thì ba thủ vệ đuổi chúng ta lần trước, lần này không những không nhận ra chúng ta, còn đều trở nên khách khí, quả thật giống như đối một nhóm người.

Phu Tử nói: "Người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào kim trang", thì ra là thật.

"Không biết tôn tính đại danh hai vị, tìm đại nhân nhà ta có chuyện gì?" Một người thủ vệ khách khí hỏi chúng ta.

Không đợi ta trả lời, Kim Nguyên Bảo liền tiến lên một bước, chào một cái nói: "Tại hạ Kim mỗ, cùng vị này Sở huynh đệ đường xa mà đến, mang theo tín vật này bái phỏng Thừa Tướng đại nhân, có chuyện quan trọng thương lượng, kính xin hai vị quân gia giúp đỡ." Dứt lời, đưa ngọc bài cha ta cho ta tới trước mặt thủ vệ.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của hai người toàn bộ có chút biến hóa, rỉ tai một hồi, trong đó một người thủ vệ lớn tuổi tiến lên một bước, cung kính nói với hai chúng ta: "Thuộc hạ lập tức trình tín vật này lên cho đại nhân, xin hai vị khách quý đến phòng khách uống trà ngồi một lát, chờ tin tức."

Từ "ăn mày" lách mình một cái thành "khách quý" của Tướng phủ, sự khác biệt này có phải quá lớn hay không, chẳng lẽ chỉ là bởi vì ngọc bài của cha ta sao? Ta tò mò dùng ánh mắt hỏi Kim Nguyên Bảo, nhưng cậu ta nhưng chỉ lắc đầu với ta một cái, ý bảo ta đừng nói lung tung.

Được rồi, không nói thì không nói, ta nhìn vẫn không được sao?

Dọc theo đường đi, ta tò mò quan sát phủ Thừa Tướng trong truyền thuyết, nhìn Ngự Phong sơn trang tráng lệ quen rồi, cảm giác nơi này cũng không có gì đặc biệt, từ đồ đạc đến bài biện cũng cực kỳ mộc mạc, rất không giống tướng tượng của ta, khiến ta không nhận được hoài nghi năng lực vị Thừa Tướng đại nhân này. Ông ta thật có thể giúp ta cứu các đệ tử phái Thanh Thương sao? Cảm giác có chút không đáng tin.

Sự thật chứng minh, lo lắng của ta là cần thiết.

Chờ hai chúng ta ở phòng khách đợi ước chừng thời gian một nén nhang, Thừa Tướng Gia Cát Hoành tóc trắng phơ mới há miệng run rẩy chạy tới, vào cửa liền nói: "Hai vị khách quý đường xa mà đến, lão phu không có từ xa tiếp đón, không biết Sở đại nhân tại phía xa tha hương, sống có tốt không?"

Kim Nguyên Bảo nói qua, Thừa Tướng coi như là quan lớn, quan lớn như vậy cũng gọi cha ta là đại nhân, xem ra nhất định là nợ cha ta không ít tiền. Nghĩ như thế, trong lòng ta liền có sức mạnh, uốn thẳng lưng hỏi đáp: "Cha ta tốt vô cùng, ông ấy còn thường nhắc tới ngài đấy."

"Thì ra là công tử của Sở đại nhân, quả thật đáng đáp ngọc thụ lâm phong, tuần tú lịch sự, có phong phạm của cha người năm đó." Lão đầu bị ta nói thật vui mừng, hỏi tới, "Không biết Sở đại nhân nhắc tới lão phu cái gì?"

Ta chỉ thuận miệng nói vậy, ông hỏi thật à? Ta nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra trả lời cái vấn đề này như thế nào, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nói đúng sự thật, "Bá phụ, thật ra thì ta là lừa gạt ngài, cha ta chưa bao giờ nhắc qua ngài."

Gia Cát Hoành bị ta nói đến sững sờ, ngay sau đó cười lên ha ha: "Cái tên tiểu tử này, lừa gạt lão phu như vậy, tác phong làm việc thật đúng là bản sao của cha người."

"Đây là dĩ nhiên!" Ta duyên dáng gật đầu nói, "Ta chính là con ruột của cha ta."

Đứng ở bên cạnh từ đầu tới đuôi cũng không nói một lời Kim Nguyên Bảo rốt cuộc không nhìn nổi, hung ác trợn mắt nhìn ta một cái.

"Không biết vị này là. . . ." Gia Cát Hoành phát hiện Kim Nguyên Bảo, hỏi.

"Cậu ta là thủ hạ của ta, cha ta phái tới giúp ta." Ta vội vàng giành đáp, lại bị Kim Nguyên Bảo hung ác trợn mắt nhìn một cái. Ta làm mặt quỷ với cậu ta: người trừng đi, cha ta là đại quan, trừng nữa bảo cha ta bắt người lại!

"Thì ra là như vậy." Gia Cát Hoành bừng tỉnh hiểu ra, không hề rời rắm ở đây nữa, mà là tiếp tục hỏi ta, "Mới vừa rồi người thông truyền nói Sở công tử tìm ta có chuyện quan trọng, không biết là chuyện gì?"

Ta nói: "Bá phụ, ta đều gọi ngài bá phụ, ngài cũng đừng gọi ta cái gì công tử hay không công tử, nghe thật là kỳ cục, vẫn là gọi ta Tiểu Bắc thôi. Thật ra thì ta tới tìm ngài cũng không có chuyện gì lớn, chính là. . . ." Chuyện như vậy lại nói thật là có chút phức tạp, ta nhìn Kim Nguyên Bảo nhờ giúp đỡ.

Chưa từng nghĩ cậu ta thế mà lại trừng ta một cái, giống như đang nói: một hộ vệ như ta có quyền gì mà phát ngôn, tự người nói đi.

Xem như người lợi hại! Ta cắn răng, nhắm mắt nói tiếp: "Chính là ta muốn nhờ bá phụ giúp một tay cứu mấy bằng hữu của ta."

"Không biết người phải cứu bằng hữu gì, lại vì sao phải cứu bọn họ?"

Thật ra thì ta thật muốn nói hết nguyên nhân hậu quả cho ông ấy, nhưng mà ta lại không ngốc, nếu như kể "sự tích anh hùng" của ta tại Ngự Phong sơn trang cho Gia Cát Hoành, sợ rằng đệ tử phái Thanh Thương cứu không ra được, ta đều bị vỗ vào luôn, hay là trước tiên nghĩ ra một câu chuyện lừa gạt rồi nói.

Vì vậy ta nói: "Chuyện là như vậy, trên đường hai người chúng ta tới Kinh Thành gặp được một bang cướp, may nhờ anh hùng phái Thanh Thương ra tay tương trợ mới may mắn thoát nạn, nhưng ngày hôm qua ta lại nghe người ta nói, không biết tại sao quan phủ bắt giữ cả phái Thanh Thương. Cha ta thường dạy ta, ăn khế trả vàng, ta muốn xin bá phụ giúp một tay cứu cứu bọn họ, ta có thể lấy danh dự cha ta bảo đảm, bọn họ đều là người tốt, tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu!"

Ta vừa nói xong, Gia Cát lão đầu liền thở dài: "Tiểu Bắc à, chuyện như vậy. Sợ rằng bá phụ không thể giúp."

"Tại sao?" Ta nóng nảy, không phải Thừa Tướng là quan rất lớn sao, làm sao thả mấy người cũng không được, đây không phải là gạt người sao?

"Người có điều không biết, lần này triều đình xuất động nhóm lớn người vây quét Ngự Phong sơn trang, cũng không phải là chỉ là ngẫu nhiên, mà là Tuấn Hiền Vương trực tiếp ra lệnh, lão phu có muốn giúp, cũng giúp không được!"

Tuấn Hiền Vương này là quan gì, to hơn cha ta sao?

Nhìn vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của ta, Gia Cát Hoàn tiếp tục nói: "Từ khi đương kim Thánh Thượng lên ngôi, vẫn tật bệnh quần thân, vô tâm triều chính, mọi chuyện lớn nhỏ trong triều đều do hoàng huynh Tuấn Hiền Vương xử lý thay. Lần này triều đình trắng trợn vây quét Ngự Phong sơn trang như vậy, cũng chính là Tuấn Hiền vương ra lệnh, theo lão phu phỏng đoán, chỉ sợ là triều đình muốn mượn việc này cắt giảm thế lực giang hồ, mới có thể làm to chuyện như vậy."

Lời lão Thừa tướng nói, ta nghe không rõ ràng lắm, nhưng ý tứ đại khái ta đã hiểu, nói cách khác chuyện này ông ấy không giúp được. Điều này làm cho ta không khỏi có chút nóng nảy, hỏi: "Triều đình kia sẽ xử trí những người này như thế nào?"

Gia Cát Hoàn lắc đầu một cái, thở dài nói: "Sợ rằng lành ít dữ nhiều."

Nói cách khác phái Thanh Thương chết chắc? Không được, chưa trải qua đồng ý của chương môn ta đây, một đệ tử phái Thanh Thương cũng không cho chết!

Nếu mình (chính đại) không được, vậy thì tới ám (ngầm) đi, lúc ấy ta liền âm thầm quyết định trong lòng: ta muốn cướp ngục!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Editor: Serena Nguyen

Chuyện cướp ngục, nói thì dễ, làm thật đúng là làm cho người ta không biết rat ay thế nào, dựa hết vào ta tuyệt đối là không được, nhưng là dựa vào Kim Nguyên Bảo. Chỉ sợ ta còn chưa nói ra miệng, cũng đã bị cậu ta đánh ngắt xiu, trực tiếp đưa về trấn Bạch Vân rồi. Nghĩ lại, hay là bàn bạc kỹ hơn đi!

Vậy mà sự thật cũng không cho ta suy tính nhiều, bởi vì lúc ta đang suy nghĩ nên nói với Kim Nguyên Bảo như thế nào để cậu ta giúp ta đi cướp ngục, triều đình chợt truyền ra tin tức, 18 tháng này giết một nhóm võ lâm nhân sĩ liên quan đến sự kiện lần này. Bao gồm hơn trăm người Ngự Phong sơn trang, còn có Hoắc Đạt cùng mấy đệ tử phái Thanh Thương khác, thậm chí còn có Sơ Tuyết!

18 tháng này, đây chẳng phải là chỉ có 7 ngày rồi hả? Ta càng nghĩ càng nóng lòng, giữa tình thế cấp bách, liền chợt nghĩ đến một người —— Lạc Vân Thu!

Theo ta được biết, lần này triều đình vây quét chủ yếu là nhằm vào giang hồ nhân sĩ tham gia đại hội võ lâm, mặc dù Lạc Vân Thu có công phu, nhưng nói thế nào cũng là thương nhân, còn nữa hẳn ta không có tham gia luận võ, chắc chắn sẽ không bị vào. Nếu như mà ta có thể mượn sức hẳn ta, cơ hội cứu người không phải lớn hơn sao?

Ta đây vừa nghĩ, liền quyết định đi tìm Lạc Vân Thu giúp một tay, chưa từng nghĩ không đợi ta đi tìm hẳn ta, hẳn ta đã tìm tới cửa.

Người làm của Tướng phủ thông báo, nói có vị công tử họ Lạc ở phòng khách chờ ta thì ta âm thầm lấy làm kinh hãi, nhưng lúc ta nhìn thấy Lạc Vân Thu thì mới tính là chân chính giật mình.

Chỉ thấy Lạc Vân Thu lo lắng ở trong phòng khách đi qua đi lại, dáng vẻ nhìn qua giống như vài ngày rồi không chỉnh trang diện mạo, mặt đầy râu ria, hết sức tiêu tụy. Cùng hoa rơi công tử ta nhận thức trước đó, cái người phong lưu phóng khoáng, tùy tiện rửa mặt một cái cũng phải dùng tới ba canh giờ quả thật tưởng như hai người.

Ta nhìn không được hỏi: "Làm sao người lại thành ra như vậy?"

"Đừng nói cái này, đi theo ta!" Cậu ta dứt lời, liền muốn kéo ta đi.

"Buông nàng ra!" Kim Nguyên Bảo bỗng nhiên xuất hiện ở cửa ra vào, chặn đường Lạc Vân Thu.

"Kim huynh, mạng người quan trọng, xin người không nên nhúng tay." Lạc Vân Thu nghiêm túc nói.

"Người cứu người ta không xen vào, nhưng là mang năng đi, không được." Lúc Kim Nguyên Bảo nói chuyện, đao đã xuất vỏ.

Tinh thể hết sức căng thẳng, ta lại buồn bực. Mạng ai quan trọng, cứu người cái gì, chẳng lẽ Lạc Vân Thu cũng là vì Ngự Phong sơn trang mà đến? Nhưng là dẫn ta đi có gì hữu dụng đâu? Ta vội vàng ngăn cản hai người bọn họ, hỏi: "Lạc Vân Thu, người buông tay cho ta, cứu người cái gì, người nói rõ ràng trước đi!"

Lúc này Lạc Vân Thu mới buông tay ra, mặt hướng về phía ta, nói: "Nói tóm tắt, ta hiểu rõ thân phận của người, muốn mời người vận dụng lực lượng quan phủ, cứu mạng người Ngự Phong sơn trang."

Quả nhiên hẳn ta cũng là vì cứu người mà đến, ta thờ phào nhẹ nhõm, dẫn lại tính khí nói: "Ta với người một dạng, cũng muốn cứu người, nhưng là lần này là Tuân Hiền vương ra lệnh vây quét, Thừa Tướng cũng bắt lực, người kéo ta đi có ích lợi gì?"

"Người khác có lẽ không được, nhưng người được." Lạc Vân Thu hết sức kiên định nhìn ta, "Bởi vì trong tay người có vô thượng lệnh (lệnh tối cao)."

"Vô thượng lệnh?" Ta ngây ngẩn cả người, đó là cái quái gì, ta có sao?

"Người không cần lừa gạt ta, tấm lệnh bài trong tay người là tiên hoàng ban tặng, trên có thể hiệu lệnh văn võ bá quan, dưới có thể điều động thiên quân vạn mã, muốn cứu người không khó đi, Sở đại tiểu thư!" Ánh mắt của hẳn ta chợt trở nên lăm lăm, nhìn khiến trong lòng ta sợ hãi.

Hẳn ta nói chẳng lẽ chính là ngọc bài cha ta cho ta sao? Ngọc bài nhỏ nhỏ này chẳng lẽ đúng như Lạc Vân Thu nói, có tác dụng lớn như vậy? Nhưng nếu như vậy, đây chẳng phải là cứu người dễ như trở bàn tay?

Đang lúc ta hết sức nghi hoặc, Kim Nguyên Bảo chợt tiến lên một bước, chắn giữa ta và Lạc Vân Thu: "Ta có thể giúp người cứu người, nhưng là Vô Thượng Lệnh không thể dùng!"

"Tại sao?" Lạc Vân Thu hỏi.

"Triều đình hiện nay, Tuân Hiền Vương là một người độc đại, lần này lão ta có ý cắt giảm thế lực giang hồ, tất nhiên sẽ không vì một tấm lệnh bài mà dễ dàng dùng tay. Đến lúc đó nếu Tiểu Bắc sử dụng lệnh bài, dù nhất thời có thể cứu người ra, cũng sẽ bại lộ thân phận của nàng, để cho nàng trở thành cái đinh trong mắt những người khác, ta tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy."

"Chẳng lẽ liền trở mặt nhìn nhiều người như vậy chết đi sao?" Lạc Vân Thu chợt cao giọng, "Nữ nhân của người sợ nguy hiểm, chẳng lẽ nữ nhân của ta sẽ không sợ sao? Sơ Tuyết đã đợi trong tù ba ngày rồi, bệnh tình của nàng lúc nào cũng có thể xấu đi, nếu các người không có can đảm này, vậy đưa Vô Thượng Lệnh cho ta, để cho ta đi cứu người."

Ta nghĩ, cái này cũng được, vừa muốn cầm lệnh bài, lại bị Kim Nguyên Bảo ngăn cản.

"Vô Thượng Lệnh là do Đường Kim Thánh Thượng ban tặng, ai cũng biết người sở hữu nó là ai, ta quyết sẽ không đưa nó cho người, bây giờ cách ngày hành hình còn bảy ngày, nếu như người muốn cứu người, ta có thể giúp người nghĩ cách khác, nhưng là nếu như người muốn lệnh bài, bước qua thi thể của ta trước." Đang khi nói chuyện, Kim Nguyên Bảo đã cầm đao ở trước mặt, hình như Kỳ Lân trên mặt đao cũng âm thầm sáng lên.

Lạc Vân Thu dao động, chỉ thấy cậu ta cau mày, do dự một lúc, mở miệng: "Được, ta tạm thời tin người một lần, ta lại muốn nghe một chút người có biện pháp gì cứu người."

"Người ở đây tai vách mạch rừng, vẫn nên mời Lạc huynh đến nơi khác nói chuyện." Kim Nguyên Bảo dùng tay làm dấu mời.

Thấy hai người muốn đi, ta khản trương đuổi theo: "Ta cũng muốn nói chuyện, ta cũng muốn nói chuyện."

"Người ngoan ngoãn ở chỗ này cho ta!" Hai người trầm miệng một lời nói.

Lệ rơi, mới vừa rồi còn muốn đánh muốn giết vì ta, hiện tại liền song túc song phi không cần ta nữa, không trách được Vương tẩu bán đậu hũ nói nam nhân không có một người tốt, tất cả đều là khốn kiếp!

Xét thấy Kim Nguyên Bảo cùng Lạc Vân Thu nói chuyện, ta chỉ có thể ngoan ngoãn đợi tại trong phủ Thừa tướng nghiên cứu ngọc bài cha ta cho ta. Cầm nó nhiều ngày, ta vẫn là lần đầu tiên cẩn thận quan sát nó như vậy, chỉ thấy chất ngọc cổ xưa, chạm trổ nhẵn nhụi. Trên mặt khắc một cái đầu hổ, mắt như chuông đồng, lấp lánh có hồn, phía sau là khắc hai chữ "vô thượng", chắc hẳn tên Vô Thượng Lệnh chính là sinh ra từ đó.

Ban đầu cha ta cho ta thì ta chỉ nghĩ nó có thể bao ăn bao uống..., thật không nghĩ tới tác dụng của nó không chỉ như vậy, quả thật còn có tác dụng hơn võ lâm minh chủ. Sớm biết như vậy, ta còn phí hết tâm tư tìm Võ Lâm Minh Chủ làm gì, muốn cho ai chà đạp!

Chỉ là lời Kim Nguyên Bảo nói cũng có chút đạo lý, Vô Thượng Lệnh là Hoàng đế lão đầu cho cha ta, nếu là tùy tiện lấy ra dùng, xảy ra chuyện còn phải tính trên đầu cha ta. Vốn là giang hồ cũng đã đủ rối loạn, nhưng Kim Nguyên Bảo nói triều đình còn loạn hơn giang hồ, cha mẹ ta ở Trần Bạch Vân sống rất tốt, ta không muốn mang phiền toái đến cho hai người bọn họ.

Chỉ là nói đi nói lại thì, không thể sử dụng Vô Thượng Lệnh, phải làm thế nào mới có thể cứu được nhiều người như vậy đây? Còn có bảy ngày sẽ phải hành hình rồi, hai người bọn họ sẽ không đi cướp tù thật chứ? Nếu là đi cướp tù thật, Kim Nguyên Bảo chết cũng sẽ không mang ta theo, phải làm sao mới có thể đi theo đây?

Các loại vấn đề ở trong đầu ta tầng tầng lớp lớp, cuối cùng ta vẫn là quyết định đi dò xét Kim Nguyên Bảo. Mặc dù ngọc bài cha ta cho ta không dùng được, nhưng mà túi gấm cha ta cho ta vẫn có tác dụng nha, cứng rắn không được thì dùng mềm, ta quyết định —— sắc dụ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lầy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Editor: Serena Nguyen

Ta vốn muốn trang điểm xinh đẹp một chút rồi mới đi sắc dụ Kim Nguyên Bảo, nhưng ngại vì giờ phút này đang ở Tướng phủ, tạm thời vẫn không thể bại lộ thân phận, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lấy một thân nam trang đi tìm cậu ta, cảm giác bớt chút sức mạnh.

Kể từ sau khi Kim Nguyên Bảo nói chuyện với Lạc Vân Thu, thì trở nên cực kỳ thần bí, ta thật vất vả ngăn cậu ta ở trong phòng, thế nhưng cậu ta lại nhắm mắt tinh tọa, không hề không đề cập tới chuyện cứu người, quả thật không coi ta ra gì.

Lúc ấy ta đã muốn mắng cậu ta một trận, nhưng là vừa nghĩ tới mục đích tới chỗ này, không thể làm gì khác hơn là cắn răng im hơi lặng tiếng nói: "Nguyên Bảo ca, hôm nay người cùng họ Lạc đi đến chỗ nào rồi? Các người thảo luận ra phương pháp cứu người sao? Không bằng nói ra để cho ta cũng nghe chút."

"Không còn sớm, người trở về phòng ngủ đi." Cậu ta đến mắt cũng không mở, lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

Cho là như vậy thì có thể khiến ta biết khó mà lui sao? Nằm mơ! Vì bảo vệ phái Thanh Thương, cứu vớt cả võ lâm, hôm nay Sở Tiểu Bắc ta bắt chấp. Ta cắn răng một cái, bước nhanh về phía trước, dùng cả tay lẫn chân bò đến trên giường Kim Nguyên Bảo, ôm lấy cánh tay của cậu ta bắt đầu liều mạng lắc, ta nói: "Kim Nguyên Bảo, hôm nay người không nói cho ta biết, ta liền không đi, ta cứ ở lại chỗ người!"

"Hồ đồ, mau buông tay cho ta!" Rốt cuộc cậu ta cũng mở mắt ra, vẻ mặt tức giận, giận đến mặt đỏ rần.

"Ta hồ đồ, hồ đồ đó, hôm nay nếu người không nói cho ta biết, ta liền náo loạn chết người! Náo loạn chết người!" Ta liều mạng bám dính cánh tay của cậu ta, nói gì đều không buông tay.

"Được, người không đi ta đi." Cậu ta kéo tay của ta ra, đứng dậy liền muốn rời đi.

Ta thấy vậy, trong lòng quýnh lên, không nói hai lời nhào tới, ôm chặt lấy chân của cậu ta: "Hôm nay ta không đi, người cũng không được đi, không nói cho ta người chuẩn bị cứu người thế nào, ta liền dây dưa với người đến khi trời sáng!"

"Sở Tiểu Bắc, có ai điều ngoa tùy hứng như người không?"

Nói ta điều ngoa tùy hứng? Người thói lảm! Ta nói: "Ta điều ngoa tùy hứng thì thế nào? Người có thể tùy tiện tiện găm miệng ta, lại không cho ta không cho người đi sao? Kim Nguyên Bảo, hôm nay hai ta ở chỗ này nói rõ ràng, rốt cuộc người có ý gì với ta?"

Ta mới vừa nói cái gì? Ta bị chính mình nhanh miệng nhất thời sợ ngây người, không hiểu đề tài đang êm đẹp làm sao lại chuyển qua đề tài này, nhất thời, trong đầu oanh một cái thành trống không.

Cùng lúc đó, không khí trong phòng này cũng bởi vì lời ta nói mà lúng túng tới cực điểm, thân thể Kim Nguyên Bảo rõ ràng cứng lại, đưa lưng về phía ta, không nói một lời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua trong trầm mặc, thời gian ngắn ngủi với ta mà nói đều trở thành cực hình, tâm tình chợt trở nên hết sức phiền não, bởi vì ta vốn dĩ cũng không biết trong lòng mình là nghĩ như thế nào, tại sao muốn hỏi Kim Nguyên Bảo như vậy. Nói trắng ra là, ta không biết cậu ta đối với ta có ý gì, càng không biết ta đối với cậu ta có ý gì.

Loạn, rất loạn!

"Ta. Ta nên trở về đi ngủ." Ta đứng lên, cúi đầu, bước nhanh muốn rời khỏi địa phương khiến ta suy nghĩ lung tung này.

Tay, chợt bị tóm.

"Tiểu Bắc." Giọng Kim Nguyên Bảo vang lên bên tai, trầm thấp mà có lực.

Bàn tay bị cậu ta nắm thật là nóng, ngay tiếp theo toàn thân đều như bị thiêu cháy, ta không dám xoay người, không dám quay đầu lại nhìn cậu ta, trong lòng có chút khẩn trương, lại giống như xen lẫn âm thầm mong đợi, mong đợi tiếp theo cậu ta sẽ nói gì với ta. Một khắc kia, ta hình như có gan, nghĩ muốn từ đáp án của cậu ta tìm kiếm đáp án của ta.

"Thật xin lỗi." Sau thời gian dài trầm mặc, ta nghe đến cũng là ba chữ này.

Ta ngây ngẩn cả người, đây coi là đáp án gì?

"Là ta quá xúc động, ta."

"Ta cái đầu nguoi ỷ!" Ta xoay người, hung hăng hất tay của cậu ta ra, "Nguoi cảm thấy có lỗi với ta đúng không? Vậy thì các nguoi mang theo ta cùng đi cứu nguoi, nếu không đừng mơ tưởng ta tha thứ nguoi, đây là nguoi thiếu nợ ta!"

Cậu ta nhìn ta chằm chằm, vốn là ánh mắt kiên định rồi cuộc có một tia dao động, cuối cùng thờ dài thật dài: "Ta đồng ý nguoi là được, nhưng là."

"Hãy bớt nói nhảm đi, chỉ cần để cho ta cùng đi cứu nguoi, cái gì ta cũng đồng ý vẫn không được sao? Tốt lắm, một lời đã định, nguoi nào nuốt lời là con cún, ta đi ngủ đây!" Ta nói một hơi, không đợi cậu ta đáp lời, chạy nhanh ra khỏi gian phòng .

Đêm đã khuya, gió thật lạnh, kế hoạch hình như rất thành công, nhưng tại sao trong lòng của ta lại không có một chút vui sướng sau khi thành công? Ai, ta nghĩ ta nên ngủ một giấc thật ngon rồi.

Cả đêm ta ngủ không ngon, hai mắt quầng thâm đi theo Kim Nguyên Bảo đi tìm Lạc Vân Thu, trên xe ngựa ta lìm dìm, cậu ta tĩnh tọa, một đường không nói gì đến Lạc phủ. Lạc gia quả nhiên giàu nứt đổ đổ vách, toàn phủ từ trên xuống dưới tràn ngập một hơi thở nhà giàu nông nặc.

Lạc Vân Thu thấy ta rất là kỳ quái, hỏi: "Làm sao nguoi cũng tới tham gia náo nhiệt?"

Ta liếc cậu ta một cái: "Nguoi mới tham gia náo nhiệt, ta là nghiêm túc tới cứu nguoi ."

"Chỉ bằng nguoi?" Cậu ta một bộ khinh thường bộ dáng.

"Ta thì sao? Ta chính là chương môn phái Thanh Thương!"

"Vậy cũng đúng, nguoi thiếu chút nữa thành nữ chủ nhân của Ngự Phong sơn trang."

Lạc Vân Thu vừa nói dứt, ta lập tức liền trầm mặc, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, người này rõ ràng là trách ta đào hôn, cùng ta mang thù rồi sao, trường hợp hết sức khó xử, ta nhìn không được len lén liếc Kim Nguyên Bảo một cái.

Lại thấy mặt cậu ta không chút thay đổi nói: "Đến đây chấm dứt, thương lượng chính sự thôi."

"Đang có ý đó." Lạc Vân Thu nhanh chóng thu hồi nụ cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Ngay cả Lạc Vân Thu luôn luôn không đứng đắn đều cẩn thận như vậy, có thể thấy được hành động cứu người lần này hung hiểm cực kỳ, ta không có cách nào tham dự vào cuộc thảo luận giữa hai cậu ta, chỉ có thể ở bên cạnh lặng lẽ nghe, cũng biết đại khái kế hoạch cứu người lần này.

Hai người bọn họ quả nhiên tính toán đi cướp ngục, thời gian là giờ tị (23h-1h) ngày mai, mục tiêu là Tông Nhân phủ nơi nhốt võ lâm nhân sĩ. Lạc Vân Thu phái người âm thầm thu thập tin tức, biết được triều đình hết sức coi trọng lần can quét này, bên ngoài mỗi phòng giam đều có trọng binh canh giữ, muốn cướp tù hết sức khó khăn. Nhưng là khéo liền khéo ở đây, tối mai là đám cưới thái tử, triều đình điều một số đông thủ vệ vào cung, dẫn đến đại lao trông không đủ, chính là cơ hội cướp ngục tuyệt vời.

Sống chết của tất cả võ lâm nhân sĩ trong tù đều phụ thuộc vào hành động lần này, Kim Nguyên Bảo và Lạc Vân Thu cũng là cực kỳ thận trọng với lần cướp ngục này, xét đến hành động lần này quá mức nguy hiểm, không nên điều động nhiều nhân lực, cho nên lần này Lạc Vân Thu chỉ vận dụng tử sĩ bên cạnh mình, cộng thêm Kim Nguyên Bảo tổng cộng là sáu người. Kim Nguyên Bảo, Lạc Vân Thu mỗi người mang một tử sĩ đi vào cứu người, còn thừa lại hai người phụ trách trông chừng cùng tiếp ứng.

"Còn ta?" Thấy hai người sắp xếp xong xuôi tất cả, ta nhìn không được hỏi.

"Nguoi ở trong phòng đợi, đừng đến quấy rối." Lạc Vân Thu Đạo.

"Không được!" Ta kháng nghị, "Các nguoi đã đồng ý cho ta cùng đi cứu nguoi, không có lý do gì bỏ ta ở lại một mình, ta cũng muốn cùng đi với các nguoi cùng!"

Lạc Vân Thu: "Người nào đồng ý nguoi cùng đi cứu nguoi?"

"Kim Nguyên Bảo!" Ta đưa ánh mắt hướng tới Kim Nguyên Bảo, "Nguoi nói, tối hôm qua nguoi đáp ứng ta thế nào?"

Ánh mắt của Kim Nguyên Bảo có chút lóe lên, hồi lâu, bất đắc dĩ nói: "Nguoi ở bên ngoài phụ trách tiếp ứng thôi."

Cái này còn được, ta làm mặt quỷ với Lạc Vân Thu đang có chút kinh ngạc, nghe được không, bản cô nương phụ trách tiếp ứng, bản cô nương cũng hữu dụng! Lại thấy Lạc Vân Thu có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Buổi tối ngày thứ hai, nhóm tám người Kim Nguyên Bảo mặc y phục dạ hành, chuẩn bị lên đường cứu người. Ta tò mò đi quanh sáu tử sĩ một vòng, quả nhiên đều là người cao ngựa lớn, vẻ mặt nghiêm túc, dạng người không sợ chết. Ta lôi kéo làm quen với một người phụ trách tiếp ứng: "Tại hạ họ Sở tên

Tiểu Bắc, là chương môn phái Thanh Thương, xin hỏi đại ca xưng hô như thế nào?"

"Đình giáp."

"Đình đại ca, đợi lát nữa ta cũng phụ trách tiếp ứng, hai ta thật là có duyên!"

Đình Giáp khước miệng giật giật.

"Đã đến lúc rồi, chuẩn bị lên đường." Ta nghe đến Lạc Vân Thu nói.

"Ài, đợi chút, ta còn chưa đổi y phục !" Ta vội vàng xoay người.

"Thật xin lỗi, không chuẩn bị y phục của ngươi." Lạc Vân Thu không khách khí nói.

"Cái gì?" Ta đang chuẩn bị lý luận cùng hắn ta, lại bị Kim Nguyên Bảo kéo sang một bên.

"Hành động lần này hung hiểm cực kỳ, ta hỏi lại ngươi, ngươi chắc chắn muốn đi sao?" Cậu ta hỏi ta.

"Muốn!" Ta rất khẳng định gật đầu một cái, "Ngươi là ta muốn cứu, có lý nào ta lại không đi?"

"Nhưng là sẽ rất nguy hiểm, ta sợ đến lúc đó không bảo vệ được ngươi, ta đồng ý với cha mẹ ngươi."

"Kim Nguyên Bảo ngươi đủ chưa!" Ta cắt đứt lời của cậu ta, "Ta biết rõ ngươi muốn giúp ta, ta cũng biết rõ ngươi đồng ý cha mẹ ta phải bảo đảm an toàn của ta, nhưng là ngươi có nghĩ tới hay không, hai ta cùng nhau từ Trần Bạch Vân ra ngoài, ngươi phải phụ trách an toàn của ta, ta cũng sẽ phụ trách an toàn của ngươi, nếu là ngươi đi cứu người xảy ra chuyện gì, ta cũng không có cách nào giao phó với cha mẹ ngươi. Ngươi đừng cảm thấy ta chỉ biết làm hỏng việc, ta hiểu biết rõ mình có phần bao nhiêu phân lượng, ngươi liền an tâm đi vào cứu người, ta bảo đảm chỉ ở bên ngoài xem một chút, nếu quả thật xảy ra tình huống gì, ta nhất định co cẳng chạy, tuyệt đối không liên lụy mọi người."

"Tiểu Bắc." Kim Nguyên Bảo nhìn ta, trong mắt giống như chớp động cái gì, muốn nói lại thôi.

"Đến giờ rồi, đi thôi." Lạc Vân Thu ở một bên thúc giục.

"Biết." Kim Nguyên Bảo gật đầu một cái, móc ra món đồ từ trong ngực, nhét vào trong tay ta, trịnh trọng nói, "Cầm nó, bảo vệ tốt mình, nhớ ta nói, giang hồ là địa phương rất nguy hiểm, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình."

Ta cúi đầu xem xét, thì ra là một cây chủy thủ (dao găm) nặng trĩu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Serena Nguyen

Rốt cuộc công cuộc cứu người cũng bắt đầu, tất cả đều theo kế hoạch làm việc, trước khi rời đi Kim Nguyên Bảo lại dặn ta ta: "Nếu là thật xảy ra chuyện, ngươi bỏ chạy, ngàn vạn đừng quay đầu lại."

Ta gật đầu một cái: "Ngươi cũng cẩn thận, đồng ý với ta, không để xảy ra việc gì!"

"Hai ngươi đủ ghê tởm rồi đấy, có thể đừng buồn nôn như vậy không?" Lạc Vân Thu ở một bên nhạo báng, bị ta trợn mắt nhìn lại.

Đêm đã khuya, tầng mây thật dày che lấp bầu trời đêm, khiến cho không khí buổi đêm không một ngọn gió càng thêm quỷ dị, Lạc Vân Thu ra lệnh một tiếng, năm cái bóng đen rời xe ngựa, chui vào trong màn đêm thâm trầm, biến mất trong nháy mắt, chẳng biết tại sao, lòng của ta cũng trống rỗng theo, không khỏi lo lắng.

Thời gian trôi qua, lo lắng càng sâu, cuối cùng ta thật sự nhịn không được, không thể làm gì khác hơn là hỏi Đình Giáp: "Ngươi nói bọn họ có thể thành công hay không?"

"."

"Thật ra thì ta có chút hối hận, không nên để Kim Nguyên Bảo đi mạo hiểm, ngộ nhờ cậu ta xảy ra chuyện thì làm sao?"

"."

"Người nói rút cuộc bọn họ có cứu được người hay không? Tại sao vẫn chưa ra?"

"."

"Ta nói Đinh đại ca, người cũng không lo lắng bọn họ sao? Bọn họ đều là huynh đệ vào sinh ra tử của người đó!"

". Ta ra bên ngoài nhìn một chút."

"Này, ta còn chưa nói xong!" Đinh Giáp này thật đúng là, chưa nói mấy câu liền chạy, bỏ lại một mình ta ở trong xe ngựa chẳng phải là càng thêm đoán mò? Mặc kệ, ta cũng đi xuống xem một chút, nói không chừng Kim Nguyên Bảo đã ra ngoài? Nhưng ngay khi ta nhấc mành lên, lại thấy Đinh Giáp ngã xuống bên cạnh xe ngựa, không biết sống chết, gần như là đồng thời, một bàn tay trắng bệch lạng lẽ bóp cổ của ta.

"Không được kêu, nếu không thì bẻ gãy cổ của người!" Có một giọng nói ở bên tai ta nói.

Đây là tình huống gì? Ta bị biến cố trước mắt sợ ngây người, liếc mắt một cái, càng thêm ngây người như phỗng, người đang uy hiếp ta không ai khác, chính là Thiên Ma cung hộ pháp —— Mộ Dung Ti Ti!

Mộ Dung Ti Ti thấy ta, cũng cả kinh, ánh mắt trong nháy mắt trở nên hung hăng: "Thật đúng là khéo, không ngờ ta lại gặp tiểu nha đầu này, xem ra hôm nay là ông trời giúp ta báo thù cho Kim Tín." Nàng nói như vậy, tay lại không động tĩnh.

"Người bị thương?" Ta vừa hỏi, vừa len lén lục lợi chủy thủ bên hông.

"Câm miệng!" Nàng bóp cổ ta mạnh hơn mấy phần, nhưng bởi vì nhất thời rúng sức, phun ra một ngụm máu tươi.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, ta rút chủy thủ ra cho nàng một đao, một đao kia đúng lúc cắm ở bên phải bụng nàng, chỉ thấy Mộ Dung Ti Ti kêu khê một tiếng, rồi xuống xe ngựa, ta không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức nhảy xuống, cầm đao kề lên cổ của nàng: "Nói mau, tại sao người phải ở chỗ này?" Lúc ta nói lời này, giọng nói run rẩy, tay cầm đao run rẩy, nhưng mà ta lại biết ta không thể mềm lòng.

"Muốn giết cứ giết, nói nhảm!" Mộ Dung Ti Ti hừ một tiếng, ngược lại rất kiên cường.

"Đừng cho là ta không dám giết người." Ta cắn răng, nắm chủy thủ trong tay thật chặt.

"Không ngờ ta đường đường Thiên Ma cung hộ pháp, không có chết ở trong tay tay sai Tông Nhân phủ, lại chết trong tay nha đầu này."

"Tay sai nào? Bên trong thế nào? Người nói rõ ràng!" Ta bị nàng nói đến kinh sợ, vội vàng hỏi.

"Thế nào, sốt ruột?" Nàng cười lạnh, "Chắc hẳn các người đêm khuya tiến đến, cũng là vì cứu người, vậy thì ta không ngại nói thẳng với người, bên trong là cái bẫy, căn bản không có người các người phải cứu, qua một lát nữa, kết quả của ta bây giờ, cũng chính là kết quả của đồng bọn của người."

"Người nói cái gì, sao bên trong lại là bẫy?"

"Người vẫn chưa rõ sao? Lần này triều đình nhất định một lưới bắt hết mọi người chúng ta, giết hình phạm gì đó tất cả đều là nguy trang, bọn họ chỉ là muốn nhờ vào đó tìm ra đồng đảng thôi. Cái Tuấn Hiền vương muốn tìm là Phệ Hồn đao, trước đây, tất cả võ lâm nhân sĩ, phạm là có dính líu đến Phệ Hồn đao, cũng sẽ là mục tiêu của ông ta."

Cho nên nói, hiện tại Kim Nguyên Bảo gặp nguy hiểm? Không được, ta muốn đi cứu bọn họ!

"Chờ một chút!" Mộ Dung Ti Ti gọi ta lại, "Cho ta sáng khoái, ta không muốn tại chỗ này đợi chết."

"Yên tâm đi!" Ta cắn răng, "Ai cũng sẽ không chết, ta còn muốn chờ người trả ta nhân tình đấy."

Cuối cùng ta vẫn sử dụng lệnh bài của cha ta, lúc ta cầm "Vô Thượng Lệnh" trong tay kéo Gia Cát Thừa Tướng còn ngồi ngủ từ trên giường lên, mặt của ông xanh mét, lắc đầu liên tục: "Các người, đám người tuổi trẻ này, thật là gây họa lớn rồi!"

"Cứu người như cứu hỏa, chờ cứu người ra, ngài nói thế nào cũng được!"

"Tiểu Bắc, không phải là người làm bá bá ta không giúp người, mà là lão hủ quả thật không có quyền lợi này!"

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta đều gấp muốn chết, mắt thấy Kim Nguyên Bảo đều đã đi lâu như vậy, nếu là thật xảy ra chuyện. Ta không dám tưởng tượng, chỉ có thể lờ Gia Cát Hoàn đến chết cũng không buông tay, "Ta mặc kệ, hôm nay dù là lờ ta cũng muốn lờ ngài đi cứu người!"

"Thật là sợ người rồi! Muốn cứu người từ trong Tông Nhân phủ thủ vệ sâm nghiêm, người cho rằng ấy là chuyện dễ dàng sao? Chi là biện pháp cũng không phải không có." Gia Cát Hoàn vuốt vuốt râu.

"Cfon dài dòng, có tin ta kéo hết râu ông xuống không!"

"Chậm chút!" Gia Cát Hoàn bị giật mình, liên tục không ngừng nói, "Đổi mắt trên triều đình, toàn bộ vâng lệnh Tuấn Hiền vương, muốn cứu người sợ

rằng chỉ có thể tìm Vô Đạo đường, bởi vì chỉ có cha ngươi thông lĩnh Vô Đạo đường mới."

"Vậy còn không mang ta đi tìm!" Ta cắt đứt Gia Cát Hoàn tha tha bất tuyệt, không nói lời gì kéo ông ấy muốn đi ra ngoài.

"Dừng lại, dừng lại cho ta!" Gia Cát Hoàn thở hồng hộc kéo ta, "Cái tên tiểu tử này, sao còn không phân phải trái hơn cha ngươi, lão hủ nói thế nào cũng là Thừa Tướng đương triều, bàn về cấp bậc không thấp hơn cha ngươi, bàn về bối phận còn cao cha ngươi gấp đấy."

"Nói điềm chính!"

"Ta nói, ta nói! Vô Đạo đường không phải một chỗ, ngươi bảo ta dẫn ngươi đi. không mang được!"

"Vậy rốt cuộc Vô Đạo đường là cái gì? Ông nói mau!" Ta gấp gáp, nước mắt bắt đầu chảy, cũng dứt đứt tận mấy cái râu của Gia Cát Hoàn xuống.

"Làm vậy! Lão hủ đường đường Thừa Tướng một nước, mắt thấy có thể cáo lão về quê, an hưởng tuổi già, không ngờ lại thua bởi cái tên tiểu tử này. Thôi, nể mặt cha ngươi, hôm nay lão hủ không tính toán, ngươi bình tĩnh chớ nóng, đợi lão hủ đi tìm đồ tốt."

Gia Cát Hoàn nói xong, xoay người trở về phòng, lục lọi một hồi, chờ lúc trở ra, trong tay không giải thích được nhiều hơn một hộp quẹt cùng một đoạn mẫu trúc, chỉ thấy ông ấy cầm hai thứ đồ này, dạo bước đi ra khỏi cửa phòng. Ta vội vàng đuổi theo, thấy ông ấy dùng hộp quẹt đốt mẫu trúc trong tay, sau đó đưa tay dơ mẫu trúc hướng lên trời.

"Bùm"

Một tiếng vang thật lớn, một ngọn lửa sáng ngời chợt xuất hiện, ở giữa bầu trời đêm đen kịt nổ tung một đóa hoa lửa màu vàng, chiếu sáng mặt của ta. Chỉ chớp lát sau, ngọn lửa kia biến mất trên bầu trời, chung quanh lại biến trở về một mảnh yên tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Chuyện này. Đây là trò xiếc gì? Ta lấy lại tinh thần, xoay người gấp gáp hỏi: "Ông đùa bọn ta hả? Vô Đạo đường đâu?"

Gia Cát Hoàn vuốt râu, cười híp mắt liếc ra sau lưng ta, từ từ nói: "Không phải đùa ở đây sao?"

Sau lưng chợt trở nên lạnh lẽo, đợi ta xoay người thì mảnh sân vừa rồi còn trống trải, giống như quỷ mị, đồng loạt đứng mười mấy người, những người này nữ có nam có, trẻ có già có, diện mạo bình thường, ăn mặc khác nhau, chợt im hơi lặng tiếng xuất hiện trong phủ Thừa tướng như vậy, thật là khiến người ta sợ hãi trong lòng.

"Bọn họ là?" Ta há miệng run rẩy hỏi Gia Cát Hoàn.

"Bọn họ đều là người Vô Đạo đường, cũng chính là thủ hạ của cha ngươi, đây chỉ là một bộ phận, tín hiệu vừa phát, sợ rằng còn sót lại một ít vẫn còn đang trên đường chạy tới tập hợp."

"Nhưng. Bọn họ có thể cứu người sao?"

Gia Cát Hoàn cười cười: "Tiểu tử, ngàn vạn lần không được trông mặt mà bắt hình dong, bọn họ ai cũng có thể cứu."

Gia Cát Hoàn quả nhiên không có lừa ta, đêm đó tay ta cầm Vô Thượng Lệnh, mang theo người của phủ Thừa Tướng và Vô Đạo đường đi Tông Nhân phủ cứu người, đại lao Tông Nhân phủ được xưng Tường Đồng Vách Sắt nhất thời yếu ớt giống như miếng đậu hũ. Mắt của ta tròn tròn nhìn những người ăn mặc bình thường, bề ngoài bình thường kia, đột nhiên mỗi một người đều thành cao thủ tuyệt đỉnh, đánh cho mấy trăm tên vệ binh gần cận phía trước người ngã ngựa đổ, toàn quân bị diệt, quả thật sợ ngây người!

"Mấy người vừa tới cướp tù đâu?" Ta xách một vệ binh bị đánh gục hỏi.

"Đều. Bắt tất cả."

"Bắt đi đâu rồi hả?"

"Trong. Bên trong."

Ta buông tay ra, chạy đến phòng giam vệ binh chỉ, quả nhiên thấy đám người Lạc Vân Thu bị giam ở trong, tất cả đều gục đầu ủ rũ.

Ta nhìn quanh bốn phía một vòng, phát hiện trong tù trừ bọn Lạc Vân Thu, còn có một nhóm người Thiên Ma cung, tất cả đều là tội nay bắt được, đếm sơ qua ít nhất có hai mươi, ba mươi người, nhưng duy chỉ có không thấy Kim Nguyên Bảo. Ta nóng nảy, hỏi Lạc Vân Thu: "Kim Nguyên Bảo đâu?"

Lạc Vân Thu kinh ngạc nhìn ta, sau đó giống như đã hiểu ra cái gì, khinh thường hừ một tiếng: "Chạy."

"Chạy cái gì, ngươi nói rõ ràng cho ta!"

"Chạy chính là chạy, chẳng lẽ còn bay hay sao? Tiểu tử kia thật là không đủ nghĩa khí, đến nơi này vừa nhìn là bầy, muốn tự mình chạy, cũng không giúp ta một cái, đầu gối chúng ta cũng là người trên một cái thuyền."

"Là ta ta cũng không giúp ngươi!" Ta trừng mắt liếc hắt ta một cái, vội vã chạy ra ngoài.

"Này!" Từ sau lưng truyền đến giọng Lạc Vân Thu kêu, "Nếu ngươi đã sử dụng Vô Thượng Lệnh, cũng đừng quên cứu người Ngự Phong sơn trang ra, đây là người nợ bọn họ!"

"Không cần ngươi nói!" Ta đáp lại hần một câu, đã bắt chấp, dĩ nhiên không sợ đắc tội nhiều hơn vài người, nhưng Kim Nguyên Bảo, rốt cuộc ngươi đi đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Editor: Serena Nguyen

Kim Nguyên Bảo mất tích, mặc ta vận dụng lực lượng Vô Đạo đường, tìm khắp vùng lân cận Tông Nhân phủ cũng không thấy tung tích của cậu ta.

"Người ngươi muốn tìm kia, đêm hôm đó tới tìm ngươi." Mộ Dung Ti Ti được ta cứu về từ Quỷ Môn quan nói cho ta biết.

"Vậy sau đó thì sao?" Ta hỏi.

"Ta nói cho cậu ta biết, ngươi chết."

"Cái gì? !" Ta tức giận túm lấy Mộ Dung Ti Ti, hại nàng bị động tới vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt.

"Nha đầu chết tiệt kia ngươi buông tay cho ta! Ta nói có lỗi sao? Nhìn mi tâm của ngươi là biết, ngươi đã trúng Truy Hồn nhiếp tâm hoàn của Thiên Ma cung chúng ta, chết là chuyện sớm hay muộn, ta chỉ là nói sớm chút." Nàng cười lạnh, nụ cười kia thấy thế nào thế nào làm người ta ghét.

Ta nói: "Lão thái bà, ngươi đã biết ta trúng độc, mau mau cho ta thuốc giải, ta chính là ân nhân cứu ngươi một mạng."

"Ngươi mới lão thái bà, cả nhà các ngươi là lão thái bà!" Mộ Dung Ti Ti tức đến xanh mét cả mặt mày, "Ta có van ngươi cứu ta sao? Coi như ngươi đã cứu ta, cũng vẫn còn mối thù giết Kim Tín của ta, muốn ta cứu ngươi, không có cửa đâu!"

"Tốt, muốn chết mọi người cùng nhau chết, ta sẽ trả tất cả người Thiên Ma cung các ngươi lại cho Tông Nhân phủ, coi như ta chưa từng cứu!"

"Ngươi!" Mộ Dung Ti Ti cắn răng, cuối cùng vẫn không thể tiếp tục mạnh miệng, "Xem như ngươi lợi hại, chẳng qua hiện tại ta cũng không thể nào cứu được ngươi, bởi vì thuốc giải Truy Hồn nhiếp tâm hoàn, chỉ có Cung chủ chúng ta mới có, nếu như ngươi muốn bảo vệ tánh mạng, tốt nhất là cứu cung chủ chúng ta ra, ta liền cầu xin cung chủ cho ngươi thuốc giải."

"Cái gì, ngươi nói Ma Tinh cũng bị bắt?" Ta kinh ngạc.

"Nói nhảm, nếu không phải Cung chủ bị tay sai triều đình bắt, sao Thiên Ma cung chúng ta lại huy động nhân lực đi trước cứu người? Tóm lại ngươi chỉ cần đồng ý ta cứu ra cung chủ nhà chúng ta, d ã l ê q u ý đ ô n ta liền đồng ý giúp ngươi tìm được thuốc giải, Mộ Dung Ti Ti ta nói lời giữ lời, quyết không nuốt lời."

"Nằm mơ, ngươi hại Kim Nguyên Bảo mất tích, ta có chết cũng không giúp ngươi!" Ta liếc Mộ Dung Ti Ti trên giường bệnh một cái, đi không quay đầu lại, khiến nàng tức giận ở phía sau mắng ta không biết điều, không để ý sống chết các loại.

Không biết điều? Không để ý sống chết?

Ta cũng chỉ là chọc tức nàng một chút mà thôi, người đương nhiên là phải cứu, mạng dĩ nhiên cũng phải cần bảo vệ, thế nhưng việc quan trọng nhất vẫn là phải tìm Kim Nguyên Bảo.

Vô Đạo đường, có vẻ tương tự như bộ khoái, trong mắt người ngoài là một phần của triều đình, kì thực từ trước đến giờ là một tổ chức độc lập với triều đình. Tổ chức này do cha ta thành lập, nhiệm vụ cũng không liên quan tới triều chính, hằng năm ở giữa triều đình và vô lâm, chỉ để ý lòng bắt tội phạm quan trọng Thập Ác Bất Xá* của triều đình, có lúc cũng sẽ xử lý tranh chấp giữa các bang phái trong giang hồ.

* thập ác bất xá: 10 tội ác không thể dung tha

1) Mưu phản: làm hại đến xã tắc;

2) Mưu nghịch: phá hoại tôn miếu, sơn lăng, cung thất;

3) Mưu loạn: phản nước theo giặc;

- 4) Ác nghịch: đánh và mưu giết ông bà, cha mẹ, chú bác, cô thím, anh chị em, ông bà ngoại, ông bà, cha mẹ chồng;
- 5) Bất đạo: giết người vô tội; giết người chặt thây ra từng mảnh, bỏ thuốc độc, bùa mê;
- 6) Đại bất kính: ăn trộm đồ thờ trong lăng miếu, đồ vua thường dùng, làm giả ấn của vua, chế thuốc để vua dùng không theo đúng cách thức, dâng vua những món ăn cấm, không bảo quản và giữ gìn thuyền của vua dùng, chỉ trích vua, không đối xử lễ độ đối với sứ giả của vua;
- 7) Bất hiếu: tố cáo, rủa mắng ông bà, cha mẹ, trái lời dạy bảo, nuôi nấng thiếu thốn, có tang cha mẹ mà lấy vợ, lấy chồng, vui chơi ăn mặc như thường. Nghe thấy tin ông bà, cha mẹ mất mà giấu không để tang, nói dối là ông bà, cha mẹ chưa mất;
- 8) Bất mục: giết hay đem bán những người thân thuộc gần;
- 9) Bất nghĩa: giết quan bản phủ và các quan đương tại nhiệm, giết thầy học, nghe tin chồng mất mà không để tang, vui chơi ăn mặc như thường;
- 10) Nội loạn: gian dâm với người trong họ, nằng hàu của ông cha.

~Se- ~

Những thứ này đều là sau đó Gia Cát Hoàn nói cho ta biết, cũng chính bởi vì nguyên nhân đó, cho nên hôm đó đêm khuya xông vào Tông Nhân phủ cứu người, ta mới có thể vận dụng lực lượng Vô Đạo đường, bởi vì dẫu mắt trên triều đình, chỉ có Vô Đạo Đường không cần nghe theo Tuấn Hiền vương ra lệnh, có quyền tiền trạm hậu tấu.

Ta không biết cái gì gọi là tiền trạm hậu tấu, vì vậy liền hỏi Gia Cát Hoàn.

"Nói đúng là, giết người trước, sau đó sẽ tâu Thánh thượng."

"Nhưng ta không bảo bọn họ đi giết người!" Đêm hôm đó, ta đặc biệt dặn dò mọi người không cần tổn thương tới tính mạng, chính là không muốn cho cha ta thêm phiền toái không cần thiết.

"Đây chỉ là một ví dụ, ý tứ của ta đó là, Vô Đạo đường có thể không thông qua cấp trên đồng ý, làm chuyện muốn làm trước, rồi đi khai tấu triều đình, đạt được phê chuẩn."

"Cho nên ý của ông là nói, chuyện tối ngày hôm qua, ta còn phải hồi báo triều đình?"

"Cái này, chỉ sợ là. . . ." Không đợi lão Thừa Tướng nói hết lời, nên đến cũng đã đến.

Một giọng kì quái vang lên ở đại đường phủ Thừa Tướng: "Thánh! Chỉ! Đến!"

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, cho Sở Tiểu Bắc con của Sở Khuynh Vũ yết kiến!" Cuối cùng, lão thái giám đưa chỉ đó vẫn không quên âm dương quái khí thêm một câu, "Kính xin Sở công tử lập tức yết kiến, không được sai sót!"

Ta nhìn lão thái giám một chút, lại nhìn lão Thừa Tướng một chút, len lén hỏi: "Ta có thể không đi sao?"

Gia Cát Hoàn bị sợ đến mặt mũi trắng bệch, vội vàng nói: "Kính xin công công hồi bẩm Thánh thượng, cữu thần an bài Sở công tử rửa mặt một phen, vào cung gặp vua."

"Không cần." Lão thái giám phát phát tay, "Chuyện khẩn cấp, kính xin Sở công tử đi theo lão nô vào cung thôi." Dứt lời, phát trần vung, dùng tay làm dấu mời. Mấy vệ binh sau lưng xanh mặt, một bộ nếu như người không nghe lệnh, liền bắt người đi.

Đi thì đi! Ta cắn răng, trong ánh mắt lo lắng của lão Thừa Tướng, nhắm mắt đi ra khỏi phủ Thừa Tướng.

Một đường không nói gì, không khí hết sức quỷ dị, vì hóa giải không khí khẩn trương, ta cố gắng làm quen cùng công công truyền chỉ, chưa từng nghĩ tên thái giám chết tiệt này không những không để ý ta, còn bỏ cho ta ánh mắt tự cầu nhiều phúc, hại ta nhất thời có chút sợ.

Đậu hủ thúc thúc đã từng nói với ta, Hoàng đế là nhân vật lợi hại nhất quốc gia này, có quyền lợi chí cao vô thượng, ông ta bảo người đi hướng đông liền quyết không được đi tây, nếu ông ta muốn người chết người nhất định phải chết, nếu ông ta bảo người sống người đã chết cũng phải sống lại. Lúc ấy ta còn cảm thấy buồn cười, người đã chết còn sống thế nào? Đậu hủ thúc thúc lại trêu chọc ta chơi!

Nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ phút này ta sớm đã không có ý nghĩ ngây thơ trước kia, một Tuấn Hiền vương đã có thể tùy tiện tiện giết chết người toàn vô lăm, huống chi là Hoàng đế so với Tuấn Hiền vương còn lớn hơn? Ban đầu Kim Nguyên Bảo không chịu để cho ta sử dụng Vô Thượng Lệnh, cũng chính là sợ sẽ xảy ra chuyện ngày hôm nay, nếu hoàng thượng mất hứng vì chuyện ta cứu người, tiếp theo giận chó đánh mèo cha ta, hạ lệnh giết tất cả chúng ta vậy cũng làm thế nào? Ta không muốn chết, càng không muốn hại cha mẹ ta, trong lòng càng nghĩ càng sợ.

Dưới ảnh hưởng của cảm xúc lo lắng hãi hùng, ta theo thái giám truyền chỉ vào cung, màn đêm buông xuống, dần dần bao phủ cả hoàng cung, tăng thêm một phần nghiêm trang cùng nặng nề cho cung điện nguy nga này, giống tâm tình của ta giờ khắc này.

Bỗng nhiên ta rất nhớ Kim Nguyên Bảo, kể từ khi tới Kinh Thành, mặc kệ ta gây bao nhiêu họa, cậu ta đều tuân thủ lời hứa với cha mẹ ta lúc rời Trần

Bạch Vân, vẫn luôn ở bên ta, thay ta dọn dẹp tàn cuộc, không xa không rời. Nhưng giờ phút này, cậu ta lại biến mất, lưu lại một mình ta đối mặt với hoàng cung to như vậy cùng Hoàng đế không biết tính nết trong cung, loại cảm giác không có chỗ dựa này, thật rất đáng ghét!

Kim Nguyên Bảo, tên khốn kiếp, đi ra mau cho ta, nếu không đời này đừng nghĩ ta sẽ lại để ý đến người! Ta vừa thăm mắng trong lòng vừa vào cung, cũng không biết đi bao nhiêu con đường, rốt cuộc đã tới trước một cái phòng lớn, thái giám dẫn đường dùng giọng kì quái thông báo từ ngoài cửa: "Khởi bẩm hoàng thượng, lão nô đã dẫn Sở Tiểu Bắc tới."

Bên trong không ai đáp lại, mơ hồ có thể nghe được tiếng cười của con gái.

Lão thái giám có chút lúng túng, một hồi lại kêu: "Hoàng thượng, lão nô theo phân phó của ngài dẫn người đến!"

Tiếng cười càng to, cửa chính vẫn khép chặt như cũ.

Ta có chút đứng không yên, ghé đầu hỏi: "Công công, không phải là ngài truyền sai chỉ chứ?"

"Cần rõ! Ta đây ba tuổi vào cung, phục vụ qua Thái Thượng Hoàng, tiên hoàng cùng Đường Kim Thánh Thượng, làm sao có thể truyền sai thánh chỉ?" Lão thái giám bị ta nói thẹn quá thành giận, lại hắng giọng hô, "Hoàng ~~~ thượng ~~~"

Tiếng nói còn chưa rơi, liền nghe được một giọng nam không nhịn được vang lên: "Phiền phức, lần tới đây cho trầm!"

Trước khi vào cung, ta dự đoán rất nhiều tình huống có thể xuất hiện, ví như hoàng thượng rất tức giận với hành động tiền trạm hậu tẩu của ta, tính mạng ta xuống chém tại chỗ. Hoặc là, hoàng thượng thật thương thức dũng khí của ta, quyết định mặc kệ hiềm khích lúc trước, thứ cho ta vô tội. Nhưng mà ta lại vạn vạn không ngờ, tình huống chân thật lại cùng tưởng tượng khác nhau trời vực!

Sau khi ta đi vào phòng dưới sự hướng dẫn của lão thái giám, phát hiện ngay giữa phòng là một cái bàn dài, trên bàn bày đầy rượu và thức ăn, nhiều cô gái ăn mặc hồ hang đang vây quanh một thiếu niên người mặc trường bào màu vàng óng, không cần phải nói khẳng định chính là Hoàng đế trong truyền thuyết rồi. Trong đầu ta không khỏi tiến hành so sánh Hoàng đế đầu hũ thúc thúc tá cho ta, với Hoàng đế đang uống rượu tán tỉnh với gái trước mắt, cuối cùng cho ra một cái kết luận: con mẹ nó là một hôn quân!

Tác giả có lời muốn nói: mọi người đoán chương kế tiếp ai sẽ ra sân đây? aaaaaaaaaaaaaa~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Editor: Serena Nguyen

"Tham kiến hoàng thượng!" Lão thái giám mới vào cửa, liền bùm một cái quỳ trên mặt đất, cuối cùng vẫn không quên quay đầu lại trừng ta một cái, nhỏ giọng quát lớn, "Thấy hoàng thượng, còn không quỳ xuống!"

Ta nhìn hôn quân đang phóng túng, lại nhìn lão thái giám, lắc đầu một cái: không phải rất muốn quỳ.

Lão thái giám bị ta tức đến độ sắp học máu, đang muốn tức giận, liền nghe hôn quân không nhịn được nói: "Gặp cái gì mà gặp, đứng lên cho ta, có chuyện mau nói, có rắm mau thả, không thấy trẫm đang bận sao?"

Ta nói người truyền sai chỉ mà! Ta làm mặt quỷ với lão thái giám, chỉ thấy ông ta há miệng run rẩy đứng lên từ dưới đất, khiêm nhường bẩm báo: "Hoàng thượng thứ tội, lão nô cũng là nghe theo thánh chỉ mới mang Sở Tiểu Bắc tới, cũng không dám quấy rầy hoàng thượng nhã hứng."

"Mang người nào? Sở cái gì?" Thiếu niên ngồi trên cao để ly rượu xuống, mắt say lơ lơ nhìn bên này.

"Hồi bẩm hoàng thượng, vị này chính là Sở Tiểu Bắc con của Sở Khuynh Vũ ngài tuyên chỉ gặp mặt."

Hôn quân rốt cuộc bùng tỉnh ra: "Thì ra là nhi tử nhà Sở khanh, trầm nhớ! Hoàng huynh có đề cập tới với trẫm, ngày hôm nay trẫm liền muốn nhìn một chút, đáng đáp nhi tử nhà Sở khanh ra sao, có thể tuấn mỹ hơn trẫm không." Dứt lời, y đứng lên, đẩy mỹ nữ bên cạnh ra, bước chân lao đảo đi tới phía ta.

Hôn quân không phải là vì nguyên nhân này mới gọi ta? Chuyện phát triển theo hướng ta không có cách nào dự đoán, nhất thời ta có chút không tiếp thụ nổi, chỉ có thể cuồng quít cú đầu, yên lặng theo dõi biến hóa.

Cùng lúc đó, hôn quân chạy tới trước mặt ta, bởi vì đứng không vững, lão thái giám vội vàng tiến lên dìu, bị y đẩy ra: "Sợ cái gì, trẫm không có say, trẫm rất tỉnh táo." Dứt lời, đem đưa vòng quanh ta vòng vòng, hẳn là đang quan sát ta.

"Nhìn thân hình cũng không tốt lắm, trầm nhó Sở Khanh gia cao lớn uy vũ, là mỹ nam tử khó gặp chốn Kinh Thành, sao lại sinh con trai vừa lùn vừa nhỏ, thân thể này, như thân thể một cô nương vậy." Đang nói chuyện, bỗng nhiên thò tay bóp một cái ngang hông ta.

"A!" Ta kêu khẽ một tiếng, bị động tác bất thình lình làm sợ ngây người, cuống quýt ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, một đôi mắt đẹp lại hơi có cảm giác quen thuộc gần trong gang tấc, y nhìn ta...ta cũng nhìn y, nhưng ta thật sự không nghĩ ra từng thấy ở đâu, hoặc là gặp qua người có dung mạo rất giống y.

Lúc ta đang suy tư, hôn quân nheo mắt lại bắt đầu quan sát ta, trên người y mang theo mùi rượu nồng đậm, ánh mắt mê ly, hai gò má ửng hồng, gương mặt càng ngày càng gần, khiến ta cảm thấy hết sức khó chịu, không thể làm gì khác hơn là tận lực ngửa ra sau, cố gắng tránh xa y.

"Trên người người." Y chợt dừng lại, ngửi một cái, bất ngờ nói: "Có mùi nữ nhân."

Lòng ta thất kinh, lui về sau một bước, eo chợt bị ôm.

"Thật là thơm." Mặt hôn quân lại gần cổ ta, hành động khác người làm ta đoán không kịp, bất khả tư nghị tròn to mắt, cả người cũng cứng lại.

"Hoàng thượng!" Lão thái giám ở một bên nóng nảy, "Trước công chúng, không thể tổn hại uy nghiêm Hoàng thất!"

"Lui xuống cho ta!" Hôn quân quay đầu lại trừng mắt liếc ông ta một cái, lại quay đầu lại nhìn ta chằm chằm.

Lúc này, ta rút cuộc hồi hồn lại, đưa tay, vùng vẫy muốn đẩy y ra.

"Này, người là cô nương đi, nhìn mặt mũi này." Hơi sức y rất lớn, một tay ôm thật chặt eo của ta, một tay sờ qua mặt của ta, "Thật mượt, thật là đẹp mắt."

"Người làm gì đấy?" Ta thật sự nổi giận, cử chỉ này thực sự quá phận, mặt của bản cô nương là để cho hôn quân như người động vào sao? Ta không nói hai lời, đẩy ra tay của y, đang muốn nhắc chân cho y một cước, lại nghe bên ngoài truyền đến một tiếng thông báo, "Khởi bẩm hoàng thượng, Tuấn Hiền vương cầu kiến!"

"Hoàng huynh tới?" Hôn quân giống như thấy quỷ cuống quýt buông ta ra, quay đầu lại vung mạnh tay, "Nhanh nhanh nhanh, các người đều lui xuống cho ta, cũng nhanh mang những thứ này đi, mau!"

Những người khác hình như cũng đã quen trường hợp như vậy, đi thì đi, dọn dẹp dọn dẹp, trong chớp lát liền dọn xong bàn rượu và thức ăn, lúc này hôn quân mới thở phào nhẹ nhõm, hắng giọng, hướng ra ngoài nói: "Hoàng huynh mời vào!"

Tuấn Hiền vương? Chính là tên hạ lệnh vây quét Ngự Phong sơn trang? Nhìn dáng dấp hôn quân giống như rất sợ hãi, kỳ quái, không phải điệu hủ thục thúc nói Hoàng đế là nhân vật lợi hại nhất quốc gia này ư, làm sao sẽ sợ ca ca của mình đây? Chẳng lẽ Tuấn Hiền vương còn lợi hại hơn Hoàng đế? Cũng không biết dáng dấp như thế nào, ngàn vạn lần không được giống như đệ đệ không biết xấu hổ như vậy.

Ta đang suy tư, cửa bị đẩy ra rồi, bốn gã thị vệ vây quanh một vị nam tử áo trắng tóc đen đi vào, nam tử ngồi trên xe lăn, mặt giống hôn quân đến bảy tám phần, nhưng là gương mặt này ta cũng biết.

Tô Mộ Bạch?

Ta không dám gọi ra tiếng, trong lòng lại thật sự bị chấn động, thế nào lại là cậu ta? Cậu ta lại là Tuấn Hiền vương? Thiếu niên gầy, ôn nhã trong trí nhớ hiện lên ở trong đầu của ta, ta tin chắc mình sẽ không nhận lầm, mặc kệ là gương mặt này, hay là đôi chân này, cậu ta xác xác thật thật là Tô Mộ Bạch. Vậy mà, vào giờ phút này, cậu ta đã mất đi bộ dáng trẻ trung năm đó, cho dù tướng mạo không thay đổi, nhưng là vẻ mặt đã hoàn toàn thay đổi, trầm mặc, uy nghiêm, để cho người không dám nhìn lâu.

Trong nháy mắt cậu ta chuyển hướng nhìn ta, ta nhanh chóng liếc mắt đi chỗ khác.

"Hoàng huynh vì sao lại tới?" Hôn quân tỉnh rượu, giọng nói cũng rõ ràng không ít.

"Thần nghe nói hoàng thượng tuyên chỉ đề con của Sở Khuynh Vũ yết kiến, thần đã bao năm không thấy Sở đại nhân, hết sức nhớ nhung, cũng muốn tới xem một chút." Giọng Tô Mộ Bạch vẫn như năm đó, chỉ là hơi trầm thấp chút.

Có lẽ là hôn quân cảm thấy hoàng huynh không phải vì mình mà đến, cho nên thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng đẩy ta ra ngoài, nói: "Chính là, vị này chính là nhi tử nhà Sở Khanh."

Thế nào hồi lâu lại quay về ta? Trong lúc nhất thời, ta có cảm giác gan cười hỏ khó xuống, thật ra là quen cậu ta hay là không, là gặp cậu ta hay chưa bao giờ gặp cậu ta, từ khi từ biệt ở trấn Bạch Vân, đã qua ba bốn năm, cũng không biết cậu ta còn nhận ra ta hay không. Mới vừa rồi hôn quân say khướt đã nhận ra ta là nữ nhi, nếu Tô Mộ Bạch cũng nhận ra ta, có thể tính ta tội khi quân hay không?

"Thì ra là vị này chính là công tử của Sở đại nhân, quả nhiên là một nam tử tuấn mỹ như Sở đại nhân."

"Hoàng huynh, huynh không phải cảm thấy cậu ta giống một nha đầu sao? Trên người còn có mùi thơm." Hôn quân không đúng lúc tới làm rối, nếu không phải là ngại thân phận của y, ta thật sự muốn đánh y.

"Hoàng thượng nói đùa, Sở đại nhân là Kinh Thành đệ nhất mỹ nam, sinh công tử tự nhiên cũng thừa kế vẻ đẹp của cha." Tô Mộ Bạch nói xong, lại nhìn ta một cái, "Vi thần bao năm không thấy Sở đại nhân, thật là nhớ nhung, hoàng thượng có thể cho Sở công tử đến trong cung vi thần ngồi một lát hay không?"

"Dĩ nhiên có thể." Hôn quân một bộ ước gì hiện tại cậu ta liền đi, vừa thấy cậu ta nói như thế, vội vàng đẩy ta vào biển lửa, "Người kia, tối nay ngươi cũng đừng đi về, bồi hoàng huynh trầm trồ chuyện cho tốt, biết không? Trầm choáng váng đầu, trầm phải về cung nghỉ ngơi."

Tiện nhân! Ta trừng mắt liếc y một cái.

Hôn quân tròn mắt nhìn lại ta một cái, không dám phát tác.

"Tạ hoàng thượng ân điển, vậy thần liền dẫn Sở công tử hồi cung." Đang khi nói chuyện, thủ hạ chính là bốn thị vệ dùng tay làm dấu mời ta.

Không ngờ lần đầu Sở Tiểu Bắc ta vào cung cứ như vậy được ưa chuộng, mới ra khỏi hang hổ lại phải vào ổ sói, cũng được, dù sao cũng hơn ở chỗ này bị hôn quân sỗ sàng, vừa nghĩ như vậy, ta liền ngẩng đầu ưỡn ngực, đi trước một bước, không thèm đếm xỉa tới hôn quân này, tức giận lão thái giám thiếu chút nữa sử dụng ánh mắt giết chết ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Sau khi ra ngoài, tình hình hết sức quỷ dị.

Ta tự đi về phía trước, Tô Mộ Bạch mang theo một đám thủ hạ đi theo ở phía sau, thật giống như ta mới chính là lão đại. Thật ra thì ta thật muốn dừng lại hỏi cậu ta một chút có còn nhận ra ta hay không, nhưng lại cảm thấy hỏi vấn đề này ở chỗ này hình như không thích hợp, người ta mới vừa rồi còn trước mặt hoàng đế nói ta là nam, hiện tại ta nói với cậu ta, thật ra thì ta là cô nương người quen biết trước đây, giống như có chút kì quái.

Thôi, kì quái cũng kệ, ta dừng bước lại, do dự một chút, xoay người.

"Xoạt!"

Ta vừa xoay người, thị vệ bảo hộ bên người Tô Mộ Bạch đồng loạt rút ra bên hông đao, một bộ muốn chém ta thành mảnh.

Ách.

Ta nhất thời cứng lại, cái trán toát ra mồ hôi lạnh, không biết làm sao.

Lúc này, Tô Mộ Bạch chợt phát tay một cái: "Lui ra."

Bấy giờ bọn thị vệ mới rời rít thu hồi đao, nhìn ta chăm chăm, lui về phía sau từng bước một.

Ta vốn đang muốn thả lỏng tâm tình lại gặp chuyện như vậy, nhất thời khẩn trương lên, hận không thể quay đầu lại co cẳng chạy, nhưng Tô Mộ Bạch lại không rời đi, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ta, không nói một lời.

Không khí hết sức khó xử, cuối cùng ta vẫn cắn răng, nhắm mắt đi tới bên cạnh cậu ta, nói: "Cái đó. Ngươi rất giống một người trước đây ta quen."

"Thật sao?"

Cậu ta hỏi, ta cũng không biết cậu ta thật không nhớ rõ, hay là cố ý trêu chọc ta, chỉ có thể dẫn lại tính tình tiếp tục hỏi: "Người kia họ Tô, tên Mộ Bạch, không biết ngươi có quen hay không?"

"Không biết."

Trả lời thật dứt khoát, trong lúc nhất thời ta cũng không tiếp nổi, nhưng là trí nhớ tuyệt đối không sai, cậu ta càng phủ nhận, lại càng nói rõ nhận được ta...ta nói: "Không thể nào, chân người đó cũng."

"Sở công tử." Tô Mộ Bạch chợt cắt đứt ta, giọng nói bỗng dừng trở nên sắc bén, "Bổn vương nể tình Sở đại nhân mới không so đo ngươi còn trẻ ngu ngốc, nhưng dù sao Bổn vương vẫn là huynh trưởng của Đương Kim Thánh Thượng, Tuấn Hiền vương, Sở công tử nói năng lỗ mãng như thế, sợ rằng hơi to gan lớn mật?"

Không khí chỉ một thoáng đã khản trương lên, ta vụn vụn không ngờ Tô Mộ Bạch sẽ chột trở mặt, hơn nữa còn nghiêm túc như vậy, trong lúc nhất thời có chút không tiếp thụ nổi. Mặc dù năm đó giao tình của ta và cậu ta không tính là quá sâu, nhưng dù sao ở Trấn Bạch Vân này nửa năm, ta tự nhận là đối với cậu ta coi như có tình có nghĩa, coi như không muốn nhắc tới chuyện năm đó, cũng không cần tuyệt tình như vậy.

Được, người đã tuyệt tình, vậy ta cũng không nói nhảm với người.

Ta nói: "Vương Gia tha tội, Sở Tiểu Bắc mạo phạm."

"Biết sai là được." Mặt cậu ta không thay đổi gât đầu một cái.

"Thật ra thì Tiểu Bắc có một chuyện, muốn thương lượng với Vương Gia."

"Hả? Nói nghe một chút."

"Tiểu Bắc nghe nói gần đây Vương Gia vây quét Ngự Phong sơn trang, bắt một nhóm võ lâm nhân sĩ."

"Đúng vậy, chút chuyện nhỏ này, sao có thể đánh đồng cùng chuyện Sở công tử dẫn đầu Vô Đạo đường đại náo Tông Nhân phủ? Ta nghe nói Sở công tử khí thế hùng hăng, rất có phong thái của cha người năm đó."

Cậu ta quả nhiên là vì chuyện này, ta nói thẳng: "Vương Gia, Sở Tiểu Bắc ta là một người làng quê, không hiểu cái gì gọi quanh co lòng vòng, chuyện cứu người đúng là ta làm, ta nhận tội. Người nào làm người đó chịu, chuyện này không liên quan đến cha ta, là ta cảm Vô Thượng Lệnh buộc các huynh đệ Vô Đạo đường làm, người cứ tìm ta, đừng làm khó bọn họ."

"Vô Thượng Lệnh là năm đó tiên hoàng ban cho Sở đại nhân, thấy lệnh bài như thấy tiên hoàng. Bỏn vương cũng không dám làm khó Sở công tử." Cậu ta chột xoay chuyển lời nói, làm cho mình giống như rất vô tội.

Đã như vậy, ta đương nhiên phải phối hợp cậu ta diễn trò, ta nói: "Không ngờ lệnh bài của cha ta hữu dụng như vậy, nếu như Vương Gia nói vậy, ta muốn dùng Vô Thượng Lệnh xin Vương Gia giúp một chuyện, thả người ngài bắt ở Ngự Phong sơn trang, không biết có quyền lợi này không?"

"Trên tay Sở công tử có Vô Thượng Lệnh, Bỏn vương có thể nào không giúp chuyện này đây? Chỉ là, thánh chỉ đã ra, sáng sớm ngày mai liền muốn hành hình, muốn rút lui chỉ, còn phải được hoàng thượng đồng ý mới được. Đáng tiếc bây giờ hoàng thượng đã hồi cung nghỉ ngơi, theo thói quen sợ là muốn ngủ tới buổi trưa ngày mai, nếu Sở công tử không gấp, liền đợi trong cung này chút đi." Cậu ta nói như mây trời nước chảy, cũng là toàn nói nhảm, đã sớm không còn là Tô Mộ Bạch ở trấn Bạch Vân năm đó nữa.

Vào giờ phút này, ta rút cuộc tỉnh ngộ lại, là ta nhận lầm, cậu ta quả thật không phải Tô Mộ Bạch, cậu ta là Tuấn Hiền vương, huynh trưởng của Đường Kim Thánh Thượng, nhân vật lợi hại thực sự của quốc gia này, cậu ta bảo người đi hướng đông liền quyết không cho người đi tây, cậu ta khiến người chết người nhất định phải phải chết, cậu ta để cho người sống người chính là chết cũng phải sống lại.

Tiểu nhân vật như ta ở trước mặt cậu ta, còn không bằng một con kiến, nhưng là con kiến cũng có tôn nghiêm, hơn nữa con kiến còn biết một ít chuyện người khác không biết.

Ta nói: "Tiểu Bắc xác thực gấp gáp, nhưng là Vương Gia cũng không phải gấp gáp như vậy sao? Vội vã tìm được Phệ Hồn đạo."

Tô Mộ Bạch dừng lại, rút cuộc về mặt của cậu ta cũng trở nên nghiêm túc, nhìn ta chăm chăm, con người đen nhánh sâu không thấy đáy, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng ta, nhưng là chuyện cho tới bây giờ, ta đã không được phép sợ, chuyện đã đến thời khắc quan trọng nhất, sống chết tại hành động này, ta chỉ có thể nhắm mắt lại.

"Trước kia Tiểu Bắc có một cái trống lắc, thật là thích, có một lần bỗng nhiên đánh mất, cha mẹ tìm rất lâu cũng không thấy bóng dáng, sau đó ngài đoán xem?"

"Tìm được không?"

"Tìm được, thì ra là rơi vào trong hầm rượu, hầm rượu đen nhánh, không có người đi xuống, chỉ có quản lý hầm rượu ngày ngày ra vào, Tiểu Bắc nhờ người làm ở khách điểm, trong chốc lát liền tìm được, thật đúng là may mắn. Vương Gia có biết chuyện này khiến ta học được đạo lý gì sao?"

"Nói nghe một chút."

"Từ đó về sau, Tiểu Bắc biết rõ, muốn tìm đồ không thể tùy tiện tìm lung tung, tốt nhất nhờ người thích hợp, mới có thể ở đúng chỗ, tìm được thứ muốn tìm. Ngài nói đúng không?"

"Quả thật có chút đạo lý, không biết Sở công tử cảm thấy người nào thích hợp, mới có thể tìm được thứ Bỏn vương muốn tìm đây?"

"Ta nghe nói Vô Đạo đường đặc biệt lùng bắt người triều đình không bắt được, nếu như muốn bọn họ tìm một đồ vật triều đình không tìm được, có lẽ có hi vọng."

"Ba ngày có thể tìm được?"

Thật đúng là gấp, ta không chút hoang mang nói: "Khách điểm nhà ta nhỏ như vậy, tìm khắp nửa ngày mới tìm được trống lắc, thế gian này to lớn như

thế, sợ rằng phải tìm ba năm thôi."

Tô Mộ Bạch nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ba tháng đi, sau ba tháng chính là vào thu, mùa thu xử trăm rất hợp." Cậu ta nhẹ nhàng nói như vậy xong, d ã l êu u ýđ ôn, ngón tay thon dài và tái nhợt nhẹ nhàng gõ tay vịn xe lăn, hình như sống chết trong mắt cậu ta cũng chỉ là chuyện không thể bình thường hơn.

Tháng ba thì tháng ba, dù sao cũng tốt hơn ba ngày! Chẳng qua ta cũng không thể thua thiệt, ta cần rằng tiếp tục nói: "Giám nhiều người như vậy trong ba tháng, sợ là ăn không ít lương thực của triều đình, không bằng thả tại chỗ đi, cũng giúp các huynh đệ Vô Đạo đường thăm dò thêm chút đầu mối."

"Nói có lý, người vô dụng nuôi cũng là lãng phí lương thực, nếu sau ba tháng không tìm được, không bằng chém một thê."

Ngươi! Ta đành nén lời mắng ngươi trở về, Tô Mộ Bạch, ngươi lợi hại! Ngươi thật ác độc! !

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lầy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 38

Editor: Serena Nguyen

Ông trời phù hộ, mạng của ta coi như lớn, quay một vòng trong hoàng cung, vừa gặp được tiểu hoàng đế hoang dâm vô đạo, cũng gặp phải Tuấn Hiền vương âm tình khó lường, thế nhưng không chút tổn hao nào, thật không dễ dàng. Nhưng vừa ra cửa cung, chân của ta liền mềm nhũn, thiếu chút nữa té liệt ngã xuống trên mặt đất, trên trán đều là mồ hôi lạnh, tim đập bịch bịch.

Chuyến đi hoàng cung lần này quả thật như mơ, tới một lần, giống như đi Quy Môn quan một chuyến, mới vừa rồi rốt cuộc ta làm cái gì? Tự ta đều không nhớ rõ, hình như là làm một giao dịch với Tô Mộ Bạch, trong vòng ba tháng nếu như không tìm được Phệ Hồn đao, đừng nói là Ngự Phong sơn trang và những nhân sĩ võ lâm kia, cả ta và Vô Đạo đường đều gặp rắc rối. Xem ra ta thật đúng là đào cho mình cái hố không nhỏ, nếu là cắm đầu ngã vào, vậy thì thật là đời này đều không thể bò ra ngoài.

Ta rất sợ, vô cùng sợ, hận không thể lấp cánh bay về trấn Bạch Vân, núp sau lưng cha ta không ra, nhưng vừa nghĩ tới tính mạng nhiều người như vậy đều liên quan đến ta, cũng chỉ có thể len lén thu lại cảm xúc sợ hãi, không để người ta phát hiện.

Người của Phủ Thừa Tướng thấy ta không chút tổn hao nào trở lại, trên mặt từng người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, dọc theo đường đi cũng không thiếu người bàn luận xôn xao, giống như toàn thế giới đều biết ta mới vừa làm một việc lớn khủng khiếp, giờ phút này trong đầu ta toàn là suy nghĩ làm như thế nào tìm được Phê Hồn đảo, hoàn thành giao dịch với Tô Mộ Bạch, bị những người này quấy nhiễu, càng lúc càng tâm phiền ý loạn.

Ta tiện tay túm lấy một hạ nhân hỏi: "Thưa Tướng đâu?"

"Hồi Hồi bẩm đại nhân, Thừa Tướng ở trong phòng khách." Gã sai vất nhút nhát trả lời.

Kỳ quái, thường ngày cũng không thấy bọn họ coi ta ra gì, sao hôm nay thay đổi gọi đại nhân? "Ở phòng khách làm gì? Có khách sao?"

"Hồi bữa đại nhân, ngày hôm nay tới không ít khách."

Mở miệng một tiếng đại nhân, thật đúng là không quen, ta đuổi cậu ta, đi tới phòng khách, chuyện quá khẩn cấp cũng không đoái hoài tới có khách hay không, trước tiên phải tìm lão Thừa Tướng thương lượng một phen. Ta nghĩ tới đây, vội vội vàng vàng đi tới phòng khách, đưa tay đẩy cửa ra.

Theo tiếng cửa mở, phòng khách vốn ồn ào chợt yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều không hẹn mà cùng rơi xuống người ta, thật dễ cho ta lấy làm kinh hãi, trong này khách không phải là người khác, thế nhưng tất cả đều là những nhân sĩ võ lâm bị triều đình bắt. Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi. Mấy môn phái tất cả, còn có người phái Thanh Thương cùng Ngự Phong sơn trang ta quen thuộc nhất, d.đ,l,q'đ bao gồm Công Tôn Liệt. Trong nháy mắt nhìn thẳng cậu ta, ta rất chột dạ đưa mắt qua một bên.

"Chương môn! ! !" Thanh Sơn cực vui mà khóc, dẫn đầu phá vỡ trầm mặc, chạy vội hùng hổ bỏ nhà đến chỗ ta, ôm lấy ta vừa khóc vừa kêu, "Chương môn, đệ tử rất nhớ người, thì ra là người không chết, đệ tử cho là lúc này chúng ta đều không sống nổi, ô ô ô. . . ."

"Người mới chết đó, ta sống thật tốt." Trên miệng ta mặc dù nói như vậy, lỗ mũi nhưng có chút chua, tiểu tử này thường ngày một bộ không tìm không phổi, lương tâm vẫn có tí chút, ít nhất còn băn khoăn sống chết của một chương môn gà mờ như ta đây. Nhưng là người cũng ôm quá chặt rồi đó? Mẹ ơi, ta sắp không thở được!

Hoắc Đạt vừa nhìn tình huống không đúng, vội vàng kéo Thanh Sơn ra, đang muốn cùng ta nói chuyện, lão Thừa Tướng liền tiến lên đón, vô cùng đau đớn nhìn ta: "Tiểu Bắc, người hai chết lão phu rồi! Hai chết!"

Ta đương nhiên biết ta gây họa lớn, nhưng là nhiều người như vậy ở đây, ta không thể mất mặt được, ta nói: "Bá bá, ngài đừng nóng vội, chuyện cũng đã xảy ra, không bằng chúng ta ngồi xuống, thảo luận một chút nên làm cái gì?"

Sắc mặt lão Thừa tướng tái nhợt: "Thảo luận thế nào? Thảo luận cái gì? Lão phu thật là bị người làm cho tức chết, chuyện đến nước này người mới tới cùng ta thảo luận, trước làm sao người không có nói cho ta người là chương môn phái Thanh Thương, sao không nói cho ta người là cô nương, sao không nói cho ta người có hôn ước với Ngự Phong sơn trang?"

"Chuyện này. . . ." Ta bị lão Thừa Tướng hỏi một tràng dài á khẩu không trả lời được, trong lòng biết ta làm những chuyện tốt kia sợ là ông ấy đều biết rõ, dứt khoát cam chịu không nói lời nào.

Lão Thừa Tướng bộc phát tức giận, tiếp tục chất vấn ta: "Người nói thật cho lão phu, người vào cung lại làm chuyện tốt gì, tại sao hơn nửa đêm, những người này không ở trong tù lại đưa hết đến phủ Thừa Tướng? Còn là Tuấn Hiền vương ra lệnh, nói là để lão phu nhìn xử lý, lão phu một bó tuổi, sang năm sẽ phải cáo lão về quê rồi, bản thân mình còn không chú ý được, sao chú ý được nhiều người như vậy? Người người, ta. . . . Ta thật sự là bị người tức chết rồi, tức chết! !!" Lão Thừa Tướng kích động đến không kịp thở, thiếu chút nữa ngất đi, ta nhanh chóng tới trước đỡ ông ấy.

"Đại nhân không cần quá tức giận, tất cả đều bởi vì chúng ta, Sở chương môn nhân hậu từ bi, cứu tính mạng mọi người, lão nạp thay phái Thiếu Lâm cảm tạ Sở chương môn ra tay cứu giúp, cũng cảm ơn Gia Cát Thừa Tướng đại nhân đại lượng, chứa chấp đệ tử bốn phái." Tri Viễn Trượng của Phái Thiếu Lâm không hổ là Nhất Đại Tông Sư, thấy tình huống không đúng liền thay ta giải vây.

Được đại sư nhắc nhở, mấy môn phái khác cũng rối rít cảm tạ chúng ta, trái một câu Sở chương môn, phải một câu đại ân nhân, không chỉ có ta tạ xấu hổ, cũng tạ lão Thừa Tướng bớt giận hơn phân nửa, sắc mặt vốn là xanh mét hòa hoãn không ít, ngược lại hỏi ta, "Nha đầu này mặc dù lỗ mãng, nhưng cứu nhiều người như vậy, ngược lại cũng coi như làm chuyện tốt. Chỉ là lão phu không nghĩ ra, hoàng thượng cho gọi người vào cung đến tột cùng vì chuyện gì, sao có thể khiến Tuấn Hiền vương nhượng bộ, nói thà là thà?"

Thật ra thì ta thật muốn nói cho ông ấy biết chân tướng, nhưng là suy tính đến chuyện nhỏ vừa rồi đã hù cho ông ấy sắp ngất, nếu là ta nói cho ông ấy biết ta làm một giao dịch với Tuấn Hiền vương, trong vòng ba tháng nếu như không tìm ra Phệ Hồn đao, tất cả mọi người đều phải chết, vậy ông ấy còn không trực tiếp ợ ra rắm? (em vô tội~~ bà tác giả nói thế đó TT-Se) Suy nghĩ một biện pháp uyển chuyển mới được.

Ta đang cúi đầu suy tư, Vũ Liên đạo trưởng phái Võ Đang ở một bên trầm mặc không nói chợt cười lạnh một tiếng: "Thả người, sợ rằng không đơn giản như vậy chứ?"

Hắn vừa nói, toàn trường trầm mặc, không khí mơ hồ có chút không đúng.

Vũ Liên đạo trưởng nhìn quanh bốn phía một cái, tiếp tục nói: "Lần này triều đình huy động lực lượng lớn như vậy, rốt cuộc là hướng về phía mục đích gì mà đến, các vị đang ngồi ở đây trong lòng biết rõ. Bản đạo vốn tưởng rằng, chỉ có giang hồ nhân sĩ mới có hứng thú với Phệ Hồn đao, không nghĩ tới lần này triều đình cũng tới thờ một chân vào, có thể thấy được tin đồn trên giang hồ không hoàn toàn là giả, Phệ Hồn trên đao xác thực cất dấu bí mật không muốn người biết. Thiếu trang chủ, ngài cảm thấy thế nào?" Hắn ta chợt đẩy lời thoại cho Công Tôn Liệt, làm ta bất ngờ.

Ta nhìn không được nhìn Công Tôn Liệt một cái, hơn nửa tháng lao ngục hình như làm hắn gầy đi không ít, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của tất cả mọi người, cậu ta trầm mặc không lên tiếng.

"Thiếu trang chủ không nói, liền để bản đạo nói, giang hồ đồn chủ nhân sớm nhất của Phệ Hồn đao chính là một tên đạo tặc Giang Dương tên La Sát. Năm đó La Sát dựa vào một thanh Phệ Hồn đao này, tung hoành võ lâm, phạm vào không ít đại án tử giết người phóng hỏa, từ hoàng thân quốc thích, cho tới thương nhân giàu có, tất cả đều là mục tiêu gây án của y, tài vật cướp đoạt càng thêm đếm không hết, phú khả địch quốc. Đáng tiếc La Sát bởi vì quá nhiều thù địch, tuổi già liền bị kẻ thù giết cả nhà, y tự biết tránh không khỏi, liền giấu hết tài vật cướp đoạt cả đời, lại giấu tất cả bí mật ở trong thanh đao bảo bối của mình, di ngôn chỉ cần ai có thể lấy được Phệ Hồn đao, tìm ra bí mật trong đao, liền tặng hết tài phú của mình cho người đó."

Vũ Liên nói xong, toàn bộ người ở chỗ này sôi trào, trừ phái Thiếu Lâm tứ đại giai không coi như bình tĩnh, mấy môn phái khác đều bắt đầu bàn luận xôn xao, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ phức tạp. Một lát sau, có người bắt đầu nhao lên:

"Giang hồ quả thật có không ít tin đồn về Phệ Hồn đao, hôm nay nghe Vũ Liên đạo trưởng phân tích, ta cũng cảm thấy có đạo lý. Nếu triều đình muốn tìm Phệ Hồn đao, người nào có người đó giao ra, cần gì tìm những người không liên quan như chúng ta tới gây phiền toái? Mọi người nói phải không?"

"Có đạo lý, chúng ta là môn phái nhỏ, đâu biết đao nào, muốn tìm cũng nên tìm người cầm Phệ Hồn đao."

"Đúng là vậy, vì thanh đao này đệ tử Phong Hỏa chúng ta lại nhận hết uất ức, ta đây làm một chương môn nhất định phải lấy lại công đạo cho bọn họ!"

Mâu thuẫn liên tục không ngừng hướng về Ngự Phong sơn trang, nhân sĩ các phái mới vừa rồi còn đắm chìm trong cảm giác sống sót, giờ phút này tất cả đều giống như không kịp chờ đợi để vạch rõ giới hạn cùng Ngự Phong sơn trang, còn có người nói năng lỗ mãng, trực tiếp hỏi: "Thiếu trang chủ, nếu triều đình muốn đao, người giao ra cũng được, cần gì che giấu?"

"Ta không có Phệ Hồn đao!" Rốt cuộc Công Tôn Liệt cũng lên tiếng, ta nghĩ hắn kim nén quá lâu rồi, sắc mặt gần như là xanh mét.

"Tại sao sẽ không có chứ? Đao kia là vũ khí của cha người, trên giang hồ không ai không biết, bây giờ người nói không có, không phải có chút bịt tai trộm chuông sao?"

"Lúc cha ta qua đời, Phệ Hồn đao tùy thân liền mất tích, ta cũng không biết đao ở đâu."

"Cái chết của cha người vốn là kỳ quái, đao kia là vũ khí tùy thân của cha người, sao có thể nói mất tích là mất tích? Không phải là các người biết trong Phệ Hồn đao có kho báu bí mật, sợ người khác biết, cho nên lên lên giấu đi? Hay là nói cha người vốn dĩ cũng không có chết, cầm đao lên lên chạy đi"

tìm kho báu rồi?"

.....

Lời nói càng nói càng quá đáng, ta ở một bên nghe, coi như là thấy rõ rồi, bọn giang hồ nhân sĩ này vừa nghe nói đến kho báu, toàn bộ đều đỏ mắt, cũng muốn ép Công Tôn Liệt giao ra, có thể chia một chén súp. Nhưng ta hiểu biết rõ, Công Tôn Trang chủ đúng là quy thiên rồi, bằng không Công Tôn Liệt cũng sẽ không ở đại hội võ lâm bức mình thành bộ dáng kia.

"Chương môn, chúng ta có cần hỏi một chút hay không?" Thanh Sơn đại khái cảm thấy nhiều môn phái như vậy đều ép hỏi Công Tôn Liệt, phái Thanh Thương chúng ta không nói một lời như vậy thật mất mặt, xoa tay áo nhao nhao muốn thử.

Ta nói: "Người cầm miệng cho ta."

"Cái gì?"

"Người cầm miệng cho ta!" Ta ráng hết hơi sức toàn thân, hét lớn một tiếng, trấn áp toàn bộ mọi người.

Mới vừa rồi người các môn phái còn gây sự, giờ phút này đều không nói không rằng mà nhìn chăm chăm vào ta.

Ta cười lạnh một tiếng với Thanh Sơn đang khiếp sợ: "Người ngu hay là óc úng nước, nói có kho báu người sẽ tin, chứng có đâu? Bình thường ta giáo dục người thế nào, trăm nghe không bằng một thấy, không cần người khác nói cái gì người tin cái đó, lại càng không phải nghe đến kho báu là hai mắt sáng lên, làm cho người ta thấy còn tưởng rằng Thanh Sơn chúng ta rất nghèo? Người biết bây giờ người rất khó coi, rất mất mặt không? Ta thật sự hối hận cứu người ra ngoài, còn không bằng nhốt lại, đỡ mất mặt phái Thanh Thương chúng ta, mất mặt tổ sư gia!"

Vừa mừng xong, Thanh Sơn uất ức đến độ mau khóc: "Chương môn ta không có."

"Không có gì không có, người còn nói xạo? Người vừa nói gì với ta, người nói muốn đi hỏi Công Tôn Liệt đao ở đâu, nếu là hắn biết đao ở đâu thì có thể bị nhốt đến bây giờ không? Nếu người là hắn, muốn tiền không muốn mạng, vì cây đao cũ rích mạng cha mẹ huynh đệ cũng có thể không cần sao? Người dùng đầu óc đi có được hay không? Ta cho người hỏi, ta cho người hỏi, ta cho người hỏi."

Ta vừa mừng, vừa đánh Thanh Sơn, đánh cho cậu ta nước mắt nước mũi đều tràn: "Chương môn Thanh Sơn biết sai rồi, là Thanh Sơn dằn, là Thanh Sơn trí tuệ không phát triển, Thanh Sơn không nên người khác nói cái gì tin cái đó, van ngài đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, ô ô ô, ô ô."

Dạy dỗ tương đối, ta thu tay lại, quay đầu lại khẽ mỉm cười với võ lâm nhân sĩ đang tròn mắt há mồm: "Sao vậy, sao mọi người chột đều không nói chuyện? Nhìn ta làm gì, ta chỉ là giáo dục đệ tử vô dụng này một chút, mọi người ngàn vạn lần không được để ý, không nên không nên, không cần phải để ý đến ta."

Trầm mặc đi qua, ai cũng không tiếp tục nói nữa, rồi rít đứng lên chào từ giả lão Thừa Tướng.

Đầu tiên là Thiếu Lâm, sau đó là Nga Mi, Võ Đang, Phong Hỏa môn, Thường Vân các. Đến cuối cùng, phòng khách to như thế chỉ còn lại Công Tôn Liệt còn ở lại chỗ, hắn nhìn ta...ta cũng nhìn hắn, nửa tháng không thấy như cách ba thu, hôm nay nhìn thẳng vào nhau như vậy, đối với ta mà nói tràn đầy cảm giác lạ lẫm.

Thanh Sơn còn ở bên cạnh khóc ô ô: "Chương môn, ta sai lầm rồi, Chương môn ngài đánh ta thật là đau, Chương môn về sau ta không dám."

"Đừng khóc, một đấng mày râu khóc thành ra như vậy đẹp mắt chết rồi, ta xoa xoa cho người vẫn không được sao?" Ta dụi ánh mắt, chuyên tâm dụ dỗ Thanh Sơn, đợi lại nâng đầu lên thì Công Tôn Liệt đã đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lầy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Editor: Serena Nguyen

Ta kẻ đầu đuôi ngọn ngành chuyện đồng ý với Tuấn Hiền Vương sau ba tháng tìm được Phệ Hồn đao cho Gia Cát Hoành, quả nhiên, ông ấy bị sợ đến thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống trên mặt đất, chia vào người ta liền tiếp than thở: "Người, hoang đường, hoang đường."

"Nhưng khi ấy tình huống khẩn cấp, con không làm như vậy, liền không cứu được mọi người."

"Cái này có thể gọi là cứu người ư, cứu được nhất thời, không cứu được một đời! Nếu Phệ Hồn đao dễ tìm như vậy, triều đình còn cần tốn kém như thế sao? Hôm nay người chỉ có 3 tháng, nếu là không tìm được, không những không cứu được những người này, còn có thể kéo lên càng nhiều người. Lại nói, nếu người thật sự tìm được cây đao, một màn vừa rồi ở phòng khách người cũng nhìn được, những người đó vừa nghe nói kho báu, đều như lang

sói, sẽ dễ dàng để người mang cây đao vào cung như thế sao? Tuấn Hiền vương thông minh nhường nào, đáp ứng thả người, tự nhiên sẽ không buồn bán lỗ vốn, cậu ta đi bước này rõ ràng cho thấy vì kích thích mâu thuẫn giữa tất cả các môn phái, cuối cùng ngồi ngư ông đắc lợi, người chẳng qua là một con cò trong bàn cò của hắn thôi! Hắn sẽ tìm được đao, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho người tìm được, chỉ có như vậy mới có thể trị tội của người, trị tội Vô Đạo đường!"

Nghe xong lời Gia Cát Hoàn, ta cũng có chút mơ hồ, mặc dù ta hiểu biết rõ tìm đao không dễ, cũng biết tâm tư Tô Mộ Bạch không đơn giản, nhưng là quả thật không nghĩ nhiều như vậy. Theo lão Thừa tướng, mục đích của Tô Mộ Bạch hiển nhiên không chỉ có Phệ Hồn đao. Cậu ta vừa muốn tìm đao, lại muốn kích thích mâu thuẫn giữa các phái ở võ lâm, càng muốn nhân tiện phá hủy Vô Đạo đường, một mũi tên trúng ba con chim hay lắm!

"Vậy phải làm thế nào?" Bùng tỉnh hiểu ra, ta đây không thể không cầu trợ Gia Cát Hoàn.

"Ta làm sao biết làm thế nào? Lão phu cũng sắp 70 rồi, sang năm sẽ phải cáo lão về quê, an hưởng tuổi già."

"Con thay người đồng ý Tuấn Hiền vương, sẽ giúp Vô Đạo đường tìm Phệ Hồn đao."

"Cái gì? !" Lúc này lão Thừa Tướng thật tê liệt, may mà ta nhanh tay lẹ mắt đỡ ông ấy, chỉ thấy mồ hôi lạnh trên trán ông ấy cũng toát ra, thật vất vả ổn định, há miệng run rẩy hỏi ta, "Người. Người nói như vậy thật?"

"Đúng vậy!"

"Lão phu thật là bị người hại chết! Hại chết!"

"Bá bá ngài đừng bi quan như vậy, nói không chừng chúng ta thật sự có thể tìm được đao đó? Nói không chừng Vương Gia chỉ là muốn đao, không có mục đích khác thì sao?" Ta an ủi ông ấy.

"Lão phu thật muốn như nha đầu người nói, không được, lão phu phải phải người mời cha người tới, tiếp tục như vậy tất cả mọi người phải chết, bây giờ chỉ có cha người mới có thể vẫn hồi cục diện."

Vừa nghe lão Thừa Tướng nói muốn gọi cha ta tới, trong lòng ta vui mừng vô có, ta rất lâu không có thấy cha mẹ rồi, nhớ họ rồi. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu như mà cha ta đến Kinh Thành, phát hiện ta làm rối loạn mọi chuyện như vậy, có thể không nhận nữ nhi ta đây hay không? Ta có chút khẩn trương, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Trừ tìm cha con, không có biện pháp khác sao?"

"Người cứ nói đi?"

"." Được rồi, xem ra chuyện tìm đao như vậy ta không quản được, dù sao còn có ba tháng thôi, nếu như mà cha ta tới sẽ có biện pháp. Việc cấp bách khác ta phải làm, một là tìm được Kim Nguyên Bảo, hai là giải độc trên người mình, nói đến cái này. Ta bỗng nhiên nghĩ tới một đại sự liên quan đến tính mạng của ta, vội vàng hỏi Gia Cát Hoàn: "Hôm nay trong phủ tới nhiều võ lâm nhân sĩ như vậy, bá bá ngài có nhìn thấy một nam tử cầm roi không?"

"Tiểu nha đầu người còn nói sao, nhiều người được thả như vậy, đầu lão phu cũng choáng váng, sao có thể nhớ được? Người đi hỏi những người khác đi, không phải những người đó cũng biết sao?"

Lão Thừa Tướng không đáng tin cậy, bắt đắc dĩ, ta không thể làm gì khác hơn là đi hỏi bọn Hoắc Đạt, kết quả tất cả bọn họ đều lắc đầu một cái, nói là chưa từng thấy qua người như vậy.

"Nam nhân mặc y phục tím, cầm roi? Không thấy." Thanh Sơn suy nghĩ hồi lâu, vẫn là lắc đầu một cái, chỉ là rất nhanh lại phản ứng kịp, "Chương môn, sao đệ tử cảm giác người ngài nói rất giống Ma Tinh của Thiên Ma cung vậy? Đệ tử nhớ lần trước ở võ lâm đại hội, hắn cũng mặc áo tím, cầm một cây trường tiên làm vũ khí. Chương môn, sẽ không câu kết với Ma Giáo đi!"

"Cái cái đầu người!" Hiện tại ta không có chút hối hận nào vì mới đánh cậu ta, tiểu tử này chính là thiếu đôn.

"Chương môn, không phải muốn tìm Ma Tinh thật chứ?" Hoắc Đạt phản ứng kịp, nói khẽ với ta: "Từ xưa chính tà không đội trời chung, phái Thanh Thương chúng ta là danh môn chính phái, Chương môn ngài hãy nghĩ lại đi."

Danh môn chính phái cái gì? Còn không phải nghe hai chữ kho báu liền đánh mất tâm trí, ta cười lạnh một tiếng: "Nói thật dễ nghe, các người có biết cái gì gọi là chính, cái gì gọi là tà sao? Cõi đời này không có đen thì không có trắng, không có trắng thì cũng không có đen, có lúc chuyện người cho là sai, ở trong mắt người khác lại là đúng, ngàn vạn đừng nhìn mình quá vĩ đại, trên giang hồ này không có người nào quang minh lỗi lạc hơn người nào, tất cả các môn phái đều là vì lợi ích của mình mà thôi." Nói xong lời này, tất cả các đệ tử phái Thanh Thương đều kinh hãi, đặc biệt là Hoắc Đạt, há to miệng thật lâu nói không nên lời.

Làm chương môn lâu như vậy, lần đầu tiên ta thực sự có cảm giác làm chương môn, thì ra cảm giác làm chương môn cũng không tệ!

Đang lúc ta có chút đắc chí, sau lưng chợt truyền tới một giọng nói già dặn có lực: "Chính cũng là tà, tà cũng là chính, trên đời không tà liền không chính, trên đời không chính cũng không tà, không ngờ thí chủ còn nhỏ tuổi đã thấu hiểu ảo diệu trong này, lão nạp thật sự bội phục, a di đà Phật."

"Trí Viễn Trọng?" Ta sùng sốt một chút, kỳ quái, ngon gió nào thổi ông ấy tới?

"Lão nạp đêm khuya quá rầy, kính xin các vị thí chủ tha lỗi." Đang nói chuyện, Trí Viễn Trọng chạy tới trước mặt ta, trong võ lâm nhân sĩ, vị Trí Viễn

Trượng của Thiếu Lâm này có thể nói là một trong số ít người ta kính trọng. Dù là trước đại hội võ lâm, hay là màn nhào kịch mới vừa rồi ở phòng khách, ông ấy thủy chung biểu hiện vinh nhục không màng, mây bay nước chảy, không hổ là Nhất Đại Tông Sư.

"Đại sư ngài có thể tới nơi này của chúng ta, ta vui mừng còn không kịp, nói gì quấy rầy."

"Sở thí chủ khách khí, lần này phái Thiếu Lâm ta có thể tránh được một kiếp, đều nhờ thí chủ ra tay cứu giúp, bỉ tự trên dưới vô cùng cảm kích. Hôm nay ở phòng khách, thí chủ răn dạy, càng thêm làm lão nạp bội phục không thôi, tuy nói Thiếu Lâm ta từ trước đến giờ cách xa phân tranh giang hồ, không để ý tới phạm trần tục thế, nhưng là biết rõ lần này triều đình sẽ không từ bỏ ý đồ, thí chủ có thể một mình cứu chúng ta ra, sợ rằng có nội tình khác."

Ta không ngờ Trí Viễn Trượng thấy rõ như vậy, cũng không muốn lừa gạt ông ấy, vì vậy ta nháy mắt ra dấu bọn Hoắc Đạt nên rời đi trước, sau đó một năm một mười nói chuyện ta gặp phải ở trong cung cho Trí Viễn Trượng.

Đội ta nói xong, Trí Viễn Trượng liền gật đầu: "Quả nhiên như lão nạp suy nghĩ, lần này triều đình có chuẩn bị mà đến, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng buông tha. Xin hỏi thí chủ, kế tiếp có tính đi tìm Phệ Hồn đao hay không?"

Ta có chút bất đắc dĩ: "Phương trượng đại sư, không nói dối ngài, sau khi xuất cung ta suy tính liên tục, cảm thấy lần này Tuấn Hiền vương không chỉ là vì tìm Phệ Hồn đao, cũng muốn mượn cơ hội này gây bất lợi cho Vô Đạo đường, Vô Đạo đường là tâm huyết cả đời của cha ta, ta không thể để cho Tuấn Hiền vương hủy đi như vậy, cho nên ta nhất định phải tìm được Phệ Hồn đao, về phần kho báu gì đó, ta một chút hứng thú cũng không có."

"Tiền tài là vật ngoài thân, mặc dù thí chủ hiểu, nhưng người đời không hiểu, thí chủ muốn tìm được Phệ Hồn đao trong ba tháng, sợ rằng nhiệm vụ nặng nề. Chỉ là lão nạp lại có một ít đầu mối, nói ra không biết có thể giúp thí chủ hay không."

"Có thật không?" Thì ra là đại sư vòng vo nhiều như vậy, chính là vì tôi nói cho ta biết tin tức nội tình, ta lập tức tỉnh táo tinh thần, nói: "Đại sư không ngại nói thẳng!"

"Chuyện còn phải nói từ ba năm trước, ba năm trước đây Công Tôn Trang chủ của Ngự Phong sơn trang uy danh vang khắp võ lâm, Phệ Hồn đao trong tay càng thêm đánh dấu thắng đó không gì cản nổi, không ai bằng. Nhưng có một ngày, Công Tôn Trang chủ chợt một mình đi tới Thiếu Lâm, nói cho lão nạp hẳn muốn xuất gia."

"Công Tôn Nhất Hạ muốn xuất gia?" Chuyện như vậy quả nhiên là một bí mật lớn, ta cũng chưa nghe qua.

"Lúc ấy lão nạp cũng nghi ngờ như thí chủ bây giờ, không hiểu Công Tôn Trang chủ vì sao phải xuất gia, hỏi kỹ mới biết, những năm đó Công Tôn Trang chủ dong ruổi giang hồ, chưa gặp được địch thủ, đã sớm khám phá hồng trần, hy vọng có thể xuất gia, theo đuổi cảnh giới chí cao của nội tâm. Nhưng là lão nạp nhìn ra được, Công Tôn thí chủ cũng không phải là thật đã khám phá hồng trần rồi, trong lòng hẳn còn có thắng bại, thì không cách nào để xuống quá khứ, thành tâm tu Phật, vì thế lão nạp liền uyển cự (uyển chuyển cự tuyệt) thỉnh cầu của Công Tôn thí chủ."

"Sau đó thì sao?" Ta vội vàng hỏi tới.

"Đây cũng quá kỳ quái chứ?" Ta không khỏi nghi hoặc vạn phần, rõ ràng Công Tôn Nhất Hạ này tính xuất gia, chợt thay đổi chủ ý, rõ ràng bình yên vô sự đi ra khỏi Thiếu Lâm tự, dùng một cái lại chết bất đắc kỳ tử, nguyên do trong này khẳng định không đơn giản.

"Lão nạp cũng cảm thấy trong này lại có kỳ hoặc, theo lão nạp suy đoán, đêm đó lúc Công Tôn Trang chủ tính tiêu hủy Phệ Hồn đao, nhất định xảy ra chuyện gì, mới có thể làm cho trái tim ý đã quyết của Công Tôn Trang chủ lại thay đổi chủ ý. Chuyện này, lão nạp chưa bao giờ nhắc qua với bất kỳ người nào, hi vọng hôm nay nói ra, có thể trợ giúp Sở thí chủ."

Mặc dù nói, Trí Viễn Trượng nói cho ta biết chuyện, không có trực tiếp trợ giúp việc tìm kiếm tung tích Phệ Hồn đao, nhưng là ít nhất ta biết rõ Công Tôn Nhất Hạ chết đi không có đơn giản như vậy, thậm chí có thể ông ta cũng chưa chết. Nhưng là nếu như ông ta chưa chết, thì sao Công Tôn Liệt lại liều mạng như vậy? Chẳng lẽ, cả Công Tôn Liệt cũng không biết chuyện cha hẳn đã từng muốn xuất gia? Vậy nên hẳn cũng không biết, cha hẳn có thể còn sống sao? Không được, chuyện như vậy ta phải tìm hiểu rõ!

Nghĩ như thế, ta liền không nhẫn nại được, không quan tâm trước đó xảy ra chuyện gì, hiện tại chuyện cấp bách nhất là tìm đao. Họa là ta gây ra, giao dịch cũng là ta thỏa thuận cùng Tô Mộ Bạch, ta không thể chỉ dựa vào Vô Đạo đường đi tìm đao, ta cũng phải tự mình làm gì đó mới được, ta phải đi tìm Công Tôn Liệt!

Bởi vì chuyện Phệ Hồn đao có dấu bí mật về kho báu, đã truyền ra mọi người đều biết mười mươi, cho nên việc tìm Công Tôn Liệt không nên chậm trễ. Nhưng không nghĩ đến, ta vẫn là chậm một bước, người trong phủ nói, người Ngự Phong sơn trang đã rời khỏi phủ Thừa Tướng trong đêm, chỉ sợ là vì tránh né những võ lâm nhân sĩ như con sói đói kia thôi.

Trừ nhóm người Ngự Phong sơn trang chạy trốn nhanh chóng, còn có một người chạy trốn nhanh hơn, đó chính là Mộ Dung Ti Ti một mực trong phủ Thừa tướng dưỡng thương, trước yêu nữ này bị thương nghiêm trọng, vẫn còn tâm tâm niệm niệm đi cứu Ma Tĩnh, có thể thấy được trung thành với chủ nhân đường nào. Mà giờ khắc này nàng bị thương lại chạy, nguyên nhân sợ rằng chỉ có một: tên Ma Tĩnh kia cũng chạy!

Một bên là hi vọng tìm đao mong manh, một bên là hi vọng giải độc thất bại, hai bút cùng vẽ, làm tâm tình ta hết sức như đưa đám. Ta nghĩ ta đại khái sống không lâu, mặc kệ là bị Tuấn Hiền vương chặt đầu, hay bị Ma Tĩnh độc chết, dù sao trước sau phải trái đều là "chết", chạy trời không khỏi nắng. Giờ phút này ta không bỏ được nhất vẫn là Kim Nguyên Bảo đã mất tích, rốt cuộc người này đi nơi nào, nói không thấy, liền không thấy, chẳng lẽ không biết ta sẽ lo lắng cho cậu ta sao? Vào giờ phút này, trong lòng ta chợt có dự cảm chẳng lành đời này chúng ta có thể không gặp lại.

Ta hối hận, có mấy lời nên sớm nói rõ ràng, trước kia ta cảm thấy mình tuổi còn nhỏ, chuyện gì đều không gấp gáp, bây giờ mới biết việc đời khó đoán,

chuyện ban đầu sợ làm sẽ phải hối hận, hôm nay lại thành chuyện hối hận nhất vì không làm

Kim Nguyên Bảo này đúng là đầu heo, cũng không biết ta còn có cơ hội lại làm mặt như vậy mắng nguoi hay không.

"Chương môn, làm sao nguoi khóc?" Thanh Sơn lười biếng không đi luyện công nhìn thấy ta, kinh ngạc cực kỳ.

"Có đệ tử không có tiền đồ như nguoi, ta thay Tổ Sư Gia roi nước mắt!" Ta lau khô nước mắt, rất nghiêm túc dạy dỗ cậu ta. Không cần thận lại nói tiểu tử này, vừa khóc vừa chạy đi luyện công, nói là từ hôm nay trở đi nhất định sẽ chịu khó luyện tập, trọng chấn phái uy danh Thanh Thương, sẽ không để cho liệt tổ liệt tông thất vọng.

Thanh Sơn ơi Thanh Sơn, đừng trách Chương môn ta lại lừa nguoi, ta chỉ không hi vọng có một ngày nguoi cũng sẽ hối hận giống như ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Editor: Serena Nguyen

Ta theo Công Tôn Liệt đi vào trong phòng, bốn bề vắng lặng, hần dừng bước, xoay người, ánh mắt roi thẳng vào trên người ta, không nói một lời.

Mặc dù ta biết rõ hần gọi ta tới nhất định là có chuyện rất quan trọng nói với ta, nhưng là tình cảnh như vậy, làm ta hết sức khó xử. Từ lần trước ta không nói tiếng nào đào hôn, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp riêng, trong lòng hần đang suy nghĩ gì, ta không có cách nào suy đoán, nhưng tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ ta.

Vì đánh vỡ loại trầm mặc này, ta quyết định mặt dày mở miệng trước: "Nguoi kêu ta, là có gì muốn nói với ta sao?"

"Chẳng lẽ nguoi không có lời muốn nói với ta sao?" Hần nhìn thẳng vào ta, ánh mắt kia như có một ngọn lửa, làm ta không dám nhìn thẳng.

Ta không phản bác được, chỉ có trầm mặc không nói.

"Nguoi đã không nói, vậy thì ta nói." Hần dừng lại một chút, sau đó nói, "Sở Tiểu Bắc, ta và nguoi giải trừ hôn ước thôi."

Hai ta chẳng lẽ còn có hôn ước sao? Ta ngẩn người, nhưng lại không tiện nói ra khỏi miệng, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thuận theo gật gật đầu.

"Đã giải trừ hôn ước, ta và nguoi liền không còn bất kỳ quan hệ gì, kể tiếp ta muốn nói cho nguoi một chuyện, làm điều kiện trao đổi, nguoi phải nói tin tức nguoi biết cho ta." Trong nháy mắt hần khôi phục lại vẻ mặt bình thường, mặt không đổi sắc nói với ta.

Hần đây là đang làm giao dịch với ta sao? Vào giờ phút này, hình như chúng ta trở về quan hệ xa lạ ban đầu, điều này ít nhiều làm ta có chút mất mát.

Xốc lại tinh thần, ta gật đầu: "Được, trao đổi, ta sẽ nói tin tức ta biết cho nguoi."

"Ta xin hỏi nguoi, làm sao nguoi nhận định cha ta không qua đời?"

Nếu hần đã nói như vậy, ta cũng không cần giấu, kể lại đầu đuôi gốc ngọn chuyện Trí Viễn Trọng nói với ta, ta tiếp tục phân tích: "Theo Trí Viễn Trọng miêu tả, ban đầu Công Tôn Trang chủ thật là thành tâm hướng Phật, cũng không phải là nhất thời cao hứng. Nhưng tại sao ông ấy lại đang quyết định xuất gia chợt không từ mà biệt, tại sao sau khi rời khỏi Thiếu Lâm tự lại chợt qua đời, trong này nghi vấn nặng nề. Cao thủ võ lâm trước khi đến Thiếu Lâm tự thân thể còn cường tráng, không có đạo lý sẽ chợt chết bất đắc kỳ tử, lại liên tưởng Trí Viễn Trọng từng nói, lúc ấy cha nguoi tính tiêu hủy Phệ Hồn đảo rồi xuất gia, ta phỏng đoán cha nguoi có thể phát hiện ra cái gì trên Phệ Hồn đảo, mới có thể dẫn đến một loạt biến cố sau đó."

"Không ngờ cha ta lại từng đến Thiếu Lâm." Nhìn phản ứng, quả nhiên Công Tôn Liệt không biết chuyện cha hần tính xuất gia, hần thở dài, "Sau khi nguoi vừa nói, lại hỏi tướng ngôn hành cử chỉ lúc cha ta rời khỏi Ngự Phong sơn trang, quả thật giống như là một lòng muốn xuất gia. Năm đó mấy tháng ông không về, mẫu thân vận dụng tất cả lực lượng Ngự Phong sơn trang, vẫn không thể dò thăm ra tung tích cha, lúc chúng ta bắt đầu hoài nghi cha gặp bất trắc, cha chợt hăm hở trở lại, một bước vào cửa nhà liền nói với ta và mẫu thân, ông ra ngoài tu hành mấy tháng, rốt cuộc linh hội được huyền bí của Phệ Hồn đảo pháp, phải lập tức bế quan tu luyện."

"Sau đó thì sao?" Ta tò mò hỏi.

"Cha là một người mê võ, bế quan tu luyện cũng là chuyện thường, mẫu thân không coi là quan trọng, liền lập tức an bài ông bế quan tu luyện, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy. Chưa từng nghĩ, bế quan một lần chính là ba tháng, đầu tiên cha còn ăn cơm, đến một tháng cuối cùng, tất cả thức ăn mẫu thân phải người đưa đi đều y nguyên không thay đổi đặt ở cửa, ngay cả nước cũng không có dấu hiệu được động tới. Thời gian lâu dài, mẫu thân rất là lo lắng, liền dẫn ta đi tra xét chỗ cha bế quan, đó là tháng tám, đầu hè nóng bức, lúc ta và mẫu thân tới nơi đó, không chỉ có ngoài phòng thức ăn

không động chút nào, trong phòng còn truyền ra mùi hôi thối." Hấn nói đến chỗ này, nói có chút không được trôi chảy, con mắt đỏ ngầu, vẻ mặt hết sức nặng nề.

Ta mơ hồ đoán được cái gì, mặc dù đang trong mùa hè nóng bức, vẫn sinh ra hàn ý trong lòng.

"Lúc ấy ta vẫn còn nhỏ, mẫu thân lập tức phản ứng, bà ra lệnh đập cửa, gặp được một màn cả đời này ta không cách nào quên được. Thì ra là cha bế quan nhiều ngày đã sớm chết bất đắc kỳ tử ở trong phòng, thi thể rữa nát, mùi hôi thối tràn ngập, thậm chí còn sinh ra giòi bọ."

"A!" Ta kêu lên một tiếng sợ hãi, che miệng lại, thiếu chút nữa phun ra. Nghe Công Tôn Liệt miêu tả, trước mắt của ta cũng như hiện ra một màn kinh khủng kia, mắt thấy thi thể của cha ở trước mắt mình rữa nát, chuyện này có bao nhiêu tổn thương với hấn, ta căn bản không cách nào tưởng tượng.

"Bọn hạ nhân nhìn thấy một màn này đều phun, mẫu thân vẫn luôn khóc, ta không tin cha có thể dòi đi như vậy, tại tất cả mọi người ngăn trở mà liều mạng đến gần, thấy cũng là gương mặt đã hoàn toàn thay đổi, thật ra thì đó đã sớm không phải mặt, chỉ có thể nói là một đồng thịt thối, không phân rõ đâu là mắt, đâu là lỗ mũi, hiện tại ta chỉ cần nhắm mắt lại, sẽ có thể nhớ tới hình ảnh đó một cách rõ ràng."

"Chớ nói!" Ta che miệng, rót cuộc không khắc chế được nước mắt rót xuống, "Van ngươi đừng nói aaaaa... Van ngươi." Ta không có cách nào nghe hấn nói tiếp nữa, ta hiểu biết rõ giờ phút này hấn bề ngoài không biểu cảm, bên trong là tâm tình gì. Cho tới nay, ta đều cảm thấy hấn quá lạnh lùng, quá không có tình người, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới hấn sẽ có một đoạn quá khứ như vậy, lưng đeo quá khứ như vậy, làm sao mà có thể không có áp lực? Làm sao có thể không ép mình điên cuồng?

"Ngươi không cần đồng tình ta, sự tình qua đi lâu như vậy, ta đã sớm chết lặng." Hấn cười lạnh một tiếng, "Cõi đời này, ngay cả cha ta thân nhất cũng không chịu được vứt bỏ ta đi như thế, cho nên ta sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào, bao gồm ngươi!"

"Công Tôn Liệt!" Ta nhìn không được cắt đứt hấn, hấn như vậy khiến trong lòng ta khó chịu không thở nổi, "Thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của ta, ngươi đừng như vậy được không, ta khó chịu." Nước mắt ào ào chảy xuống, dừng lại cũng không ngừng được.

"Ngươi không sai, là ta sai, là ta không thù hận tốt Ngự Phong sơn trang, thù hận đồ duy nhất cha để lại cho ta, ta nên lấy cái chết tạ tội. Nhưng những lời vừa rồi của ngươi thức tỉnh ta, Ngự Phong sơn trang vẫn còn, mẫu thân và tiểu muội vẫn ở đây, ta không thể chết được, ta muốn sống, còn sống trọng chân uy danh Ngự Phong sơn trang, lấy lại những thứ vốn thuộc về ta." Lúc hấn nói lời này, d ã l ệ q u ý đ ò n ánh mắt lại thay đổi, trong ánh mắt tràn đầy kiên định, là khi quen biết tới nay, loại kiên định mà ta chưa bao giờ thấy trong mắt hấn.

Ta bị cảm xúc của hấn ảnh hưởng, rót cuộc ngừng khóc, tâm tình vẫn xuống thấp như cũ, nhưng là cũng may đầu coi như tỉnh táo, ta nói: "Ta sẽ giúp cho ngươi."

"Ngươi?" Hấn nhìn ta, "Ngươi được coi là gì, chẳng lẽ ngươi quên, giữa chúng ta đã không có quan hệ."

"Cũng lúc này rồi, chúng ta không thể để xuống thành kiến sao? Ta biết rõ ngươi hận ta thoái hôn, nhưng là. Nhưng mà ta lại có lý do bất đắc dĩ, ta."

"Ngươi không yêu thích ta, ta hiểu rõ."

Cậu ta nói rất trực tiếp, thật khiến ta không thốt nên lời.

"Cũng được, chuyện đã qua liền để cho nó qua đi, tựa như nhiều năm qua ta vẫn cố gắng quên chuyện cha qua đời, chỉ là lần này ngươi nhắc tới Phệ Hồn đao, thật ra khiến ta nghĩ tới một số chuyện. Thật ra thì những năm này, ta vẫn không tin tưởng cha đã qua đời, năm đó bởi vì thi thể cha rữa nát, diện mạo bị hủy, mẫu thân vì giữ danh dự của Ngự Phong sơn trang, vội vã sai người hạ táng cha, Phệ Hồn đao làm di vật của cha, để lại cho ta. Lúc ấy ta còn còn tám bé, bởi vì cha chết đi, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, căn bản không có thời gian luyện đao, càng không để ý Phệ Hồn đao. Cho đến tang lễ đi qua, ta mới chợt phát hiện không thấy Phệ Hồn đao giắt trên tường trong phòng, chỉ còn dư vỏ đao."

Thì ra là, vỏ đao trong phòng Công Tôn Liệt, là vỏ của Phệ Hồn đao, ta chợt hiểu hiểu ra.

"Sẽ không có người quý trọng Phệ Hồn đao hơn cha, trực giác nói cho ta biết, người lấy nó đi nhất định là cha, cho dù không phải người sống, cũng có thể là quỷ hồn, điểm này ta thừa chung tin chắc." Công Tôn Liệt không giống như là đang nói đùa, lời nói tiếp theo càng thêm làm ta giật mình, "Cha chỉ có một đứa con trai là ta đây, lúc nhỏ tuổi ông đối với ta hết sức nghiêm nghị, tự mình dạy ta võ công, dạy ta đạo lý làm người. Sau khi ông qua đời, ta từ trong đau thương khôi phục như cũ, vẫn theo lời ông dạy, chăm chỉ luyện công, một ngày đều chưa từng lười biếng. Bởi vì từ đầu đến cuối ta đều cảm thấy, ông vẫn còn ở bên cạnh ta, ta có thể cảm giác được hơi thở quen thuộc đó, cha chưa bao giờ cách xa ta, giờ nào khắc nào ông cũng đang nhìn ta. Đặc biệt là mấy ngày đại hội võ lâm kia, ta thậm chí còn như nghe thấy giọng ông nói."

Ta bị lời hấn nói dọa có chút sợ hãi, theo như lời hấn nói, Công Tôn Trang chủ đã chết là thiên chân vạn xác, mà còn có cảm giác còn sống, chẳng lẽ đúng như lời hấn nói, Công Tôn Nhất Hạ còn chưa rời Ngự Phong sơn trang, Phệ Hồn đao mất tích cũng là quỷ hồn quấy phá sao?

Không thể nào, cha ta nói trên đời này không có quỷ hồn, tất cả yêu ma quỷ quái đều là người nhất gan lấy cớ lừa gạt mình, nếu như Công Tôn Liệt nhận định Phệ Hồn đao là cha hấn cảm, vậy khẳng định cha hấn không chết.

Nghĩ như thế, ta liền nói: "Ta không cho là trên đời có ma quỷ, nếu Phệ Hồn đao mất tích, vậy khẳng định là có người cầm, chuyện này chúng ta nên nên đi tra rõ."

"Ta vốn định sau đại hội võ lâm lần này, cùng cố thể lực Ngự Phong sơn trang, là có thể an tâm tra tìm tung tích Phệ Hồn đao, nhưng không ngờ."

Hắn thở dài, "Hôm nay người và vật không còn, Phệ Hồn đao cũng đã mất tích ba năm, chỉ nhờ vào ta và người tìm nó để vậy sao?"

Lời nói thật là có lý, nhưng là nếu chúng ta không có cách nào bắt đầu từ thanh đao, sao không thử bắt đầu từ chỗ khác, ta nói: "Chúng ta không tìm được đao, trước tiên có thể tìm người, người và ta đều cảm thấy cha người chết đi có khả nghi, sao không điều tra từ cha người?"

"Ý của người là nói. . . ." Hắn nghi ngờ nhìn ta.

"Công Tôn Liệt, ta cảm thấy cha người có thể không chết, người tin không?" Ta hỏi hắn.

Do dự một chút, hắn gật đầu một cái: "Ta tin."

Ta cắn răng, hạ quyết tâm, nói: "Người và ta đều nghĩ như vậy, không bằng phải xác định, thật sự cha người chết hay chưa."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Editor: Serena Nguyen

Ta cùng Công Tôn Liệt quyết định mở quan tài khám nghiệm tử thi, chuyện này đừng nói là lão phu nhân không đồng ý, dịu dàng như Sơ Tuyết chỉ sợ cũng sẽ không đồng ý chúng ta đi mở quan tài cha mình, cho nên cuối cùng hai ta vẫn không nói chuyện này cho bất cứ kẻ nào, mà là quyết định tự tiện hành động.

Mộ Công Tôn Nhất Hạ cũng không xa, ở phía sau núi Ngự Phong sơn trang, để không kinh động người Công Tôn gia, càng để không làm cho những võ lâm nhân sĩ bụng dạ khó lường quanh quẩn quanh Ngự Phong sơn trang nhìn chăm chăm hoài nghi, ta cùng với Công Tôn Liệt đợi đến nửa đêm mới lén lút lút chạy ra khỏi Ngự Phong sơn trang, đi tới sau núi.

Tối nay không gió, tầng mây thật dày che đầy ánh trăng, cả phía sau núi giống như được bao phủ trong một màu đen bao la, bất ngất, nhớ tới mục đích của chúng ta, ta càng sợ hãi trong lòng, chỉ có thể nhắm mắt, theo sát Công Tôn Liệt bước đến.

Kể từ sau khi ta đào huyệt, giữa chúng ta gần như đã đến nông nỗi không lời nào để nói, vậy mà, giờ phút này trong đêm khuya quý dị như vậy, không có người nói chuyện thật là quá giãy vò rồi. Cuối cùng, sợ hãi đánh bại lúng túng, ta chạy chậm tiến lên trước, yếu ớt gọi: "Công Tôn Liệt. . . ."

Hắn không để ý ta, tiếp tục bước nhanh đi về phía trước.

Cảm giác không được để ý tới thật là không tốt, bản tính bướng bỉnh của nổi lên, dứt khoát cắn răng, trực tiếp kéo ống tay áo hắn.

Rốt cuộc hắn cũng dừng bước, quay đầu lại đưa mắt nhìn ta, ánh mắt bén nhọn này ở trong đêm đen có vẻ khó có thể nắm bắt, dùng khí của ta lại lập tức bay mất, nhút nhát rút tay về nói: "Cái đó. . . . Ta muốn bảo người đi chậm một chút, ta theo không kịp. . . ."

Trầm mặc một hồi, hắn mở miệng: "Người đi về."

"Cái gì?" Ta sững sốt trong chốc lát, lập tức lắc đầu, "Không được, ta không thể trở về, ta muốn đi theo người."

"Sợ ta lừa người, nhất định tận mắt nhìn thấy mới yên tâm sao?" Hắn cười lạnh một tiếng.

"Không phải vậy, ta không phải ý này." Nếu đổi lại là trước kia, đánh chết ta cũng sẽ không đích thân đi làm chuyện kinh khủng như mở quan tài khám nghiệm tử thi. Nhưng là bây giờ chỉ có hai người ta và Công Tôn Liệt, nếu như mà ta không đi, vậy cũng chỉ có một mình hắn đi, muốn con trai tự tay mở ra quan tài cha mình, đây cũng quá tàn nhẫn. Ta mặc dù không thể thay đổi gì, nhưng là ít nhất có thể ở bên cạnh hắn, cố động tĩnh thần hắn.

"Vậy người có ý tứ gì?" Hắn hỏi.

Công Tôn Liệt là một người có lòng tự ái rất mạnh, ta không thể nói cho hắn biết lời trong lòng, do dự chốc lát, ta nói: "Nơi này đen thế kia, trở về một mình rất đáng sợ, người đừng đuổi ta đi, đi cùng với ta có được hay không?"

Hắn như ngăn người, hồi lâu, mặt lạnh cuối cùng để nhìn chút, rút vỏ đao ra, đưa tới trước mặt của ta.

"Làm cái gì vậy?" Ta kỳ quái nhìn hắn.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, người túm vỏ đao này, ta mang người tới."

Thì ra là hắn có ý này, ta vội vàng túm một đầu vỏ đao, hắn nắm một đầu khác, mang theo ta đi về phía trước, mặc dù vẫn một đường không nói gì như

cũ, nhưng nắm vô đao này, chẳng biết tại sao mỗi bước đi đều an tâm không ít, tâm tình khẩn trương sợ hãi cũng dần dần hòa hoãn lại.

Lại đi thật lâu đường núi, rốt cuộc chúng ta tới địa phương mai táng Công Tôn Nhất Hạ.

Trước khi đến, ta cố ý cầm đi một chút đồ cứng, đây là chuyện mỗi tháng mẹ ta sẽ đến trước mộ phần Kỷ phụ thân ta làm, mẹ nói làm những chuyện này là tôn kính người chết, nói cho người chôn dưới đất, người trên mặt đất rất nhớ họ, hi vọng họ ở nơi xa xôi có thể sống thật tốt.

Khi đó ta còn chưa rõ ràng sống và chết đến tột cùng là như thế nào, thậm chí cho là Kỷ phụ thân chỉ ở một địa phương rất xa một chút không về được. Cho đến khi ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, trơ mắt nhìn rất nhiều người chết đi trước mắt ta, rốt cuộc ta mới hiểu chết là gì, cảm nhận được tâm tình mẹ ta lúc đó.

Kỷ phụ thân chết rồi, cha Công Tôn Liệt cũng đã chết, mà ta trúng độc rất nhanh cũng sẽ chết. Sau khi chết ta sẽ không còn được gặp lại cha mẹ ta, không thấy được Kim Nguyên Bảo, không thấy được tất cả những người khác rồi, vừa nghĩ tới phải vĩnh viễn nằm trong một đồng đất tròn tròn, cũng không thể ra ngoài được nữa, trong lòng ta sẽ rất khó chịu, rất muốn khóc lớn một lần.

"Người làm sao vậy?" Công Tôn Liệt té bái cha xong quay đầu lại, trùng hợp nhìn thấy trong mắt ta ngấn lệ.

"Không có gì." Ta vội vàng lau khô nước mắt, "Ta thấy cha người, liền nghĩ đến Kỷ phụ thân đã chết của ta, trong lòng khó chịu."

"Người còn có một người cha họ Kỷ?"

"Ừ, mẹ ta bảo ta gọi ông là Kỷ phụ thân, ta chưa từng thấy ông ấy, nhưng là mỗi tháng mẹ ta sẽ mang ta đi tế bái ông, cho nên cuối cùng ta cảm thấy ta đã gặp ông, mặc dù ông đã chết, nhưng mẹ ta bảo chỉ cần thấp hương dập đầu với mộ phần, Kỷ phụ thân có thể nhìn thấy. Người nói, người đã chết thật còn có thể nhìn thấy sao?" Ta hỏi Công Tôn Liệt.

Hắn ngẩn người, tiếp theo lắc đầu: "Có lẽ vậy, ta cũng không biết."

"Vậy người nói rốt cuộc người đã chết sẽ đi nơi nào đây?"

"Hắn là âm tào địa phủ thôi."

"Mọi người chết đều sẽ đi chỗ đó sao? Nếu như mà ta chết, có phải cũng sẽ đi âm tào địa phủ hay không?"

"Người nói những nói cuối gì đó?" Sắc mặt Công Tôn Liệt biến đổi, hình như không quá muốn trả lời vấn đề của ta.

"Ta chính là tò mò thôi, đều nói người đã chết thì đi âm phủ, vậy ta chết chắc cũng sẽ đi âm phủ đi, đến âm phủ không trở về được nơi này, cũng không nhìn thấy mọi người, nơi đó chắc sẽ rất lạnh, không biết mọi người có thể nhớ đến ta giống mẹ ta nhớ Kỷ phụ thân hay không." Nghĩ đến vấn đề này khiến người ta cực kì đau đớn, ta nhìn không được ngẩng đầu nói với Công Tôn Liệt: "Nếu như mà ta chết rồi, người nhất định phải cúng ta đồ ăn tốt, mặc dù khi còn sống ta thực có lỗi với người, nhưng là chết cũng đã chết rồi, người liền đại nhân không chấp tiểu nhân, đừng trách ta nha."

"Sở Tiểu Bắc!" Công Tôn Liệt chợt cắt đứt ta..., giọng của cậu ta vang lên trong đêm âm lãnh có vẻ có chút đột ngột, làm ta sợ hết hồn.

"Người kêu lớn tiếng như vậy làm gì? Làm ta sợ muốn chết!" Ta vỗ ngực, ngẩng đầu nhìn hắn phát hiện mặt hắn căng thẳng vô cùng.

"Đừng nói những lời không may này, người sẽ không chết."

"Ta vừa nói như thế, người đừng coi là thật nha, người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta đâu, nếu như mà ta chết rồi, người còn có thể trách ta không, sẽ cúng tế mộ phần của ta chứ, người cũng không thể để cho ta chết không nhắm mắt nha!" Ta quần lay hắn hỏi.

Rốt cuộc hắn vẫn mềm lòng, thở dài thật sâu: "Hiện tại ta đã không trách người."

Ai, Công Tôn Liệt này cũng thiệt là, quần hắn hỏi hỏi lâu cũng không đồng ý cúng tế mộ phần ta, thật là lãng phí nước bọt của ta. Cũng được, dù sao bây giờ ta còn chưa có chết, nghĩ xa như vậy cũng vô nghĩa, làm chính sự quan trọng hơn.

Trải qua tế bái đơn giản, hai ta bắt đầu chính sự tối nay—— mở quan tài khám nghiệm tử thi.

Mộ phần Công Tôn Nhất Hạ thật sự rất kiên cố, mặc dù tay chân nhanh nhẹn như Công Tôn Liệt, vẫn tốn hơn một canh giờ mới đào phần mộ lên. Chân tướng đang ở trước mắt, trong lòng ta không nhịn được gấp gáp, sợ hãi cũng theo lo lắng chờ đợi biến mất hơn phân nửa, tiến lên trước muốn nhìn.

"Hài nhi bất hiếu, kính xin cha tha lỗi." Chỉ thấy Công Tôn Liệt dập đầu ba cái với quan tài, sau đó đứng lên, vận công đánh một chuông lên nắp quan tài.

Quan tài bị mở ra, ta sợ che mắt.

Chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, hồi lâu, ta nhìn không được mở mắt ra, từ giữa kẽ tay len lên liếc nhìn Công Tôn Liệt đứng tại chỗ, không nhúc nhích: "Như thế nào?"

Cậu ta không lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm quan tài gỗ, gân xanh trên trán cũng nổi lên, trên mặt viết đầy khiếp sợ khó có thể dùng lời diễn tả được.

Ta lập tức ý thức được cái gì, không để ý nỗi sợ, vội vàng buông tay nhìn vào quan tài, chỉ thấy chiếc quan tài cũ kỹ bị bùn đất ăn mòn quả nhiên như ta dự đoán, rỗng tuếch, ngay cả bóng dáng thi thể cũng không có.

Chân tướng rõ ràng.

Thi thể Công Tôn Nhất Hạ không có xuất hiện trong quan tài, cái này nói rõ ý tưởng của ta vô cùng có thể là đúng. Công Tôn Nhất Hạ còn chưa có chết, Phệ Hồn đao vẫn còn ở trong tay ông ta. Kể từ đó, chỉ cần có thể nghĩ biện pháp tìm được Công Tôn Nhất Hạ, là được tìm được Phệ Hồn đao, dùng nó tới trao đổi tính mạng mọi người.

Chuyện rốt cuộc có khả năng xoay chuyển, trước mắt rốt cuộc ta cũng thấy được hi vọng, nhưng Công Tôn Liệt thật giống như một chút cũng không vui.

Ngày ấy, sau khi chúng ta chôn xong chiếc quan tài vô ích kia, trở lại Ngự Phong sơn trang, tình trạng của hắn liền có chút không đúng, dù ta làm gì, mặt hắn đều giữ nguyên vẻ nghiêm túc, im re. Ba năm trước đây cha đã chết ở trước mặt mình, giờ phút này lại vô cùng có khả năng còn sống trên cõi đời này, đổi lại là ta nên cảm thấy vui mừng mới đúng, nhưng nhìn phản ứng Công Tôn Liệt cảm giác lại không phải như vậy, thật sự làm cho người ta nhìn không thấu.

Trừ thái độ không rõ của Công Tôn Liệt làm cho ta hết sức phiền lòng, lão phu nhân cũng là một người làm cho người ta nhức đầu.

Có thể là cảm thấy ta và nhi tử của bà còn giao du với nhau, thái độ của bà với ta từ lúc mới đầu không hoan nghênh, dần dần lại bắt đầu có sự thay đổi.

"Nha đầu này ban đầu không nói tiếng nào đào hôn, hiện tại lại chạy tới làm chi, còn không mau cút cho ta!"

"Nói người cút còn không cút, da mặt thật là có chút dày, chẳng lẽ là hối hận?"

"Nha đầu không biết trời cao đất rộng, cũng biết hối hận, coi như người thức thời. Ngự Phong sơn trang ta mặc dù gia cảnh sa sút, nhưng Liệt nhi nhà ta thiếu niên tài tử, đáng về khí phách, thân thù bất phạm, ở trên giang cũng là nhân vật có máu mặt, cô nương nhà nào không muốn gả cho hắn, người hối hận cũng coi như nhân chi thường tình."

"Nhưng nếu người thật hối hận, nói thẳng chính là, Ngự Phong sơn trang ta từ trước đến giờ khoan hồng độ lượng, tất nhiên sẽ không làm khó người."

"Nếu như người hối hận, vẫn có khả năng cứu vãn, người nói đi!"

.....

Càng nói càng khoa trương, ta rất sợ cứ tiếp tục như vậy, lão phu nhân lại buộc ta gả cho con trai của bà, xem ra kế hoạch bây giờ, là nhanh chóng thuyết phục Công Tôn Liệt, đi tìm Công Tôn Nhất Hạ với ta.

Ta một mặt dùng bồ câu đưa tin ở Ngự Phong sơn trang báo cho Vô Đạo đường, một mặt lại đi tìm Công Tôn Liệt ngả bài.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, biết cha người còn sống, liền đi tìm đi, không nói tiếng nào như vậy là ý gì?" Ta chặn hắn lại, ép hỏi.

"Muốn tìm người đi tìm đi, ta không muốn tìm." Cuối cùng hắn mở miệng nói chuyện rồi, nhưng là lời nói ra khỏi miệng lại làm kẻ khác hết sức thất vọng.

Ta nói: "Người làm cái gì vậy, đó là người cha, tại sao người không đi tìm?"

"Sao ta phải đi tìm?" Hắn chột hỏi ngược lại ta, "Ba năm qua, địa vị Ngự Phong sơn trang ở trên giang hồ bởi vì ông ấy qua đời, ngày càng sa sút. Vì trọng chân Ngự Phong sơn trang, ta cùng mẫu thân đã cố gắng bao nhiêu, gặp bao nhiêu đau khổ, nếu ông ấy thật còn sống, tại sao không ra giúp chúng ta? Cho dù là trở lại liếc mắt nhìn cũng tốt!"

"Có lẽ. Có lẽ cha người có điều khổ tâm bất đắc dĩ?"

"Khó tâm bất đắc dĩ?" Hắn cười lạnh một tiếng. "Ta biết rõ Phệ Hồn đao là ông ấy lấy đi, nếu có thể tới cầm đao, tại sao không đến thăm chúng ta một cái? Chẳng lẽ ta cùng mẹ, còn không bằng một cây đao sao?"

"Có lẽ ông ta đã tới thăm người, có lẽ cha người quả thật đã chết rồi, cái người này làm sao vậy, chân tướng sự tình còn chưa có điều tra rõ ràng, liền kết luận trước, ta thật sự là bị người tức chết!" Ta không hiểu rõ tại sao Công Tôn Liệt cứ phải nghĩ nhiều như vậy.

"Người gấp gáp như thế, đơn giản là vì Phệ Hồn đao thôi."

"Đúng, ta chính là vì Phệ Hồn đao, chẳng lẽ ta có lỗi sao?" Ta bị thái độ này của hắn chọc giận, "Người cũng đã biết ta vì cứu các người, ở trong cung giao dịch với Tuấn Hiền vương, nếu như trong vòng ba tháng không tìm được đao, đừng nói là các người, mạng của ta cũng phải đền vào!"

"Người nói cái gì?" Hắn kinh ngạc nhìn ta.

"Ta nói nếu như không tìm được đao tất cả mọi người phải chết, người liệu mà làm thôi!" Ta nói xong, quay đầu bước đi, không muốn nói nhảm cùng hắn, nếu hắn không giúp ta, ta liền tự mình đi tìm, ta không tin tự mình nghĩ không ra biện pháp!

"Đứng lại!" Hắn gọi ta.

Ta quay đầu lại, tức giận hỏi: "Làm gì?"

Một thời gian trầm mặc đi qua, hần từ từ nói ra một câu: "Tháng trước, hình như ta gặp qua cha ta."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lầy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Editor: Serena Nguyen

Công Tôn Liệt nói, hình như hần gặp qua Công Tôn Nhất Hạ, đây đối với ta mà nói là một bước vọt, ta vội vàng hỏi hần chuyện gì xảy ra.

"Lúc Ngự Phong sơn trang triển khai đại hội võ lâm, đúng lúc ta gặp đao kiếp, đêm đó, ta cảm giác chân khí trong thân thể tán loạn, tâm thần hoảng hốt, vì vậy liền tỉnh tọa nghỉ ngơi trong phòng. Chẳng biết tại sao, ta bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn thấy trên giấy dán tường có một bóng người, hết sức quen thuộc, đang muốn hỏi, bóng người kia liền chợt lóe lên không thấy bóng dáng."

"Sau đó thì sao?" Ta không kịp chờ đợi hỏi.

"Rồi sau đó ta liền đuổi theo, dựa vào cảm giác đuổi tới phía sau núi, liền gặp Ma Tinh cùng chủ Thiên Ma cung, ác chiến một trận với y. Chuyện sau đó ngươi cũng biết, lúc ấy đao kiếp của ta phát tác, lại bị Ma Tinh gây thương tích, thần chí không rõ, hoàn toàn quên chuyện này. Nhưng đêm qua nhìn thấy trong quan tài cha ta không có thi thể, lúc này mới hồi tưởng lại chuyện này, nhớ tới bóng người đêm đó, càng nghĩ càng thấy giống cha ta. Tuy nói không dám khẳng định, nhưng ít ra là một đầu mối, có lẽ ta và ngươi có thể đi phía sau núi xem một chút."

Tuy nói ngọn núi phía sau Ngự Phong sơn trang rất lớn, nhưng là đi xem một chút dù sao cũng hơn chuyện gì đều không làm, nói không chừng có thể từ đó tìm ra chút đầu mối. Cứ như vậy, ta cùng với Công Tôn Liệt trải qua "mở quan tài khám nghiệm tử thi" tối hôm qua, lại quyết định cùng nhau đến sau núi tìm kiếm Công Tôn Nhất Hạ.

Chuyện cũng không thuận lợi như dự đoán, tìm liên tiếp mấy ngày, cũng không trông thấy chút đầu mối nào. Không chỉ có như thế, hai ta thường xuyên ra vào phía sau núi, cũng khiến những người khác trong Sơn Trang hoài nghi, đặc biệt là tên Lạc Vân Thu kia, ánh mắt nhìn ta tràn đầy hoài nghi.

"Ngươi và Liệt có phải có gì gạt ta hay không?" Hần ta bí mật hỏi ta.

"Có." Ta gật đầu một cái, "Mà ta không nói cho ngươi."

"Ngươi!" Lạc Vân Thu bị ta tức quá mức, lập tức có chút luống cuống, "Thiệt thòi ta còn coi ngươi là bằng hữu, cùng ngươi lên núi tìm người, ngươi như thế này là không có nghĩa khí, ta thật sự là nhìn lầm ngươi."

"Ngươi là theo ta đến tìm người, hay là còn có mục đích khác, trong lòng của ngươi rõ ràng." Ta liếc hần ta một cái.

"Cái nha đầu thối này thật đúng là miệng lưỡi càng ngày càng bén nhọn, về sau người nào cưới thật là gặp xui tám đời."

"Không nhọc Lạc công tử phí tâm, dù sao cũng sẽ không gả cho ngươi."

"Cũng không thể nói như vậy." Hần ta mở ra cây quạt che mặt làm dáng lắc lắc, "Mặc dù bản công tử chết cũng không sẽ lấy ngươi, nhưng là nếu như ngươi gả cho Liệt, hai ta là thân thích, ta ít nhiều cũng cần phải lo lắng cho anh rể."

"Ai nói ta muốn gả cho Công Tôn Liệt hả? Ngươi đừng nói lung tung, để lão phu nhân nghe, lại phiền ta!" Ta nhắc nhở hần ta.

"Nếu ngươi không muốn gả cho Liệt, vì sao mấy ngày nay lại ở cùng với hần?"

"Đó là bởi vì" Mẹ nó, thiếu chút nữa rơi xuống bể của người này, ta trừng mắt liếc hần ta một cái, "Ngươi đừng nghĩ kích ta, dù sao ta sẽ không nói cho ngươi biết chân tướng, ban đầu ngươi lừa ta, hiện tại ta cho ngươi gặp chết, hai ta huề nhau."

"Sở Tiểu Bắc!" Lạc Vân Thu có chút giận, "Nha đầu này thật là thù dai, tuy nói lúc đầu ta lợi dụng ngươi, nhưng cũng là ngươi tự nguyện. Còn nữa, ta cũng muốn tác hợp ngươi và Liệt, nào biết tâm ý ngươi xoay chuyển nhanh như vậy, mới đồng ý hôn ước lại lập tức thoái hôn, làm hại Liệt đau lòng muốn chết, mất hết mặt mũi. Chẳng lẽ tiểu tử họ Kim tốt như vậy sao, có thể khiến ngươi đến thiếu trang chủ Ngự Phong sơn trang tiếng tăm lừng lẫy giang hồ cũng không muốn gả."

"Ai nói ta là vì Kim Nguyên Bảo!" Ta bị hần ta nói đến hai má nóng lên, đang êm đẹp, sao tự nhiên chuyển đến trên người Kim Nguyên Bảo?

"Cái này còn cần người khác nói ư, chỉ có mắt đều nhìn ra được, ngươi có ý với tiểu tử họ Kim này, đáng tiếc người ta không thấy được tình cảm của

ngươi, bỏ ngươi mà đi, bỏ tiếp nhận tình cảm của ngươi. Ta thấy ngươi chính là gả cho Liệt thôi, hiện tại mặc dù Ngự Phong sơn trang không bằng trước, nhưng là lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo."

"Lạc Vân Thu!" Ta cắt đứt lời của hắn ta, "Kim Nguyên Bảo sẽ không bỏ mặc ta không để ý, ngươi đừng nói lung tung, còn như vậy ta sẽ tức giận!"

"Chắc chắn, cũng che chở rõ ràng như vậy rồi, còn nói không thích người ta." Lạc Vân Thu cười ha ha, "Nha đầu thối, ngươi có lúc nói mấy câu rất có đạo lý, nhưng dù sao vẫn là chưa đủ kinh nghiệm, nhìn thấu người khác lại nhìn không thấu mình."

"Ta." Ta bị hắn ta nói tâm phiền ý loạn, cũng không có lực phản bác.

"Ta phải nói, ngươi đã có người trong lòng, không cần cho Liệt thêm bất kỳ hy vọng gì, hắn là người đơn thuần, cho hắn càng nhiều hi vọng, tổn thương hắn càng lớn, nếu ngươi dám đùa bỡn tình cảm của Liệt, đừng trách ta không khách khí với ngươi."

Đang lúc Lạc Vân Thu nghiêm túc cảnh cáo ta thì một tiếng thét phá vỡ đối thoại giữa hai chúng ta.

Không được, là giọng Sơ Tuyết! Lúc đó ta nhận ra, cùng lúc đó, sắc mặt Lạc Vân Thu đã sớm đại biến, khẩn cấp chạy đến sảnh phía trước. Ta bước nhanh đi theo, thấy có một đám người hung thần ác sát đứng ở bên ngoài, một nam tử vận rất nhiều đuôi sam trong đó thuận tay cầm một cái thiết trảo (móng vuốt bằng sắt), bắt Sơ Tuyết, giằng co với Công Tôn Liệt.

"Mau thả nàng!" Lần đầu tiên ta thấy biểu tình tức giận trên mặt Lạc Vân Thu, trong mắt lộ ra sát ý thật sâu.

"Thả nàng, ngươi nói giỡn sao?" Nam tử tóc bạch kim phá lên cười ha ha, "Ác Giao bang chúng ta để cho ngươi nói một câu liên thả người, vậy còn mặt mũi nào hành tẩu giang hồ!"

Ác Giao bang? Hình như ta đã nghe Hoắc Đạt nhắc qua, bang hội này đều là tội phạm nổi tiếng trên giang hồ, cướp đốt giết hiếp, không tội ác nào không làm. Không ngờ bọn họ lại tới Ngự Phong sơn trang, không cần hỏi cũng biết, nhất định là vì Phệ Hồn đao mà đến.

Quả nhiên, chỉ thấy nam tử đuôi sam cười một hồi, chợt lộ ra một bộ mặt hung thần ác sát, dí chặt thiết trảo trong tay vào cổ Sơ Tuyết.

"Dừng tay!" Lạc Vân Thu cùng Công Tôn Liệt đồng thời gần như quát bảo ngưng lại.

"Thế nào, sợ ta giết nàng sao?" Nam nhân cầm thiết trảo hả hê cười to, "Yên tâm đi, đại gia nổi danh thương hương tiếc ngọc, cô nàng này da thịt non mềm, đại gia thương còn không kịp, làm sao có thể giết đây?" Vừa nói vừa dùng đầu lưỡi kinh tòm liếm liếm cổ của Sơ Tuyết.

Sơ Tuyết run rẩy, mặt đầy nước mắt, Lạc Vân Thu càng nắm chặt nắm đấm, trên trán đầy gân xanh: "Lập tức thả nàng ra, nếu không ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây!"

"Thế nào, nhanh như vậy đã tức giận?" Nam nhân cầm thiết trảo một chút cũng không coi uy hiếp của Lạc Vân Thu ra gì, "Ta chính là không thả nàng, ngươi tới giết ta đi, bản đại gia lại muốn xem là ai chết không toàn thây trước!" Đang nói chuyện, thiết trảo lại tiếp tục thu hẹp, trên cổ mịn màng của Sơ Tuyết lập tức xuất hiện vài vết máu.

"Chậm đã!" Ta cũng không nhìn nổi, đứng dậy.

"Cái tên tiểu tử miệng còn hôi sữa kia, dám kêu bản đại gia chậm đã, cẩn thận bản đại gia tức giận, liền bẻ gãy cổ cô nàng này."

"Được, ngươi vận đi, ta cũng không tin ngươi giết nàng, ngươi còn có thể lấy được Phệ Hồn đao."

Người nọ sững sờ, khí thế hiển nhiên không có ngang ngược như vừa rồi, nhưng vẫn hung tợn như cũ trợn mắt nhìn ta một cái: "Ngươi đã biết bản đại gia cần cái gì, hãy mau giao Phệ Hồn đao ra đây, nếu không."

"Nếu không ngươi liền giết nàng sao?" Ta đón lời của hắn ta, "Ta nói ngươi làm người xấu có thể ra chiêu nào mới mới được không, từ đầu tới đuôi chỉ biết nói một câu, ta đều chán nghe rồi. Muốn đao đúng không, ta đưa ngươi là được, chỉ là đao này cũng không ở Ngự Phong sơn trang, nếu như ngươi muốn ta dẫn ngươi đi cũng được, chỉ là."

"Chỉ là cái gì?" Nam nhân cầm thiết trảo cảnh giác.

"Chỉ là của ta lo lắng cho ngươi, con tin trong tay ngươi nhìn qua yếu ớt như vậy, chỉ sợ đao còn chưa có tìm được, người đã bị ngươi giày vò chết trước rồi, đến lúc đó ngươi không có lợi thế, sẽ không tốt như bây giờ. Ngươi xem, nàng đều hôn mê rồi!" Ta chỉ vào Sơ Tuyết.

Chứng thích ngủ của nàng lại tái phát, mơ màng, thân thể mềm oặt xuống.

"Không bằng như vậy đi, dùng ta đổi nàng, ta tốt hơn nàng nhiều, bảo đảm đại gia ngài hài lòng." Ta đưa ra đề nghị.

"Ngươi làm gì!" Công Tôn Liệt đứng ra ngăn ta lại.

Ta vội vàng nói với nam nhân cầm thiết trảo: "Ngươi xem, hắn rất lo lắng cho ta, dùng ta đổi con tin trên tay ngươi, mua bán này không lỗ chứ?"

Nam nhân cầm thiết trảo mặc dù còn đang nắm Sơ Tuyết không thả, nhưng hiển nhiên đã dao động: "Tiểu tử thú, ngươi đừng nghĩ lừa gạt đại gia ngươi,

tên tiểu tử nhà ngươi có thể có quan hệ gì với Công Tôn Liệt, hẳn sẽ lo lắng ngươi?" Ta mặc nam trang, hẳn hiển nhiên không nhìn ra ta là nữ.

"Ngươi đây đúng là thiên cận, ai nói Công Tôn Liệt phải khản trương nữ?" Ta háng giọng, vỗ vỗ y phục trên người, trịnh trọng tuyên bố, "Nghe cho kỹ, nam nhân cũng có thể khản trương nam nhân, đây gọi là đoạn tụ."

Nhóm người Ác Giao bang đều tròn tròn mắt, mắt nam nhân cảm thiết trào trềng còn lớn hơn chuông đồng, sau hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, phát ra cười ha ha: "Ha ha ha ha ha, không ngờ đường đường thiếu trang chủ Ngự Phong sơn trang lại là đoạn tụ, nói ra thật là cười chết người!"

Ta nói: "Ngươi đừng cười, rốt cuộc đối hay không đối?"

"Đối! Dĩ nhiên đối! Bản đại gia còn chưa có gặp qua đoạn tụ như thế nào đâu, tới đây cho đại gia nhìn kỹ một chút!"

"Đừng đi qua!" Công Tôn Liệt kéo lại ta.

Ta hát ra câu ta: "Đừng động tới ta, đây là ta trả lại ngươi, về sau chúng ta liền thanh toán xong rồi." Vẫn là Lạc Vân Thu nói rất đúng, nếu ta không thích hẳn thì không thể cho hắn hi vọng, bởi vì hi vọng càng lớn, tổn thương sẽ càng lớn.

Gần như là đồng thời, Công Tôn Liệt buông lỏng tay của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Editor: Serena Nguyen

Ta đi tới, trong lúc mọi người cười ầm lên thay thế Sơ Tuyết, ngay sau đó, cái thiết trào đặt lên cổ của ta, trên vuốt trần ngập mùi máu tanh tươi, khiến người ta muốn nôn mửa.

"Ta nói tiểu tử, ngươi đã đối theo ý ngươi, nên mang bản đại gia đi lấy đao rồi chứ? Ngươi cũng đừng nghĩ giờ trò gì, U Minh Quỷ Trảo của bản đại gia, không biết cắt xuống thủ cấp của bao nhiêu người, cũng không phải là hù dọa ngươi nha." Nam nhân cảm thiết trào cười một lát, rốt cuộc lại khôi phục thái độ chán ghét.

"Dĩ nhiên, đao là ở phía sau núi, hiện giờ ta dẫn ngươi đi. Chỉ là ngươi chắc chắn muốn cho nhiều người đi theo như vậy không, Phệ Hồn đao cũng chỉ có một." Ta cố ý nhỏ giọng nói.

Về mặt của hắn ta chợt trở nên lạnh lẽ, móng nhọn ở trên cổ của ta thu hẹp: "Ít giờ trò, bắt đầu từ bây giờ, bản đại gia bảo ngươi nói lời nói ngươi mới có thể nói!" Trên miệng hắn nói như vậy, nhưng vẫn quay đầu lại ra lệnh với mấy người đi theo, "Mấy người các ngươi ở chỗ này nhìn hai người này, đừng cho bọn họ làm chuyện xấu! Lão Tam cùng Tiểu Lục đi theo ta." Dứt lời, lại nhìn Công Tôn Liệt, nói: "Bỏ đao xuống, đi theo, thử thời một chút, nếu không bản đại gia khiến cho tiểu tình nhân của ngươi sống không bằng chết!"

Công Tôn Liệt nhìn ta một cái, không chút do dự bỏ lại đao trong tay.

"Lúc này mới nghe lời, chúng ta đi!" Chuẩn bị tốt tất cả, cuối cùng nam nhân cảm thiết trào cũng yên tâm, mang theo ta cùng Công Tôn Liệt, đi tới sau núi.

Kể từ khi cùng Công Tôn Liệt tìm kiếm Công Tôn Nhất Hạ tới nay, ta coi như có chút quen thuộc phía sau núi Ngự Phong sơn trang, nhưng là quen nửa tất cũng không cách nào tìm ra một thanh Phệ Hồn đao ở trong núi giao cho Ác Giao bang, tất cả cũng chỉ là vì kéo dài thời gian mà thôi.

Công Tôn Liệt hiển nhiên hiểu ý đồ của ta, dọc đường đi tận lực dẫn người Ác Giao bang đi đường dốc nhất, đi khoảng mặc thời gian một nén nhang, rốt cuộc nam nhân cảm thiết trào nghi ngờ, dừng bước lại, giữ cổ của ta uy hiếp: "Chậm, đường này không đúng lắm, hai người các ngươi giờ trò gì?"

"Chính là đường này, có tin hay không là tùy ngươi." Công Tôn Liệt mặt lạnh nói.

Ta cũng vội vàng ở một bên phụ họa: "Đúng vậy, Phệ Hồn đao là bảo vật người trên giang hồ mơ ước, nếu giấu quá đơn giản, chẳng phải là sớm bị người lấy đi rồi, đâu còn đến phiên các ngươi?"

"Tiểu tử, ngươi đừng mơ gạt ta." Nam nhân cảm thiết trào hừ lạnh một tiếng, "Quý Trảo Thắt ta ở trên giang hồ lăn lộn cũng không phải là ngày một ngày hai, chút ít kỹ xảo của ngươi còn muốn lừa gạt đại gia ta? Các ngươi tốt nhất lập tức giao đao ra đây cho lão tử, nếu không. . . ." Mặt hắn ta chợt biến sắc, lộ ra một bộ mặt cực kì bỉ ổi, dùng bàn tay thô bỉ sờ mặt của ta nói: "Không ngờ khuôn mặt nam nhân cũng có thể trơn mịn trắng nõn như vậy, làm cho bản đại gia cũng muốn ném thử một chút tư vị đoạn tụ."

"Dừng tay!" Công Tôn Liệt lên tiếng quát bảo hắn ta ngưng lại, bị hai người thủ hạ của Quý Trảo Thắt kẻ đào lên cổ.

"Thế nào, đau lòng tiểu tình nhân của ngươi rồi hả?" Quỷ Trảo Thất thu tay lại, mắt lộ hung quang. "Biết đau lòng liền lập tức giao đao ra đây, kiên nhẫn của bản đại gia có hạn đấy!"

"Đao ở trong đó!" Công Tôn Liệt chỉ vào son động phía trước.

Đó là một son động bí ẩn trong rừng sâu, lúc trước tìm kiếm tung tích của Công Tôn Nhất Hạ, hai chúng ta đã từng đi vào nơi đó, đáng tiếc son động này quá sâu, quá đen, bên trong còn có cái khe sâu không thấy đáy, hết sức hung hiểm, cuối cùng chúng ta vẫn đi vòng trở lại, không hề thu hoạch. Giờ phút này, Công Tôn Liệt dẫn Ác Giao bang đến cái son động kia, chỉ sợ là muốn dựa vào cái son động thiên nhiên hung hiểm này, giải quyết ba người này.

Mặc dù đây bụng nghi ngờ, nhưng là cuối cùng Quỷ Trảo Thất vẫn không cưỡng lại được hấp dẫn của Phệ Hồn đao, tin Công Tôn Liệt, bắt giữ chúng ta, đi tới son động kia.

Xuyên qua rừng cây rậm rạp phía trước, cửa son động gần trong gang tấc, từ bên ngoài nhìn vào bên trong, khoảng không gian đen kịt sâu không thấy đáy, hoàn toàn không thấy rõ tình huống bên trong. Đối mặt cảnh tượng này, Quỷ Trảo Thất tính đa nghi lại dừng bước, hỏi: "Phệ Hồn đao thật ở trong này?"

"Làm thật."

"Ngự Phong son trang cũng không phải là không có nơi để đao, vì sao phải giấu Phệ Hồn đao vào đây?" Hắn ta thử dò xét.

"Trước triều đình vây quét Ngự Phong son trang chính là vì Phệ Hồn đao mà tới, sao ta có thể yên tâm đặt đao ở trong son trang?" Công Tôn Liệt mặt không đổi sắc nói.

Đáp án này khiến Quỷ Trảo Thất hết sức hài lòng, cúi đầu trầm tư một lát, hắn ta chỉ vào Công Tôn Liệt nói: "Ngươi đi phía trước, bản đại gia sẽ mang theo tiểu tình nhân của ngươi ở phía sau nhìn ngươi, nếu là ngươi dám hành động thiếu suy nghĩ, U Minh Quỷ Trảo của ta cũng sẽ không lưu tình." Uy hiếp xong, nói với hai thủ hạ: "Lão Tam, Tiểu Lục hai ngươi cầm cây đuốc, nhìn chăm chú vào hắn, đừng để hắn chạy."

"Dạ!" Thủ hạ đi theo lập tức lấy hộp quẹt bên người ra, nhìn trang bị cũng biết nhóm người này theo dõi Ngự Phong son trang không phải chuyện một ngày hai ngày.

"Tiểu mỹ nhân, vào bên trong cũng đừng sợ, bản đại gia sẽ bảo vệ ngươi thật tốt." Quỷ Trảo Thất vừa nói vừa lấy tay ôm chặt eo của ta, nụ cười rất chỉ là ghê tởm, khiến cho người ta muốn nôn mửa.

Ta cắn răng, tên biến thái chết tiệt này lại dám ba lần bốn lượt ăn đậu hũ của bản cô nương, thù này ta nhớ, đừng làm cho ta có cơ hội, nếu không nhất định khiến ngươi đẹp mắt!

Quỷ Trảo Thất ra lệnh một tiếng, một nhóm năm người chúng ta lục tục tiến vào son động.

Son động này nhìn từ bên ngoài mặc dù không rất thu hút, nhưng là đi vào bên trong cũng có đáng về "bồng lai", cực kì sâu, và lại thỉnh thoảng có con dơi từ chỗ sâu bay ra ngoài, kèm theo tiếng kêu rợn cả tóc gáy, cùng với mùi hôi thối làm người ta nôn mửa. Trước, ta chính là vì vậy mà không muốn đi về phía trước, loại địa phương này đừng nói là ba năm, chính là một khắc đồng hồ ta đều không tiếp tục ở được nữa, làm sao Công Tôn Nhất Hạ có thể ở chỗ này?

Dưới uy hiếp của Quỷ Trảo Thất, chúng ta càng đi tới chỗ sâu, giờ phút này cách lúc chúng ta vào động đã qua một khoảng thời gian rất dài, ta có thể cảm giác địa thế càng ngày càng trở nên gấp ghevung hung hiểm, trên vách đá đột nhiên hiện ra viên đá bén nhọn, đỉnh đầu treo cột đá nhọn hoắt, hơi thất thần là mất mạng như chơi.

Thời cơ đã chín muồi, Công Tôn Liệt đi tuốt ở đằng trước dừng bước.

"Đến." Hắn nói.

"Ở đâu?" Giọng Quỷ Trảo Thất không che giấu được hưng phấn.

"Đề ở phía dưới này." Ngón tay Công Tôn Liệt chỉ vào một khối đá lớn trong động.

"Vậy còn không mau lấy ra?" Quỷ Trảo Thất không nhịn được thúc giục.

"Ta cũng cần trợ thủ."

Quỷ Trảo Thất hướng hai người thủ hạ ý bảo: "Các ngươi, qua giúp hắn."

Hai người theo sát ở phía sau Công Tôn Liệt lập tức tiến lên, ba người cùng nhau dùng sức, cố gắng đẩy khối cự thạch này ra, đáng tiếc cũng không có thành công, thật lâu tảng đá kia vẫn không nhúc nhích.

"Nhanh lên một chút!" Quỷ Trảo Thất có chút không bình tĩnh rồi, nhưng là thiết trảo trên cổ ta cũng không buông lỏng chút nào.

"Quái lại, đại ca, tảng đá kia như làm bằng sắt vậy!"

"Đúng vậy, nặng quá, eo ta cũng sắp đứt rồi!"

Hai người thủ hạ rồi rít oán trách, rồi cuộc Quỷ Trảo Thất cũng buông lỏng thiết trảo trong tay hẳn ra, đẩy ta về phía trước: "Ngươi, đi qua hỗ trợ!"

"Ta không luyện công phu, nào có hơi sức gì." Ta cố ý oán trách một câu.

"Bảo ngươi giúp liền giúp, nhằm nhiều như vậy!"

Dưới sự thúc giục của Quỷ Trảo Thất, ta "rất không tình nguyện" đi qua, vừa làm bộ giúp một tay, vừa nhìn Công Tôn Liệt ở bên kia tảng đá, khoanh khắc ánh mắt giao nhau, hần nháy mắt với ta.

Ta lập tức dừng lại, lắc đầu nói: "Tảng đá kia thật sự là quá nặng, cứ như vậy không phải là một biện pháp!"

"Vậy ngươi muốn như thế nào?" Quỷ Trảo Thất hung hung dữ dữ mà nhìn ta, "Đừng nghỉ giờ trò, bản đại gia chắc là sẽ không tới dòi."

"Làm sao có thể để cho đại gia ngài tới giúp đây? Ý tứ của ta đó là, bốn người chúng ta dùng sức không đều, lúc ngươi ráng sức, lúc ta ráng sức, không thể di chuyển tảng đá này, theo ý ta tốt nhất là hô khẩu hiệu, ta đếm đến ba các ngươi liền cùng nhau dùng sức, như vậy mới có thể đẩy tảng đá ra."

"Tiểu tử ngươi tuổi còn trẻ, trái lại rất nhiều mưu mô, được rồi, liền làm theo lời ngươi nói, ngươi tới hô khẩu hiệu." Quỷ Trảo Thất buông lỏng cảnh giác.

"Được rồi, vậy ta bắt đầu nha?" Ta kéo hai bên tay áo, liếc nhìn Công Tôn Liệt, rồi sau đó ôm lấy tảng đá kêu, "Một, hai. . . . Ba!"

Quả nhiên, tảng đá mới vừa rồi vẫn còn không nhúc nhích, có một chút dịch chuyển.

"Một, hai, ba, đừng có ngừng, tiếp tục! Một, hai, ba. . . . Một, hai, ba. . . ." Theo khẩu hiệu lặp lại vang lên, cự thạch di chuyển càng ngày càng xa mặt đất, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào khối đá này, thời cơ tốt cuộc chín muồi.

"Một lần cuối cùng, mọi người chuẩn bị xong, ta muốn kêu!" Ta trừng mắt nhìn Công Tôn Liệt, "Một, hai. . . . Ba!"

Tiếng cuối cùng rơi xuống, ta và Công Tôn Liệt đồng thời tự giác buông tay ra lui về phía sau, tảng đá to lớn kia trong nháy mắt mất đi lực chống đỡ, nặng nề đè xuống hai người còn lại chưa phản ứng kịp. Trong lúc nhất thời, tiếng người kêu thảm thiết, tiếng đá lăn, còn có âm thanh đá vụn rơi xuống liên tiếp theo cự thạch, tình huống loạn tung tung phèo.

Ý thức được trúng kế, rốt cuộc Quỷ Cước Thất phản ứng lại, thiết trảo trong tay lóe lên ngân quang sắc bén đâm tới ngực ta.

"Cẩn thận!" Công Tôn Liệt nhào tới, chắn trước mặt của ta.

"Đừng!" Ta hét lên một tiếng, trở mắt nhìn thiết trảo của Quỷ Trảo Thất đâm vào trong thân thể Công Tôn Liệt, tràn ra một mùi máu tươi. Sau đó, trong động chột tối sầm lại, cây đuốc để ở trên vách đá, bởi vì chấn động do cự thạch đưa tới mà rơi xuống, dập tắt.

Trước mắt cũng trở nên tối đen, ta lòng dạ rồi bời, kêu to tên Công Tôn Liệt, ôm chặt lấy hắn, tiếng kêu thảm thiết ở bên tai, máu tươi dính đầy trên bàn tay của ta, ẩm áp, sền sệt, máu tanh. . . . Không phân rõ đến tột cùng là của Công Tôn Liệt, hay là của những người khác.

Đá vụn trên đỉnh đầu rơi xuống càng nhiều, cả sơn động đều lắc lư theo, thật giống như là muốn sụp .

"Cẩn thận, bảo vệ đầu." Giọng Công Tôn Liệt vang lên ở bên tai, hắn nhào tới, ôm ta, bởi vì nhào tới hơi dùng sức quá lớn, hai ta lăn trên mặt đất mấy vòng, sau đó phía dưới chột lõm xuống, theo đá vụn cùng bùn đất, cùng nhau rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Serena Nguyen

Đau, cả người đều đau!

Trong nháy mắt khôi phục ý thức, đây là cảm giác duy nhất của ta, rồi sau đó ta giùng giàng mở mắt ra, trước mắt xuất hiện ánh lửa, bên tai truyền tới tiếng nước chảy róc rách, dần dần đánh thức ta từ trong hôn mê. Đây là đâu, tại sao lại có ánh lửa, chẳng lẽ có người đã cứu chúng ta, Công Tôn Liệt đâu, không biết vết thương có nặng hay không. . . . Theo ý thức khôi phục, một đồng vắn đề ở trong đầu của ta nhảy ra ngoài.

Vì tìm ra hết đáp án, ta có chịu đựng cả người đau đớn, ngồi dậy, cắn răng ngấm nhìn bốn phía, chỉ thấy giờ phút này ta ở trong một cái son động, so với cái son động nhỏ hẹp vừa rồi, nơi này rõ ràng rộng rãi hơn rất nhiều. Không chỉ có như thế, trong nhăm động còn dùng nền để chiếu sáng, trong nhăm động có chiếc giường đá, trên giường đá có một người nằm không nhúc nhích, nhìn qua hình như là.

"Công Tôn Liệt!" Ta nhận ra hẳn ngay, vịn đá đứng lên, khập khiễng đi tới phía hắn.

"Đứng lại!" Sau lưng truyền đến một giọng già nua mà cổ quái khác thường, rồi sau đó một lưỡi dao sắc bén kề lên cổ của ta, trong ánh lửa, ta không cách nhìn rõ vũ khí gác ở trên cổ ta đến tột cùng là dạng gì, nhưng thân thể lại có thể cảm nhận được vũ khí này và Quý Trảo U Minh của Quý Trảo Thất gác ở trên cổ ta lúc trước là bất đồng, rét lạnh hơn, sắc bén hơn, giống như mang theo một sự uy hiếp không lồ, để cho từ nội tâm người ta không dám di động mảy may.

"Người là ai, tại sao tới nơi này?" Người sau lưng hỏi ta.

"Tiền bối, thật ra thì chúng ta." Ta vừa nói vừa muốn xoay người.

"Đừng động!" Người phía sau quát bảo ta ngưng lại, "Trả lời vấn đề của ta, không cho quay đầu lại."

Ta vội vàng giữ nguyên thân thể, mồ hôi lăn trên trán từng giọt từng giọt: "Bẩm tiền bối, văn bối tên là Sở Tiểu Bắc, là chương môn phái Thanh Thương. Vị đang nằm này là bằng hữu của văn bối, thiếu trang chủ của Ngự Phong sơn trang, Công Tôn Liệt. Trước đây không lâu, hai ta bị một đám ác đồ cường ép tới phía sau núi Ngự Phong sơn trang, trong tranh đấu, gặp bất trắc hiểm nguy, nhờ có tiền bối ra tay tương trợ, đã cứu tính mạng hai chúng ta."

"Làm sao người biết lão phu muốn cứu người, mà không phải muốn giết người?" Mũi dao ép càng gần, giọng người sau lưng mang theo lệ khí thật sâu.

Ta miễn cưỡng trấn định tinh thần, khiến cho mình bình tĩnh lại, nói: "Văn bối không biết võ công, lại bị thương, nếu tiền bối muốn giết, đã sớm động thủ, cần gì chờ tới bây giờ?"

"Hừ, coi như người thức thời!" Người phía sau cười lạnh một tiếng, dao gác ở trên cổ ta rút cuộc buông xuống.

Ta thở phào nhẹ nhõm, mới phát hiện mồ hôi đã làm ướt y phục trong yên lặng. "Tiền bối ra tay cứu giúp, văn bối vô cùng cảm kích, không biết văn bối có thể có may mắn thấy tiền bối hay không?" Ta vẫn canh cánh trong lòng ý niệm chợt lóe lên trong đầu kia, rất muốn biết người đã cứu ta và Công Tôn Liệt đến tột cùng là người nào.

"Đừng động!" Không nghĩ lời của ta lại chọc giận người phía sau, hung dữ nói: "Người dùng chén trên bàn qua bên kia múc chút nước sạch, cho bằng hữu người uống..., không cho quay đầu lại, nếu không lão phu lập tức lấy cái mạng nhỏ của người!"

Ông ta đã nói như vậy, ta nào dám không nghe lời, lập tức đi lấy một chén nước suối theo phân phó của ông ta, đi tới trước mặt Công Tôn Liệt.

Mới vừa rồi chuyên tâm nói chuyện với người thần bí, bây giờ đến gần Công Tôn Liệt, mới phát hiện thương thế của hắn vô cùng nặng, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi trắng bệch, cánh tay bị thiết trảo của Quý Trảo Thất đâm thủng, vẫn còn máu tươi rỉ ra ngoài, sắc mặt bởi vì mất máu quá độ mà có vẻ hết sức suy yếu.

Nhìn hắn như vậy, ta không khỏi khó chịu, mới vừa rồi nếu không phải là bởi vì hắn bất chấp tất cả nhào tới cứu ta, người bị Quý Trảo Thất đã thương chính là ta, nói không chừng ta sớm đã mất cái mạng nhỏ này. Nếu không phải ta kiên trì muốn tìm Phệ Hồn đao, nếu không phải vì cứu ta, hắn cũng sẽ không như vậy, tất cả đều là lỗi của ta.

Càng nghĩ càng thấy áy náy, lỗ mũi của ta chua xót, không nhịn được khóc thút thít.

"Đừng. Khóc." Tay chợt bị nắm, Công Tôn Liệt chẳng biết tỉnh lại lúc nào, suy yếu nhìn ta, "Ta còn chưa có chết."

"Nhưng nhìn người cũng sắp chết rồi!" Ta khóc ô ô, "Người ngu à, trước kia ta đối xử với người tệ như vậy, người còn cứu ta sao, người càng như vậy ta càng khó chịu, càng thấy thực có lỗi với người!"

"Người không làm gì có lỗi với ta." Hắn lắc đầu một cái.

Ta khóc lợi hại hơn: "Người nói dối, ta có lỗi với người rất nhiều, người đánh ta mắng ta cũng tốt, làm gì nhất định cứu ta, như vậy không phải có vẻ ta càng không phải là người ư, hu hu hu."

"Đừng khóc." Hắn thở dài, "Đã lần thứ ba."

"Lần thứ ba cái gì?" Ta vừa khóc sụt sùi, vừa hỏi cậu ta.

"Đây là lần thứ ba người khóc vì ta, lần đầu tiên là ở trong phòng trúc, ta cảm thấy người thật ngốc, có chút chuyện có gì phải khóc. Lần thứ hai, người lao ra cứu ta, ta vẫn cảm thấy người ngốc, kẻ địch đang ở trước mắt, khóc có ích lợi gì? Cho tới bây giờ lần thứ ba, ta mới phát hiện, kẻ ngốc chân chính là ta, có người nguyện ý vì ta khóc, ta lại không có thể giữ nài lại." Lúc hắn nói lời này, mí mắt sụp xuống, trên mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, rồi sau đó chợt đưa mắt lên nhìn, nhìn thẳng ta.

Cả người ta cũng cứng lại, đầu trống trơn, có chút không biết làm sao.

Tay của hắn vẫn nắm chặt tay ta như cũ, hỏi: "Nếu như. Bây giờ ta tỉnh ngộ lại, còn có cơ hội không?"

"Ta."

Lời nói trên bờ môi, lại như nghẹn ở cổ họng, một nháy mắt kia ta thừa nhận tim của mình bởi vì cảm động mà từng có chốc lát dao động, nhưng lời mẫu thân dần dần trước khi đi lại vang lên bên tai ta: "Tiểu Bắc, con nhớ, nếu như gặp phải người mình thích sẽ phải túm chặt lấy, nhưng nếu như bắt không được, sẽ phải nhanh buông tay, ngàn vạn đừng do dự."

Hôm nay, rốt cuộc ta cũng hiểu rõ mẫu thân dụng tâm lương khổ, đối với Công Tôn Liệt, ta từng thích, cũng từng buông tha, nếu muốn thích đi nữa cũng đã không thể tìm được cảm giác ban đầu đó, có một số việc bỏ lỡ chính là bỏ qua, buông xuống chính là để xuống, không thích chính là không thích. Cho dù hiện tại ta cảm kích hắn hơn nữa, cũng không cách nào miễn cưỡng mình thích một đã người không thích, cái này không phù hợp nguyên tắc làm người của Sở Tiểu Bắc ta.

"Thật xin lỗi."

Lúc ta chuẩn bị mở miệng nói ra ba chữ này, sau lưng chợt truyền đến một tiếng cười nhạt: "Không ngờ đường đường thiếu trang chủ Ngự Phong sơn trang, lại ăn nói khép nép trước mặt một nữ nhân như vậy, như chó vẫy đuôi mừng chủ, thật là mất hết thể diện của Ngự Phong sơn trang!"

Ấy là người thần bí! Ta rốt cuộc vẫn không nhận được quay người lại, một bóng lưng hơi cong xuống gọi vào tầm mắt ta, ông ta đưa lưng về phía chúng ta, y phục rách rưới, đầu tóc rối bời, cả người tản ra một loại mùi bóng tối, giống như là ở trong sơn động này cực kỳ lâu.

Thân thể Công Tôn Liệt cứng đờ, giùng giăng ngồi dậy, bảo vệ ta ở sau lưng, hỏi: "Người là ai? Việc của Ngự Phong sơn trang, có liên quan gì tới người!"

"Có quan hệ gì với ta?" Người nọ chợt cất tiếng cười to, "Hay cho một câu có quan hệ gì với ta, không ngờ giờ này ngày này, chuyện của Ngự Phong sơn trang lại không có quan hệ với lão phu!"

"Rốt cuộc người là ai?" Công Tôn Liệt chợt có chút luống cuống, ta có thể cảm thấy thân thể của hắn run rẩy.

"Ta là ai thì có quan hệ gì đâu? Dù sao người liên Ngự Phong sơn trang cũng không cần."

"Ta sẽ không buông tha Ngự Phong sơn trang!" Cảm xúc Công Tôn Liệt kích động, "Đó là tâm huyết cả đời của cha ta, chỉ cần ta còn một hơi thở, sẽ thủ hộ Ngự Phong sơn trang, cho dù chết cũng sẽ không buông tha!"

"Chuyện này là thật?" Người kia hỏi.

"Là thật!" Công Tôn Liệt như chém đinh chặt sắt nói.

"Được, nói rất hay!" Người thần bí lại cười lên ha ha, tiếng cười già nua mà quỷ dị không ngừng vang vọng trong sơn động, lúc lỗ tai của ta sắp không chịu được, ông ta chợt ngưng cười, chậm rãi nói, "Không hổ là hải nhi Công Tôn Nhất Hạ ta tự tay dạy nên, những năm này lão phu chịu khổ cuối cùng cũng không có uổng phí."

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Editor: Serena Nguyen

Công Tôn Nhất Hạ?

Sự tình đến quá đột ngột, ta cùng Công Tôn Liệt đồng thời ngây ngẩn cả người, hồi lâu, hắn phản ứng kịp, run giọng hỏi: "Cha ta ba năm trước đây đã qua đời, là ta tận mắt nhìn thấy, người. Làm sao người có thể là cha ta?" Mặc dù ngoài miệng hắn nói như vậy, nhưng ta biết trong lòng hắn có nhiều kích động.

Đừng nói là hắn, tâm tình ta cũng không bình tĩnh nổi, sau thời gian dài hoài nghi, chân tướng rốt cuộc phải nổi trên mặt nước rồi, người này thật sự là Công Tôn Nhất Hạ sao? Nam nhân từng sai bảo cả võ lâm, thật còn sống ở trên đời này sao? Đạo vừa gác trên cổ ta, có phải là Phệ Hồn đạo chúng ta khổ tâm tìm kiếm không? Vô số nghi vấn lặng lẽ đợi giải quyết, ta vội vàng mong mọi lão giả thần bí tự xưng Công Tôn Nhất Hạ trước mắt này có thể xoay người, cho chúng ta một đáp án xác thực.

Vậy mà, chuyện xảy ra tiếp theo lại vượt xa ngoài dự đoán của ta.

"Ba năm, thì ra là thoáng một cái đã qua ba năm." Người nọ đưa lưng về phía chúng ta, phát ra một tiếng cảm khái, "Người nói không sai, cõi đời

này đã sớm không có Công Tôn Nhất Hạ."

"Vậy người đến tốt cùng là ai?" Công Tôn Liệt hết sức kích động.

"Lão phu cũng không biết mình đến tốt cùng là người nào, người thấy thế nào?" Đang nói chuyện, người nọ chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt bí ẩn trong bóng tối, trong ánh lửa yếu ớt dần dần xuất hiện, ta cùng Công Tôn Liệt đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Ta gần như không cách nào dùng lời nói mà hình dung được những điều chính mắt mình nhìn thấy, chỉ có thể nói trước mắt đã không thể tính là một khuôn mặt người rồi, cả khuôn mặt đầy bướu thịt lớn nhỏ, ngũ quan vụn vặt gần như không cách nào phân biệt được, kinh khủng nhất vẫn là từ cằm đến mang tai trái, da thịt đều không có, lộ ra nửa hàm trắng hếu, quả thật giống như ác quỷ bò ra từ địa ngục, ta bị sợ đến một mực tránh sau lưng Công Tôn Liệt. Không trách được mới vừa rồi ông ta không cho ta quay đầu lại, nếu là vừa rồi nhìn thấy gương mặt này, sợ rằng ta đã sớm bị sợ đến hồn bay phách tán, đã hồn mê.

Công Tôn Liệt chịu kích thích cũng không nhỏ, ta núp ở phía sau hắn có thể rõ ràng cảm thấy sự khác thường của hắn, nhưng là, ánh mắt của hắn cũng không dừng lại trên gương mặt này quá lâu, mà là nhìn chằm chằm thanh đao trong tay quái nhân kia.

"Phệ Hồn đao." Hắn dùng giọng nói run run nói ra ba chữ này, trong phút chốc hốc mắt đỏ lên.

Thì ra đây chính là Phệ Hồn đao, Phệ Hồn đao ta khổ cực tìm kiếm đã lâu sao? Một khắc kia, kích động trong lòng ta thay thế sợ hãi, khiến ta không chớp mắt nhìn chằm chằm thanh Phệ Hồn đao trong truyền thuyết kia. Chỉ thấy đao này dài khoảng sáu, bảy thước, thân đao đen nhánh mà dây cộm nặng nề, trên đầu đao có khắc một đầu lâu, trong mắt của đầu lâu nạm hai viên đá màu xanh lá cây, phát ra ánh sáng, khiến cho cả cây đao nhìn qua giống như đang sống, tản ra ngoài từng cơn ớn lạnh.

Khi lực chú ý của ta đều rơi vào trên đao, người cầm đao lại lên tiếng: "Người còn nhận được thanh Phệ Hồn đao này." Ông ta nói chuyện thì hàm răng trắng hếu lộ ra ngoài, có vẻ càng thêm kinh khủng.

"Người." Giọng Công Tôn Liệt có chút nghẹn ngào, "Người có Phệ Hồn đao, chẳng lẽ người. Người thật sự là."

"Ta không phải!" Đối phương cắt đứt hắn, "Công Tôn Nhất Hạ đã chết, ta sớm đã không còn là ông ta."

"Cha. Người thật đúng là cha sao?" Công Tôn Liệt lao đảo từ trên giường đá, vết thương của hắn vẫn còn chảy máu, máu tươi nhỏ giọt rơi trên mặt đất, bước chân lao đảo tựa như lúc nào cũng sẽ ngã úp mặt.

Ta vội vàng đi tới vịn hắn.

"Đừng tới đây!" Hắn ngăn ta lại, ngay sau đó từng bước một tiến lên, đi tới chỗ Công Tôn Nhất Hạ.

Phệ Hồn đao lóe ánh lạnh, bước chân của Công Tôn Nhất Hạ không có hoạt động nửa phần, ta không cách nào nhìn ra biểu cảm gì từ gương mặt khủng bố này, cho đến khi Công Tôn Liệt đi tới bên cạnh ông ta, dùng ngón tay dính máu tươi, run rẩy đụng vào gương mặt của ông ta, ông ta vẫn như là bàn thạch đứng nghiêm ở đó, không có chút phản ứng nào.

"Cha, người thật sự là cha sao?" Cảm xúc Công Tôn Liệt đã sắp hồng mắt, hiển nhiên hắn đã nhận ra Công Tôn Nhất Hạ, rồi lại không thể nào tiếp thu được sự thật cha từng tồn tại trong lòng mình như một vị thần, biến thành bộ dáng ngày hôm nay. Khi ngón tay hắn chạm vào gương mặt đó, cảm xúc rốt cuộc bùng nổ, bùng một cái quỹ gối trước mặt Công Tôn Nhất Hạ, "Tại sao, tại sao người lại biến thành như vậy, tại sao!"

"Cả con thấy bộ dáng của ta cũng không tiếp thụ nổi, huống chi là người khác?" Công Tôn Nhất Hạ ngẩng đầu lên, thờ dài một cái thật dài, "Cho nên, ta tình nguyện xem như mình đã chết rồi, cũng không muốn xuất hiện trước mặt mọi người, càng không muốn bôi vạ ta, khiến Ngự Phong sơn trang trở thành trò cười khắp thiên hạ."

"Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, trước khi bế quan rõ ràng người còn tốt lắm."

"Để cho ta nói cho con biết, đến tốt cùng xảy ra chuyện gì." Rốt cuộc Công Tôn Nhất Hạ bắt đầu nói chuyện xưa của ông ta, ta lắng lắng nghe ở một bên, rốt cuộc biết chân tướng sự tình.

Hết thấy đều phải kể từ ba năm trước.

Đúng như Trí Viễn Trọng từng nói, ba năm trước, Công Tôn Nhất Hạ nhìn rõ hồng trần, chỉ đi một mình tới Thiếu Lâm tự, chuẩn bị xuất gia. Trí Viễn Trọng nhìn ra ông ta còn lưu luyến phạm trần tục thế, vì vậy liền cự tuyệt thỉnh cầu xuất gia của ông ta, nào biết Công Tôn Nhất Hạ cũng không cứ thế từ bỏ, kiên trì dốc lòng tu hành mấy tháng ở Thiếu Lâm, rốt cuộc cảm động Trí Viễn Trọng, mời ông ta kể gổi đàm thoại.

"Ngày ấy, Trí Viễn hỏi ta tại sao khăng khăng muốn xuất gia, ta nói cho ngài ấy biết, ta đã chán ghét cuộc sống đánh đánh giết giết, ta muốn tìm kiếm cảnh giới tinh thần chí cao. Nhưng Trí Viễn lại nói, trong lòng ta còn khát vọng với thắng bại, không thể nào dễ xuống quá khứ, dốc lòng tu Phật. Vì tỏ rõ chí hướng với ngài ấy, đêm đó ta quyết định hủy diệt Phệ Hồn đao, khi đó ta cảm thấy được cũng là bởi vì có cây đao này, hai tay của ta dính đầy máu tươi, không bỏ được ân ân oán oán, không cách nào theo đuổi nội tâm bình tĩnh. Nhưng là, vào buổi tối cái ngày ta có ý định hủy diệt cây đao này ta phát hiện một bí mật động trời trên cây đao này." Công Tôn Nhất Hạ nói như vậy, rốt cuộc nói đến chuyện quan trọng nhất.

Bí mật trên Phệ Hồn đao là cái gì, chẳng lẽ thật sự như lời giang hồ đồn thổi, trong đao này có dấu kho báu sao?

"Đêm hôm đó sấm sét vang dội, mưa sa gió giật, ta mang theo Phệ Hồn đao tiến về phía sau núi Thiếu Lâm tính toán đưa nó vình viển chìm vào đáy hồ, nhưng lúc ta giro đao lên, bầu trời chợt vang lên một tiếng sét, đánh vào chính giữa Phệ Hồn đao. Ta bị lôi điện đánh cho choáng váng, khi tỉnh lại phát hiện đao trong tay thay đổi hoàn toàn, thân đao đỏ bừng, mờ hồ hiện ra chút chữ. Đợi ta nhìn kỹ lại, mới phát hiện chữ viết phía trên lại là nội công tâm pháp Phệ Hồn đao pháp tầng 10!"

Trí Viễn Trọng nói không sai, Công Tôn Nhất Hạ cũng không có đề xuống quá khứ, khi ông ta biết được bí mật trong Phệ Hồn đao, ông ta mừng rỡ như điên, hoàn toàn quên mất chuyện muốn xuất gia, cả đêm mang theo Phệ Hồn đao trở về Ngự Phong sơn trang, chuẩn bị bế quan tu luyện tâm pháp giấu ở trên đao. Quả nhiên, tầng tâm pháp thứ mười này mới là chỗ tinh túy thực sự của Phệ Hồn đao pháp, càng tu luyện, lại càng thấy cả người tràn đầy lực lượng, cho tới càng lún càng sâu, cuối cùng đã tới mức tẩu hỏa nhập ma.

Theo cha nói, Công Tôn Liệt lại lọt vào chuyện cũ nghĩ lại mà kinh: "Nhưng là, khi đó rõ ràng con tận mắt nhìn thấy."

"Không sai, thật sự ta đã chết một lần." Công Tôn Nhất Hạ cắt đứt lời của hắn, nói tiếp, "Đội ta khôi phục ý thức, người đã ở trong quan tài rồi, lúc ấy ta cũng không ý thức được mình đến tột cùng đang ở nơi nào, cho đến lúc ta từ trong quan tài chui ra, mới phát hiện thì ra là ta nằm ở trong mộ của địa. Kinh khủng hơn là, ta phát hiện mình đã trở nên người không giống người, quỷ không giống quỷ, toàn thân đều rữa nát chảy mủ, thậm chí không có một tác da là hoàn chỉnh!" Ông ta nói đến chỗ này, cảm xúc rốt cuộc có chút kích động, nguyên bản là giọng quái dị, giờ phút này nghe vào chói tai khó nhin.

"Tại sao người không trở về Ngự Phong sơn trang tìm bọn con?"

"Ta cũng nghĩ đến, nhưng bộ dáng của ta có thể trở về ư, có thể sao?" Công Tôn Nhất Hạ nói xong, đi về phía trước một bước, khuôn mặt lở loét, bươu thịt tăn ra mùi hôi thối nồng nặc, ghê tởm làm cho người ta muốn nôn mửa, "Ta trở về, chẳng những sẽ dọa đến các người, lại càng khiến Ngự Phong sơn trang trở thành trò cười khắp thiên hạ! Ngự Phong sơn trang là ta tự tay tạo dựng lên, ta quyết không cho phép chuyện như vậy xảy ra, cho nên ta quyết định giấu trước. Thật ra thì trong lòng ta rất rõ ràng, ta biến thành bộ dáng như ngày hôm nay, tất cả đều là bởi vì tu luyện tâm pháp trên Phệ Hồn đao, nhưng chính là bởi vì như vậy, mới để cho ta phát hiện bí mật tâm pháp tầng thứ mười này của Phệ Hồn đao, thay da đổi thịt, tái sinh trong lửa. Thì ra là ta cũng không có tẩu hỏa nhập ma, tất cả đều là quá trình tu luyện Phệ Hồn đao pháp cần phải trải qua, chỉ cần ta có thể tiếp tục tu luyện, đột phá kết giới, là có thể cải tạo thân thể, đạt tới cảnh giới trường sinh bất lão!"

Trường sinh bất lão?

Ta cảm thấy Công Tôn Nhất Hạ nhất định là luyện công đến điên rồi, cỏi đời này làm sao có thể có người trường sinh bất lão, nhìn bộ dáng ông ta, cũng nát đến xương tủy rồi, coi như trường sinh bất lão thì có ích lợi gì đâu, còn không phải là không thể đi ra ngoài gặp người, như vậy còn sống có ý nghĩa gì?

Nhưng Công Tôn Nhất Hạ mang dáng vẻ lòng đã có dự tính: "Vi phá giải bí mật Phệ Hồn đao pháp, ba năm này, ta giấu mình ở đây, dốc lòng nghiên cứu, rốt cuộc cũng thành công rồi!" Ông ta nói đến chỗ này, cảm xúc bộc phát kích động, nói với Công Tôn Liệt: "Liệt Nhi, con tới đúng lúc, cha đã thấu triệt ảo diệu của tầng 10 Phệ Hồn đao pháp, chỉ cần con dựa theo phương pháp của cha mà tu luyện, không tới ba năm, nhất định có thể thân công đại thành, trọng chấn uy danh Ngự Phong sơn trang ta!"

"Chớ gạt người, nếu có thể thành, làm sao hiện tại ông vẫn là bộ dáng này?" Ta rốt cuộc vẫn không nhin được nói ra miệng, Công Tôn Nhất Hạ điên rồi, ta không thể để ông ta làm nhitử của mình điên nốt,

"Người im miệng!" Một ánh mắt bén nhọn bắn tới phía ta, ta không khỏi rùng mình một cái, "Lão phu vì nghiên cứu Phệ Hồn đao pháp này, đã sớm bỏ lỡ thời cơ luyện công tốt nhất, nhưng mà Liệt nhi của ta lại trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, còn có lão phu tự mình chỉ đạo, ngày sau tiền đồ nhất định không có giới hạn."

"Nói cách khác chính người vốn chưa luyện qua, còn muốn đẩy nhitử vào trong hồ lửa sao?"

"Nha đầu này chớ có nói bậy! Sao lão phu có thể hại máu mủ của mình? Vì đột phá tâm pháp này, lão phu đã cố ý tìm người thử." Ông ta nói đến chỗ này, không khỏi đắc ý, "Tiểu tử kia sần tuổi Liệt nhi, thể trạng tương cận, ngay cả võ công đều hết sức tương tự, d ã l ễ qu y đ ồ n ề l ấ y đ ượ c t in tương của cậu ta, lão phu đúng là phải hao phí phen tâm tư."

Công Tôn Nhất Hạ nói tới ai, tại sao ta mơ hồ mà cảm thấy có chút lo lắng.

"Tóm lại, cha tuyệt sẽ không lừa gạt người, Liệt nhi người an tâm ở lại trong sơn động tu luyện thần công, lấy tư chất của người, không tới ba năm là có thể thiên hạ vô địch, mười năm là được đạt tới cảnh giới trường sinh bất lão, mãi mãi hưởng phúc, nhất thống giang hồ!"

Công Tôn Nhất Hạ tràn đầy lòng tin nói như vậy, ta thật sợ Công Tôn Liệt cứ như vậy bị gài bẫy cha hắn, vội vàng ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở: "Công Tôn Liệt, bên ngoài nhiều người chờ chúng ta đi cứu như vậy, người cũng không thể ở lại đây."

"Người im miệng cho ta!" Nói nhỏ giọng như vậy, vẫn bị Công Tôn Nhất Hạ nghe được, "Lão phu đã cảnh cáo người, nói lung tung nữa, cẩn thận cái mạng nhỏ của người!" Lúc nói chuyện, Phệ Hồn đao trên tay rung rung, tràn ngập sát khí.

"Cha!" Rốt cuộc Công Tôn Liệt cũng lên tiếng, chịu đựng vết thương trên người, bảo hộ ta ở sau lưng, "Tiểu Bắc cái gì cũng không hiểu, cha đừng hù dọa nàng ấy."

Lại thấy Công Tôn Nhất Hạ cười lạnh một tiếng: "Nha đầu này mới vừa rồi vẫn nhiều loạn tâm trí của con, tiếp tục như vậy làm sao con có thể thành đại sự? Muốn luyện thành thần công, phải lòng không có việc khác, nếu như con còn vương nam nữ tư tình, chỉ biết tẩu hỏa nhập ma, vạn kiếp bất phục, hãy để cha thay người giải quyết mối họa này đi!" Tiếng nói vừa dứt, ông ta ra tay, đẩy Công Tôn Liệt ngăn ở phía trước ta ra, ngay sau đó cầm đao bổ tới

chỗ ta.

Một khắc kia, ta căn bản không còn kịp chạy trốn, chỉ có thể tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Cha, mẹ, Tiểu Bắc đi trước một bước, bị Phệ Hồn đao chém chết, dù sao cũng hơn thất khiếu chảy máu, độc phát mà chết. Vậy mà, ta dự đoán cũng không có xảy ra, binh khí chạm vào nhau phát ra tiếng va chạm không lờ, ngăn cản Phệ Hồn đao đánh vào ta, đã cứu ta một mạng.

Chuyện gì xảy ra? Ta vội vàng mở mắt ra, chỉ thấy Phệ Hồn đao trong tay Công Tôn Nhất Hạ cách ta vèn vèn hai ba tấc, lại bị một cây khác đao vừng vàng ngăn trở, không cách nào đến gần.

"Tránh ra."

Cùng lúc đó, một giọng nói không thể quen thuộc hơn được vang lên ở bên tai ta, vững chắc như thế, vững chắc, giống như thần tiên chợt hiển linh, ở trong phút chốc làm ta lọt vào trạng thái mừng rỡ như điên.

Kim Nguyên Bảo khốn kiếp này, ta biết ngay ngươi sẽ không bỏ lại ta không lo, ta biết ngay!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Editor: Serena Nguyen

Công Tôn Nhất Hạ động sát cơ với ta, ta cho là lần này mình tuyệt đối chết chắc, lại không nghĩ rằng Kim Nguyên Bảo mất tích thật lâu lại trong lúc nguy cấp từ trên trời giáng xuống, đã cứu tính mạng ta. Trong phút chốc gặp được cậu ta kia, vui mừng gặp lại thay thế sợ hãi cái chết, thậm chí khiến ta quên mất chạy trốn.

"Còn không mau tránh ra!" Kim Nguyên Bảo thúc giục ta lần nữa, cùng lúc đó đôi tay phát lực, đánh bật Công Tôn Nhất Hạ chưa có chuẩn bị ra.

Công Tôn Nhất Hạ lui về phía sau hai bước, rõ ràng có chút giật mình: "Hiền chất, công lực của ngươi tại sao lại tiến bộ thần tốc như thế?"

Hiền chất? Tại sao Công Tôn Nhất Hạ lại gọi Kim Nguyên Bảo là chất nhi (cháu), ta bị tình huống phát sinh đột ngột này làm cho không hiểu ra sao, lại nghe Kim Nguyên Bảo cầm đao bảo hộ ta ở sau lưng, nói: "Lời vừa rồi ta đều nghe, từ hôm nay trở đi, Công Tôn Trang chủ không cần xưng chú cháu, Kim gia ta và Công Tôn gia không còn bất kỳ quan hệ gì!"

Kim Nguyên Bảo nói như vậy, cuối cùng trong lòng ta hiểu chút, chắc hẳn vật thí nghiệm vừa rồi theo lời Công Tôn Nhất Hạ chính là chỉ Kim Nguyên Bảo. Lão này nhất định là viện cố chú cháu gì đó, lừa gạt Kim Nguyên Bảo tin tưởng, sau đó lợi dụng cậu ta thí nghiệm Phệ Hồn đao pháp, thật sự ác độc cực độ!

"Hừ!" Công Tôn Nhất Hạ hừ lạnh một tiếng, "Ngươi đã biết chân tướng, lão phu nói thẳng, lão phu dạy ngươi công phu là giả, thí nghiệm đao pháp là thật, chỉ là nếu không phải là lão phu dạy ngươi Phệ Hồn đao pháp, công lực của ngươi sao lại tiến bộ thần tốc như thế đây? Lại nói, ngươi cần phải cảm tạ ân huệ lão phu đối với ngươi."

"Ngươi thú vị lắm!" Ta nổi giận, "Ngươi nói hay quá, nếu không phải là Kim Nguyên Bảo mạng lớn, sớm biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ giống ngươi rồi!"

"Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nha đầu này lá gan thật là không nhỏ!" Công Tôn Nhất Hạ trợn mắt nhìn ta một cái, "Đừng tưởng rằng có người cứu ngươi, ngươi sẽ không chết, thiên hạ này to lớn, còn chưa có người lão phu không giết được. Tiểu tử cuồng vọng, tự cho là học một chút bề mặt, là có thể đấu cùng lão phu sao? Hôm nay lão phu sẽ cho các ngươi coi một chút, cái gì mới là Phệ Hồn đao pháp chân chính, để cho hai ngươi chết được nhắm mắt!" Đang nói chuyện, trong sơn động chợt không giải thích được cuồng phong gào thét, đất đá bay mù trời, cho người ta không mở mắt ra được.

"Cẩn thận." Hỗn loạn, Kim Nguyên Bảo mang ta lui về phía sau một chút, rồi sau đó cầm đao tung người nhảy một cái, đánh nhau cùng Công Tôn Nhất Hạ.

Trước ở đại hội võ lâm, ta đã thấy Kim Nguyên Bảo đánh nhau cùng rất nhiều người, chưa từng quá lo lắng cho cậu ta, nhưng giờ phút này đối thủ của cậu ta không phải những võ lâm nhân sĩ hào nhoáng bên ngoài kia, mà là Công Tôn Nhất Hạ trong truyền thuyết, thanh Phệ Hồn đao trong tay ông ta chẳng khác nào có sinh mệnh, từng chiêu thức, đều dồn người vào chỗ chết, hung hiểm cực kỳ.

"Kim Nguyên Bảo, ngươi cẩn thận!" Ta không giúp được cái gì, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông.

Đầu tiên, hình như Kim Nguyên Bảo còn có thể chống lại mấy chiêu của Công Tôn Nhất Hạ, nhưng dù sao lão hồ ly kia kinh nghiệm phong phú, dần dần, cuối cùng ta cảm thấy Kim Nguyên Bảo một mực phòng thủ, mà thế công của Công Tôn Nhất Hạ lại càng ngày càng kịch liệt, ép Kim Nguyên Bảo

lui về sau vài bước.

"Tiểu tử, dù Kỳ Lân đao của Kim gia ngươi lợi hại hơn nữa, cũng không thể là đối thủ của Phệ Hồn đao, nạp mạng đi!" Công Tôn Nhất Hạ nói xong, một đao muốn đâm tới Kim Nguyên Bảo.

"A!" Ta hét ầm lên, lại thấy Kim Nguyên Bảo linh hoạt kéo ra một đao, chống đỡ thế công của Phệ Hồn đao, phiến đá dưới chân cũng bị làm vỡ nát.

"Tiểu tử ngươi quả nhiên tiến bộ thần tốc, lão phu không thể không thừa nhận ngươi và Liệt Nhi của ta đều có thiên phú, là một nhân tài hiếm có, cho nên ta càng không thể để cho uy hiếp như ngươi sống trên cõi đời này, ta muốn nhìn một chút, ngươi còn ngăn được nỗi đao thứ hai của lão phu hay không. . . . A!" Công Tôn Nhất Hạ còn chưa nói hết, liền bị ta ném đá vụn đất cát vào mặt, cả kinh liền tiếp lui về phía sau vài bước.

Ta mới không có thời gian nói nhảm như Công Tôn Nhất Hạ đâu, trước ở trên võ lâm đại hội thấy nhiều trận tỷ võ như vậy, kinh nghiệm duy nhất của ta là, muốn thắng phải nhanh, chính xác, hung ác, lên đài nhiều lời vô ích, thường thường chính là không thắng được, thời gian mới chính là máu chốt.

"Đi mau!" Thừa dịp Công Tôn Nhất Hạ phân tâm, Kim Nguyên Bảo kéo ta liền đi.

"Chờ một chút, còn có Công Tôn Liệt!" Ta dừng bước.

Cùng lúc đó, Công Tôn Nhất Hạ ở phía sau đã lau cát đá trên mặt, cầm đao đánh về phía ta: "Con nhóc, dám can đảm đánh lên lão phu, lão phu liền thành toàn ngươi cho ngươi chết trước!"

"Cẩn thận!" Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Kim Nguyên Bảo một tay đẩy ta ra, mà chính cậu ta bởi vì không tránh kịp bị một đao đâm thương cánh tay, máu tươi chảy ròng ròng.

Lúc ấy ta điên rồi, ôm chặt lấy hông của cậu ta: "Ta không đi! Kim Nguyên Bảo ngươi là tên khốn kiếp, ngươi đã mất tích một lần rồi, đừng nghĩ mất tích lần thứ hai, hôm nay dù là chết, ta cũng ở chỗ này chết cùng ngươi, đời này ngươi đừng mơ tưởng bỏ lại ta!"

"Chờ đại đột, đi cho ta!" Cậu ta dùng lực đẩy tay của ta ra, máu trên cánh tay chảy đến trên tay ta, đỏ thẫm mà nóng bỏng.

"Ít ở đây sinh lý từ biệt đi, hai ngươi ai cũng không đi được, hôm nay lão phu sẽ cho các ngươi cùng xuống hoàng tuyền!" Công Tôn Nhất Hạ chợt ngưng thế công, cầm Phệ Hồn đao chỉ lên đỉnh đầu, quanh người ông ta chợt nổi lên một hồi cuồng phong, lực lượng to lớn khiến sơn động đều lay động theo, trong vòng vây cát đá, truyền đến giọng hả hê của ông ta, "Mới vừa rồi cũng chỉ là vui đùa một chút, hiện tại mới thật sự là tầng 10 Phệ Hồn đao pháp, hôm nay lão phu để cho các ngươi mở rộng tầm mắt, cũng không uống hai ngươi chết dưới Phệ Hồn đao!"

Lão ta nói như vậy, Phệ Hồn đao chợt phát ra một ánh sáng màu đỏ mãnh liệt, ta chưa từng thấy qua cục diện như vậy, cả người đều ngây dại, chỉ cảm thấy quanh thân nóng lên, Kim Nguyên Bảo đã ôm ta vào trong lòng.

"Chết chung với ta, ngươi hối hận không?" Cậu ta hỏi ta.

"Hối hận là con cún!" Ta kiên định nói.

"Tốt." Cậu ta cười cười, ôm ta thật chặt, "Sở Tiểu Bắc, ta thích nàng."

"Cái gì?" Gió quá lớn, ta không có nghe rõ, nghĩ hồi nữa, mắt chợt bị che lại.

Bàn tay Kim Nguyên Bảo ấm áp đặt lên hai mắt của ta, hình như dẫn ta vào một thế giới khác, tất cả uy hiếp kinh khủng chung quanh trong phút chốc bị cách ly, tinh thần của ta bình tĩnh lại, chốc lát giống như vĩnh hằng, quá khứ giữa chúng ta đều hiện lên ở trước mắt của ta:

Lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên cãi vã, lần đầu tiên ta khi dễ cậu ta, lần đầu tiên chiến tranh lạnh, lần đầu tiên về con rùa đen trên lưng cậu ta, lần đầu tiên cậu ta cưỡi trưởng bị ta đuổi chạy loạn khắp sân, lần đầu tiên đồ mặt, lần đầu tiên dắt tay, lần đầu tiên hôn, lần đầu tiên khóc vì cậu ta. Thì ra là trong lúc vô tình, giữa ta và cậu ta đã có nhiều kỉ niệm không cách nào dứt bỏ như vậy.

Mẹ ta bảo nếu như gặp người trong lòng sẽ phải giữ chặt lấy, giờ phút này đối mặt cái chết, tay của ta không muốn buông ra, nếu như vậy chính là kết cục, có lẽ cũng rất hạnh phúc, ta ngốc nghếch nghĩ.

Lúc ta chuẩn bị xong tất cả nghênh đón cái chết, Công Tôn Nhất Hạ đang vận công chợt rên lên một tiếng, ngưng thế công. Nghe được động tĩnh, ta vội vàng đẩy tay Kim Nguyên Bảo ra, nhìn thấy Công Tôn Liệt hôn mê chẳng biết tỉnh lại lúc nào, khó khăn đứng ở sau lưng cha, chậm rãi thu hồi chưởng phong.

"Liệt Nhi. Con. Vì sao con muốn giúp người ngoài?" Công Tôn Nhất Hạ phun ra một ngụm tiên huyết, quỳ một gối xuống ở trên mặt đất, thái độ vừa giận vừa sợ.

"Cha, thật xin lỗi!" Nói xong câu đó, Công Tôn Liệt bị trọng thương rốt cuộc chống đỡ không nổi ngã trên mặt đất.

"Công Tôn Liệt!" Ta hô to muốn xông lên, bị Kim Nguyên Bảo kéo lại.

"Đừng đi qua, nguy hiểm!"

Giờ phút này, Công Tôn Nhất Hạ đã bối vì con trai phản bội đánh mất thần trí, chỉ thấy hai mắt đỏ bùng, Phệ Hồn đao chống đỡ chậm rãi đứng lên, bảo cát chung quanh lại nổi lên, cuồng bạo hơn vừa rồi gấp mấy lần, ông ta cuồng loạn khàn khàn giọng kêu: "Ta muốn giết chết các ngươi! ! !"

"Cha, bỏ qua cho bọn họ đi, van xin người." Công Tôn Liệt dùng hết chút sức lực cuối cùng, ôm thật chặt lấy hai chân cha, "Chỉ cần cha chịu bỏ qua cho bọn họ, hài nhi liền nguyện ý lưu lại cùng cha tu luyện Phệ Hồn đao pháp. Trọng chấn Ngự Phong sơn trang."

"Khốn kiếp! Bí mật Phệ Hồn đao không thể mang ra khỏi nơi này, ngươi buông ra cho ta!" Công Tôn Nhất Hạ giết đỏ cả mắt rồi, đã sớm chẳng phân biệt được thân sơ, thế mà lại đánh một chưởng lên con trai của mình, cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều đá vụn từ đỉnh rớt xuống, hình như cái sơn động này lúc nào cũng có thể sụp đổ .

"Bọn họ sẽ không nói ra đâu, đi mau." Giọng Công Tôn Liệt yếu đuối truyền đến, hai mắt của ta đã ươn ướt.

"Ta không đi, trừ phi ngươi cùng đi với chúng ta!" Ta kêu khóc, lại bị Kim Nguyên Bảo không chút lưu tình kéo đi ra ngoài.

"Các ngươi đi thôi. Ta sẽ không bỏ Ngự Phong sơn trang. Bỏ cha ta. Đi mau."

"Ta không đi! Ta không đi! Ta không." Ta khóc rống lên, chợt trước mắt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

"Không cần khóc vì ta, vĩnh viễn không cần." Đây là câu nói cuối cùng của Công Tôn Liệt ở trong đầu ta, sau đó rất nhiều ngày đêm, ta hồi tưởng lại những lời này, vẫn sẽ không ngừng thương tâm khổ sở, ta đã từng tổn thương hắn, thế nhưng hắn một lần lại một lần xả thân cứu ta, phần ân tình này ta vốn nên dùng tính mạng để trả lại, nhưng đến cuối cùng ta còn bỏ hắn một người cô độc ở lại huyết động tối đen đó, tung tích không rõ, sống chết không biết.

Thật xin lỗi, Công Tôn Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lầy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Editor: Serena Nguyen

Gặp lại sau khi xa cách, ta và Kim Nguyên Bảo không có ôm nhau mà khóc như dự tính, ngược lại còn tranh cãi ầm ĩ một trận. Nguyên nhân là, cậu ta không để ý ta phản đối, đánh ta ngất lịm ra sơn động, làm hại ta bỏ lại Công Tôn Liệt ở trong sơn động một mình đối mặt với cha ác ma của hắn, điều này làm cho ta sau khi tỉnh lại cực kì phẫn nộ.

"Tại sao ngươi đánh ngất xỉu ta? Công Tôn Liệt còn ở nơi đó, ta không thể cứ như vậy bỏ hắn, ta muốn đi cứu hắn!"

"Đứng lại!" Kim Nguyên Bảo chặn lại đường đi của ta, lạnh lùng nói "Lúc chúng ta đi ra, cái sơn động kia đã bị ngăn lại, nằng đi cứu hắn kiểu gì?"

"Ta đẩy từng cục đá ra còn không được sao? Đứng, ta không có năng lực cứu người, nhưng dù sao cũng hơn ngươi máu lạnh vô tình, thấy chết mà không cứu!" Nói xong, ta hung hăng đẩy cậu ta ra.

"Nàng đừng đi, ta đi!" Cậu ta kéo tay của ta.

"Ta không muốn ngươi già từ bỏ, muốn cứu thì vừa rồi ngươi nên cứu, tại sao ngươi không cứu hắn? Ngươi có biết ta nợ hắn rất nhiều hay không, tất cả đều là lỗi của ta, là bởi vì ta hắn mới đi tìm Phệ Hồn đao, là bởi vì ta hắn mới bị nhốt trong hang động kia, ta rất đau lòng ngươi biết không? Ngươi biết không!" Ta mất khống chế cố gắng hất tay Kim Nguyên Bảo ra, lại vừa đúng động vết thương trên cánh tay cậu ta, máu tươi trong nháy mắt thấm ướt mảnh vải trắng vừa băng kỹ, Kim Nguyên Bảo cau mày.

Ta sợ hết hồn, tức giận trong nháy mắt bị hốt hoảng thay thế, luống cuống hỏi: "Ngươi làm sao vậy? Đau không? Ta không cố ý, ta. Ta giúp ngươi băng lại!"

"Tiểu Bắc." Tay chợt bị túm, bàn tay ấm áp làm ta trong cảm xúc hốt hoảng có một tia tỉnh táo, "Đừng gây áp lực cho mình nữa, tất cả đều không phải lỗi của nàng."

Lời của cậu ta vừa ra khỏi miệng, nước mắt của ta liền trào ra: "Sao lại không phải lỗi của ta? Kim Nguyên Bảo, ta thật sự rất khổ sở, ta làm nhiều chuyện có lỗi với Công Tôn Liệt như vậy, tại sao hắn còn muốn cứu ta, tại sao? Ta nên làm như thế nào mới phải, làm thế nào." Ta lấy tay che miệng, ngồi chồm hồm xuống, giọng Công Tôn Liệt lần lượt vọng về bên tai ta, bóp chặt trái tim của ta.

Thân thể bị ôm chặt lấy, ta nghe thấy Kim Nguyên Bảo thấp giọng thở dài ở bên tai ta: "Nàng quên hắn đã nói ư, coi như nàng kiên trì, hắn đều sẽ không đi theo chúng ta, bởi vì hắn là thiếu trang chủ của Ngự Phong sơn trang, từ khi hắn ra đời đã chắc chắn phải có trách nhiệm với Ngự Phong sơn trang, theo bước chân cha của hắn, cuộc đời của hắn không thể tự mình lựa chọn."

"Ta không hiểu rõ, rõ ràng hần có thể lựa chọn rồi đi, tại sao hần ngốc như vậy."

"Đây là số mệnh, tựa như ta và người không thuộc về giang hồ, lại nhất định bị kéo vào vòng thị phi, là do không thể lựa chọn. Ngự Phong sơn trang đối với hần, không chỉ là một cái tên, còn là số mạng dây dưa cả đời. Nàng hãy yên tâm đi, Công Tôn Nhất Hạ tốn một cái giá lớn như vậy để thấu hiểu Phệ Hồn đao pháp, chính là vì một ngày kia trọng chấn Ngự Phong sơn trang, cho nên ông ta tuyệt sẽ không giết con trai của mình, ông ta còn phải nhờ Công Tôn Liệt thừa kế Phệ Hồn đao, xưng bá võ lâm."

"Phệ Hồn đao. Xưng bá võ lâm." Ta lẩm bầm, "Có tốt như vậy, tại sao ai ai cũng muốn, thậm chí ngay cả tánh mạng của mình cũng không cần."

"Cõi đời này nhiều người như vậy, mỗi người đều có ý nghĩ của mình, nàng cho là đúng ở trong mắt người khác chính là sai, thật ra thì kết quả như thế đối với Công Tôn Liệt mà nói không có gì không tốt, ít nhất rồi cuộc hần có thể chuyển chủ hoàn thành số mệnh của mình rồi, đây đối với hần mà nói cũng là một loại giải thoát."

Đúng sai, trắng đen, thị phi. Cõi đời này không tồn tại đối lập tuyệt đối, thật ra ta cũng hiểu, nhưng thật sự xảy ra ở bên cạnh mình vẫn không tiếp thụ nổi. Có lẽ, ta nên nghe Kim Nguyên Bảo, đó là lựa chọn của Công Tôn Liệt, giữa tự do và Ngự Phong sơn trang hần lựa chọn cái sau, đây mới là số mạng của hần, cho dù ta khuyên hần như thế nào, vẫn không cách nào giúp hần thoát khỏi vận mệnh định sẵn từ khi ra đời.

Như vậy, vận mệnh của ta là gì?

Chuyện của Công Tôn Liệt ảnh hưởng ta không nhỏ, trong mấy ngày Kim Nguyên Bảo dưỡng thương, ta một mực suy tư vận mệnh của mình.

Từ rồi đi Trần Bạch Vân, đến tham gia đại hội võ lâm; từ đào hôn xuống núi, đến vận dụng Vô Thượng Lệnh cứu người; từ vào cung gặp vua, đến giao dịch với Tuấn Hiền vương. Trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện tình, khiến ta từ tò mò và thích thú với võ lâm, hóa thành giờ phút này đầy chán nản cùng một mối. Chuyện cho tới bây giờ rất nhiều việc dù hối hận cũng không cách nào thay đổi, độc trên người ta vẫn còn, Phệ Hồn đao cũng vẫn không thể tìm được, con đường của tương lai nên đi thế nào, ta thật sự không biết như thế nào cho phải.

Duy nhất khiến ta vui mừng, Kim Nguyên Bảo trở lại, trong đoạn thời gian cậu ta rời đi, ta một mình đối mặt rất nhiều việc, nhưng thủy chung một lòng thấp thỏm, không chỗ nương tựa. Hôm nay rồi cuộc cậu ta cũng trở lại, cảm giác con đường phía trước khó hơn nữa đi, cũng có cậu ta làm núi dựa cho ta, ít nhất tốt hơn so với chuyện cũng đối mặt một mình.

Nói đến chỗ này, ta lại nhớ Kim Nguyên Bảo rồi, mấy ngày này cậu ta đến tốt cùng đi nơi nào, cậu ta có quan hệ gì với Công Tôn Nhất Hạ, hình như cậu ta có thật nhiều bí mật gạt ta...ta nhất định phải hỏi rõ ràng tất cả.

Đối mặt chất vấn của ta, Kim Nguyên Bảo thở dài: "Nói rất dài dòng, ta cũng không biết nên nói từ chỗ nào."

Người được đẩy Kim Nguyên Bảo, còn nói vòng vo, nhất định là dấu điểm ta không biết bao nhiêu bí mật, ta trùng mắt liếc cậu ta một cái: "Không sao, ta chính là có công phu nghe người giải thích, người có thể nói từ đầu với ta, nói càng cẩn thận càng tốt, nếu còn dám lừa gạt ta, xem ta có cần chết người không!"

"Được rồi, ta nói là được." Cậu ta có chút bất đắc dĩ nhìn ta, chậm rãi nói ra bí mật của cậu ta.

Chuyện còn phải nói từ lúc chúng ta vừa đi đến Kinh Thành.

Nhớ ngày đó, ta cùng Kim Nguyên Bảo đi tới Kinh Thành, vô tình gặp được Lạc Vân Thu và Công Tôn Liệt trong quán rượu, ở thời điểm đó, ta vô tình làm lộ Vô Thượng Lệnh, khiến Lạc Vân Thu để ý đến ta. Sau, Lạc Vân Thu vì có thể sớm ngày thành hôn cùng Sơ Tuyết, dẫn ta vào Ngự Phong sơn trang, cố gắng tác hợp ta cùng với Công Tôn Liệt. Lúc đó, ta còn đây trong đầu đều là Võ Lâm Minh Chủ, một lòng muốn gả cho Công Tôn Liệt, hoàn thành chí lớn trước khi đến kinh thành của ta, nên hoàn toàn vứt Kim Nguyên Bảo ra khỏi đầu. Nhưng Kim Nguyên Bảo không có không tìm không phổi như ta, sau khi phát hiện ta mất tích, cực kỳ nóng nảy, tìm kiếm tung tích của ta khắp nơi, theo đầu mối tìm tới Ngự Phong sơn trang.

Kim Nguyên Bảo nói, Ngự Phong sơn trang thủ vệ sâm nghiêm, các môn phái hội tụ tham gia đại hội võ lâm, hết sức phức tạp. Vì xác nhận ta có trong trang thật hay không, cậu ta ba lần bốn lượt đột nhập vào Ngự Phong sơn trang trong đêm, cố gắng tìm tung tích của ta. Trong một đêm, cậu ta tìm hiểu Ngự Phong sơn trang, ở sau núi gặp được một người áo đen hành tung bí hiểm, cầm trong tay một thanh đao cậu ta hết sức quen thuộc, làm cậu ta rất là khiếp sợ.

"Người thấy chẳng lẽ là Phệ Hồn đao?" Ta kinh ngạc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

"Người thầy chẳng lẽ là Phệ Hồn đao?" Ta kinh ngạc hỏi.

Kim Nguyên Bảo gật đầu một cái: "Lúc ấy ta cũng không biết đó chính là Phệ Hồn đao, ta chỉ biết đao phổ cha ta cho ta có vẻ thanh đao này, cha nói qua, đây là một thanh bảo đao vô cùng uy lực, có quan hệ khá sâu với Kỳ Lân đao tổ truyền của Kim gia chúng ta, mặc dù ông không biết liên hệ trong đó là gì, nhưng là muốn biết ý nghĩa cuối cùng của Kỳ Lân đao pháp, nhất định phải tìm được Phệ Hồn đao."

"Cho nên nói, từ lúc mới bắt đầu người đã biết rõ Phệ Hồn đao ở đâu? Còn biết Công Tôn Nhất Hạ còn sống!" Ta thật sự không ngờ Kim Nguyên Bảo lại cất giấu một bí mật động trời như vậy, không trách được cậu ta luôn thần thần bí bí, thì ra là đồ người khắp thiên hạ khổ công tìm kiếm, cậu ta đã sớm bắt gặp, đây là vận cứt chó gì chứ?

"Ta không phải vận khí tốt." Kim Nguyên Bảo như nhìn thấu tâm tư của ta, giải thích, "Mặc dù vừa bắt đầu ta cũng là cho là như vậy, hơn nữa Công Tôn Nhất Hạ nói cho ta biết, ông ta là thúc phụ của ta, ta càng thêm cảm giác vận số mình không tầm thường, có cơ hội tìm tòi bí mật Phệ Hồn đao, từ đó tăng thực lực của Kỳ Lân đao pháp. Ta đã bỏ xuống tư tưởng, không có nhớ tới lời răn dạy của cha ta, lại lên đi theo Công Tôn Nhất Hạ tu tập Phệ Hồn đao pháp."

"Lão nhân kia mới không có tốt bụng như vậy dạy người!" Nói đến chỗ này ta liền giận, trước Công Tôn Nhất Hạ không phải đã nói rồi sao, chính ông ta sợ Tẩu Hỏa Nhập Ma, liền có ý dùng Kim Nguyên Bảo làm thí nghiệm, muốn hại Kim Nguyên Bảo thành người không ra người quỷ không ra quỷ như ông ta, quả thật xấu xa đến xương tủy rồi.

"Quả thật, mục đích tiếp cận ta của Công Tôn Nhất Hạ không tốt, nhưng mà trong quá trình tu tập Phệ Hồn đao pháp, ta từ từ dung hợp nó cùng Kỳ Lân đao pháp của Kim gia chúng ta, tu vi võ công cũng rất có tiến bộ. Chính vì vậy, trên võ lâm đại hội, ta mới có thể vẫn không bị đánh bại."

Điều này cũng đúng, ở võ lâm đại hội, Kim Nguyên Bảo là một cái tên uy phong, lên đài cân bản không cần lưu tâm, những người tự xưng cao thủ võ lâm chỉ một lát đã cậu ta đánh xuống, lúc ấy ta còn cảm thấy cậu ta chân nhân bất lộ tướng, hôm nay nghĩ đến xác thực kỳ quái. "Vậy có liên quan gì tới việc người đột nhiên mất tích?" Ta để ý nhất chính là chuyện này.

"Mặc dù Công Tôn Nhất Hạ truyền Phệ Hồn đao pháp cho ta, lại không phải xuất phát từ chân tâm, vì đột phá tầng cuối cùng của Phệ Hồn đao pháp là một cửa ải khó, lại không muốn ta siêu việt hơn ông ta, cho nên ông ta cũng không truyền Phệ Hồn đao pháp tầng mười cho ta, mà chỉ truyền tâm pháp cho ta, hơn nữa khích lệ ta tu tập tâm pháp tầng thứ mười. Nàng cũng biết, năm đó ông ta chính là tu luyện tâm pháp tầng 10, mới có thể biến thành bộ dáng như ngày hôm nay, mặc dù ta có tâm pháp Kỳ Lân đao hộ thể, cũng không như hấn bé quan tu luyện, nhưng mà ngày ta cùng bọn Lạc Vân Thu đêm khuya xông vào Tông Nhân phủ, ta bị tâm pháp Phệ Hồn đao phản phệ."

"Phản phệ? Vậy người có sao hay không?" Ta càng nghe càng gấp, Công Tôn Nhất Hạ này đúng là độc ác, nghĩ biện pháp hại Kim Nguyên Bảo, may mắn Kim Nguyên Bảo mạng lớn, nếu không mười cái mạng cũng không đủ!

"Lúc ấy ta cảm thấy chân khí trong cơ thể tán loạn, sắp Tẩu Hỏa Nhập Ma. Lúc ta đang gấp gấp tìm nàng, ở sau núi gặp hộ pháp Thiên Ma cũng bị người Tông Nhân phủ đã thương."

"Mộ Dung Ti Ti! Một đao kia là ta đâm, có lợi hại hay không?" Ta không khỏi có chút khoe khoang.

"Lợi hại, ta thật sự là không tưởng được." Kim Nguyên Bảo chợt nhìn ta một cái, làm cho ta có chút chột dạ, "Yêu nữ này nói nàng rơi xuống vách núi chết rồi, mà ta lại biết nàng nhất định là chạy, tính tình của nàng ta hiểu rõ, dù ta liên tục bảo nàng dừng dừng Vô Thượng Lệnh, dưới tình huống này nàng cũng sẽ bất chấp mà dùng."

Ta le lưỡi một cái: "Đây không phải là cứu người quan trọng hơn sao."

"Thật ra thì vậy cũng tốt, mặc dù nàng tự tiện dùng Vô Thượng Lệnh sẽ kinh động triều đình, nhưng là trong chốc lát lại có thể khiến Vô Đạo đường bảo vệ tính mạng nàng, để cho ta buông xuống gánh nặng. Cùng lúc đó, ta cảm thấy chân khí trong cơ thể tán loạn càng ngày càng mãnh liệt, như muốn rách ngực ra, ta hiểu biết rõ tiếp tục như vậy nữa chỉ làm liên lụy mọi người, cho nên ta quyết định về Ngự Phong sơn trang tìm Công Tôn Nhất Hạ trước." Kim Nguyên Bảo bắt đầu nói nguyên nhân cậu ta mất tích, ta lắng lắng ở một bên nghe, trái tim nín chặt.

Một lão cáo già như Công Tôn Nhất Hạ, sao có thể thật lòng giúp đỡ Kim Nguyên Bảo chứ, nhưng ông ta một lòng muốn lợi dụng Kim Nguyên Bảo tìm kiếm phương pháp vượt qua phản phệ của Phệ Hồn đao tâm pháp, cho nên khi biết Kim Nguyên Bảo sắp Tẩu Hỏa Nhập Ma, ông ta cũng không trở mặt, ngược lại dùng hết toàn lực giúp Kim Nguyên Bảo vượt qua cửa ải khó.

"Lúc ấy chân khí trong cơ thể ta đã đến tình trạng không thể vãn hồi, dựa hết vào mình căn bản không cách nào vượt qua, cũng may có Công Tôn Nhất Hạ sử dụng nội lực thâm hậu của ông ta giúp ta khắc chế chân khí, cùng lúc đó ta bắt đầu chuyển tâm thăm dò phương pháp phá giải phản phệ. Ta thủy chung nhớ cha đã nói với ta, Kỳ Lân đao pháp của Kim gia chúng ta và Phệ Hồn đao có liên hệ, ta liền bắt tay vào từ điểm này, tìm tòi, cộng thêm Công Tôn Nhất Hạ trợ giúp, rốt cuộc vượt qua chướng ngại, tìm được phương pháp vượt qua phản phệ."

Mặc dù nghe được Kim Nguyên Bảo tránh được một kiếp khiến ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng là vừa nghĩ tới Công Tôn Nhất Hạ cũng đạt được mục đích, trong lòng ta liền tức giận bất bình. Quả nhiên, sau khi nắm giữ được phương pháp vượt qua phản phệ của Phệ Hồn đao tâm pháp, thái độ của Công Tôn Nhất Hạ liền thay đổi.

"Ta đã nhận ra ông ta có chút khác thường, cũng ý thức được có thể ông ta sẽ gây bất lợi cho ta, cho nên ta cố ý nói cho ông ta biết Kỳ Lân đao pháp trừ có thể vượt qua phản phệ của Phệ Hồn, còn có thể giúp tu luyện Phệ Hồn đao pháp. Công Tôn Nhất Hạ cực kỳ tin tưởng, năm lần bảy lượt dẫn dụ

ta giao ra Kỳ Lân đao pháp, ta một mặt giả vờ phụ họa ông ta, một mặt điều dưỡng sức khỏe, chuẩn bị rời đi tìm nàng. Không ngờ, lúc ta chuẩn bị rời đi, nàng lại đến rồi." Cậu ta nói như vậy xong, nhìn ta một cái, ý vị sâu xa nói, "Còn ở chung một chỗ với Công Tôn Liệt."

Lúc ấy trên trán ta đổ mồ hôi lạnh, chẳng hiểu sao có chút chột dạ, giải thích: "Ta ở chung một chỗ với Công Tôn Liệt, là vì tìm Phệ Hồn đao, người không biết sau khi người rời đi xảy ra bao nhiêu chuyện." Nói đến một nửa lại dừng lại, sao ta phải giải thích với cậu ta, cậu ta cũng chẳng là gì của ta.

"Sau đó thì sao, sao không nói nữa?"

"Sau đó. Khụ khụ!" Ta hắng giọng, hỏi, "Đúng rồi, trước ở trong sơn động người nói câu gì với ta, ta không có nghe rõ."

"Nói cái gì?" Mặt Kim Nguyên Bảo mê mẩn.

"Chính là lúc Công Tôn Nhất Hạ phát công, người nói câu nói kia!"

"Ta có nói cái gì sao?"

Người được đẩy Kim Nguyên Bảo, thích giả vờ với ta đúng không? Ta lui mặt tới, mở to hai mắt nhìn cậu ta, "Người cẩn thận suy nghĩ lại một chút, nói cái gì?"

Cậu ta lui về phía sau một chút.

Ta tiếp tục tiến đến gần, uy hiếp: "Người nghĩ đi, ta nhớ rõ người đã nói cái gì đó?"

Mặt Kim Nguyên Bảo đỏ lên, khóe miệng mím thật chặt, trên khuôn mặt hơi gầy, ngũ quan càng rõ ràng, so với trước khi mặt tích càng thêm một phần anh khí, cũng rất đẹp mắt, chính là quá kín miệng, nếu như cậu ta lặp lại câu nói kia lần nữa, ta liền uất ức mình một chút miễn cưỡng đồng ý cậu ta.

Rốt cuộc cậu ta bị ta dồn đến cực điểm, đôi môi hé mở: "Ta. Ta nói.Sao nàng và Công Tôn Liệt muốn tìm Phệ Hồn đao?"

Tìm cái đầu người! Ai cho ta cục gạch, để cho ta gõ chết cậu ta đi, Kim Nguyên Bảo người là tên khốn kiếp, ta thu hồi ý nghĩ vừa rồi, người không có chút nào đẹp mắt, vừa xấu xí vừa đen vừa đầu gỗ lại không thú vị, người nào gả cho người thật xui xẻo tám đời, người cũng đừng cười vợ, với người đao ở với nhau suốt đời đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Editor: Serena Nguyen

Thương thế của Kim Nguyên Bảo dần dần hồi phục, cậu ta nói Công Tôn Nhất Hạ có điều giấu giếm cậu ta, cho nên công lực của cậu ta tuy tăng lên, nhưng vẫn chưa đột phá giới hạn, vẫn cần bế quan tu luyện.

Cùng lúc đó, cách ngày ước định giữa ta và Tuấn Hiền vương càng ngày càng gần, Phệ Hồn đao đã bị chôn vùi trong sơn động rồi, vì Công Tôn Liệt, ta không hề tính tiết lộ bí mật này ra ngoài, tự nhiên cũng không cách nào hoàn thành ước định với Tuấn Hiền vương, dùng Phệ Hồn đao đổi lấy tánh mạng của tất cả mọi người, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Tất cả điều này, ta chỉ nói cho Lạc Vân Thu, có lẽ là bởi vì trước đó ta dùng tính mạng cứu Sơ Tuyết, nên hẳn ta hết sức tin tưởng ta. Hẳn ta nói chỉ cần một ngày không tìm được Phệ Hồn đao, sẽ có nhiều thế lực giang hồ như Ác Giao bang tìm Ngự Phong sơn trang gây phiền phức, cho nên tốt nhất vẫn là tuyên bố với bên ngoài Công Tôn Liệt đã chết, cắt đứt ý tưởng của những người đó.

Lão phu nhân cùng Sơ Tuyết cũng không biết Công Tôn Liệt còn sống, khi biết tin cái chết của cậu ta, cực kỳ bi thương, được Lạc Vân Thu đón về Lạc phủ, bình phục cảm xúc. Mà trên giang hồ thế lực lớn nhỏ, cũng bởi vì Ngự Phong sơn trang suy tàn, rốt cuộc không hề nắm Ngự Phong sơn trang không thả, rồi rít nghĩ biện pháp khác tìm kiếm Phệ Hồn đao. Chỉ có ta hiểu rõ, tất cả khổ công tìm kiếm đều là uổng phí hơi sức, không ai có thể tìm được Phệ Hồn đao, bao gồm Tuấn Hiền vương.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, kỳ hạn tháng ba vô cùng cấp bách, Kim Nguyên Bảo còn đang bế quan, ta chỉ có thể gửi hy vọng vào người Vô Đạo đường có thể nhanh chóng dùng kế của cha ta, ngăn cản Tuấn Hiền vương, cứu tính mạng mọi người. Nhưng người cha xuất quỷ nhập thần của con, con thật sự là con ruột của cha sao? Tại sao lúc con muốn tìm người, người liền cố tình không xuất hiện chứ? Người ta phải đi trấn Bạch Vân một chút tin tức cũng không truyền về. Nếu tiếp tục đông dài, chỉ sợ ta chỉ có thể đi sục dụ Tuấn Hiền vương.

Ta nhìn bộ dáng như hoa như ngọc của mình một chút, ngẫm lại bộ mặt âm trầm của Tô Mộ Bạch, hay là thôi đi, ta muốn làm một mỹ nữ thà chết chứ

không chịu khuất phục.

"Chường môn, Kim sư huynh đã trở về, sao người còn mặt ủ mày ê? Chẳng lẽ là bởi vì ngài quá hung dữ, Kim sư huynh không chịu cưới người?" Thanh Sơn ở trong phòng ta một mặt giúp bóc hạt thông, một mặt chớp chớp mắt to ngây thơ hỏi ta.

"Ta hung dữ?" Ta hung tợn trừng mắt liếc hắt một cái, "Người có can đảm thì lặp lại lần nữa!"

Thanh Sơn lập tức che miệng lại, liều mạng lắc đầu, phát ra tiếng ưm ưm ngọng nghịu: "Ngài không hung dữ. Ngài không hung dữ chút nào."

Này còn được, ta liếc hắt một cái: "Ra ngoài đứng tấn ba canh giờ, không xong không cho ăn cơm."

"Chường môn, ngài như vậy cả đời cũng không ai thèm lấy đâu!" Thanh Sơn kêu khóc chạy đi, đâm đầu vào người đang vào cửa, mạnh mẽ ngã trên mặt đất, gào khóc kêu đau.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, lại là Kim Nguyên Bảo!

Trong lòng hơi kích động một chút, chẳng qua ta không thể biểu hiện ra, vì vậy làm bộ bình thản hỏi: "Người xuất quan rồi hả?"

"Ừ."

Thôi đi, sao bẽ quan hai tháng mà vẫn đầu gối như cũ vậy, người này không thể cứu được. Ta ném từng hạt thông trong đĩa vào miệng, vừa ăn vừa thăm nắn Kim Nguyên Bảo từ đầu đến chân một lần, sau đó chợt nghe một tiếng "ầm", cửa phòng bị khép lại thật chặt.

"Chường môn, sắc trời không còn sớm, ngài cùng Kim sư huynh nghỉ ngơi sớm một chút!" Ngoài cửa truyền đến giọng nói hết sức thô bỉ của Thanh Sơn.

"Tiểu tử thú người tự đâm đầu vào chỗ chết!" Ta bỏ lại một bàn hạt thông, chạy đi muốn dạy dỗ Thanh Sơn, lại phát hiện tiểu quỷ này lại to gan lớn mật khóa trái cửa từ bên ngoài, mặc cho ta dùng sức, vẫn không nhúc nhích." Thanh Sơn thối tha, người nhất định phải chết, chờ ta đi ra ngoài sẽ cho người chệp môn quy một trăm lần, đứng tấn ba ngày ba đêm!" Ta vừa mắng vừa đá cửa phòng một cước, đầu đến nước mắt của ta cũng bị bức ra, quay đầu nhìn lại, tức phát khóc.

Kim Nguyên Bảo dám ung dung bình thản ngồi trên ghế thái sư chuyên dụng của bốn chường môn, ăn hạt thông của bốn chường môn! ! !

Không thể nhị được! Ta nhảy lò cò qua, chỉ vào Kim Nguyên Bảo giận dữ ra lệnh: "Không cho ăn, đây là cửa ta. Oái!" Lời còn chưa nói hết, người cũng bởi vì mất thăng bằng, té thẳng ra phía trước, cả khuôn mặt dính vào ngực Kim Nguyên Bảo. Hiện tại ta biết rõ tại sao vừa rồi Thanh Sơn bị bật ra như vậy rồi, đây là ngực hả, rõ ràng là bức tường nha, còn không bằng ngã trên mặt đất, má ơi!

"Hu hu, mặt của ta!" Ta kêu ầm ĩ, vừa mắng Kim Nguyên Bảo, "Người đỡ ta một chút sẽ chết sao, cổ của ta cũng sắp gãy rồi, đau chân, mặt đau, cổ cũng đau. Hu hu hu. Đau chết mất."

"Nàng có thể buông tay ra trước không?" Bên tai truyền tới giọng Kim Nguyên Bảo hết sức bất đắc dĩ.

Ta ngừng kêu, lau nước mắt nước mũi, cúi đầu xem xét, nhất thời hóa đá. Thì ra là thời điểm ta té xuống, tình cờ túm phải dây quần của cậu ta, ta khóc rống một hồi, hiện tại dây quần đã tuột ra, quần cũng bị ta tụt xuống một đoạn, hết sức bất nhã, nhìn lại sắc mặt của Kim Nguyên Bảo, cũng sắp đen như than.

"Thật xin lỗi, ta không cố ý!" Ta bỏ tay khỏi dây quần của cậu ta, luống cuống tay chân bò dậy, nhìn lại sắc mặt của cậu ta, đầu óc chợt hỗn loạn, cũng không biết trúng tà gì, lại ngồi xổm xuống xách quần cậu ta về chỗ cũ, còn buộc lại dây quần.

"Tốt rồi." Ta thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm lần này lấy công chuộc tội được rồi, chỉ là quần này không bằng phẳng thì phải, tại sao dường như bên trong nhét một thứ gì đó. Ta thận trọng dùng ngón tay chọc thử, cứng cứng.

"Sở Tiểu Bắc!" Bên tai truyền tới giọng trầm khàn, làm ta sợ hết hồn.

Ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía Kim Nguyên Bảo, sắc mặt của cậu ta còn khó coi hơn nhiều, cắn răng, cau mày.

"Người làm sao vậy?" Ta kỳ quái hỏi, "Chẳng lẽ là tàu hỏa nhập." Một chữ kia còn chưa nói hết, cậu ta liền bỗng nhiên thò tay đỡ gáy ta, sau đó không nói hai lời cúi người, chiếm lấy môi ta.

Ừm. Trong đầu ta trống rỗng, chỉ cảm thấy miệng, ngay tiếp theo cả khuôn mặt, cả người đều nóng rất nóng, còn xen lẫn mùi hạt thông nhàn nhạt, không ghét, thậm chí còn có chút hương thụ. Ta không tự chủ được đưa tay ra, ôm chặt cổ của cậu ta, rồi sau đó eo liền bị giữ chặt, một sức mạnh khổng lồ bế ta từ trên mặt đất lên, đi đến bên giường.

Thân thể chợt nhẹ bẫng khiến ta không nhìn được co chân lên, quặp vào hông Kim Nguyên Bảo, gần như là đồng thời, hai ta ngã xuống giường, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách giữa chúng ta rất gần rất gần, miệng của cậu ta hồng hồng, mặt cũng hồng hồng, thở hổn hển.

"Ta." Hai ta gần như đồng thời mở miệng, rồi lại đồng thời ngừng, cùng nhau lọt vào thật dài trầm mặc.

Thời gian có lẽ chỉ qua chỉ chớp lát, tuy nhiên lại khiến ta cảm thấy cực kỳ lâu, nhiệt độ thân thể không giảm bớt, trái tim trong ngực nhảy loạn, thờ đờu giống như đang phun hỏa, l ề q u ý đ ò n đây là một loại cảm giác không cách nào nói rõ, ta chưa từng trải qua, cho nên ta liền cứng ngắc như vậy, không biết bước kế tiếp nên làm gì.

"Tiểu Bắc." Cậu ta phản ứng lại trước, đỏ mặt muốn buông tay ra.

Đừng! Mặc dù ta không biết nên làm gì, nhưng là thân thể lưu luyến nhiệt độ kỳ quái này, không muốn buông tay, chỉ muốn dựa sát vào.

Cậu ta chột giật mình, thần sắc trong mắt chột biến đổi, đen nhánh, thâm thúi, xen lẫn một tia. Cuồng nhiệt? Ta không kịp ngẫm nghĩ, nụ hôn của cậu ta lại rơi xuống, lúc này không phải môi, là vành tai, cổ, bả vai. Ừm, cậu ta đang cời y phục của ta.

"Chường môn, Thanh Sơn sai rồi! Van ngài không cần phạt Thanh Sơn chép môn quy, môn quy dày như thế, một trăm lần còn là người sao Há?" Thanh Sơn khóc lóc nức nở chột xông vào, trợn to mắt, bị tất cả trước mắt khiến sợ ngây người như phỗng.

Ba người chúng ta đồng thời cứng lại, Kim Nguyên Bảo nhanh chóng dùng chân bọc ta lại.

Khoảng không gian trước mắt đen kịt, giọng Thanh Sơn từ bên ngoài chấn truyền đến: "Chường môn, Kim sư huynh, hai người tiếp tục, không cần để ý ta. Ngần vịn lần không được để ý đến ta. . . ." Tiếng đóng cửa cùng tiếng bước chân hoảng hốt, biểu thị đời này Thanh Sơn cũng đừng nghĩ vùng lên ở phái Thanh Thương.

Bị Thanh Sơn quấy rối, tình cảnh an tĩnh lại, ta quán chấn thật chặt, cảm giác cả người như bị bỏ vào lồng hấp, rồi lại lúng túng không dám thò đầu ra. Trong óc hồ hết loạn lên, hình như hơi tỉnh táo, lại hoàn toàn không biết mới vừa rồi mình làm sao, thế mà lại làm ra chuyện không biết thẹn như vậy. Mẹ ta nói, thân thể nữ hài tử rất quý báu, chỉ có thành thân mới có thể cho tướng công nhìn, mới vừa rồi Kim Nguyên Bảo cời y phục của ta, chẳng phải là thiếu chút nữa cho cậu ta thấy hết?

Cái này không thể được, ta tỉnh táo lại, đang muốn nói Kim Nguyên Bảo nguoi hôn thì hôn, nhưng không cho cời y phục của ta, lại nghe bên ngoài vang lên giọng của cậu ta.

"Sở Tiểu Bắc, ta thích nàng."

Hả?

Giật mình, ta thiếu chút nữa cho là mình đang nằm mơ, ta cách chấn hỏi: "Nguoi lặp lại lần nữa, ta không nghe rõ."

"Ta thích nàng." Cậu ta lại nói một lần, ta núp ở trong chăn, không nhìn được cười, nói sớm có phải tốt không.

"Nàng thích ta sao?" Cậu ta lại hỏi.

Ta gật đầu một cái, ta không thể nói được, rất không dè dặt.

Một lát sau, ta lại nghe đến giọng của cậu ta: "Vậy nàng gả cho ta có được hay không?"

Cái này sao. Dù sao để cho nguoi thấy hết ta cũng không ai thềm lấy rồi, vậy thì miễn cưỡng đồng ý là được, ta lại gật đầu một cái.

Thân thể chột bị mạnh mẽ mẽ ôm lấy, ừm, thờ không thông. Nhưng lại không có chút cảm giác chán ghét nào, mùa đông đến, bên ngoài trời rất lạnh, nhưng cách một lớp chăn ôm như vậy, có loại ấm áp không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Editor: Serena Nguyen

Ta cách một lớp chăn ngủ cùng Kim Nguyên Bảo một đêm, cả đêm không mộng mị, ngủ cực ngon.

Nhưng là ngày thứ hai, chuyện hai chúng ta ngủ một giường như mọc cánh bay, truyền khắp cả phủ Thừa Tướng, còn bị Thanh Sơn thêm dầu thêm mỡ, trở nên hết sức khó coi. Ánh mắt mỗi người nhìn ta đều rất kỳ quái, Hoắc Đạt càng thêm không nhẫn nại được vọt tới tìm ta, há mồm chính là một câu: "Chường môn, ngài và Kim huynh đệ tính khi nào lập gia đình?"

Ta bối rối, hai ta lúc nào thì lập gia đình, mấc mớ gì tới nguoi?

Sắc mặt Hoắc Đạt kém hơn: "Chường môn, mặc dù ngài và Kim huynh đệ tình chàng ý thiếp, tất cả mọi người đều nhìn thấy. Nhưng dù sao ngài vẫn là

hoàng hoa đại khuê nữ, sao có thể chưa thành thân đã ở chung một chỗ với nam nhân chứ? Chuyện này. Đây quả thực không ra thể thống gì! Trăm năm danh dự của phái Thanh Thương chúng ta không thể hủy ở đây được!"

Cái gì, không thành thân không thể ngủ một chỗ sao? Vì sao mẹ ta chỉ nói không thành thân không thể cho nam nhân nhìn thân thể đây? Rốt cuộc là lời của mẹ ta đúng, hay là Hoắc Đạt nói đúng, ta có chút không rõ ràng lắm. Ta cần thận suy tư một chút, vẫn cảm thấy mẹ ta tương đối có thể tin, ta nói: "Nhưng ta với Kim Nguyên Bảo cũng không phải là lần đầu tiên ngủ một giường, người khản trương cái gì?"

"Cái gì?" Hoắc Đạt kinh hãi, miệng mở rộng thật lâu nói không ra lời, qua một lúc lâu, hắn ta mới nói: "Không thể không thể tiếp tục như vậy nữa, danh dự phái Thanh Thương chúng ta phải giữ được, ta sẽ đi tìm người chuẩn bị hôn lễ!"

Hoắc Đạt thật đúng là nôn nóng, ta đuổi chạy ra hô to: "Hôn lễ cái gì, ta còn chưa có ý định gả!" Kết quả mới vừa nói xong, bị Kim Nguyên Bảo bắt gặp.

"Nàng nói cái gì?" Cậu ta hỏi.

"Ách." Ta cảm nín, Hoắc Đạt đáng chết, hai mối thù với người và Thanh Sơn bỗng chường môn nhớ kỹ.

"Đây là cái gì?" Lúc ta không biết nên làm thế nào, chợt nhìn thấy cái túi thật dài Kim Nguyên Bảo cầm trên tay, bên trong giống như đựng cái gì.

"Đi vào rồi nói."

Hình như là gì đó rất thần bí, không phải là bảo vật gì chứ? Ta vội vàng đi vào trong phòng cùng cậu ta, chỉ thấy Kim Nguyên Bảo để túi trong tay lên bàn, phát ra một tiếng trầm đục, có thể thấy được đồ vật này có vẻ nặng. Ta vội vàng tiến tới, tò mò đi vòng quanh túi vải xám này, vẫn không nhìn ra bên trong này để thứ gì.

Lúc này, Kim Nguyên Bảo tiến lên, mở túi vải ra. Rốt cuộc ta đã thấy rõ, đây là một cái vỏ đao, kim quang lấp lánh, thủ công tinh xảo, còn nhìn quen mắt như vậy.

"Đây là."

"Vỏ Phệ Hồn đao."

Ta nhớ ra rồi! Đây không phải là vỏ đao ta thấy từng qua ở trong phòng Công Tôn Liệt, vẫn treo trên tường sao? Nhưng là, Phệ Hồn đao vẫn còn ở trong tay Công Tôn Nhất Hạ, vỏ đao này có thể có tác dụng gì, Kim Nguyên Bảo cầm nó tới làm gì? Ta có chút không rõ ràng lắm.

Cậu ta liếc thấu tâm tư của ta: "Chớ xem nhẹ vỏ đao này, nó có thể cứu mạng mọi người."

Cái gì? Vậy ta càng mơ hồ, vội vàng hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, người nói rõ đi!"

"Ta hỏi người vì sao, triều đình phải tìm Phệ Hồn đao?"

"Nghe nói trong Phệ Hồn đao có bí mật kho báu?"

"Sai!" Kim Nguyên Bảo nói: "Tin trong Phệ Hồn đao có dấu kho báu, cũng chỉ là Tuấn Hiền Vương đưa tới giang hồ, từ đó lấy cớ tìm ra Phệ Hồn mà thôi, hôm nay trong triều đều do Tuấn Hiền Vương trông coi, hắn còn không đến mức vì kho báu trong truyền thuyết, tổn nhiều sức như vậy."

"Vậy hắn vì cái gì?" Sao càng nói càng không hiểu rồi, ta đều rối loạn.

"Lùi một bước nói, nếu như Phệ Hồn đao có dấu bí mật kho báu, Công Tôn Nhất Hạ cầm Phệ Hồn đao lâu như vậy, đã sớm phát hiện không phải sao? Nhưng ông ta cũng không phát hiện bí mật kho báu gì, lại chỉ phát hiện trên Phệ Hồn đao tâm pháp tầng thứ mười. Cho nên, Phệ Hồn đao cho dù có bí mật, cũng chỉ là có dấu thân công bí tịch thôi, cũng không bất kỳ quan hệ gì với kho báu."

Lời này có lý, ta gật đầu một cái: "Chẳng lẽ Tuấn Hiền vương cũng muốn tu luyện thần công, chỉ là bộ đáng kia của hắn." Ta lại nghĩ tới cặp chân của Tô Mộ Bạch, từ lúc biết hắn, hắn đã không cách nào đi lại, sao có thể luyện công chứ?

"Tuấn Hiền vương tàn tật từ nhỏ, tự nhiên không phải là vì lấy được tâm pháp Phệ Hồn đao, trước ta cũng không hiểu cậu ta muốn đao đến tột cùng có ích lợi gì, cho đến khi ta lấy được vỏ đao này." Kim Nguyên Bảo bắt đầu nói mẩu chuyện sự tình, cậu ta nói, ngày đó cậu ta bị thương trở lại Ngự Phong sơn trang, đúng lúc gặp người của triều đình đang tịch thu gia sản, tìm ra vỏ Phệ Hồn đao. Lúc ấy mặc dù cậu ta gần tới tẩu hỏa nhập ma, nhưng đối phó với mấy quan binh vẫn dư dả, vì vậy liền thuận tay cướp vỏ đao này.

"Nàng có từng nhớ bộ đáng Công Tôn Nhất Hạ?" Kim Nguyên Bảo hỏi ta.

Ta liếc mạng gật đầu, cái gì có thể không nhớ, gặp qua bộ đáng kia, chính là muốn quên cũng quên không được.

"Phệ Hồn đao tâm pháp mặc dù lợi hại, nhưng lại có nhược điểm hủ gân hóa cốt (hủ: mục nát; hóa: hủy; cốt: xương), ban đầu Công Tôn Nhất Hạ nóng lòng thành công, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma, thành bộ đáng ngày hôm nay. Ta dung nhập Kỳ Lân đao pháp vào trong đó, mới có thể khắc phục chương ngại này, nhưng trên thực tế, muốn phá giải phản phệ của Phệ Hồn đao pháp cũng không cần phiền toái như vậy."

"Chẳng lẽ vô đao này có thể khắc chế phản phệ của Phệ Hồn đao pháp?"

"Không sai." Kim Nguyên Bảo gật đầu, "Cha ta từng nói với ta một đạo lý, nếu một gốc cây hoa có độc, rễ cây thường thường có thể giải độc. Vạn vật trên thế gian tương sinh tương khắc, Phệ Hồn đao cũng là như thế. Người giấu Phệ Hồn đao pháp vào trong đao, sao có thể không biết phương pháp khắc chế phản phệ chứ? Nhưng là Công Tôn Nhất Hạ nghiên cứu Phệ Hồn đao ba năm, vẫn không thể tìm ra phương pháp này, cho nên ta đoán phương pháp kia không có ở trên đao, mà là ở vô đao này."

Ta đây coi như là nghe rõ, Kim Nguyên Bảo có ý tứ là, trong vô đao này có dấu một phương pháp, có thể bù đắp nhược điểm của Phệ Hồn đao pháp, khiến người tu luyện Phệ Hồn đao pháp có thể không cả người rữa nát giống như Công Tôn Nhất Hạ.

"Ta hiểu!" Trong nháy mắt ta hiểu được, "Phệ Hồn đao pháp sẽ khiến người hủ gân hóa cốt, mà vô đao lại cất giấu phương pháp sinh gân nối cốt, chính là cái Tuấn Hiền vương cần, đúng không?"

"Coi như nàng thông minh." Kim Nguyên Bảo gật đầu một cái.

"Ta vốn là thông minh đó!" Ta le lưỡi với cậu ta một cái, vậy là ta hoàn toàn hiểu, Tô Mộ Bạch muốn không phải tiền tài châu báu, mà là muốn cho hai chân của mình có thể đứng, trong vô Phệ Hồn đao cất giấu phương pháp có thể làm cho chân cậu ta khôi phục, sẽ là gì chứ? Ta hỏi tới: "Người có thể tìm được phương pháp kia rồi sao?"

"Nàng xem." Lúc nói chuyện, Kim Nguyên Bảo cầm lên cây nến trên bàn, dùng lửa đốt đầu lâu khắc vào trên vô Phệ Hồn đao, một lát sau, đầu lâu kia chợt mở miệng, từ bên trong bắn ra cái hộp nhỏ hình tròn dẹt, mở hộp ra, một viên thuốc màu vàng đặt ở bên trong.

Ta vui mừng đến nhảy dựng lên, là thật, đây chính là đồ Tô Mộ Bạch muốn, cầm nó liền có thể giữ được tánh mạng của tất cả mọi người, hi vọng đang ở trước mắt, nhưng. Khoản giao dịch này nên do người nào đi hoàn thành đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Editor: Serena Nguyen

Ý định của ta là tự cầm thuốc vào cung, đi hoàn thành giao dịch với Tô Mộ Bạch, nhưng Kim Nguyên Bảo lại không đồng ý, cậu ta nói trong cung hung hiểm cực kỳ, Tuấn Hiền vương lại quý kẻ đa đoan, quyết sẽ không để cho ta gặp nguy hiểm lần thứ hai. Nhưng là, người thỏa thuận với Tuấn Hiền vương là ta, cớ chuông phải do người buộc chuông, ta cảm thấy ta là người thích hợp nhất để vào cung.

Lúc hai chúng ta tranh chấp không phân thắng bại, triều đình chợt phái trọng binh bao vây phủ Thừa Tướng.

Chuyện xảy ra đột ngột, cho tới ta cùng Kim Nguyên Bảo cũng bị vây ở trong phủ, Gia Cát Hoành nhanh chóng xoay vòng vòng, nói thầm trong miệng: "Ta biết ngay sẽ xảy ra chuyện, xong rồi xong rồi, lần này toàn bộ xong rồi."

"Bá phụ ngài đừng nóng vội, ngài lại không làm việc trái với lương tâm, triều đình muốn bắt cũng nhất định là nhằm vào ta." Ta ở một bên an ủi ông ấy.

"Người không hiểu, làm quan có ai chưa làm việc trái với lương tâm, nếu Tuấn Hiền vương có tâm làm khó lão phu, lão phu có mười cái đầu cũng không giữ được. Nhớ năm đó lão phu vì thuận lợi thi đậu tiến sĩ, nhét cho thị vệ giữ cửa trường thi ba quả trứng gà, hôm nay nghĩ tới vẫn là hoảng sợ cả ngày. . . ."

Ta: "."

Mặc dù lão Thừa Tướng lòng tràn đầy rối rắm với ba quả trứng gà kia, nhưng rất dễ nhận thấy Tuấn Hiền vương không hề tính toán chút chuyện nhỏ nhặt đó, tội danh hẳn đặt cho Gia Cát Hoành là "phản quốc", toàn phủ từ trên xuống dưới, vô luận nam nữ già trẻ, tất cả bị bắt, giống lúc vây quét Ngự Phong sơn trang.

Ta cùng Kim Nguyên Bảo làm khách trong tướng phủ, tự nhiên cũng không thể may mắn thoát nạn, bị vô vào Tông Nhân phủ, chờ đợi thẩm vấn.

"Vô luận như thế nào, phải cùng Tuấn Hiền vương nói điều kiện mới có thể giao đồ ra." Đây là lời trước lúc bị bắt, Kim Nguyên Bảo len lén nói thầm bên tai ta, ta ghi tạc trong lòng.

Quả nhiên, đêm bị bắt, liền có một người sắc mặt âm trầm gặp ta, truyền lời nhắn của Tuấn Hiền vương, bảo ta giao đồ ra.

Ta cười lạnh một tiếng: "Đồ đúng là đang ở trên tay ta, nhưng mà ta lại không muốn cho người, kêu Tuấn Hiền vương tự mình tới lấy."

Người nọ lập tức nổi giận: "Cần rõ, Vương Gia tôn quý nhường nào, nào phải người muốn gặp là gặp, người chán sống." Dứt lời liền rút trường kiếm

trong tay ra, làm bộ muốn mạng của ta.

Uy hiếp nhỏ này ta cũng không thêm đề vào mắt, ta nói: "Người muốn giết chết ta thì hãy mau động thủ, dù sao không lấy được đồ, người cũng sẽ chôn theo ta nhanh thôi."

Mặt của người kia biến sắc, bỗng dưng đổi lại một khuôn mặt tươi cười: "Cô nương, đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt, cô chỉ cần ngoan ngoãn giao đồ ra, ta lập tức thả toàn bộ mọi người, như thế nào?"

"Nếu không bây giờ người liền thả tất cả mọi người, ta sẽ đưa đồ vật cho người."

"Chát!" Một cái tát hạ xuống trên mặt ta, đau rất, "Ngao ngoan nghe lời cho ta, mạnh miệng với ta đúng không? Vương Gia ra lệnh không được động vào người, nhưng là lão tử có biện pháp cho người giao đồ ra." Hắn nói xong, cười lạnh, lôi ta vào trong hình phòng.

Ta cho là hắn chuẩn bị khiến ta sống không bằng chết, nhưng chưa từng nghĩ đến, trong hình phòng đều là từng gương mặt quen thuộc ư: Hoắc Đạt, Thanh Sơn. Còn có Kim Nguyên Bảo! Điê danl equ ydo on! Chỉ thấy tất cả bọn họ đều bị treo ngược lên hình giá, Kim Nguyên Bảo bị thương nặng nhất, ngực bị roi kéo lê từng vết máu, thê thảm không nỡ nhìn.

Lúc này ta liền khóc, túm lấy tên kia kêu: "Người làm gì đấy, mau thả bọn họ ra!"

"Người giao đồ ra đây, ta liền thả người." Người nọ buông tay ra, "Nếu không, ta sẽ cho người nhìn tận mắt đám người này bị đánh đến chết ở trước mặt người."

"Đồ điên!" Ta đẩy hắn ra, xông tới chỗ Kim Nguyên Bảo, lại bị tên kia giữ thật chặt lại.

Kim Nguyên Bảo ngẩng đầu lên, cho ta một cái ánh mắt, giống như đang nói với ta, không thể mềm lòng, quyết không thể.

Bên tai truyền tới giọng người nọ cười ha ha: "Xem ra người quan tâm nhất chính là tên này, vậy thì xuống tay từ cậu ta, người đâu, dùng hình cho ta!" Hắn ra lệnh một tiếng, ngực tốt phụ trách hành hình liền cầm lên bàn ủi nung đỏ, dí vào ngực Kim Nguyên Bảo.

Xèo xèo.

Trong nhà tù tràn ngập mùi khét, Kim Nguyên Bảo cắn răng, một tiếng cũng không kêu, ta lúc ấy liền sụp đổ, lớn tiếng khóc: "Người là đồ súc sinh, người sẽ không được chết từ tế!"

"Đau lòng? Đau lòng thì ngoan ngoãn giao đồ ra đây, ai cũng sẽ không chịu khổ." Người nọ hả hê nói.

Lúc ấy ta thật sự nghĩ cứ giao đồ ra thôi, nhưng lời Kim Nguyên Bảo nói với ta còn bên tai, ta nhất định phải làm được. Nhưng là, Kim Nguyên Bảo thì phải làm sao? Phái Thanh Thương làm thế nào? Ta quyết không thể tro mắt nhìn bọn họ cứ như vậy chết đi, lúc này không thể khóc, phải tỉnh táo, ngàn vạn lần phải tỉnh táo. Ta càng không ngừng tự nhủ những lời này ở trong lòng, chợt nảy ra một ý tưởng, nghĩ tới biện pháp.

Ta nói: "Được, ta cho người biết đồ ở đâu."

"Tiểu Bặc!" Rốt cuộc Kim Nguyên Bảo hô lên một tiếng, hết sức muốn ngăn lại ta.

"Vậy mới ngoan chứ." Người nọ đã được như nguyện, tự nhiên buông lỏng cảnh giác, "Nói mau, ta lập tức thả bọn họ."

"Lời người nói có thể tin?" Ta ngẩng đầu lên, hỏi cậu ta.

"Đó là tất nhiên."

"Ta không tin lời người nói, ta muốn người lập tức thả."

"Nha đầu này phiền như vậy?" Đối phương có chút không bình tĩnh.

Mà thái độ của ta lại hết sức cứng rắn: "Người thả bọn họ, ta mới nói cho người biết địa điểm, ta không tin được bọn người xấu các người."

Người kia nghiêm túc: "Tiểu nha đầu, người đừng có mở miệng là người xấu, ta cũng là phụng mệnh làm việc, nếu như người khẳng khẳng muốn ta thả, ta thả cũng được." Dứt lời, rốt cuộc buông ta ra, giờ tay lên bên đầu, "Ngọc hoàng ở trên cao, Mã Đức ta thả."

Hắn còn chưa nói hết lời, ta đã thừa dịp bất ngờ, cầm lấy chủy thủ ở một bên, không nói hai lời, chĩa vào bụng của mình.

Việc này khiến Mã Đức trợn tròn mắt tại chỗ: "Người muốn làm gì?"

"Mới vừa rồi người nói Tuấn Hiền vương hạ lệnh không cho phép động đến ta phải không? Phụng mệnh làm việc thật sao?" Ta mất lạnh nhìn hắn, "Như vậy nếu như mà ta chết rồi, người liền không thoát được quan hệ, đến lúc đó người đã chết, đồ cũng không lấy được, ta thật ra muốn nhìn một chút người làm sao mà báo cáo với người trên?"

Mã Đức luống cuống: "Người. Người không phải dọa ta, tiểu nha đầu, chủy thủ này sắc bén như vậy, đâm vào rất đau, người nên hiểu rõ."

"Cũng không không cần dọa ta, trong lòng ta rất rõ ràng, thay vì ở chỗ này nhìn mọi người chết, không bằng ta chết trước một cách sáng khoái." Nói xong, ta liền không chút do dự từ đâm vào bụng mình.

"Tiểu Bắc!" "Chờng môn!"

Vô số tiếng gào vang lên ở bên tai ta, trong nháy mắt máu tươi chảy ra, ta đau đến thiếu chút nữa quỵ trên mặt đất, mà ta cắn răng chống được. Đây là một ván cờ, sống chết đối với ta mà nói là chuyện sớm hay muộn, ta có lòng tin dùng mạng của ta đánh thắng ván này.

"Dừng tay!" Mã Đức quả nhiên thỏa hiệp, "Người...người mau dừng tay, ta lập tức bẩm báo Vương Gia, người đừng cử động, ta van người!"

Kim Nguyên Bảo, ta không cho người thất vọng, rốt cuộc. Rốt cuộc ta cũng làm được.

Ta rút dao ra vút trên mặt đất, quay đầu lại liếc nhìn Kim Nguyên Bảo, khoe miệng cố gắng kéo lên, thử cho cậu ta một nụ cười trấn an ta không sao, nhưng cuối cùng vẫn là trước mắt bỗng tối sầm, vô lực té xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Editor: Serena Nguyen

Ta mơ một giấc mộng rất dài rất dài, mơ thấy mình chết rồi, thân thể trở nên nhẹ nhàng, từ Kinh Thành vẫn lằng lằng, bay về Trần Bạch Vân, lúc đang bơi lội ở trời xanh mây trắng quen thuộc, nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, cha mẹ ta, Kim bá bá, Kim bá mẫu, Đậu Hũ thúc thúc, phu tử, Đầu To. Tất cả bọn họ khóc trước mộ phần ta, khóc thật đau lòng, thật đau lòng.

Ta bay xuống, cố gắng khuyên bọn họ, nhưng là bọn họ lại không nghe, khóc suốt, khóc suốt.

"Đừng khóc, ta không muốn nhìn thấy mọi người khóc vì ta, không phải là chết sao? Thật ra thì ta vẫn còn ở đây, các người nhìn đi, các người nhìn đi!"

Tất cả lời nói đều là vô dụng, không ai nghe, không ai nhìn thấy, tiếng khóc từng hồi truyền vào trong tai của ta, nghe phiền cả lòng.

Ta bỗng nhiên chợt hiểu, ta không thể chết được, chết tất cả mọi người sẽ khóc, sẽ thương tâm khổ sở, mặc dù ta hoành hành ngang ngược ở Trần Bạch Vân, đã làm nhiều chuyện xấu, nhưng cũng không ai trách ta, bọn họ cũng không muốn ta chết, cho nên ta quyết không thể cứ như vậy buông tha tính mạng của mình!

Ta muốn còn sống, phải sống, phải sống!

"Khụ khụ." Ta bị chính mình ho khan đánh thức, đầu đón truyền tới từ bụng, chậm rãi mở mắt ra.

Chung quanh là một gian phòng xa lạ mà khí thế, giường gỗ lim, chấn gấm dùng tơ vàng sợi bạc thêu thành, cửa sổ mạ vàng. Còn có bóng dáng quen thuộc mặc áo trắng bên giường, giống lần đầu gặp mặt buổi trưa nhiều năm trước.

"Người đã tỉnh?" Giọng Tô Mộ Bạch truyền đến, không nhanh cũng không chậm.

Ta ở trong hoàng cung, ta không nằm mơ, đây là Tô Mộ Bạch, ta không chết, ta thành công rồi! Năm ý nghĩ nhanh chóng thoáng qua trong đầu ta, ta nhìn đau ngồi dậy từ trên giường, làm bộ cái gì cũng không biết hỏi: "Ta. Ta làm sao vậy?"

"Người rất thông minh, là ta xem thường người." Tô Mộ Bạch lẳng lặng nhìn ta.

"Người nói cái gì?"

Thế nhưng hần lại không trả lời ta, chỉ lạnh nhạt nói: "Nghe nói người liều chết cũng muốn gặp ta, là có cái gì muốn nói với ta sao?"

Lời Kim Nguyên Bảo nói với ta lại vọng về bên tai, phải tinh táo, cần điều kiện, quyết không thể dễ dàng giao đồ, trầm mặc chốc lát, ta hỏi: "Ta muốn hỏi người một lần nữa, người chính là Tô Mộ Bạch ta biết sao?"

"Ta là người người nhận biết kia, nhưng không gọi Tô Mộ Bạch, lấy cái tên cũng chỉ là vì muốn lừa người mà thôi." Hần ta cười cười.

"Nhưng là, ở trong trí nhớ của ta người chính là Tô Mộ Bạch, người bây giờ ta không quen biết."

Hần ngó người ra, rồi sau đó cười lên, nói thẳng: "Nếu như người nghĩ như vậy, hãy coi như Tô Mộ Bạch đã chết đi, ta sẽ không mềm lòng vì quá khứ

đã chết, giao đồ ta muốn giao ra đây."

"Nếu như không phải là bởi vì mềm lòng, sao ngươi lại hạ lệnh không được động đến ta?"

Hắn ngăn ra: "Sở Tiểu Bắc, ngươi thật đúng là khiến cho ta mở rộng tầm mắt, mỗi câu đều ngoài dự đoán của mọi người, thật làm người khác ưa thích, không trách được nhiều nam nhân quyết một lòng với ngươi như vậy, ngay cả ta cũng có chút động lòng."

"Ngươi tốt nhất chớ động lòng, trong lòng ta đã có người khác." Ta rất kiên định nói.

"Ta biết rõ, tiểu tử họ Kim kia sao? Cậu ta là không tệ, cũng rất thông minh, nhưng là còn xa lắc mới xứng với ngươi, ánh mắt của ngươi nên phóng xa chút, địa phương nhỏ không thích hợp ngươi...ngươi nên tìm một cường giả chân chính quyền khuynh thiên hạ."

"Hoàng thượng sao? Hay là. Ngươi?"

"Ha ha ha." Hắn cười lên, "Đừng nghĩ dò xét ta..., ta không phải đàn như ngươi, gặp ngươi là nể tình tình cũ, nói cho ta biết đồ ở đâu, ta sẽ thả ngươi một con đường sống."

"Vậy còn những người khác?" Ta hỏi.

"Tạm thời cũng bỏ qua." Hắn bình tĩnh nói câu này, giống như ban cho ân huệ lớn nhất trên đời, lời nói vô tình này, khiến cả gian phòng trong nháy mắt lạnh lẽo xuống.

"Không, ta muốn ngươi bảo đảm vĩnh viễn đều sẽ không động đến một cọng tóc gáy của bọn họ!"

"Sở Tiểu Bắc, người là đang cùng ta nói điều kiện sao?" Hắn yên lặng nhìn ta, trong ánh mắt lộ ra uy hiếp vô hình, trên mặt bình thản như nước, bên trong lại cuộn trào mãnh liệt.

Ta cắn răng: "Ta dĩ nhiên là vì cùng ngươi nói điều kiện mới liều chết tới gặp ngươi, ban đầu ta và ngươi ước định ta giao ra thứ ngươi muốn, ngươi liền thả người ta muốn, hôm nay nếu ta thực hiện lời hứa của ta, ngươi cũng nên hết lòng tuân thủ cam kết của ngươi, thông báo thiên hạ, bỏ qua cho mọi người."

"Thì ra là sợ ta lật lọng." Hắn cười lạnh, "Thì ra ta trong mắt ngươi là người như thế."

"Ồ trong mắt ta, Tô Mộ Bạch tuyệt sẽ không là người như thế, nhưng Tuấn Hiền vương lại nói không chừng."

"Ta nói rồi, Tô Mộ Bạch đã chết." Hắn quay đi, lạnh nhạt nói.

"Mà ta hi vọng hắn chưa chết." Ta nói, "Ta hi vọng hắn vẫn là đại ca an tĩnh kể cho ta nghe chuyện xưa, mặc kệ bây giờ hắn trở nên như thế nào, hắn vĩnh viễn sống ở trong trí nhớ của ta, sống ở trấn Bạch Vân."

"Không được nói nữa!" Tô Mộ Bạch cắt đứt ta, giọng có chút trở nên run rẩy, nhưng rất nhanh lại khôi phục bộ dáng vô tình, "Không cần nói nữa, giao đồ ra đây, nếu không ai cũng không được dễ chịu, bao gồm ngươi."

"Vậy ngươi hãy bỏ qua mọi người! Nếu không ngươi đừng nghĩ lấy được vật gì từ tay ta, vì cứu người, không có chuyện gì là ta làm không được, ta không sợ ngươi."

Tô Mộ Bạch trầm mặc, hắn lặng lẽ nhìn ta, giống như lọt vào suy tư sâu xa, thời gian vào giờ khắc này trở nên gian nan như vậy, mà ta vẫn thủy chung cắn răng, không sợ hãi chút nào nhìn thẳng vào hắn. Cần thỏa thuận điều kiện, phải cứu mọi người, ta không thể khiếp đảm, càng không thể nhượng bộ, chỉ có như vậy mới có hi vọng.

Rất cuộc, trải qua thời gian chờ đợi khá dài, Tô Mộ Bạch lên tiếng: "Ta đồng ý với ngươi."

Thật tốt quá! Kim Nguyên Bảo, ta thành công rồi! Mặc dù ta mừng rỡ như điên, lại không thể biểu hiện ra, tiếp tục nói: "Vậy Vô Đạo đường?"

"Sở Tiểu Bắc, ta khuyên ngươi không cần được voi đòi tiên." Ánh mắt của hắn trở nên nghiêm túc, "Vô Đạo đường không thể lưu, ngươi nói điều kiện với ta cũng không được."

Ta nóng nảy: "Vô Đạo đường là tâm huyết của cha ta, ngươi không thể động đến nó."

"Nếu Vương Gia muốn động đến Vô Đạo đường, cũng chưa hẳn không thể." Bên ngoài chợt vang lên một giọng nói không thể quen thuộc hơn được, tiếp theo, cửa chợt được mở ra, ánh nắng chiếu vào trong phòng, một nháy mắt kia, ta kích động đến gần như muốn khóc lên.

"Cha!" Ta hô to, rốt cuộc cha ta đã tới, rốt cuộc cứu tinh đã tới!

Cha ta mỉm cười nhìn về phía ta, hiểu ý gật đầu một cái, rồi sau đó thờ dài nói với Tô Mộ Bạch: "Thảo dân Sở Khuynh Vũ, tham kiến Vương Gia."

Tô Mộ Bạch cười khẽ một tiếng, chậm rãi chuyển xe lăn: "Sở đại nhân tay cầm Vô Thượng Lệnh tiên hoàng ban cho, trên hiệu lệnh văn võ bá quan, dưới điều động thiên quân vạn mã, ra vào hoàng cung như vào chỗ không người, hoàng thượng thấy cũng phải nhún nhường ba phần, ở trước mặt bốn vương

tự xưng thảo dân, bốn vương thật đúng là đảm đương không nổi."

"Vương Gia nói quá lời, Vô Thượng Lệnh là tiên hoàng ân tứ cho thảo dân, hôm nay tiên hoàng đã cười hạc về tây, thảo dân vẫn cảm vật phẩm quý trọng như thế, sợ rằng có điều không ổn. Cho nên lần này thảo dân tùy tiện yết kiến, chỉ là muốn khẩn cầu Vương Gia thay tiên hoàng thu hồi Vô Thượng Lệnh, giải tán Vô Đạo đường, cho thảo dân quy ẩn trong núi, cáo lão về quê."

Cha ta nói lời này, hình như khiến Tô Mộ Bạch hơi có chút kinh ngạc, nhưng dù sao hắn cũng sẽ không biểu hiện ra, cười nói: "Sở đại nhân còn chưa già đâu, thế nào chột nói lời này."

"Thảo dân thân mặc dù chưa già, nhưng tâm đã già, một lòng chỉ nhớ tới vợ con trong nhà, đối với chuyện triều đình và dân chúng đã sớm không quan tâm, vô tâm để ý rồi. Kính xin Vương Gia nể tình năm đó thảo dân từng bảo vệ vương gia, chấp thuận thỉnh cầu của thảo dân, thu hồi Vô Thượng Lệnh, giải tán Vô Đạo đường."

"Nói đến năm đó, không ngờ Sở đại nhân còn nhớ." Tô Mộ Bạch không trả lời thẳng thỉnh cầu của cha ta, mà là chột đổi một đề tài khác.

"Chuyện năm đó, sao thảo dân có thể không nhớ rõ. Năm đó bệnh tình tiên hoàng nguy kịch, hoàng thái hậu La thị buông rèm chấp chính, chấp chương triều chính, hại chết mấy vị hoàng tử. Tiên hoàng biết được đau lòng không thôi, rồi lại vô lực ngăn cản, vì vậy liền cả đêm ở trên giường bệnh triệu kiến thảo dân, dặn dò thảo dân nhất định phải bảo toàn tính mạng ngài. Nhớ năm đó, Vương Gia là hoàng tử tiên hoàng thương yêu thương nhất, cho dù tính mạng bị đe dọa, vẫn nhớ mãi không quên an nguy của ngài."

Lời này tựa như đụng đến chuyện đau lòng của Tô Mộ Bạch, hắn thở dài: "Tiên hoàng thương yêu thì như thế nào đây? Thử nhỏ bốn vương đã thân tàn tật, hành động bất tiện, không thành được đại sự gì."

"Lời ấy của Vương Gia sai rồi, có câu nói "Tái ông mất ngựa, biết là họa hay là phúc", mặc dù thử nhỏ Vương Gia hành động bất tiện, nhưng cũng vô tình khiến La thị buông lòng cảnh giác, mới có thể khiến thảo dân có cơ hội bảo toàn tính mạng vương gia."

"Nói như thế, đôi chân bỏ đi này Bốn vương ngược lại chính là phúc rồi?"

"Đúng hay không tạm thời không nói đến, mà nay trong lòng Vương Gia cùng thảo dân đều biết, quá khứ cuối cùng cũng là quá khứ, tương lai sắp tới." Cha ta nói xong, bỗng nhiên thò tay lấy ra một cái hộp, ta tập trung nhìn, đây không phải là viên thuốc sinh gân nổi cốt ta giấu ở trong phủ Thừa tướng ư, làm sao sẽ xuất hiện trong tay cha ta?

Nhưng Tô Mộ Bạch chỉ nhìn thuốc kia một cái, lạnh nhạt nói: "Sở đại nhân là một người thông minh, Bốn vương thật là thương thức, lúc này quy ẩn có chút đáng tiếc, không bằng tiếp tục làm việc cho triều đình."

"Ý tốt của Vương gia thảo dân xin ghi tâm, nhưng ý thảo dân đã quyết, còn xin Vương Gia có thể thuận nước giong thuyền, thành toàn nguyện vọng cho thảo dân."

"Nếu Sở đại nhân quyết ý như thế, Bốn vương cũng không tiện cưỡng cầu, sau đó, Bốn vương sẽ thừa chuyện này lên hoàng thượng, do hoàng thượng tự mình định đoạt."

"Tạ vương gia ân điển, vậy tâm nguyện thảo dân đã hoàn thành, không tiện quấy rầy, cùng tiểu nữ xin cáo từ Vương Gia."

Tô Mộ Bạch. Không, phải là Tuấn Hiền vương quay đầu nhìn ta một cái: "Trở về nghỉ ngơi cho tốt, chớ đã thương mình nữa."

Ta liều mạng gật đầu, chỉ cần người đừng hại ta, ta nhất định sống thật tốt, tóc đều không rơi một sợi.

Hắn cười cười, mắt lộ ra một tia bất đắc dĩ, trong nháy mắt, ta bị hoa mắt, cho là mình lại thấy được Tô Mộ Bạch, nhưng dụi dụi con mắt, ngồi trước mắt vẫn là Tuấn Hiền vương.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Editor: Serena Nguyen

"Cha, con nhớ cha muốn chết!" Cha ta ôm ta xuất cung, ta vòng tay qua cổ cha ta, có chết cũng không chịu buông tay.

"Nha đầu ngọc, cha cũng nhớ con." Cha ta cười hi hi, khiến cung nữ thái giám đi ngang qua mê đắm đến chân cũng mềm nhũn.

Ta vui vẻ dùng sức cọ mặt vào cổ cha ta, cọ xát một lát lại cảm thấy không đúng, bĩu môi hỏi "Nhưng cha, cha đã nhớ con như vậy, tại sao trẻ như vậy mới đến cứu con? Nếu cha lại trẻ một bước nữa, người có thể sẽ không thấy được nữ nhi bảo bối của người nữa rồi!"

"Đây không phải là gặp được sao? Con yên tâm, có cha ở đây, cùng lắm là để cho con chịu khổ một chút, sẽ không để cho con chết." Cha ta tiếp tục cười híp mắt.

Ta lại nghi ngờ: "Không đúng, cha."

"Tại sao không đúng?" Cha ta nhú mày hỏi.

"Làm sao người có thể bảo đảm con chết không được chứ, vì gặp Tuấn Hiền vương, con chính là cứu tử nhất sinh đó. Chẳng lẽ, người sớm biết con sẽ xảy ra chuyện?"

"Cha làm sao biết được chứ." Cha ta nụ cười thật là chột dạ.

Ta lập tức không bình tĩnh, ta hỏi: "Cha, tại sao người đến đúng lúc như vậy, con mới vừa nói xong điều kiện cùng Tuấn Hiền vương, cha liền xuất hiện rồi, gặp qua kịp thời, nhưng chưa từng thấy kịp thời như cha."

"Vậy sao, chỉ có thể nói là bởi vì cha con liệu sự như thần."

"Không đúng!" Ta cắt đứt ông, "Cha đừng mơ tưởng gạt con, nhất định là cha đã sớm tới rồi đúng hay không? Sẽ không phải là thấy con bị thương rồi chứ? Cha đối với thân nữ nhi của mình cũng thấy chết mà không cứu! Oa." Ta càng nói càng đau lòng, lớn tiếng khóc, "Cha, cha không có lương tâm, thân nữ nhi mà cha cũng hăm hại, nếu mẹ con biết cha đối xử với con như vậy, nhất định sẽ phạt cha quỳ bàn giặt, ta thật sự là xui xẻo, có người cha như này, mẹ không biết nhìn người, mệnh ta và mẹ ta thật là khổ."

Cung nữ thái giám bên cạnh thấy ta khóc như vậy, đều tròn tròn mắt, bàn luận xôn xao.

Cha ta gương mặt anh tuấn, tươi cười giả dối, rốt cuộc không nén được giận: "Đừng khóc, nhỏ giọng một chút, chúng ta còn chưa có ra khỏi hoàng cung!"

Ta không quan tâm, ta tiếp tục khóc, vừa khóc vừa mắng, nói hết chuyện mẹ ta phạt cha ta quỳ bàn giặt, ngủ thư phòng, nói đến ra khỏi hoàng cung. Đến đây một đời anh của cha ta bị ta hủy sạch sẽ, trong hoàng cung không còn truyền thuyết Sở đại nhân anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng nữa, chỉ lưu lại một chuyện cười sọ vợ, truyền miệng, càng truyền càng thái quá. Dĩ nhiên những chuyện này đều là chuyện sau khi cha ta quy ẩn, tạm thời không đề cập tới.

"Con gái à, cha thật sự là uống công nuôi con!" Sau khi rời khỏi hoàng cung, cha ta mặt ảo não.

"Cha ơi là cha, con nhất định là do cha nhạt được!" Ta đáp lại ông một câu.

"Nhặt được cũng tri kỉ hơn con, con quả thực là mua đậu hũ được tặng!"

"Tặng thì thế nào? Tặng thì không phải là con gái cha à? Thế mà cha có thể nhẫn tâm gài bẫy lừa con duy nhất của cha!" Ta căm tức nhìn cha ta.

"Ai nói cha chỉ có mình con là hài nhi?" Cha ta chột hả hê.

Cái gì? Ta sững sờ một chút: "Cha, cha nói cái gì?"

"Con đi rồi, mẹ con sinh cho con một đệ đệ, tiểu tử kia cực kì ngoan, không như con vừa ra đời đã khóc nháo bú sữa bình không ngủ được."

Ta kinh hãi: "Cha nói đùa sao, con mới đi bao lâu đây, làm sao mẹ con có thể sinh em trai chứ?" Một cảm giác nguy cơ to lớn tự nhiên sinh ra trong lòng ta.

"Con còn không biết xấu hổ nói mình đi không bao lâu? Chính con tự suy nghĩ một chút, vừa đi này, là đi bao lâu rồi?"

Chuyện này. Ta đếm đầu ngón tay tính nửa ngày, hình như, giống như, đại khái, có lẽ. Hơn nửa năm? Thì ra là bất tri bất giác ta rời khỏi trấn Bạch Vân đã lâu như vậy, không trách được gần đây cứ nhớ trấn Bạch Vân, nhớ tới cha mẹ, liền nằm mộng cũng nhớ.

Chỉ nghe cha ta thở dài: "Ai, sinh nữ nhi chính là thảm, cha mẹ khổ khổ cực cực nuôi lâu như vậy, đi ra ngoài cũng không biết đường trở lại, mấy ngày nữa có tướng công, thì càng giống như bát nước đổ đi, thu cũng không thu về được rồi. May mắn mẹ con lại sinh con trai, nếu sinh con gái nữa, làm sao bây giờ chứ."

"Cha!" Ta nổi giận, "Người vẫn đang nói tiếng người sao? Nhi tử có gì tốt, con là con gái cha, đời này cha cũng đừng mơ bỏ con, con muốn ở nhà cùng cha cùng mẹ một đời!"

"Vậy con không có ý định lập gia đình?" Cha ta hỏi ta.

Ách. Không thể nói như thế đúng không, ta cúi đầu, có chút đỏ mặt.

"Cha lại nghe nói, con ở phủ Thừa Tướng ngủ chung giường cùng Kim Nguyên Bảo."

"Cha, cha đừng nghe bọn họ nói lung tung! Đây hoàn toàn là bịa đặt, là bịa đặt!" Chột dạ, nói dối.

"Cha còn nghe nói, hai người ở trên giường."

"Cha!" Ta cắt đứt lời cha ta nói, nhanh chóng nước mắt tràn ra, đây là cha ruột ư, tuyệt đối không phải, hu hu hu.

"Khụ khụ." Cha ta hắng giọng một cái, "Nha đầu thối lại khóc, cha cũng không nói gì, đừng khóc, con không muốn gả cho Kim Nguyên Bảo, cha từ chối hộ con, đi tìm người trong sạch khác."

"Oa!" Ta khóc thảm hại hơn rồi.

"Vậy rốt cuộc là con có gả hay không?"

"Gả. Hu hu hu." Ta gả vẫn không được sao, cứ nhất định bắt ta nói ra mới được ư, cha ta hư quá đi, ta cùng mẹ ta còn có đệ đệ ta không muốn thừa nhận, mệnh thật là khổ!

Tuần Hiền vương không có nuốt lời, không bao lâu sau khi cha ta dẫn ta rời cung, triều đình liền chiêu cáo thiên hạ, Gia Cát Hoành trong sạch, đặc xá Ngự Phong sơn trang và các môn phái, cũng phóng thích tất cả phạm nhân bị bắt ra ngoài.

Ta mang theo vết thương trên người, dưới sự phản đối mãnh liệt của cha ta, len lén chạy ra khỏi phủ Thừa Tướng, đến cửa Tông Nhân phủ chờ đón Kim Nguyên Bảo, chưa từng nghĩ đợi hơn nửa ngày, tất cả mọi người đi ra, duy chỉ có Kim Nguyên Bảo, đến bóng dáng cũng không thấy.

Thấy ta dài cổ nhìn chung quanh, Thanh Sơn cười hết sức bí ối: "Chường môn, ngài là đang tìm người nào vậy?"

"Không có chuyện của ngài, tránh ra!" Ta trừng mắt liếc cậu ta một cái.

"Chường môn, người ngài muốn tìm cũng không ở chỗ này." Cậu ta tiếp tục hèn hạ ti tiện nói.

"Có ý tứ gì?" Ta nổi giận, "Có chuyện mau nói, chớ úp mở, có tin trở lại cho ngài chép môn quy hay không?"

Vừa nghe nói muốn chép môn quy, bộ dạng bí ối của Thanh Sơn liền thay đổi: "Đừng mà chường môn, không phải nói không bao giờ phải chép môn quy rồi sao? Sáng sớm Kim sư huynh đã được cha ngài, à không đúng, là nhạc phụ đón đi rồi!"

"Nhạc phụ cái đầu ngài, trở về chép môn quy một trăm lần!" Ta vỗ gáy Thanh Sơn, lên xe ngựa trở về, cha ta lừa ta coi như xong, không ngờ Kim Nguyên Bảo cũng học xấu theo cha ta, rõ ràng đi ra trước cũng không tới tìm ta, để cho ta thấy cậu ta, không dạy dỗ một trận nên thân là không được.

Ta trở lại Tướng phủ, giận đùng đùng chuẩn bị đi tìm cha ta và Kim Nguyên Bảo tính sổ, chưa từng nghĩ đúng lúc gặp cha ta cùng Kim Nguyên Bảo ở trong phòng nói chuyện.

"Nha đầu Tiểu Bắc kia thật không nghe lời, bảo con bé đừng đi đón ngài, vừa ngoảnh mặt đã không thấy tăm hơi, nữ nhi của ta thật là không quản được." Nói chuyện là cha ta, ta nghe càng tức, người còn có mặt mũi nói vậy sao, sớm nói với ta Kim Nguyên Bảo trở lại rồi, ta còn chạy tới chạy lui sao?

"Bá phụ, đừng trách Tiểu Bắc, nàng chính là tính tình như vậy." Kim Nguyên Bảo coi như nói giúp ta, ta tạm thời tha thứ cậu ta, ta âm thầm nghĩ.

"Tính tình này cũng không dễ trêu chọc, về ngài chuẩn bị tâm lý." Cha ta kiên nhẫn không bỏ qua cơ hội nói xấu ta.

"Thật ra thì Tiểu Bắc đã hiểu chuyện không ít, vì chuyện này, nàng chịu không ít khổ." Vẫn là Kim Nguyên Bảo thông cảm ta...ta đắc trí trong lòng.

"Bá phụ biết trong lòng ngài không nở, nhưng là phải thuyết phục Tuần Hiền vương, chỉ có thể dùng biện pháp này."

"Hai người nói cái gì đó?" Ta nghe không nổi nữa, nghe bọn họ nói, giống như đã sớm lên kế hoạch mọi chuyện, chờ ta bị thương, chuyện như vậy ta nhịn không được, ta phải hỏi rõ ràng.

Thấy ta bỗng nhiên xuất hiện, hai người đều tròn tròn mắt, đặc biệt là Kim Nguyên Bảo, mặt hồ thẹn.

"Hai người nói rõ ràng, chuyện gì xảy ra, cái gì gọi là muốn thuyết phục Tuần Hiền vương cũng chỉ có thể dùng biện pháp này, hai người có phải lại lừa ta hay không đây?"

"Tiểu Bắc." Kim Nguyên Bảo muốn tới đây khuyên ta.

"Ngài tránh ra!" Ta tức giận đẩy cậu ta một cái, lại thấy cậu ta che ngực, nhú nhú này. Cậu ta bị thương trong tù, giờ phút này khẳng định còn chưa khỏe, ta đây vừa nghĩ lại có chút mềm lòng, nhưng cậu ta cùng cha ta bắt tay lừa ta là thật, điều này ta nuôi không trời.

"Nha đầu, con đừng như vậy, chú ý là của cha, không thể trách Nguyên Bảo, con có tức thì trách cha đi." Cha ta lại thần nhiên, vừa đúng, cho ta cái bậc thềm xuống.

Ta nói: "Cha, người gài bẫy nữ nhi cũng không phải là lần một lần hai rồi, lần này cha phải nói rõ ràng, nếu không con thật sự đoạn tuyệt quan hệ cha con

với người."

"Được được được, cha nói cho con biết vẫn không được sao?" Cha ta bắt đầu đi lắc đầu, nói ra chân tướng cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lầy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Editor: Serena Nguyen

Cha ta nói, ban đầu La Lục đi tới trấn Bạch Vân, không chỉ là vì đưa thư mời đại hội võ lâm, mà còn báo cho cha ta, Tuấn Hiền vương chấp chương triều chính thời gian lâu dài, cánh chim đã đầy đặn, rất có thể sẽ gây bất lợi cho hoàng thượng. Cha ta nghe xong cũng không tỏ ý gì, chỉ cho La Lục trở về, không cần lại xen vào chuyện triều đình.

"Ta nhìn hần lớn lên, sao lại có thể không biết dã tâm của hần?" Cha ta thở dài, "Tam hoàng tử thừa nhỏ thông minh, trầm ổn, là hoàng tử tiên hoàng yêu thích nhất trong tất cả, mỗi lần tiên hoàng ở trước mặt ta nhắc tới, cũng sẽ hồi tiếc thờ dài, chỉ tiếc Tam hoàng tử sinh ra tàn tật, nếu không nhất định là thí sinh tốt nhất thừa kế ngôi vị hoàng đế. Lúc tiên hoàng bệnh nặng, La thị vì đưa con trai mình lên ngôi hoàng đế, tàn sát hãm hại không ít hoàng tử, ta phụng chỉ Tiên hoàng giữ được tính mạng của Tam hoàng tử, đón hần đến Trấn Bạch Vân tị nạn. Rồi sau đó, tin tức tiên hoàng băng hà truyền đến, La thị đẩy con trai của mình lên ngôi hoàng đế, cũng chính là đương kim Thánh Thượng. Chỉ tiếc La thị phí hết tâm tư đoạt lấy ngôi vị hoàng đế, đương kim hoàng thượng lại không quý trọng, kể từ sau khi kế vị, hoàng thượng liền cả ngày đắm chìm vào trong nữ sắc, La thị nhìn thấy, tức giận công tâm, không lâu về sau liền đi theo tiên hoàng."

Ta biết rõ Hoàng đế hoang dâm cha ta nói là ai, hôn quân này ta nhớ, nhìn dáng dấp đã thấy ngu ngốc ghê gớm, một chút đáng về hoàng đế cũng không có, không trách được sẽ khiến mẹ mình tức chết.

"Sau khi La thị quy thiên, thế lực thật vất vả tạo dựng nên cũng rơi đài, trong triều không ít người có điều phê bình kín đáo với những việc làm của hoàng thượng, cũng không ít ngôn quan chính trực nhiều phen liều chết yết kiến, khuyên hoàng thượng không cần đắm chìm vào nữ sắc nữa. Thật ra thì Hoàng thượng cũng không hư hỏng, chỉ là vô tâm triều chính, tuổi thơ Hoàng thượng qua lại thân thiết với Tam hoàng tử, hôm nay bị ngôn quan khuyên phát phiền, liền nghĩ tới ca ca chừng chạc của mình. Kết quả là liền tìm đến Tam hoàng tử, nhờ hần giúp một tay xử lý triều chính." Cha ta vừa nói vừa lắc đầu, "La thị dưới xuôi vàng, nếu nhìn thấy con trai mình làm như vậy, thật là chết đều bị tức sống lại."

Ta cũng gật đầu theo, hôn quân này quả thật không hợp làm Hoàng đế.

"Cho nên, khi La Lục nói cho ta biết Tuấn Hiền vương chuẩn bị có hành động, thật ra ta không muốn xen vào chút nào, thứ nhất sau khi tiên hoàng chết ta đã đặt mình ở ngoài triều đình, không muốn đề ý chuyện này. Thứ hai, so với Đương Kim hoàng thượng, Tuấn Hiền vương quả thật thích hợp làm hoàng đế tốt hơn. Vậy mà, Tuấn Hiền vương mặc dù năng lực trác tuyệt, lại trời sinh đa nghi, nếu hần thật có hành động gì, nhất định sẽ diệt trừ Vô Đạo đường trước. Bởi vì hôm nay trong triều, cũng chỉ có Vô Đạo đường không dưới quyền kiểm soát của hần, vì Vô Đạo đường, ta phải nghĩ ra đối sách. Nhưng là, ta có chức quan, tùy tiện vào kinh sẽ khiến Tuấn Hiền vương hoài nghi, cho nên ta liền lén lút tìm Kim Nguyên Bảo, nhờ thăng bé vào kinh giúp ta lưu ý động tĩnh triều đình."

Thì ra là chuyện như thế, ta cuối cùng coi cũng như là hiểu, thế nhưng với chuyện tại sao lừa ta bọn họ vẫn là không hề có một chút quan hệ, ta hỏi: "Vậy các người lừa con là có kế hoạch gì?"

"Không phải gạt con, chỉ là có chút chuyện, nữ nhi không cần thiết biết." Cha ta rất không khách khí nhìn ta một cái, nói tiếp, "Trải qua nhiều phen dò thăm, cha xác định Tuấn Hiền vương thật sự muốn diệt trừ Vô Đạo đường, thật ra thì cha đã sớm không muốn quản lý Vô Đạo đường, nhưng là những huynh đệ này từng theo cha vào sinh ra tử, cha không thể bỏ mặc, vì vậy cha bí mật chạy tới Kinh Thành, cùng mọi người thương lượng đối sách."

"Mọi người thương lượng đối sách không phải là giao Vô Thượng Lệnh ra, sau đó giải tán Vô Đạo đường đơn giản như vậy chứ?" Ta rất nghi ngờ.

"Đơn giản? Đó là trong lòng con nghĩ thôi, nếu như mà cha trực tiếp giao Vô Thượng Lệnh ra, sẽ chỉ làm Tuấn Hiền vương tăng thêm hoài nghi, ở trong triều đình, mỗi tiếng nói cử động cũng cần đề ý, không cần thận nói sai một câu là có thể rước họa vào thân." Cha ta rất nghiêm túc nói, "Tuấn Hiền vương muốn Vô Thượng Lệnh, muốn giải trừ Vô Đạo đường gây uy hiếp với hần, đó là bởi vì hần coi cha là kẻ địch, muốn tỏ rõ tâm ý với hần còn lâu mới dễ dàng như trong tưởng tượng."

Lời này của cha ta rất đồng ý, chúng ta tiếp xúc mấy lần, Tô Mộ Bạch trên mặt nhìn hình như rất hòa nhã, nhưng trong xương lại cực kỳ lạnh nhạt, cái này là do đôi chân tàn tật từ nhỏ của hần. Sinh ra ở hoàng tộc, chịu đủ hãm hại cùng rèn giũa, đối với người nào cũng tồn tại cảnh giác, không dám tin tưởng, sợ bị người bên cạnh làm hại. Nói đi nói lại, thật ra thì hần cũng là một người đáng thương, ta tin chắc trong lòng hần còn một góc cho Tô Mộ Bạch, còn có ki niệm ở trấn Bạch Vân, chỉ là toàn bộ đề đã không trở về được.

"Sau khi bí mật chạy tới kinh thành, cha liền một mực thăm dò lý do Tuấn Hiền Vương tìm Phệ Hồn đảo, rồi cuộc phát hiện chân tướng. Sau đó, cha liên lạc với Nguyên Bảo, hy vọng có thể nhờ thăng bé nói bí mật này cho con biết, hơn nữa để con vào hoàng cung thuyết phục Tuấn Hiền vương. Con cũng đừng trách Nguyên Bảo tiểu tử này, ta mất bao nhiêu công sức mới thuyết phục được thăng bé, không ngờ đến lúc quan trọng, thăng bé lại đổi quẻ, nói

muốn thay con đi nói điều kiện."

Ta mím mím môi, mặc dù Kim Nguyên Bảo gạt ta, lương tâm quả thật tốt hơn cha ta nhiều.

"Ý của cha con nên hiểu, muốn bàn điều kiện với Tuấn Hiền vương không có con thì không được, chỉ có con ra mặt, ta đây một người làm cha mới có lý do ra mặt, mới có thể thuyết phục Tuấn Hiền vương."

"Con đương nhiên hiểu, nhưng hai người gạt con làm chi, con cũng không phải là miệng rộng sẽ tùy tiện nói ra ngoài." Ta chu mỏ, vẫn không hết tức.

"Nha đầu con mặc dù miệng không lớn, đáng tiếc hay làm hỏng việc, biết rõ chân tướng nhất định diễn không giống." Cha ta rất thẳng thắn nói.

"Hừ, nói đi nói lại cha chính là không tin tưởng nữ nhi như con, con không thêm đề ý tới cha!" Trong lòng mặc dù phục, ngoài miệng vẫn phải là cật lực giữ mặt mũi, ta xoay người tỉnh rồi đi.

Không ngờ ta mới vừa đi ra cửa mấy bước, liền đụng phải người truyền tin: "Không xong, đại tiểu thư, bên ngoài có một đám người chỉ mặt gọi tên tìm cô, cô mau đi xem một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Editor: Serena Nguyen

Ta cùng cha, Kim Nguyên Bảo đi theo người truyền tin chạy tới phòng khách, phát hiện trong phòng khách ngồi đầy người, tất cả đều là gương mặt quen thuộc: Trí Viễn Trọng phái Thiếu lâm, Trương chân nhân phái Võ Đang, Vũ Liên đạo trưởng, Dương Viễn sư thái phái Nga Mĩ, còn có Cao chương môn của Phong Hòa môn Các nhân vật có mặt mũi các môn phái đến đầy đủ, thanh thế không cần quá lớn vậy chứ.

Ta tròn tròn mắt, giang hồ nhân sĩ này sao vậy, trước không phải đều trùng trùng điệp điệp chạy đi tìm Phệ Hồn đao ư, ngọn gió nào thổi bọn họ trở lại?

Đang suy nghĩ, Cao chương môn Phong Hòa môn đã chào đón: "Sở chương môn, mọi người đều trông chờ ngài!"

Cao chương môn này trước kia luôn là đáng vẻ cao cao tại thượng, hôm nay đổi tính sao? Có vấn đề! Ta giả vờ cười cười, nói: "Cao chương môn, mọi người tới tìm ta?"

"Đúng là vậy Sở chương môn, trước đó vài ngày Hoàng bảng được ban ra, chúng ta mới biết thì ra là lệnh tôn ra mặt, cứu mọi người chúng ta, đại ân đại đức này, Cao môn thật là suốt đời không quên!" Cao chương môn cười bộ mặt dữ tợn, hết sức nịnh hót.

Ông ta vừa nói như vậy, mấy môn phái khác cũng đều tiến lên khen ta, trái một câu Sở chương môn, phải một câu Sở chương môn, khoa trương hơn còn có Thanh Sơn, thế nhưng dương dương hã hã ở một bên kể chuyện, nói ta tìm cha ta thế nào, dùng lực lượng Võ Đạo đường thế nào, đêm khuya xông vào hoàng cung thế nào, chuyện xưa này ngay cả ta cũng không có nghe qua. Ta coi như là hiểu, lời đồn đãi lung tung trên giang hồ đều là tiểu tử này thả ra ngoài, một trăm lần môn quy là không thể thiếu được!

Trong tiếng dối trá nịnh hót, ta thật vất vả đẩy Trí Viễn Trọng trước mặt ra, ta nói: "Phượng trọng đại sư, ngài lại tới xem nào nhiệt gì?"

Đại sư cười cười: "Sở thí chủ, lão nạp cũng không phải là tới tham gia nào nhiệt, lão nạp cùng chương môn phái Võ Đang, Trương chân nhân thương lượng qua, hiện giờ võ lâm bị chia rẽ, đòi hỏi cấp bách một người chín chắn gánh vác trách nhiệm nặng nề lãnh đạo võ lâm quần hùng, lão nạp cảm thấy Sở thí chủ tuy là thân nữ nhi, nhưng trí dũng mưu lược hơn người, là lựa chọn tốt nhất đảm nhiệm chức Võ Lâm Minh Chủ."

Ngươi nói cái gì? Miệng ta cả kinh không khép lại được, Trí Viễn Trọng nói ta không nghe lầm chứ? Ông ấy lại muốn ta làm Võ Lâm Minh Chủ?

Lúc ta đang kinh ngạc, các môn phái khác đều rối rít phụ họa.

"Sở chương môn tuổi trẻ tài cao, trí dũng song toàn, làm Võ Lâm Minh Chủ quá thích hợp!"

"Đúng vậy, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, Sở chương môn còn nhỏ tuổi liền gan dạ sáng suốt như thế, đã cứu tính mạng mọi người chúng ta, hoàn toàn có tư cách thống lĩnh võ lâm quần hùng."

"Phái Thanh Thương vốn là bang phái có mặt mũi trên võ lâm, hôm nay có Sở chương môn lãnh đạo, càng như hổ thêm cánh!"

"Bản đạo cũng cảm thấy Sở chương môn có tư cách làm Võ Lâm Minh Chủ." Đợi chút Vũ Liên đạo trưởng, thù ta hạ thuốc tiêu chảy cho ngươi ngươi không báo? Sao lại lập tức ủng hộ ta, ngươi không giữ khí tiết như vậy, Trương chân nhân của các ngươi biết không?

.....

Càng ngày càng nhiều tiếng ủng hộ, khiến ta sắp điên rồi, nhìn lại phái Thanh Thương, mỗi người đều ở bên cạnh gật đầu đồng ý, Hoắc Đạt cảm động đến nước mắt tràn ra, vịn lên lấy tay lau, Thanh Sơn khoa trương hơn, ở một bên dùng sức lay trời, đoán chừng là tạ Tổ Sư Gia trên trời có linh thiêng diệp an lạc yên ổn. Trông cậy vào đám người kia là không được, ta lại nhìn cha ta, càng không đáng tin cậy, hai chân bắt chéo ở một bên cười híp mắt xem kịch vui, hoàn toàn không muốn cứu ta. Xem ra, chỉ có thể dựa vào Kim Nguyên Bảo rồi!

"Kim Nguyên Bảo!" Ta hô to một tiếng.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, đưa ánh mắt hướng tới Kim Nguyên Bảo đứng ở một bên im lặng không lên tiếng.

"Làm gì?" Bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, Kim Nguyên Bảo nhìn qua rất không quen.

"Người giúp ta làm Võ Lâm Minh Chủ thôi."

"Cái gì?" Kim Nguyên Bảo sững sốt, đoàn người cũng đều ngây dại, trong lúc nhất thời tiếng nghị luận nổi lên.

"Sở trường môn, cái này cũng không quá thích hợp đâu?"

"Võ Lâm Minh Chủ là người lãnh đạo toàn võ lâm, không thể nói người nào làm liền người đó làm được?"

"Đúng vậy, sao có thể nhường tới nhường lui như vậy."

"Sở thí chủ, người cần phải nghĩ kĩ." Cả Trí Viễn Trọng cũng khuyên ta.

Ta lấy lại bình tĩnh, cười hỏi: "Muốn ta làm Võ Lâm Minh Chủ?"

"Dĩ nhiên!" "Sở trường môn ngài không thể thích hợp hơn rồi!" "Không phải Sở trường môn là không được!" Mọi người nhao nhao mà gật đầu.

"Nếu ta làm Võ Lâm Minh Chủ, có phải các người đều nghe ta hay không?" Ta lại hỏi.

"Khẳng định rồi!" "Nhất định!" "Tất cả nghe Minh Chủ phân phó!"

"Chính là như vậy!" Ta vỗ tay nói: "Ta là Võ Lâm Minh Chủ, các người đều nghe ta, ta nói muốn nhường chức Võ Lâm Minh Chủ cho người nào liền tặng cho người đó, hiện tại ta tuyên bố, ta tặng chức Võ Lâm Minh Chủ cho Kim Nguyên Bảo, lập tức có hiệu lực, không được làm trái."

Một nhóm người toàn bộ câm nín, trở mắt nhìn nhau một lúc, Trí Viễn Trọng lên tiếng: "Nếu Sở trường môn tâm ý đã quyết, vậy lão nạp liền ra mắt Kim minh chủ."

Trương chân nhân ở một bên vuốt râu gật đầu: "Cũng tốt, Kim huynh đệ ở trên võ lâm đại hội biểu hiện quá rõ ràng, làm Võ Lâm Minh Chủ cũng có tư cách."

"Ai, chúng ta đều già rồi, võ lâm là nên thay đổi thành phần chủ chốt rồi." Nói chuyện là Dương Viễn sư thái phái Nga Mi.

Ba cây đại thụ cũng đã lên tiếng, những người còn lại cũng không có gì để nói, chỉ chốc lát sau, tất cả vây ở chung quanh ta đều chạy đến bên Kim Nguyên Bảo, từng tiếng "Kim minh chủ", liên tiếp, rất náo nhiệt.

Ta nhân cơ hội chạy ra ngoài, quay đầu lại le lưỡi một cái với Kim Nguyên Bảo, đây là cái giá người nghe lời cha ta gạt ta, về sau những chuyện đáng ghét này đều do người giải quyết, bản cô nương chỉ phụ trách làm chỉ đạo sau màn.

Dưới sự "thành toàn" của ta, Kim Nguyên Bảo không giải thích được làm Võ Lâm Minh Chủ, phủ Thừa Tướng nghiễm nhiên thành phủ Minh Chủ, các môn phái bá kiến Minh Chủ nổi lên không dứt, hoàn toàn không có để Gia Cát Thừa Tướng ở trong mắt.

Lão Thừa Tướng rất ưu thương, nhớ hồi thanh quan chỉ hối lộ qua ba trứng gà, kể từ khi bị ta quẩn lên, chuyện xui xẻo hết cái này đến cái khác, thiếu chút nữa rút đầu. Hôm nay thật vất vả sau cơn mưa trời lại sáng, chưa từng nghĩ lại tới nhiều võ lâm nhân sĩ như vậy, quây phủ Thừa Tướng đến long trời lở đất, làm ông ấy không ngừng kêu khổ.

Bi thương giống lão Thừa Tướng còn có các đệ tử phái Thanh Thương, nất thấy rốt cuộc phái Thanh Thương có thể xoay người, có một Võ Lâm Minh Chủ rồi, chưa từng nghĩ đầu óc chương môn bị úng nước, lại nhường chức Võ Lâm Minh Chủ cho người khác. Mặc dù Kim Nguyên Bảo vẫn tuyên bố với bên ngoài là đệ tử phái Thanh Thương, nhưng cuối cùng vẫn chưa từng 1 lần trải qua nghi thức nhập môn, Hoắc Đạt rất lo lắng ngộ nhỡ sau khi Kim Nguyên Bảo làm Võ Lâm Minh Chủ, chợt đổi ý, không chịu gia nhập phái Thanh Sơn, vậy coi như thua thiệt lớn.

Kết quả là, Hoắc Đạt quyết định hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, tự tuyên bố hôn sự của ta và Kim Nguyên Bảo, chuẩn bị khiến Kim Nguyên Bảo chân chân thực thực trở thành một phần tử của phái Thanh Thương.

Lúc ta biết được mưu mô của Hoắc Đạt, vội vã ngăn cản ông ta, đã tới không kịp rồi, người đảng hoàng này đùa bỡn còn ác hơn tiểu lâu la như Thanh Sơn nhiều, thế mà ông ta đã lên lút in lăm thiếp mời, lên lên phát ra ngoài hơn phân nửa, lúc ta bắt được, trong tay chỉ còn hơn mười tờ.

"Chương môn, việc đã đến nước này, ngài trị tội đi." Hoắc Đạt tay trái cầm hơn mười tờ thiệp mừng, tay phải cầm kiếm đưa tới trước mặt của ta, "Muốn chém giết muốn róc thịt, Hoắc Đạt tuyệt không dị nghị."

"." Đại ca, ta quỳ, người chính là giết ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Editor: Serena Nguyen

Hoắc Đạt bán đứng khiến cho ta không thể không thành thân với Kim Nguyên Bảo vào đầu tháng tám, còn có mấy ngày nữa nữ nhi ta đã phải gả ra ngoài, cha ta ở bên cạnh giống như không có một chút dáng vẻ không nề nào, vẫn còn rất không nhân tính mà nói mát: "Con nên gả sớm đi, để cho mẹ con chuyên tâm chăm sóc đệ đệ."

Cha ruột, thật là cha ruột, ta cần rằng nghiêng lợi nghĩ.

Hôn lễ gấp rút, ta thật sự không rảnh đùa với cha ta, loay hoay xoay quanh. Trừ phải thử giả y, chọn đồ trang sức, làm theo tập tục, còn phải thu quà tặng!

Nói đến thu quà tặng, đầy bụng oán trách của ta liền hóa thành vui mừng, thành thân cái gì cũng không tốt, chỉ có thu quà tặng thật sự khiến ta hài lòng. Kim Nguyên Bảo là Vô Lâm Minh Chủ, ta là đại anh hùng vừa cứu vớt toàn võ lâm, còn có cha ta mặc dù đã không còn là quan triều đình, nhưng là danh tiếng ít nhiều vẫn còn. Ba thứ kết hợp, người tặng quà như từng con sóng liên tiếp, thiếu chút đập hỏng cửa phủ Thừa Tướng.

"Phái Thiếu Lâm đưa tới một pho tượng Phật Di Lặc bằng vàng ròng, chúc Kim minh chủ, Sở chương môn vĩnh kết đồng tâm!"

"Phái Vô Đang đưa lên một đôi ngọc như ý bằng phi thúy, chúc mừng đám cưới của Kim minh chủ, Sở chương môn!"

"Phái Nga Mi đưa tới một gốc nhân sâm ngàn năm, chúc Kim minh chủ, Sở chương môn thành thân vui vẻ!"

"Cao chương môn Phong Hóa môn phái người đưa tới một viên dạ minh châu Nam Hải, cung chúc hai vị tân nhân sớm sinh quý tử!"

.

Trừ các đại môn phái, còn có đại thần trong triều.

"Lễ Bộ Thượng Thư đưa một chuỗi Kim Châu!"

"Tiểu Hài gia sai người đưa một cây Linh Chi ngàn năm!"

"Vợ chồng Thái Phó đưa lên một miếng ngọc Hòa Điền!"

.

Mỗi một nhóm người tới, trong lòng ta cứ vui vẻ lên, đưa đi đưa đi, càng đắt càng tốt, ta đều đưa lại cho mẹ ta, mẹ ta rất ưa thích những món đồ này, lấy về cho Tiền viên ngoại nhìn một chút, cái gì gọi là có tiền, cái gì gọi là giàu có, chút của cải kia, xách dép cho mẹ ta cũng không đủ tư cách!

Ta sung sướng nghĩ tới, chợt nghe người báo quà tặng cao giọng nói: "Thiên Ma cung phái người đưa tới. Đưa tới. một viên thuốc!"

Thiên Ma cung? Ta vội vàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy người báo lễ hết sức bất đắc dĩ cầm một hộp gỗ, mà đứng bên cạnh cậu ta, chính là Mộ Dung Ti Ti mặc một bộ áo đỏ, đỏ rực lửa, chiếu lên gương mặt không coi ai ra gì của nàng, giống như con gà trống cao ngạo.

Ta hưng phấn nhảy ra, đoạt lấy hộp gỗ trong tay người làm, ôm vào trong ngực, cười hi hi nói: "Yêu nữ, ta trông mong người mãi, thương thể của người tốt rồi chứ? Nhìn như sống rất dễ chịu thì phải, mặt cũng mập một vòng!"

Trong nháy mắt mặt Mộ Dung Ti Ti tối sầm lại: "Người mới mập, cả nhà các người đều mập!"

Ồ ô, yêu nữ chính là yêu nữ, mới vừa gặp mặt liền mắng người, thật đáng ghét.

Mộ Dung Ti Ti trừng ta một cái: "Thuốc giải ta đưa người, nhân tình ta cũng trả, từ nay về sau ta với hai người không quan hệ, người tốt nhất cầu nguyện đừng gặp phải ta, nếu không bản tiểu thư để cho người nếm thử một chút cái gì gọi là sống không bằng chết." Nàng hung tợn nói.

"Người cũng thế, nếu để cho ta gặp, bắt hết rắn của người."

"Người dám!" Mộ Dung Ti Ti giờ giờ kiểm trong tay lên với ta, xoay người muốn đi.

"Trở về làm người tốt, đừng đi theo Ma Tinh làm chuyện xấu nữa nha!" Ta kêu lên với nàng.

"Tự quan tâm người đi!" Nơi xa truyền đến giọng nói trong trẻo, dư âm lượn lờ, rất là dễ nghe.

Thật ra thì, người xấu cũng không xấu như vậy đúng không, Mộ Dung Ti Ti như thế, Tô Mộ Bạch cũng là như thế, có lúc chúng ta cứ nghĩ người khác quá xấu, cho đến tất cả qua đi, quay đầu ngắm lại, thật ra thì vẫn có điểm đáng hoài niệm, không phải sao?

Chuyện xưa cứ như vậy sắp đến hồi kết thúc, mạng của tất cả mọi người đều cứu được, độc trên người ta được giải, Vô Thượng Lệnh trả lại cho triều đình, Vô Đạo đường cũng giải tán, cha ta nói thật ra thì Vô Đạo đường giải tán hay không cũng không quan trọng, huynh đệ đi theo ông vào sinh ra tử, dù phân tán các nơi, chỉ cần ông ra lệnh một tiếng, vẫn sẽ tiếp tục cống hiến cho ông như trước, sẽ không có chút nào thay đổi.

Nên nói hẹn gặp lại rồi chứ?

Cái gì? Các người lại vẫn phải nghe động phòng hoa chúc!

Khụ khụ, loại chuyện xấu hổ này không nói có vẻ thỏa đáng?

Nhất định phải nghe? Không nói không để cho ta vào động phòng?

Phát rồ! Ta nói vẫn không được sao? Chuyện là như vậy.

"Kim Nguyên Bảo, người uống rượu?" Ta ăn đậu phộng cùng táo đỏ trên bàn, thấy Kim Nguyên Bảo lao đảo đi vào, vội vàng cầm khăn cười lau miệng, nhớ tới trước hôn lễ di nương dạy ta lễ nghi dặn đi dặn lại, rất không tình nguyện đội lại khăn cưới.

"Ừ." Kim Nguyên Bảo hừ một tiếng coi như là đồng ý, từng bước bước đi qua, bước chân nghe rất không ổn.

Cậu ta chưa từng rượu, không phải là uống say chứ? Ta nghĩ thầm không đúng, vội vàng lại vén khăn cười lên, lại thấy Kim Nguyên Bảo đang cúi người nhìn ta, mặt của cậu ta cách ta chỉ có một tấc cự ly, con ngươi đen nhánh nửa hí, ánh mắt mê ly, ánh nền động lại trên lông mi, tạo thành hai cái bóng nhàn nhạt ở mắt.

Ta đỏ mặt, vội vàng lui mặt ra.

Thế nhưng cậu ta lại đưa tay nâng cằm của ta, nhìn thẳng vào mắt ta.

Ta không thể không chú ý hai mắt cậu ta, còn có sống mũi cao, đôi môi y hệt đao khắc, cổ thon gầy, cùng với hầu kết rõ ràng ở phía trên. Hầu kết của cậu ta giật giật, "Nương tử. Nàng thật là đẹp mắt."

Nghe cậu ta nói như vậy thật là không quen, ta rũ mắt xuống nói: "Người uống say rồi."

"Không có."

"Người uống say rồi."

"Ta không có."

"Người nhất định uống say!"

"Ta không có!"

"Kim Nguyên Bảo người uống say còn cùng ta mạnh miệng. Ừm." Đáng ghét, lại bị hôn.

Nụ hôn này không giống thường ngày, trong miệng cậu ta có vị ngọt ngào của rượu hoa quế, ta còn chưa kịp nếm, cậu ta đã ôm lấy ta, vừa hôn, vừa đẩy ta lên trên giường. Bàn tay không an phận lục lọi ở vạt áo của ta, đầu ngón tay chạm được da ta dưới giá y, giống như lửa, nóng quá. Rồi sau đó, bỗng dưng một hồi lạnh lẽo, cậu ta chợt vén giá y của ta lên.

"Đừng, ta lạnh." Nói được nửa câu, nụ hôn của cậu ta liền đi xuống, cổ, xương quai xanh, ngực. Xuống chút nữa.

Không lạnh, còn nóng hơn hồi nãy nữa.

"Nương tử." Kim Nguyên Bảo uống say, nói tới nói lui mấy câu khác thường, rất mắc cở.

"Ừ." Ta che mắt đồng ý.

"Nàng thật đẹp."

Biết rồi, người đều nói hai lần rồi, có thể đổi câu không. Không đợi ta kháng nghị, váy liền bị vén lên.

"Á!" Ta kêu lên một tiếng sợ hãi.

"Thế nào?" Cặp mắt mê ly của cậu ta nhìn ta.

"Chàng. Chàng." Trong lúc nhất thời ta không biết nói gì, đầu óc nóng lên, ta nói, "Chàng đừng coi mỗi y phục của ta, di nương nói chàng cũng phải coi." Nói xong ta liền hồi hận, Sở Tiểu Bắc người ta uống rượu người không uống rượu, sao cũng say thế?

"Ồ." Kim Nguyên Bảo như người trong mộng mới tỉnh, bắt đầu coi y phục của mình.

Quá mắc cỡ đi, ta vội vàng vội kín mắt, suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, cậu ta coi trường ta cũng thấy qua rồi, có cái gì mà xấu hổ, không thể chỉ để cho cậu ta nhìn, ta cũng phải xem hồi vốn mới được. Buông tay một cái, một lồng ngực cường tráng liền chiếu vào tầm mắt ta. Umh, ta buông tha, ta vẫn nên che thôi.

"Xong chưa?" Cậu ta hỏi.

Ta che mắt gật đầu một cái.

Quanh thân nóng bỏng lại một lần nữa dấy lên, thân thể của cậu ta nóng như lửa, bàn tay chạy loạn trên thân thể của ta, giống như đẩy ta vào một giấc mơ nóng nực. Tất cả đều như di nương nói, rồi lại không giống nhau.

"Kim Nguyên Bảo, ta đau." Ta khóc nói.

Cậu ta hôn nước mắt ta, giọng khàn khàn: "Buông lỏng. Đừng. Đừng như vậy. Umh."

Tất cả bắt đầu mơ hồ, hỗn loạn, trí nhớ đứt quãng, xen lẫn thân thể đau đớn, nóng bỏng, vui vẻ. Còn có cảm giác nói không nên lời ta chưa bao giờ trải qua.

"Nương tử. Ta thích nàng." Giọng của cậu ta ở bên tai của ta lần lượt vang lên.

"Ta. Ta cũng thích chàng. Tương công." Được rồi, ta rút cuộc nói rồi, coi như ta cũng uống say đi, lời này bản tiểu thư quyết định chỉ nói một lần thôi.

Đời này kiếp này chỉ nói một lần, với một người, không bao giờ nuốt lời, các người hài lòng chưa?

--- -----oOo-----

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Hiệp Lấy Ta Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.